C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_10-Krizovatka_soumraku_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_10-Kriz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.11.2005
Modification Date: 13.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DESÁTÁ

KŘIŽOVATKA
SOUMRAKU

Svazek 1

Robert Jordan

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT ©

THE WHEEL OF TIME

Book 10

Crossroads Of Twilight

Volume 1

A tak se stane, za dní, kdy vyjede divoká štvanice, když pravice zaváhá a levice zbloudí, že lidstvo dorazí na křižovatku soumraku a vše, co je, vše, co bylo, a vše, co teprve přijde, bude balancovat na hrotu meče a větry Stínu budou sílit.

Z Dračích proroctví
překlad údajně pořídil Jain Charin,
známý jako Jain Dalekokroký,
krátce před svým zmizením

Prolog

Záblesky ve vzoru

Rodei Ituralde nesnášel čekání, třebaže dobře věděl, že život vojáka se z větší části skládá z čekání. Čekání na příští bitvu, na to, až se nepřítel pohne, až udělá chybu. Nyní Ituralde sledoval zimní les, sám nehybný jako ty stromy okolo. Slunce bylo v polovině cesty k zenitu a vůbec nehřálo. Před ústy mu vznikala pára a na pečlivě zastřiženém kníru i v kožišině z černé lišky, kterou měl podšitou kapuci, se mu tvořila námraza. Byl rád, že má přilbici pověšenou u sedla. Jeho kyrys zachytával chlad a přenášel ho přes kabátec i všechny vrstvy vlny, hedvábí a plátna vespod. Dokonce i Šipkovo sedlo bylo studené, jako kdyby byl bílý valach stvořen ze zmrzlého mléka. Přilbice by mu zmrazila mozek.
Zima do Arad Domanu dorazila pozdě, velmi pozdě, zato však s plnou silou. Od letních veder, která nepřirozeně přetrvávala hluboko do podzimu, do srdce zimy to netrvalo ani měsíc. Listí, jež přežilo dlouhá letní sucha, zmrzlo dřív, než mohlo změnit barvu, a teď se v dopoledním slunci lesklo jako podivné, v ledu zalité rubíny. Koně asi dvacítky ozbrojenců kolem něj v hlubokém sněhu podupávali. Zatím urazili dlouhou cestu a čekala je ještě delší, ať už tento den skončí dobře, nebo špatně. Po obloze se k severu valila temná mračna. Nepotřeboval své znalosti v předpovídání počasí, aby věděl, že do večera se prudce ochladí. Tou dobou už budou muset být pod střechou.
„Není to tak zlé jako předminulou zimu, co, můj pane?" ozval se tiše Jaalam. Vysoký mladý důstojník uměl Ituraldemu číst myšlenky a mluvil tak, aby ho slyšeli i ostatní. „Ale touhle dobou už asi někteří muži sní o svařeném víně. Tihle samozřejmě ne. Ti jsou pozoruhodně střídmí. Podle mě všichni pijí čaj. Studený čaj. Kdyby měli březové proutky, už by se svlíkali ke sněhové lázni."
„Prozatím si budou muset nechat šaty na sobě," opáčil Ituralde suše, „ale studený čaj by mohli v noci dostat, jestli budou mít štěstí." To vyvolalo smích. Tichý smích. Své muže si Ituralde vybíral s velkou péčí a oni moc dobře věděli, kdy smějí dělat hluk.
On sám by pohárem kořeněného vína, dokonce ani hrnkem čaje nepohrdl. Ale už to bylo dávno, co kupci do Arad Domanu přiváželi čaj. Už to bylo dávno, co se jakýkoliv cizozemský kupec odvážil dál než na hranici se Saldeiou. Než se k němu dostaly zprávy ze světa, byly vyčpělé jako měsíc staré pivo, pokud to na začátku bylo víc než pouhé drby. Ale na tom moc nezáleželo. Jestli se Bílá věž skutečně rozdělila nebo jestli muže, kteří dokážou usměrňovat, opravdu povolávali do Caemlynu... no, svět to bude muset zvládnout bez Rodela Ituraldeho, dokud nebude Arad Doman opět jednotný. Prozatím bylo v Arad Domanu víc problémů, než mohl kterýkoliv rozumný muž zvládnout.

Znovu si prošel rozkazy, které rozeslal po nejrychlejších jezdcích, jaké měl, každému šlechtici věrnému králi. Jakkoliv byli rozdělení zlou krví a starými spory, tolik měli stále ještě společného. Když přijde rozkaz od Vlka, seberou svá vojska a vyjedou. Alespoň dokud bude Vlk v králově přízni. Dokonce se na jeho rozkaz i schovají v horách a budou čekat. Ovšem, budou se vztekat a někteří ho budou dokonce proklínat, ale poslechnou. Věděli, že Vlk vyhrál bitvy. A také věděli, že vyhrál války. Vlček, tak mu říkali, když si mysleli, že je neslyší, jenže jemu nezáleželo na tom, jestli se posmívají jeho malé postavě - no, ne moc - dokud vyjeli tehdy a tam, kam jim řekl.
Brzy pojedou co nejrychleji, aby přichystali past, která sklapne až za několik měsíců. Hodně tím riskoval. Složité plány se vždycky mohly snadno zamotat a tento plán měl úrovně uvnitř úrovní. Všechno mohlo být zmařeno dřív, než to vůbec začne, pokud se mu nepovede připravit návnadu. Nebo pokud někdo neuposlechne jeho rozkazu, jen aby se vyhnul královu kurýrovi. Všichni však znali jeho důvody, a dokonce i ti největší umínění s nimi souhlasili, třebaže jen málokdo byl ochoten o tom mluvit nahlas. On sám se od chvíle, kdy dostal Alsalamův poslední rozkaz, pohyboval jako přízrak ženoucí se s bouří. V rukávě měl složený papír, zastrčený nad světlou krajkou, která mu spadala přes ocelovou rukavici. Měli poslední, velmi malou šanci, že se jim podaří zachránit Arad Doman. A možná i zachránit Alsalama před ním samým dřív, než se kupecká rada rozhodne dosadit místo něj na trůn jiného muže. Světlo dej, aby už mohl začít.
Ozvalo se hlasité prásknutí a Ituraldemu sjela ruka k jílci dlouhého meče. Zavrzala kůže a zacinkal kov, jak ostatní uvolňovali své čepele. Jinak bylo naprosté ticho. Les byl jako zamrzlá hrobka. Prve jen praskla větev pod váhou sněhu. Po chvíli se Ituralde uvolnil - nakolik se dokázal uvolnit od chvíle, kdy ze severu dorazily zprávy, že se Drak Znovuzrozený objevil na obloze nad Falme. Ten muž byl možná skutečný Drak Znovuzrozený a možná se opravdu objevil na obloze, ale ať tomu bylo jakkoliv, ta zpráva zažehla v Arad Domanu požár.
Ituralde si byl jistý, že mít volnou ruku, dokázal by ten požár uhasit. A nebylo to chvástání. Věděl, co dokáže v bitvě, při tažení nebo ve válce. Jenže od chvíle, kdy rada rozhodla, že bude bezpečnější propašovat krále z Bandar Ebanu, Alsalam si zřejmě vzal do hlavy, že je znovuzrozený Artuš Jestřábí křídlo. Jeho podpis a pečeť od té doby stály pod desítkami rozkazů k boji a zaplavovaly zemi z místa, kam ho rada uklidila. Kupecká rada odmítala prozradit, kde je, dokonce i Ituraldemu samotnému. Každá žena z rady, za níž zašel, při zmínce o králi vykulila oči a začala se chovat uhýbavě. Málem jim uvěřil, že nevědí, kde Alsalam je. Což bylo pochopitelně směšné. Rada na krále přísně dohlížela. Ituralde byl vždycky přesvědčený, že kupecké domy do vlády zasahují přespříliš, ale nyní si přál, aby zasáhly. Proč zůstávaly potichu, to mu bylo záhadou, protože král, který zničil obchod, nezůstával na trůně dlouho.
Ituralde byl věren své přísaze a Alsalam byl navíc jeho přítel, ale rozkazy, které král rozesílal, byly formulovány tak, že nemohly chaos vyvolávat účinněji. A nemohl je ani ignorovat. Alsalam byl král. Jenomže Ituraldemu nařídil vytáhnout co nejrychleji na sever proti velkému shromáždění Dračích spřísahanců, o němž se Alsalam údajně doslechl od svých tajných špehů, a pak, o deset dní později, aniž by byl v dohledu jediný Dračí spřísahanec, přišel rozkaz vrátit se co nejrychleji na jih proti jinému shromáždění, k němuž nedošlo. Dostal rozkaz soustředit své síly k obraně Bandar Ebanu, když by to celé mohl skončit útok na třech místech, a pak je rozdělit, když by soustředěný útok dokázal totéž, spěchat na místo, o němž věděl, že je Dračí spřísahanci opustili, a odpochodovat od místa, o němž věděl, že na něm táboří. Horší bylo, že Alsalamovy rozkazy byly často doručeny přímo mocným šlechticům, kteří se měli řídit Ituraldeho příkazy, a posílaly Machira jedním směrem, Teacala jiným a Rahmana třetím. Čtyřikrát došlo k prudké bitvě, když na sebe bloudící vojska narazila potmě, protože vyrazila na králův přímý rozkaz a před sebou očekávala jen nepřítele. A Dračí spřísahanci celou dobu sílili a získávali sebedůvěru. Ituralde také zvítězil - u Solanje a Maseenu, u jezera Somal a u Kandelmaru - pánové Kataru zjistili, že nemají prodávat výtěžky ze svých dolů a kováren nepřátelům Arad Domanu - ale Alsalam jeho zisky pokaždé zahodil.
Ale ten poslední rozkaz byl jiný. Například šedý muž zabil urozenou paní Tuvu, když se pokoušel zabránit jeho doručení. Proč by se měl Stín bát tohoto rozkazu víc než jiných, to bylo Ituraldemu záhadou, ale zároveň to byl důvod o to rychleji poslechnout. Dřív, než mu Alsalam pošle jiný. Tento

rozkaz otevíral mnoho možností, a Ituralde zvážil každou, kterou uviděl. Všechny ty dobré však začínaly dnes a tady. Když člověku zůstane jenom malá naděje na úspěch, prostě po ní skočí.
V dálce se ozvalo hlasité volání sojky, pak druhé a třetí. Ituralde si dal ruce před ústa a zopakoval trojí drsné zavolání. O chvíli později se mezi stromy objevil kosmatý světlý grošák a jeho jezdec měl bílý plášť s černými pruhy. V zasněženém lese bylo muže i koně těžké zahlédnout, pokud stáli nehybně. Jezdec zastavil před Ituraldem. Podsaditý muž, jen s jedním krátkým mečem, měl u sedla luk v pouzdře a toulec se šípy.
„Vypadá to, že přišli všichni, můj pane," ohlásil ochraptělým hlasem a shodil si kapuci z hlavy. Když byl Donjel mladý, někdo se ho snažil oběsit, i když na důvod se po letech pozapomnělo. Všechny zbývající vlasy měl šedé a důlek pravého oka mu zakrýval kožený klípec, jako pozůstatek jakési další mladické nerozvážnosti. Ač jednooký, byl to nejlepší zvěd, jakého kdy Ituralde poznal. „Teda většina z nich," pokračoval Donjel. „Postavili kolem tý chalupy dva kruhy stráží. Je je vidět na míli daleko, ale přes ně se nikdo nedostane až tam, aby něco slyšel. Podle stop si nepřivedli víc mužů, než řekli, ne dost, aby byli nebezpeční. Ovšem," dodal suše, „ty jsi pořád v menšině."
Ituralde kývl. Nabídl bílou stužku a muži, s nimiž se měl setkat, ji přijali. Tři dny, kdy muži pod Světlem a na svou duši a naději na spasení přísahali, že proti sobě netasí zbraň ani neprolijí krev. Bílá stužka však nebyla v této válce vyzkoušena a v těchto dnech měli jistí lidé dost zvláštní představy o tom, kde leží spása. Kupříkladu ti, kteří si říkali Dračí spřísahanci. Jemu vždycky říkali hráč, ačkoliv jím nebyl. Trik byl v tom, vědět, jaké riziko člověk může podstoupit. A občas vědět, jaké si vybrat.
Ituralde vytáhl z holínky balíček zabalený v naolejovaném hedvábí a podal ho Donjelovi. „Jestli se za dva dny neukážu u Coronského brodu, zanes tohle mé ženě."
Zvěd si zastrčil balíček kamsi do kabátu, dotkl se čela a obrátil koně k západu. Takové balíčky už pro Ituraldeho nosil, obvykle v předvečer nějaké bitvy. Světlo dej, aby ani tentokrát nenadešla chvíle, kdy by Tamsin musela ten balíček otevřít. Přijde za ním - to mu slíbila - první případ, kdy živí strašili mrtvé.
„Jaalame," nakázal Ituralde, „podíváme se, co nás čeká v lovecké chatě urozené paní Osany." Když pobídl Šipku do kroku, ostatní se zařadili za něj.
Slunce vystoupilo k nadhlavníku a začalo zase sestupovat. Tmavá mračna ze severu se přiblížila a ochladilo se. Kromě křupání sněhu pod kopyty koní se nikde nic neozývalo. Les vypadal kromě nich prázdný. Ituralde nezahlédl žádnou z hlídek, o nichž mluvil Donjel. Zvědův názor na to, co je vidět na míli daleko, se poměrně dost lišil od názoru většiny ostatních. Pochopitelně ho budou čekat. A dávat pozor, aby za ním nešlo vojsko, bílá stužka nebo ne. Hodně z nich nejspíš mělo důvody, které považovali za dostatečné, aby Rodela Ituraldeho zasypali šípy. Urozený pán mohl se zavázat bílou stužkou i za své muže, ale budou se oni cítit zavázaní? Občas bylo třeba riziko skutečně podstoupit.
V půlce odpoledne se mezi stromy náhle objevila Osanina takzvaná lovecká chata, samá bílá věžička a štíhlá kupole, které by se hodily i mezi paláce samotného Bandar Ebanu. Ona vždycky lovila buď muže, nebo moc, a trofejí měla nepočítaně a pozoruhodných, i přes své mládí. A nad „hony", které se tu pořádaly, by lidé zvedali obočí dokonce i v hlavním městě. Chata nyní byla opuštěná. Rozbitá okna se šklebila jako tlamy se zlámanými zuby. Nikde se nesvítilo, nikde se nic nehýbalo. Sníh pokrývající mýtinu kolem chaty byl však udupaný od koní. Zdobená, mosazí obitá brána na hlavní nádvoří byla otevřená a Ituralde bez zastavení projel dál i se svými muži. Kopyta koní zazvonila na dláždění, neboť sníh se tu změnil v břečku.
Nevyšel jim naproti žádný sluha, ne že by nějakého čekal. Osana zmizela brzy poté, co došlo k potížím, které Arad Domanem otřásaly, jako když pes třese s krysou, a její sluhové se brzy rozešli k ostatním rodům, pokud našli nějaké místo. V těchto časech sluhové bez pána hladověli nebo se dali na zboj. Nebo k Dračím spřísahancům. Ituralde sesedl před širokým mramorovým schodištěm na konci nádvoří a předal Šipkovy otěže jednomu ze svých mužů. Jaalam rozkázal ostatním mužům, aby se někde schovali i se zvířaty. Muži obhlíželi velká okna kolem nádvoří a pohybovali se, jako by čekali, že je každou chvíli mezi lopatky zasáhne šipka z kuše. Jedno křídlo vrat do stáje bylo pootevřené, ale i přes zimu se rozešli do rohů nádvoří a schoulili se vedle koní, aby mohli dávat pozor na celé okolí. Jestli dojde na nejhorší, třeba se pár z nich odsud dostane.
Ituralde si stáhl jezdecké rukavice, zastrčil si je za pás a cestou do schodů, s Jaalamem po boku, si

překontroloval krajky. Pod nohama mu křupal sníh, prve rozdupaný na kaši a opět zamrzlý. Díval se přímo před sebe. Musel vypadat sebejistě, jako kdyby se nic nemohlo stát jinak, než očekával. Sebedůvěra byla klíčem k vítězství. Byla-li druhá strana přesvědčená, že si člověk věří, bylo to často stejně dobré, jako kdyby si opravdu věřil. Nahoře Jaalam otevřel jedny vysoké vyřezávané dveře. Ituralde se dotkl svého znamínka krásy, aby se ujistil, že je stále na místě - tváře měl až příliš studené, aby cítil, jestli mu černá sametová hvězdička nespadla - a vstoupil dovnitř. Tak sebejistě, jako kdyby přicházel na bál.

V obrovské vstupní hale byla stejná zima jako venku. Dech se jim srážel před ústy. Nikde se nesvítilo, takže to vypadalo, že již nastal soumrak. Na podlaze byla barevná mozaika, zpodobňující lovce a zvířata. Kachličky byly místy oštípané, jako by přes ně někdo táhl něco těžkého, nebo to možná upustil. Kromě jediného převrženého podstavce, na němž mohla stávat váza či malá soška, byla hala prázdná. To, co nesebrali sluhové, když utíkali, později uloupili bandité. Čekal tu na ně jediný muž, bělovlasý a hubenější, než když ho Ituralde viděl naposledy. Kyrys měl otlučený a v uchu jen prostý zlatý kroužek, ale krajky měl neposkvrněné a jiskřivě červený měsíc ve čtvrti vedle levého oka by se hodil i ke dvoru, tedy za lepších časů.

„Ve Světle, buď vítán pod bílou stužkou, urozený pane Ituralde," pronesl formálně s lehkou úklonou.

„Ve Světle, přicházím pod bílou stužkou, urozený pane Shimrone," odvětil Ituralde a také se uklonil. Shimron býval jedním z Alsalamových nejdůvěryhodnějších rádců. Aspoň dokud se nepřidal k Dračím spřísahancům. Nyní měl vysoké postavení v jejich radě. „Můj ozbrojenec je Jaalam Nishur, ctí vázaný k rodu Ituraldeů, stejně jako všichni, kteří přišli se mnou."

Před Rodelem žádný rod Ituraldeů nebyl, ale Shimron Jaalamovi odpověděl také úklonou, s rukou na srdci. „Čest budiž cti. Doprovodíš mě, urozený pane Ituralde?" řekl, když se narovnal.

Velké dveře do tanečního sálu byly pryč, i když si Ituralde neuměl představit, že by je odnesli bandité. Zůstal tady jen vysoký, lomený oblouk, dost široký, aby jím prošlo deset mužů vedle sebe. V oválném sále bez oken zahánělo stíny půl tuctu luceren všech tvarů a velikostí, ačkoliv světlo až ke stropu nedosáhlo. U malovaných stěn, každá na jedné straně místnosti, stály dvě skupiny lidí, a pokud je bílá stužka zavazovala nenosit přílbu, i tak byly ty dvě stovky po zuby ozbrojené, a žádný z nich rozhodně neodložil meč. Na jedné straně stálo několik domanských urozených pánů, stejně mocných jako Shimron - Rajabi, Wakeda, Ankaer - a obklopených menšími šlechtici, věrnými neurozenými lidmi a menšími hloučky, občas jen dva tři muži, v nichž nebyli vůbec žádní šlechtici. Dračí spřísahanci měli rady, ale žádné velitele. Přesto každý z těchto mužů byl po právu vůdcem, a někteří měli i desítky stoupenců, pár dokonce tisíce. Žádného zřejmě netěšilo, že je tu, a jeden dva se mračili na padesát, šedesát Taraboňanů, stojících v jednom hloučku. Ti se zase mračili na ně. Možná byli všichni Dračí spřísahanci, ale Domanci a Taraboňané se v lásce rozhodně neměli. Ituralde se při pohledu na cizince téměř usmál. Neodvažoval se doufat, že se jich dnes objeví tolik.

„Urozený pán Rodei Ituralde přichází pod bílou stužkou." Shimronův hlas se ve stínech hlasitě rozléhal. „Ať každý, kdo pomyslí na násilí, zapátrá ve svém srdci a zváží svou duši." A tím veškeré formality skončily.

„Proč urozený pán Ituralde nabízí bílou stužku?" chtěl vědět Wakeda, sevřel jílec dlouhého meče a druhou ruku si dal v bok. Nebyl moc vysoký, i když byl vyšší než Ituralde, ale nafukoval se, jako by seděl na trůně. Ženy ho kdysi považovaly za šviháka. Nyní mu černý šátek zakrýval důlek po pravém oku a jako znamínko krásy si vyvolil černou šipku, ukazující na silnou jizvu, jež se mu táhla přes tvář na čelo. „Hodlá se k nám připojit? Nebo nás chce požádat o kapitulaci? Všichni vědí, že Vlk je nejen kurážný, ale i lstivý. Je ale tak kurážný?" Muži na jeho straně místnosti zabručeli, částečně pobaveně, částečně rozzlobeně.

Ituralde sepjal ruce za zády, aby si nezačal hladit rubín v levém uchu. Mnoho lidí vědělo, že to je známka toho, že je rozzlobený, a občas to dělal i schválně. Nyní však potřeboval zachovat klid. I když ten muž mluvil, jako by tu Ituralde nebyl. Ne. Klid. Souboje začaly v hněvu, ale on tu nebyl kvůli souboji, a to vyžadovalo klid. Slova mohla být nebezpečnější zbraní než meče.

„Každý muž tady ví, že na jihu máme dalšího nepřítele," pronesl vyrovnaným hlasem. „Seanchané spolkli Tarabon." Přelétl pohledem po Taraboňanech a setkal se s bezvýraznými pohledy. Nikdy nedokázal číst

v tvářích Taraboňanů. Jako by mezi těmi hroznými kníry - vypadaly jako chlupaté kly, horší než u Saldejců! - a těmi směšnými závoji nosili masku, a ubohé světlo luceren také nepomáhalo. Ale viděl je oblečené v osnířích a potřeboval je. „Nahrnuli se na Almothskou planinu a vyrazili na sever. Jejich záměr je jasný. A chtějí získat i Arad Doman. Obávám se, že chtějí získat celý svět."
„Chce urozený pán Ituralde vědět, koho budeme podporovat, pokud k nám tito Seanchané vpadnou?" ozval se Wakeda.
„Pevně věřím, že budete bojovat za Arad Doman, urozený pane Wakedo," opáčil Ituralde mírně.
Wakeda zrudl, když mu Ituralde mrštil přímou urážku mezi zuby, a jeho muži sahali po mečích.
„Uprchlíci přinesli zprávu, že na pláni jsou Aielové," pospíšil si Shimron, jako kdyby se bál, že Wakeda bílou stužku poruší. Nikdo z Wakedových mužů by nevytáhl ocel, pokud by to nejdřív neudělal Wakeda sám nebo jim to nenařídil. „Bojují za Draka Znovuzrozeného, aspoň se to povídá. Musel je poslat on, možná nám na pomoc. Aielské vojsko ještě nikdy nikdo neporazil, dokonce ani Artuš Jestřábí křídlo ne. Vzpomínáš na Krvavý sníh, urozený pane Ituralde, když jsme byli mladší? Asi se mnou budeš souhlasit, že tam jsme je neporazili, ať už historikové říkají cokoliv, a já nemůžu uvěřit, že Seanchanů je tolik, kolik nás tenkrát. Já sám jsem slyšel, že Seanchané odcházejí na jih, pryč od hranice. Ne, myslím, že až o nich příště uslyšíme, budou ustupovat z pláně, ne pochodovat na nás." Nebyl špatný polní velitel, ale vždycky byl pedant.
Ituralde se usmál. Z jihu přicházely zprávy rychleji než odjinud, jenže on se bál, že bude muset s Aiely začít sám, a oni by si mohli myslet, že se je snaží oblafnout. Sám nemohl uvěřit, že jsou Aielové na Almothské planině. Nepoukázal na to, že Aielové, vyslaní na pomoc Dračím spřísahancům, by se spíš objevili v Arad Domanu. „Taky jsem vyslýchal uprchlíky a ti hovoří o aielských nájezdech, ne o vojsku. Ať už Aielové dělají na pláni cokoli, mohli Seanchany zpomalit, ale nezahnali je. Jejich létající zvířata začala pátrat na naší straně hranice. To mi jako ústup nepřipadá."
Rozmáchlým gestem vytáhl z rukávu papír a podržel ho tak, aby všichni viděli meč a ruku otištěné do modrozeleného vosku. Jako vždy poslední dobou, i tady použil horkou čepel a královskou pečeť na jedné straně oddělil, aby mohl pečeť ukázat neporušenou. Pochybovačů bylo hodně, když se lidé doslechli o některých Alsalamových rozkazech. „Mám rozkaz od krále Alsalama shromáždit co nejvíc mužů, kdekoliv je najdu, a zaútočit na Seanchany co nejtvrději." Zhluboka se nadechl. Tady znovu riskoval, a pokud kostky nepadnou správně, mohl by mu Alsalam nechat srazit hlavu. „Nabízím příměří. Zavazuji se královým jménem, že proti vám nic nepodniknu, dokud budou Seanchané znamenat pro Arad Doman hrozbu, pokud se všichni zavážete stejně a budete proti nim bojovat po mém boku, dokud je nezaženeme."
Odpovědělo mu ohromené ticho. Rajabi, chlapisko s býčí šíjí, vypadal, jako by dostal ránu mezi oči. Wakeda si hryzal ret jako polekaná dívčina.
Pak se ozval Shimron: „A je možné je zahnat, urozený pane Ituralde? Na Almothské pláni jsem čelil jejich... jejich Aes Sedai na řetězech stejně jako ty." Muži šoupali nohama a začínali se tvářit nahněvaně. Nikomu se nelíbilo být tváří v tvář nepříteli bezmocný, ale Ituralde i Shimron si toho užili dost, aby všichni věděli, co je jejich současný nepřítel zač.
„Je možné je porazit, urozený pane Shimrone," prohlásil Ituralde, „i s jejich... překvapeními." Bylo zvláštní nazvat takhle zemi vybuchující pod nohama a zvědy jezdící na tvorech připomínajících zplozence Stínu, ale on musel mluvit stejně sebejistě, jako se tvářil. Kromě toho, když člověk věděl, čeho je nepřítel schopen, přizpůsobil se. To bylo jádrem válečného umění dávno předtím, než se objevili Seanchané. Tma Seanchany obrala o jejích výhody, stejně jako příchod bouře. „Moudrý muž přestane hryzat, když se dostane až ke kosti," pokračoval, „ale Seanchané zatím měli maso pěkně nakrájené na tenké plátky, než si pro ně sáhli. Já jim hodlám předhodit pěkně tlusté stehno. A navíc je chci přimět, aby po něm chňapli tak rychle, že si vylámou zuby na kosti dřív, než budou mít v puse maso. Tak. Já slib dal. Co vy?"
Bylo velice těžké nezadržet dech. Každý muž zřejmě pátral ve svém nitru. Ituralde viděl, jak si to přebírají. Vlk měl plán. Seanchané měli Aes Sedai na řetěze a létající zvířata a Světlo ví, co ještě. Ale Vlk měl plán. Seanchané. Vlk.
„Jestli je někdo dokáže porazit," řekl nakonec Shimron, „tak ty, urozený pane Ituralde. Já se také zavážu."

„Já se zavazuju!" zařval Rajabi. „Zaženeme je zpátky přes oceán, odkud přišli!" Kromě šíje měl býčí i náturu.
Kupodivu Wakeda souhlasil stejně nadšeně, a pak propukla hotová bouře hlasů, jak všichni volali, že se připojí ke královskému slibu, že rozdrtí Seanchany, někteří dokonce křičeli, že budou Vlka následovat i do Jámy smrti. Bylo to velice příjemné, ale jen kvůli tomu Ituralde nepřišel.
„Jestli chceš po nás, abychom bojovali za Arad Doman," překřičel jeden hlas ty ostatní, „tak požádej nás!" Všichni muži, kteří vykřikovali sliby, začali rozzlobeně mručet a klít.
Ituralde skryl radost za lhostejným výrazem a otočil se k mluvčímu na druhém konci sálu. Taraboňan byl hubený, s ostrým nosem, který mu napínal závoj. Pohled však měl tvrdý a pronikavý. Další Taraboňané se mračili, jako by je nepotěšilo, že promluvil, takže to vypadalo, že nemají jednoho vůdce, stejně jako ho neměli Domanci, ale promluvil. Ituralde doufal, že mu jeho krajané slib dají, ale pro jeho plán nebyli nezbytní. Taraboňané však ano. S jejich pomocí by aspoň bylo stokrát pravděpodobnější, že jeho plán vyjde. Oslovil toho muže zdvořile, s úklonou.
„Nabízím ti také příležitost bojovat za Tarabon, urozený pane. Aielové na pláni vyvolali jistý zmatek. Uprchlíci o tom hovoří. Pověz, mohl by malý oddíl tvých mužů - řekněme stovka, možná dvě - překročit v tom zmatku pláň a vstoupit do Tarabonu, kdyby měli na své zbroji stejné pruhy jako ti, kteří jezdí se Seanchany?"
Prve vypadalo nemožné, že by se Taraboňan mohl zatvářit ještě stísněněji, ale on to dokázal, a teď pro změnu rozzlobeně mumlali a kleli muži na druhé straně místnosti. Na sever proniklo dost zpráv, aby věděli, že král a panarcha, dosazení na trůn Seanchany, složili přísahu věrnosti císařovně na druhém konci Arythského oceánu. Připomínka, kolik jejich krajanů nyní jezdí pro tuto císařovnu, se jim hrubě nelíbila. Většina těch „Seanchanů" na Almothské pláni byli Taraboňané.
„Co dobrého by mohl malý oddíl vykonat?" zabručel opovržlivě hubeňour.
„Jen málo," odtušil Ituralde. „Avšak kdyby takových oddílů bylo padesát? Stovka?" Tihle Taraboňané za sebou měli dohromady asi tolik mužů. „Pokud by všechny udeřily v tentýž den po celém Tarabonu? Já sám bych jel s nimi a tolik mých mužů, kolik by jich získalo tarabonskou zbroj. Jen tak zajistíme, že to nebude pouze způsob, jak se vás zbavit."
Domanci za ním začali hlasitě protestovat. Wakeda z nich byl nejhlasitější, pokud se tomu dalo věřit! Vlkův plán byl v pořádku, ale oni chtěli, aby je vedl Vlk sám. Většina Taraboňanů se začala dohadovat mezi sebou kvůli tomu, jestli se tolik mužů dostane přes pláň, aniž by je odhalili, dokonce i v tak malých tlupách, kvůli tomu, zda to vůbec bude k něčemu, pokud se tam dostanou v malých oddílech, i kvůli tomu, zda jsou ochotní vzít na sebe zbroj se seanchanskými pruhy. Taraboňané se hádali stejně jako Saldejci, a stejně ohnivě. Ne však ten muž s ostrým nosem. Ten se Iturraldemu díval upřeně do očí. Potom nepatrně kývl. S těmi hustými kníry se to dalo těžko poznat, ale Ituralde měl dojem, že se usmál. Z Ituraldeho spadly poslední zbytky napětí. Ten chlapík by nesouhlasil, dokud se ještě ostatní dohadovali, pokud by nebyl větším vůdcem, než to na první pohled vypadalo. Ostatní přijdou také, tím si byl jistý. Vyjedou s ním na jih do srdce toho, co Seanchané považovali za svůj majetek, a vytnou jim tvrdý políček. Taraboňané tam potom pochopitelně budou chtít zůstat a dál bojovat za svou vlast. Nic víc nečekal. Takže jeho a těch pár tisíc mužů, které se mu podaří vzít s sebou, poženou zpátky na sever přes celou Almothskou pláň. Pokud na něj bude svítit Světlo, poženou je a budou vzteky bez sebe. Ituralde opětoval Taraboňanův úsměv, pokud to ovšem úsměv byl. S trochou štěstí ti zuřiví generálové nepoznají, kam je vede, dokud nebude příliš pozdě. A pokud ano... No, měl ještě druhý plán.

* * *

Eamon Valda si držel plášť co nejtěsněji u těla a dusal ve sněhu mezi stromy. Studený vítr šustil mezi sněhem obtíženými větvemi, v kalném světle klamně tichý. Silnou bílou vlnou však pronikal jako mušelínem a mrazil. Tábor, rozkládající se kolem něj po lese, byl také tichý. Pohyb, sice znamenal zahřát se, nicméně v takovém počasí se muži raději choulili k sobě, pokud je nic nenutilo k pohybu.
Valda se nečekaně zastavil a nakrčil nos, jak náhle ucítil zápach, odporný puch jakoby z dvaceti hromad odpadků, hemžících se červy. Valda se nezačal dávit, místo toho se zamračil. Táboru scházela

preciznost, jakou vyžadoval. Stany byly náhodně postavené tam, kde byly větve nad nimi nejhustší, koně byli uvázaní poblíž, místo aby byli správně přikolíkovaní. Právě tahle liknavost vedla ke špíně. Pokud zůstanou bez dozoru, budou muži zasypávat koňský hnůj jen několika hrstmi hlíny, aby to vyřídili co nejrychleji, a kopat latríny tak, aby nemuseli v zimě chodit daleko. Každý jeho důstojník, který by něco takového dovolil, by okamžitě přestal být důstojníkem a z první ruky by se naučil používat lopatu.
Valda v táboře pátral po zdroji zápachu, ale ten byl náhle pryč. Vítr se nezměnil, smrad prostě zmizel. Na chvilku se polekal. Vydal se dál a mračil se ještě víc. Ten puch musel odněkud přijít. Najde toho, kdo si začal myslet, že disciplína polevuje, a udělá z něj odstrašující příklad. Disciplína musela být dobrá, zvlášť teď. Lepší než obvykle.
Na kraji širokého palouku se opět zastavil. Sníh na palouku byl neporušený i přesto, že v lese okolo stál tábor. Valda, drže se mezi stromy, obhlížel oblohu. Hnala se po ní oblaka a zakrývala slunce. Zahlédl nějaký pohyb a zadržel dech, než si uvědomil, že je to jen pták, nějaký malý a hnědý, držící se při zemi ze strachu z dravců. Zasmál se a dost trpce. Od chvíle, kdy ti Světlem prokletí Seanchané na jeden neuvěřitelný zátah spolkli Amador a pevnost Světla, uplynul jen asi měsíc, ale on získal nové instinkty. Moudří lidé se učí, kdežto hlupáci...
Ailron byl hlupák, hlavu měl plnou starých příběhů o slávě, oživených věkem a nadějí na získání skutečné moci, která by odpovídala jeho koruně. Odmítal vidět realitu, kterou měl přímo před očima, a přímým důsledkem byla Ailronova pohroma. Valda slyšel takhle nazývat bitvu u Jeramelu, ale jen od hrstky amadicijských šlechticů, kterým se podařilo uniknout, omámení jako palicí praštění voli, a přesto se stále snažili, čistě ze zvyku, podat celou událost v nejlepším světle. Napadlo ho, jak to asi nazýval Ailron, když ty zkrocené seanchanské čarodějky začaly rvát jeho uspořádané řady na cucky. Stále to měl před očima, jak se země mění ve fontány ohně. Viděl to ve svých snech. No, Ailron byl mrtvý, zabitý při pokusu o útěk, jeho hlavu narazili na tarabonské kopí. Vhodná smrt pro hlupáka. On, na druhou stranu, shromáždil přes devět tisíc dětí Světla. Muž, jenž viděl jasně, mohl za takových časů hodně dokázat.
Na druhé straně palouku, těsně za hranicí lesa, stála chatrč, která kdysi patřila uhlíři, s jedinou místností, kde ve spárách mezi kameny trčel zimou zhnědlý plevel. Podle všeho opustil uhlíř svoje obydlí již dávno. Části doškové střechy se nebezpečně prohýbaly a úzké okenní otvory byly prázdné a nyní je zakrývaly tmavé pokrývky. U nedovírajících dřevěných dveří stáli na stráži dva muži, velcí muži se šarlatovou pastýřskou holí pod zlatým slunečním kotoučem na pláštích. Byli po zuby ozbrojení a podupávali, jak jim bylo zima. Kdyby byl Valda nepřítelem, ani jeden by nedokázal vytáhnout meč včas. Tazatelé rádi pracovali pod střechou a za zavřenými dveřmi.
Když se dívali, jak přichází blíž, měli obličeje jakoby vytesané z kamene. Oba předvedli jen jakési polovičaté zasalutování. Slušně nepozdravili nikoho bez pastýřské hole, dokonce i když to byl pan velící kapitán dětí. Jeden otevřel ústa, jako kdyby se ho chtěl zeptat, co tady dělá, ale Valda prošel kolem nich a otevřel dveře. Alespoň se ho nesnažili zastavit. Byl by je oba zabil, kdyby se o to pokusili.
Když vstoupil, Asunawa vzhlédl od křivého stolu, kde studoval jakousi knížku. V kostnaté ruce držel cínový pohár, ze kterého se kouřilo a bylo z něj cítit koření. Židle, na níž seděl, jediný další kus nábytku v místnosti, vypadala rozviklaně, ale někdo ji vyspravil houžvemi. Valda stiskl rty, aby neohrnul pysk.
Hlavní tazatel ruky Světla požadoval skutečnou střechu nad hlavou, ne stan, i když došky nutně potřebovaly vyměnit, a svařené víno, i když nikdo jiný už týden žádné víno neměl. V kamenném krbu také hořel ohýnek a vydával chabé teplo. Ještě v době před Pohromou byly všechny ohně zakázané, aby je neprozradil kouř. Přesto, ačkoliv většina dětí tazateli opovrhovala, k Asunawovi chovaly zvláštní obdiv, jako kdyby ho šedé vlasy a vyzáblá tvář mučedníka obdařily všemi ideály dětí Světla. Když to Valda zjistil, dost ho to překvapilo. Nebyl si jistý, zda to ví sám Asunawa. V každém případě tu bylo dost tazatelů, aby mohli dělat potíže. Nic, co by nezvládl, ale lepší bylo všem potížím se vyhnout. Prozatím.
„Už je skoro čas," prohlásil a zavřel za sebou dveře. „Připravený?"
Asunawa se nezvedl, ani si nevzal bílý plášť, který měl složený na stole před sebou. Na něm nebyl žádný sluneční kotouč, jen šarlatová hůl. Místo toho položil ruce na knihu a zakryl stránky. Valda měl dojem, že je to Mantelarova Cesta Světla. Zvláštní čtení pro hlavního inkvizitora. Víc se hodila pro nové rekruty. Ti, kteří neuměli číst, když skládali přísahu, se to naučili, aby mohli studovat Mantelarova slova.

„Dostal jsem hlášení o andorském vojsku v Murandy, můj synu," pravil Asunawa. „Hluboko v Murandy."
„Murandy je odsud daleko," opáčil Valda, jako by nepoznal nový začátek staré hádky. Hádky, o níž Asunawa zřejmě často zapomínal, že v ní prohrál. Co ale dělají Andořané v Murandy? Byla-li ovšem hlášení pravdivá, mnoho z nich byly jen výmysly zabalené do lži. Andor. To jméno naplňovalo Valdu hořkostí. Morgasa byla mrtvá nebo služebnicí nějakého Seanchana. Jim na titulech jiných států pramálo záleželo. Ať mrtvá či služka, pro něj byla ztracená, a mnohem důležitější bylo, že tím byly ztraceny i jeho plány s Andorem. Galadedrid se změnil z užitečné páky v pouhého dalšího mladého důstojníka, a navíc důstojníka, který byl u obyčejných vojáků příliš oblíbený. Dobří důstojníci nebyli nikdy oblíbení, avšak Valda byl pragmatik. Minulost byla minulost. Místo Andoru přišly jiné plány.
„Ne tak daleko, pokud vyrazíme k východu přes Altaru, můj synu, přes severní část Altary. Seanchané se zatím nemohli dostat příliš daleko za Ebú Dar."
Valda natáhl ruce k ohýnku a povzdechl si. V Tarabonu se rozšířili rychle jako mor, stejně jako tady v Amadicii. Proč si ten člověk myslí, že je to v Altaře jiné? „Zapomínáš na čarodějky v Altaře? S vlastním vojskem, jak ti jistě nemusím připomínat? Pokud se už nedostaly do Murandy." Těm hlášením o čarodějkách v pohybu věřil. Mimoděk zesílil hlas. „To takzvané andorské vojsko se možná doslechlo o čarodějkách a jejich vojsku! Nezapomínej, že al'Thorovi daly Caemlyn! A Illian a polovičku východu! Opravdu věříš, že jsou rozdělené? Opravdu?" Pomalu se nadechl, aby se uklidnil. Tedy, snažil se o to. Každý příběh z jihu byl horší než ten předchozí. Do komína vletěl závan větru a po místnosti rozhodil jiskry. Valda s kletbou uskočil. Zatracená rolnická barabizna! Dokonce i ten komín byl špatně postavený!
Asunawa dlaněmi zavřel knížku. Ruce měl sepjaté jako k modlitbě, ale v zapadlých očích mu náhle zaplál oheň větší, než hořel v krbu. „Já věřím, že čarodějnice je třeba zničit! Tomu já věřím!"
„Mně by stačilo vědět, jak je Seanchané krotí." Kdyby měl dost zkrocených čarodějnic, mohl by al'Thora vyhnat z Andoru, z Illianu a odevšad, kde se usadil jako samotný Stín. Potom by dokázal překonat i samotného Artuše Jestřábí křídlo!
„Musí být zničeny," trval Asunawa umíněně na svém.
„A my s nimi?" opáčil Valda.
Ozvalo se zaklepání na dveře a na Asunawův pokyn se v nich objevil jeden ze strážných, postavil se do pozoru a řízně zasalutoval rukou přes prsa. „Můj pane hlavní inkvizitore," začal uctivě, „dorazila rada pomazaných."
Valda čekal. Bude ten starý hlupák dál umíněný i přede všemi deseti přeživšími kapitány, kteří byli venku a připravení vyrazit? Co se muselo udělat, to se udělalo.
„Pokud to strhne Bílou věž," dodal Asunawa konečně, „budu spokojený. Prozatím. Pojedu na to setkání."
Valda se pousmál. „Tak to mi stačí. Uvidíme pád čarodějnic společně." On rozhodně uvidí jejich pád.
„Radím tedy, aby sis nechal připravit koně. Do večera nás čeká dlouhá cesta." Jestli to Asunawa uvidí spolu s ním, to byla jiná otázka.

* * *

Gabrelle se ráda projížděla zimními lesy s Logainem a Toveine. Vždycky je s Toveine nechával jet za sebou vlastním tempem v jakémsi takémsi soukromí, pokud nezůstaly příliš pozadu. Aes Sedai spolu mluvily, jen pokud to bylo nezbytně nutné, i když měly skutečné soukromí. Zdaleka nebyly přítelkyně. Vlastně Gabrelle si už mockrát přála, aby Toveine odmítla, když jim Logain tyto vyjížďky navrhl. Bylo by příjemné být skutečně sama.
Držíc otěže v ruce, s pláštěm podšitým liščinou u těla, dovolila si cítit zimu, jen trochu, jen kvůli tomu pocitu. Sníh nebyl hluboký, ale ranní vzduch byl svěží. Tmavé mraky však slibovaly brzy další sníh. Nad nimi poletoval jakýsi pták s dlouhými křídly. Asi orel. Ptáci nebyli její silnou stránkou. Rostliny a minerály zůstávaly na místě, zatímco je člověk studoval, stejně jako knihy a rukopisy, i když ty se jí mohly rozpadnout pod rukama, pokud byly dost staré. Navíc na takovou dálku ptáka stěží rozeznávala, ale orel

do okolní krajiny docela zapadal. Kolem byly lesy a mezi řídce rostoucími stromy byly menší houštiny. Rozložité duby a vysoké borovice a jedle udusily většinu podrostu, jen tu a tam zůstaly hnědé zbytky nějakých odolnějších popínavek, čekajících na stále vzdálené volání jara a přimknutých k balvanu či nízké římse z šedého kamene. Gabrelle si krajinu ukládala do paměti, jako by to bylo cvičení novicek, studenou a pustou.

V dohledu byli pouze její dva společníci a ona si mohla skoro představovat, že je někde jinde, ne v Černé věži. To strašné jméno jí teď už vyvstávalo v myšlenkách snadno. Byla stejně skutečná jako Bílá věž a pro každého, komu padl zrak na velká kamenná kasárna, v nichž se cvičily stovky mužů, a na vesnici, jež kolem nich vyrostla, už nebyla jenom „takzvaná". Gabrelle ve vesnici bydlela už málem dva týdny a některé části Černé věže doposud nespatřila. Patřily k ní míle pozemků, obklopené hrubou stavbou hradeb z černého kamene. Přesto tady, daleko v lesích, mohla téměř zapomenout.

Téměř. Nebýt uzlíčku pocitů a emocí, esence Logaina Ablara, již měla neustále v hlavě, a neustálý pocit ovládané ostražitosti, svalů vždy připravených k akci. Takhle se mohl cítit třeba vlk na lovu nebo možná lev. Neustále obracel hlavu sem a tam, i tady sledoval okolí, jako by očekával útok.

Gabrelle nikdy neměla strážce - pro hnědé byly zbytečným přepychem; najatý sluha dokázal obstarat všechny její potřeby - a bylo pro ni zvláštní, že se stala součástí pouta a navíc se vlastně ocitla na jeho špatném konci. Hůř než na špatném konci. Tohle pouto ji nutilo k poslušnosti a vyvolávalo spoustu omezení. Nebylo úplně stejné jako strážcovské. Sestry své strážce nenutily k poslušnosti. No, aspoň ne moc často. A sestry se celá staletí nespojovaly s muži proti jejich vůli. Přesto jí to poskytlo fascinující předmět studia. Pracovala na výkladu toho, co pociťovala. Občas mu skoro dokázala číst myšlenky. Jindy to bylo jako tápat v dole bez kahanu. Snažila by se studovat, i kdyby měla hlavu na špalku. Což, velmi skutečným způsobem, měla. Cítil ji stejně jako ona jeho.

Na to nesměla zapomínat. Někteří asha'mani možná věřili, že se Aes Sedai se zajetím smířily, ale jenom hlupák by si mohl myslet, že jedenapadesát sester, kterým bylo vnuceno pouto, je odevzdaně přijmou, a Logain žádný hlupák nebyl. Kromě toho věděl, že sem byly poslány, aby zničily Černou věž. Ale pokud tušil, že se stále snaží najít způsob, jak hrozbu stovek mužů, kteří mohou usměrňovat, zničit... Světlo, jak byly svázané, jediný rozkaz by je dokázal na místě zastavit! Neuděláte nic, abyste uškodily Černé věži. Nechápala, proč ten rozkaz nedostaly, čistě pro jistotu. Musejí uspět. Zklamou-li, svět bude odsouzen k záhubě.

Logain se otočil v sedle, působivý, širokoplecí muž v dobře padnoucím kabátci černém jako smola, jenom se stříbrným mečíkem a rudozlatým drakem na vysokém límci. Černý plášť měl odhrnutý, jako by si zimu vůbec nepřipouštěl. A možná si ji opravdu nepřipouštěl, tito muži si zřejmě mysleli, že musejí bojovat úplně se vším a pořád. Usmál se na ni - aby ji uklidnil? - a ona zamrkala. Nechala snad do pouta proniknout příliš velkou úzkost? Byl to tak složitý tanec, když se snažila ovládnout své emoce a předkládat jen ty správné reakce. Bylo to skoro jako skládat zkoušku na šátek, kdy bylo třeba vytvořit každé tkanivo přesně podle vzoru, bez sebemenšího zakolísání, i přes veškeré rozptylování, jenže tato zkouška neměla konce.

Logain obrátil pozornost k Toveine a Gabrelle si tiše vydechla. Jen úsměv. A přátelské gesto. Často se choval mile. Kdyby byl cokoliv jiného, byl by docela milý.

Toveine se na něj zářivě usmála a Gabrelle málem potřásla údivem hlavou, a nikoli poprvé. Stáhla si kapuci hlouběji do čela, jako by se chtěla chránit před chladem, takže jí halila obličej a zároveň mohla nepozorovaně sledovat, co se děje. Kradí červenou sestru pozorovala.

Všechno, co o druhé ženě věděla, vypovídalo, že svou nenávist pohřbila do hodně mělkého hrobu, pokud vůbec, a Toveine nenáviděla muže, kteří mohli usměrňovat, stejně hluboce jako každá červená, se kterou se kdy Gabrelle setkala. Každá červená musela Logaina Ablara nesnášet po tom, co vyhlásil, že ho samo červené adžah ustanovilo falešným Drakem. Teď se k tomu už nevyjadřoval, ale škoda byla napáchána. Byly s nimi lapeny sestry, které se na červené dívaly, jako by si myslely, že přinejmenším ony uvázly ve vlastní pasti. Ale Toveine se na něj skoro uculovala. Gabrelle se kousla do rtu, jak ji to zmátlo. Pravda, Desandre a Lemai všem přikázaly, aby s asha'many, kteří drželi jejich pouto, navázaly co nejsrdečnější vztahy - muže bylo třeba ukolébat, než sestry podniknou něco užitečného - ale Toveine se otevřeně štětila kvůli každému rozkazu od jedné nebo druhé. Hnusila si, když je musela poslechnout, a

byla by možná i odmítla, nebýt toho, že Lemai byla také červená, jakkoliv přiznávala, že tomu tak musí být. A taky ji žralo, že od chvíle, kdy je přivedla do zajetí, žádná neuznávala její autoritu. A tehdy se začala usmívat na Logaina.
A jak mohl Logain jen tak sedět na druhém konci pouta a brát ten úsměv jinak než jako falešný? Gabrelle za tenhle uzlíček také zatahala, aniž by se jí podařilo ho rozvázat. Věděl toho o Toveine příliš. Znát její adžah by mělo stačit. Ale Gabrelle z něj cítila stejně tolik podezření, když se díval na červenou sestru i na ni samotnou. Nebylo to tak, že by nebyl podezíravý. Ten člověk asi nevěřil nikomu. Ale bál se méně kterékoliv sestry než nějakého asha'mana. A to také nedávalo smysl.
Není to žádný hlupák, připomínala si. Tak proč? A proč Toveine? Co to má za lubem?
Náhle po ní Toveine bleskla tím svým zdánlivě hřejivým úsměvem a promluvila, jako by Gabrelle vyslovila své podezření nahlas. „Když jsi poblíž," zamumlala a od úst jí stoupala pára, „mě si skoro nevšimne. To tys z něj udělala svého zajatce, sestro."
Gabrelle, jak na to nebyla připravená, se proti své vůli začervenala. Toveine nikdy nenačínala hovor, a říci, že Gabrellino jednání s Logainem neschvaluje, situaci zdaleka nevystihovalo. Svést ho byl zcela zřejmý způsob, jak se k němu dostat blíž a zjistit, jaké má plány a slabosti. Nakonec, i když byl asha'man, ona byla Aes Sedai dávno předtím, než se narodil, a když přišlo na muže, rozhodně nebyla zcela nevinná. Jeho tak překvapilo, když si uvědomil, co dělá, až ji málem napadlo, že nevinný je on. Spíš byla hloupá ona. Ukázalo se, že domanské hrátky mají za následek mnoho překvapení a několik málo pastí. Nejhorší byla past, s níž se nemohla nikomu svěřit. Něco, o čem se však tuze bála, že to Toveine ví, alespoň něco z toho. Ale každá sestra, která se řídila jejím příkladem, to musela vědět také, a Gabrelle si myslela, že několik jich to udělalo. Logain dokázal pouto maskovat jistým hrubým způsobem, ačkoliv ona si myslela, že by jí to stále umožňovalo ho najít, jakkoliv dobře to zakrývalo jeho emoce, ale občas, když tak leželi vedle sebe, nechal maskování sklouznout. Výsledky byly, řečeno mírně... zničující. Tehdy nebylo žádné sebeovládání, žádné odtažité studování. Vlastně ani zdravý rozum.
Co nejrychleji si v duchu opět vyvolala obraz zasněžené krajiny a upnula se na něj. Stromy, balvany a bílý sníh. Bílý a studený sníh.
Logain se na ni neohlédl, nedal to nijak najevo, ale pouto jí prozradilo, že o její chvilkové ztrátě sebekontroly ví. Domýšlivost z něj přímo vyzařovala! A taky uspokojení! Měla co dělat, aby nezačala soptit. On ale čekal, že bude soptit, Světlo ho spal! Musel vědět, co k němu cítí. Ale kdyby se rozzlobila, jeho by to nanejvýš pobavilo! A ani se to nepokoušel skrývat!
Gabrelle si všimla, že se Toveine spokojeně usmívá, ale přemítat o tom mohla jen chvilku.
Celé dopoledne měli jen pro sebe, ale teď se mezi stromy objevil další jezdec, muž v černém, bez kabátu, a jakmile je uviděl, zamířil k nim a pobízel koně k co nejvyšší rychlosti. Logain zastavil a čekal, zosobněný klid, a Gabrelle ztuhla, když zastavila svého koně vedle něj. Pocity vyzařující z pouta se změnily. Teď to bylo napětí vlka těsně předtím, než skočí. Čekala, že začne sahat po meči, místo aby měl ruce složené na vysoké sedlové hrušce.
Druhý muž byl skoro stejně vysoký jako Logain, na rozložitá ramena mu spadaly vlnité zlaté vlasy a mile se usmíval. Gabrelle usoudila, že ví, co jeho úsměv dělá. Byl příliš sličný, aby to nevěděl, mnohem pohlednější než Logain. Tvrdý život na Logainovi zanechal stopy, ale tento mladý muž měl ještě hladké líce. Na vysokém límci však měl meč i draka. Na obě sestry upřel jasně modré oči. „Spíš s oběma, Logaine?" zeptal se hlubokým hlasem. „Ta baculka mi připadá trochu chladná, ale ta druhá vypadá docela mile."
Toveine rozzlobeně zasyčela a Gabrelle zaťala zuby. Nijak se netajila tím, co dělá - ostatně nebyla žádná Cairhieňanka, aby halila do soukromí to, zač se na veřejnosti styděla - ale to neznamenalo, že o tom mohl kdekdo klábosit. Horší bylo, že ten muž mluvil, jako kdyby byly nějaké lehké holky z taverny.
„Ať to už nikdy neslyším, Mishraile," pronesl Logain tiše a Gabrelle si uvědomila, že pouto se znovu změnilo. Bylo chladné, tak chladné, až vedle něho vypadal sníh teplý. Chladné, že i hrob vedle něj vypadal teplý. To jméno už kdysi zaslechla. Atal Mishraile, a když Logain promluvil, cítila z něho nedůvěru - rozhodně větší, než jakou cítil k ní a k Toveine - ale teď byl ochotný zabíjet. Bylo to skoro k smíchu. Držel ji v zajetí a zároveň snad byl připravený páchat násilí, aby ochránil její pověst. Bylo jí to k smíchu, ale tuto informaci si pečlivě zařadila. Každý ždibec mohl být užitečný.

Mladší muž nedal nijak najevo, že hrozbu slyšel. Jeho úsměv ani na okamžik nezakolísal. „M'Hael říkal, že můžeš jít, jestli chceš. Nevidí důvod, proč bys měl verbovat."
„Někdo to dělat musí," opáčil Logain vyrovnaně.
Gabrelle si vyměnila zmatený pohled s Toveine. Proč Logain chce jít verbovat? Viděly oddíly asha'manů vracející se z výprav za novými muži, a z cestování na dlouhé vzdálenosti byli vždycky unavení a navíc obvykle špinaví a popudliví. Mužům verbujícím pro Draka Znovuzrozeného se zřejmě vždycky nedostávalo vřelého přijetí, dokonce ještě předtím, než lidé zjistili, oč jim doopravdy jde. A proč se o tom s Toveine doslechly až teď? Byla by přísahala, že jí poví všechno, když s ní spal.
Mishraile pokrčil rameny. „Na tuhle práci je zde spousta zasvěcených a vojáků. Tebe ale asi nudí dohlížet pořád na výcvik. Učit ty hlupáky plížit se lesem a šplhat po útesech, jako by neuměli usměrnit ani jiskřičku. Dokonce i nějaká zavšivená vesnice by mohla vypadat líp." Teď se začal uculovat, opovržlivě a vůbec ne mile. „Jestli požádáš M'Haela, možná tě nechá sledovat jeho lekce v paláci. Pak by ses nenudil."
Logainův výraz se v nejmenším nezměnil, ale Gabrelle skrze pouto cítila vztek. Zaslechla několik věcí o Mazrimu Taimovi a jeho soukromých lekcích, ale sestry věděly jen to, že Logain a jeho nohsledi nevěří Taimovi ani nikomu, kdo se jeho lekcí zúčastňuje, a Taim na oplátku zřejmě nevěřil Logainovi. Naneštěstí se sestry o lekcích nedokázaly dozvědět nic podstatného. Žádná nebyla spojená s mužem z Taimovy frakce. Některé si myslely, že nedůvěra vznikla z toho, jak si oba činili nárok na titul Draka Znovuzrozeného, nebo dokonce z příznaků šílenství, jež usměrňování mužům přinášelo. U Logaina nezachytila žádné stopy šílenství, a to se je snažila najít stejně tolik, jako známky, že hodlá začít usměrňovat. Kdyby s ním byla spojená ve chvíli, kdy zešílí, mohlo by to posednout i ji. Ale čehokoliv, co by mohlo v řadách asha'manů způsobit rozkol, bylo třeba využít.
Když se na něho Logain podíval, Mishraile se přestal usmívat. „Užij si svých vší," pronesl nakonec a otočil koně. Prudce ho pobodl, až kůň odskočil, a zavolal přes rameno: „Na některé z nás čeká sláva, Logaine."
„On si svého draka možná nebude užívat dlouho," zamumlal Logain a díval se za ním, jak cválá pryč. „Na to si nedává dost dobrý pozor na jazyk." Gabrelle usoudila, že ta poznámka nebyla určena jim dvěma, ale co jiného tím mohl myslet? A proč byl náhle ustaraný? Dobře to zakrýval, zvlášť vzhledem k poutu, ale přesto byl ustaraný. Světlo, občas to vypadalo, že vědět, co má mužský v hlavě, celou věc ještě zhoršuje!
Náhle se k nim Logain otočil a pozorně se na ně zadíval. Poutem proklouzla nová vlna obav. Kvůli nim? Nebo, zvláštní nápad, o ně?
„Obávám se, že budeme muset vyjížďku poněkud zkrátit," usoudil po chvíli. „Musím něco připravit."
Nepobídl koně do cvalu, avšak cestou zpátky do vesnice, kde se muži cvičili, nasadil rychlejší tempo než ráno. Na něco se teď soustředil. Gabrelle usoudila, že o něčem usilovně přemýšlí. Pouto málem bzučelo. Musel jet podle instinktů.
Neujeli daleko, když Toveine pobídla koně blíž ke Gabrelle. Naklonila se v sedle a snažila se upírat důrazný pohled na Gabrelle a zároveň vrhala rychlé pohled po Logainovi, jako by se bála, že by se mohl ohlédnout a všimnout si, že se baví. Ona očividně nikdy nevěnovala pozornost tomu, co jí říká pouto. Teď vypadala jako loutka, neboť neustále otáčela hlavou sem a tam, až hrozilo, že spadne.
„Musíme jít s ním," šeptala. „Za jakoukoliv cenu, musíš to zařídit." Gabrelle zvedla obočí a Toveine měla alespoň tolik slušnosti, aby se začervenala. Přesto neztratila nic ze své naléhavosti. „Nemůžeme si dovolit, aby nás tady nechal," supěla. „Když sem ten chlap přišel, nevzdal se svých ambicí. Ať už plánuje jakoukoliv ohavnost, my s tím nic nenaděláme, pokud nebudeme u toho, až se o to pokusí."
„Vidím, co mám přímo pod nosem," ohradila se Gabrelle ostře a pocítila úlevu, když Toveine prostě jen kývla a odmlčela se. Gabrelle měla co dělat, aby potlačila strach, který pocítila. Copak Toveine nikdy nepřemýšlí o tom, co cítí skrz pouto? Něco, co měla ve spojení s Logainem vždy v hlavě - odhodlání - teď bylo tvrdé a ostré jako nůž. Myslela si, že ví, co to tentokrát znamená, a z toho jí vyschlo v ústech. Nevěděla sice proti komu, ale byla si jistá, že Logain Ablar hodlá vyjet do války.

* * *

Yukiri pomalu sestupovala širokou chodbou, obtáčející Bílou věž, a byla naježená jako hladová kočka. Měla co dělat, aby vnímala, co žvatlá sestra plující vedle ní. Bylo velmi časné ráno, první sluneční paprsky jenom stěží prorazily hustě padajícím sněhem, a na prostředních podlažích Věže byl chlad jako v Hraničních státech v zimě. No, možná ne tak velký, připustila po chvíli. Tak daleko na severu už nebyla spoustu let a vzpomínky vždycky přeháněly. Proto byly psané záznamy tak důležité. Až na případ, kdy se člověk neodvažoval nic zapsat. Přesto byla dost velká zima. Přes veškerý um a předvídavost starých stavitelů horko z velkých kamen ve sklepích takhle vysoko nikdy nedosáhlo. Plameny svící ve zlacených kandelábrech se mihotaly v průvanu a občas byl proud vzduchu tak silný, že pohnul těžkými nástěnnými koberci, zavěšenými na bílých stěnách. Na kobercích se střídaly květiny, lesní výjevy a exotická zvířata a ptáci s triumfálními výjevy z historie Věže, které nebylo možné vystavit ve veřejných prostorách dole. Její komnaty, vyhřívané ohněm z krbů, by kdysi byly mnohem příjemnější.
Hlavou se jí honily zprávy ze světa, jakkoliv se snažila na to nemyslet. Nebo spíš nedostatek podložených zpráv. Špehové v Altaře a Arad Domanu dodávali velice zmatené zprávy a těch několik hlášení, jež začínala prosakovat z Tarabonu, bylo dost děsivých. Podle toho, co se povídalo, mohli být vládci Hraničních států kdekoliv, od Morny přes Andor a Amadicii po Aielskou pustinu. Jediným potvrzeným faktem bylo, že žádný nebyl tam, kde být měl, totiž na stráži Mornské hranice. Aielové byli všude a zřejmě se konečně vymkli al'Thorově kontrole, pokud je vůbec někdy ovládal. Z posledních zpráv z Murandy by nejradši skřípala zuby a zároveň plakala, zatímco to, co se dělo v Cairhienu...! Po celém Slunečním paláci byly sestry. Některé byly v podezření, že patří ke vzbouřenkyním, a o žádné nebylo známo, že je věrná, a o Coiren a jejím poselstvu nebylo od chvíle, kdy opustily město, slyšet ani slovíčko, i když už měly být dávno zpátky v Tar Valonu. A jako by to nestačilo, al'Thor opět zmizel jako mýdlová bublina. Mohly být pravdivé ty povídačky, že napůl zničil Sluneční palác? Světlo, ten muž se ještě nemohl zbláznit! Nebo ho ta Elaidina pitomá nabídka „ochrany" vyděsila, až se běžel schovat? Mohlo ho vůbec něco vyděsit? Ji on tedy rozhodně děsil. A vyděsil i zbytek sněmovny, ať už se přísedící tvářily, jak chtěly.
Jedinou skutečnou jistotou bylo, že na ničem z toho nezáleželo ani jako na plivanci v lijáku. A to, že to věděla, jí v nejmenším nezlepšilo náladu. Dělat si starosti s tím, že uvízla v houští růží, i když by ji trny mohly nakonec zabít, bylo přepychem, když měla o žebra opřený nůž.
„Pokaždé, když za posledních deset roků opustila Věž, vydávala se za svými vlastními záležitostmi, takže nemáme žádné novější záznamy," mumlala její společnice. „Je těžké zjistit, kdy přesně byla pryč z Věže a zůstala... nenápadná." Meidani měla tmavě zlaté vlasy sepjaté slonovinovými hřebeny a byla vysoká a dost štíhlá, aby její poprsí působilo přehnaným dojmem, což ještě podtrhoval tmavý, stříbrem vyšívaný živůtek a způsob, jakým se při chůzi nakláněla, aby měla ústa v úrovni Yukiriných uší. Šátek měla zachycený kolem zápěstí a dlouhé šedé třásně se jí vláčely po zemi.
„Narovnej se," zavrčela Yukiri. „Nemám uši ucpané hlínou."
Druhá žena se prudce narovnala a na lících jí vzápětí naskočily rudé skvrny. Přitáhla si šátek na ramena a ohlédla se přes rameno na svého strážce Leonina, jenž je následoval v uctivé vzdálenosti. A pokud ony slabounce slyšely cinkání stříbrných rolniček v jeho černých cůpcích, on nemohl slyšet nic, co pronesly normálním hlasem. Ten muž nevěděl víc, než bylo nezbytně nutné - vlastně skoro nic, jen to, že od něj jeho Aes Sedai chce jisté věci, což každému dobrému strážci stačilo - a kdyby zjistil příliš, mohl by dělat potíže, ale nebylo třeba, aby si šeptaly. Lidé, kteří viděli, jak si někdo šeptá, obvykle chtěli zjistit, o jaké tajemství se jedná.
Druhá šedá ji však nerozčilovala víc než vnější svět, i když to byla kukačka v labutím peří. Alespoň nebyla hlavním zdrojem jejího podráždění. Bylo to dost nechutné, vzbouřenkyně předstírající věrnost, ale Yukiri byla ve skutečnosti ráda, že ji Saerin a Pevara přesvědčily, že by ještě neměly Meidani a její sestry kukačky vydat věžovému zákonu. Teď měly přistřižená křídla a byly užitečné. Dokonce by si tím mohly vysloužit i jistou shovívavost, až budou čelit spravedlnosti. Ovšem až vyjde najevo přísaha, která Meidani přistřihla křídla, Yukiri sama by mohla žebronit o shovívavost. Ať byly vzbouřenkyně nebo ne, to, co Yukiri a ostatní provedly s Meidani a jejími spoluspiklenkyněmi, bylo stejně nezákonné jako vražda. Nebo zrada. Přísahat osobní poslušnost - přísahat ji na samotnou hůl přísah, přísahat pod

nátlakem - se příliš podobalo nátlaku, jenž byl výslovně zakázaný, i když ne úplně přesně definovaný. Přesto člověk občas musel umazat omítku, když chtěl vykouřit sršně, a černé adžah, to byli sršni s jedovatými žihadly. Na zákon dojde ve vhodnou chvíli - neboť bez zákona nebylo nic - ale jí dělalo větší starosti, zda přežije vykuřování, než jaký trest jí zákon uloží. Mrtvoly si s tresty starosti dělat nemusejí.
Krátce Meidani pokynula, ať pokračuje, jenže druhá žena stěží otevřela ústa, když se před nimi zpoza rohu vynořily tři hnědé, potřásající svými šátky jako zelené. Yukiri Marris Thornhill a Doraise Mesianos zběžně znala, jak už přísedící znají sestry z jiného adžah, jež tráví hodně času ve Věži, což znamenalo, že věděla, jaké jméno které tváři přináleží, a tím to končilo. Popsala by je jako mírné a ponořené do studia. Elin Warrel získala šátek před tak krátkou dobou, že by stále ještě měla instinktivně předvádět pukrlata. Ale místo aby přísedící zdvořile pozdravily, zíraly všechny tři na Yukiri a Meidani stejně, jako se kočky dívají na cizí psy. Nebo možná psi na cizí kočky. Nikde žádná mírnost.
„Smím se zeptat na jeden bod z arafellského zákona, přísedící?" optala se Meidani nevzrušeně, jako by to hodlala říci celou dobu.
Yukiri kývla a Meidani začala žvanit o rybolovných právech na řekách versus na jezerech, což nebyla zrovna nejchytřejší volba. Soudkyně by mohla požádat Aes Sedai, aby vyslechla případ týkající se práv rybolovu, ale jen aby posílila své vlastní stanovisko v případě, že do věci byli zapletení mocní lidé a ona se obávala, že se budou odvolávat k trůnu.
Za hnědými se coural jediný strážce - Yukiri si nemohla vzpomenout, jestli patří k Marris či Doraise - podsaditý chlapík s tvrdým, kulatým obličejem a tmavým uzlem na temeni, jenž si Leonina a meč na jeho zádech prohlížel s nedůvěrou, kterou určitě převzal od sestry. Starší sestry se nesly po spirálové chodbě s podbradky zvednutými a hubená nová sestra nervózně poskakovala, aby s nimi udržela krok. Strážce, rázující za nimi, působil dojmem muže na nepřátelském území.
Nepřátelství bylo poslední dobou až příliš běžné. Neviditelné hradby mezi adžah, kdysi jen tak silné, že stěží zakrývaly vlastní záhady jednotlivých adžah, se nyní změnily v tvrdá kamenná cimbuří s vodními příkopy. Ne, ne příkopy, propastmi, širokými a hlubokými. Sestry nikdy neopouštěly obydlí svého adžah samotné, často s sebou brávaly své strážce i do knihovny a do jídelen a vždycky nosily šátky, jako kdyby si jinak někdo mohl splést jejich adžah. Yukiri sama na sobě měla svůj nejlepší, stříbrem a zlatem vyšívaný, s dlouhými stříbrnými třásněmi, které jí visely až ke kotníkům. Usoudila, že se asi taky trochu naparuje. A poslední dobou začínala uvažovat o tom, že dvanáct let bez strážce je dost dlouho. Strašná představa, jakmile se dobrala jejího zdroje. Žádná sestra by v Bílé věži neměla strážce potřebovat.
Nikoliv poprvé ji tvrdě zasáhla představa, že někdo bude muset začít vyjednávat mezi adžah, a to již brzy, jinak by vzbouřenkyně mohly projít bránou, drzé jako zlodějky, a vyprázdnit dům, zatímco ostatní se budou hašteřit o to, která dostane nádobí pratety Sumi. Jenomže jediný způsob, jak na tom začít pracovat, který ji v tu chvíli napadl, bylo přinutit Meidani a její kamarádky, aby se veřejně přiznaly, že je do Věže poslaly vzbouřenkyně, aby tu šířily klepy - povídačky, o nichž ony stále tvrdily, že jsou pravdivé! - že červené adžah stvořilo Logaina jako falešného Draka. Mohla by to být pravda? Aniž by o tom Pevara věděla? Yukiri si neuměla představit, že by bylo možné oklamat přísedící, a zvlášť Pevaru. V každém případě byly věci už tak zamotané, že by to neznamenalo rozdíl. Kromě toho by přišla o pomoc deseti ze čtrnácti žen, o nichž si mohla být jistá, že nejsou černé adžah, nemluvě o tom, že by nejspíš odhalila, co ona a ostatní provádějí, dřív, než by se ta bouře přehnala.
Zachvěla se a nemělo to nic společného s průvanem na chodbě. Ona i všechny ostatní, které by mohly odhalit pravdu, by zemřely dřív, než by se ta bouře přehnala, při údajné nehodě nebo na loži. Nebo by mohly prostě zmizet, zdánlivě by odjely z Věže a už by je nikdy nikdo nespatřil. O tom v nejmenším nepochybovala. Každý důkaz by byl pohřbený tak hluboko, že by ho nevykopalo ani vojsko s lopatami. Dokonce i řeči by byly udušené. Něco takového se již stalo. Svět a většina sester stále žily v přesvědčení, že Tamra Ospenya zemřela v posteli. Ona tomu donedávna věřila taky. Musely předat černé adžah zabalené a převázané, než se odváží vyjít s tím na světlo.
Jakmile byly hnědé bezpečně z doslechu, pokračovala Meidani v hlášení, ale po chvíli se opět odmlčela, když těsně před nimi odsunula čísi velká, chlupatá ruka nástěnný koberec. Ze dveří, skrytých za jasně barevnými ptáčky z Potopené země, vyletěl závan ledového větru a do chodby vcouval obtloustlý chlapík v hnědém kabátě, táhnoucí kolečko s hikorovými polínky, jež další sloužící v hrubém kabátě tlačil zezadu.

Obyčejní dělníci, žádný neměl na prsou bílý plamen.
Když spatřili Aes Sedai, oba muži spustili goblén na místo a odjeli s kolečkem, aby jim nezavazelo, přičemž se neustále klaněli, až málem spadli do kolečka, a zároveň chytali klouzající polínka. Nepochybně hodlali dokončit práci dřív, než narazí na nějakou sestru. Yukiri vždycky soucítila s lidmi, kteří museli tahat dříví, vodu a všechno ostatní nahoru po rampách sloužících, ale teď kolem nich zamračeně prošla.
Hovor při chůzi se nedal odposlechnout a chodby v částech pro obyčejné lidi jí připadaly jako velice vhodné místo pro soukromý rozhovor s Meidani. Mnohem lepší než její vlastní komnaty, kde by ochrana proti odposlouchávání okamžitě všem v obydlí šedých prozradila, že probírá nějaká tajemství, a ještě horší bylo, s kým. Ve Věži byly v současné době jen asi dvě stovky sester. Tento počet dokázala Bílá věž spolknout a vypadat přitom prázdná, a když se všechny sestry držely doma, části pro obyčejné lidi by měly být prázdné. Aspoň si to myslela.
Vzala v úvahu sloužící v livrejích, kontrolující knoty a hladinu oleje v lampách a desítky dalších věcí, i prostě oděné dělníky s proutěnými koši, naplněnými Světlo ví čím, na zádech. Vždycky se tu pohybovali od časného rána, připravovali Věž na další den, jen se chvatně uklonili a honem sestře mizeli z cesty. Z doslechu. Věžoví sluhové uměli být taktní, zvlášť proto, že každému, kdo by odposlouchával sestru, by rychle ukázali dveře. Vzhledem k současné náladě ve Věži se sloužící snažili vyhnout byť jen příležitosti k zaslechnutí něčeho, co by neměli slyšet.
Co si ale neuvědomila, bylo, kolik sester se rozhodne i přes časnou hodinu a zimu vyjít po dvou po třech ze svých komnat. Červené se snažily upřeným pohledem zmást každého kromě jiných červených, zelené a žluté soupeřily o korunu povýšenosti a hnědé dělaly, co mohly, aby je v tom ještě přetrumfly. Několik bílých, všechny až na jednu bez strážce, se pokoušely zachovat fasádu chladného rozumu, přičemž nadskakovaly i při zvuku vlastních kroků. Vypadalo to, že jedna skupinka sotva zmizí z dohledu a už se objeví druhá, a tak Meidani strávila stejně tolik času žvatláním o zákonech, jako podáváním hlášení.
Nejhorší ze všeho bylo, že se šedé dvakrát usmály na pohled úlevou, že vidí jiné ze svého adžah, a byly by se k nim připojily, kdyby Yukiri nezavrtěla hlavou. Což ji neuvěřitelně rozčilovalo, poněvadž to každého, kdo to uviděl, upozornilo, že má zvláštní důvod být s Meidani sama. Dokonce i kdyby si toho černé adžah nevšimly, a Světlo ví, že nebyl důvod, proč by měly, příliš mnoho sester v těchto dnech špehovalo jiné sestry z jiných adžah, a i přes tři přísahy ty řeči cestou nabývaly. A jak se Elaida zjevně snažila přimět adžah k poslušnosti hrubou silou, tyto řeči měly často za následek tresty, a nejlepší, v co mohla sestra doufat, bylo, že bude moci předstírat, že si trest vybrala sama z vlastních důvodů. Yukiri už takhle jednou dost vytrpěla a netoužila vyplýtvat další dny na mytí podlah, zvlášť když teď měla na talíři víc, než, jak si dobře uvědomovala, dokáže snést. A druhá možnost, soukromá návštěva u Silviany, nebyla o nic lepší, třebaže šetřila čas! Elaida byla čím dál nelítostnější od chvíle, kdy si začala povolávat Silvianu pro údajně soukromé tresty. Touhle zprávou stále ještě bzučela celá Věž
Jakkoliv to Yukiri nerada přiznávala, dávala si kvůli tomu dobrý pozor na to, jak se dívá na jiné sestry. Kdyby se dívala příliš dlouho, mohlo by to vypadat, že sama špehuje. Uhnout příliš rychle po hledem znamenalo, že bude vypadat tajnůstkářsky, a se stejným výsledkem. Přesto si nemohla pomoci, aby necivěla na jednu dvojici žlutých, proplouvající chodbou jako párek královen ve vlastním paláci.
Tmavý, podsaditý strážce, který šel jenom tak daleko za nimi, aby měly zcela nezbytné soukromí, musel patřit Pritalle Nerbaijan, zelenooké ženě, jež naštěstí neměla výrazný saldejský nos, protože Atuan Larisett strážce neměla. Yukiri o Pritalle nevěděla moc, ale hodlala si o ní zjistit víc, když ji viděla takhle zabranou do hovoru s Atuan. Taraboňanka v šedých, žlutě prostřihávaných šatech s vysokým límcem a šátkem s hedvábnými třásněmi byla úchvatná. Tenké tmavé cůpky s vpletenými korálky jí spadaly k pasu a rámovaly tvář, která jaksi vypadala dokonale, aniž by byla krásná. Byla dokonce celkem skromná, tedy na žlutou. Ale byla to žena, kterou se Meidani a ostatní pokoušely sledovat, aniž by je u toho někdo chytil. Žena, jejíž jméno se bály vyslovit nahlas jinde než za silnými ochranami. Atuan Larisett patřila k jediným třem černým sestrám, o kterých Talene věděla. Takhle se organizovaly, tři ženy, jež se znaly navzájem, tři ženy, které tvořily jedno srdce, kdy každá žena znala jednu další, již neznaly druhé dvě. Atuan byla Taleninou „jednou další", a tak byla naděje, že by je mohla dovést ke dvěma dalším.
Než párek zmizel za rohem, Atuan vzhlédla. Pohledem se o Yukiri jen otřela, ale stačilo to, aby Yukiri

vyskočilo srdce až do krku. Šla dál a s námahou udržovala klidný výraz, jenom se odvážila pohlédnout do chodby, když procházela kolem rohu. Atuan a Pritalle už byly dost daleko a mířily k vnějšímu okruhu. V cestě měla Yukiri strážce, ale žádná ze sester se neohlédla. Pritalle vrtěla hlavou. Na něco, co Atuan řekla? Byly příliš daleko, aby Yukiri slyšela cokoliv jiného kromě cvakání strážcových podpatků na podlaze. Byl to jenom pohled. Ovšemže byl. Zrychlila krok, aby se dostala z dohledu v případě, kdyby se podívaly přes rameno, a konečně vypustila dech, o němž si neuvědomovala, že ho zadržuje. Meidani ji napodobila a svěsila ramena.
Zvláštní, jak to na nás působí, pomyslela si Yukiri a narovnala se.
Když zjistily, že Talene je temná družka, byla Talene odstíněnou vězenkyní. A přesto nás vyděsila k smrti, připouštěla si Yukiri. No, nejdřív je vyděsilo to, co musely udělat, aby ji přinutily k doznání, ale pravda jim změnila jazyk v prach. Teď byla Talene spoutaná pevněji než Meidani a strážená, i když to vypadalo, že si chodí volně - jak udržet přísedící zajatou, aniž by si toho někdo všiml, nevymyslela ani Aerin - a byla pateticky ochotná podělit se o všechno, co ví či co si dokonce jen domýšlí, v naději, že by si tak mohla zachránit život. Tedy ne že by měla na vybranou. Těžko mohla někoho děsit. A ty ostatní...
Pevara zpočátku trvala na tom, že Talene se musí v Galině Casban mýlit, a dostala dokonce takový záchvat vzteku, že jí vydržel celý den, než ji konečně přesvědčily, že její červená sestra je ve skutečnosti černá. Stále mluvila o tom, že Galinu vlastnoručně uškrtí. Yukiri sama cítila chladnou odtažitost, když došlo na Temaile Kinderode. Byly-li ve Věži temné družky, dalo se předpokládat, že mezi nimi budou i šedé, i když jí možná trochu pomáhalo, že neměla Temaile ráda. Zůstala chladná, i když si spočítala, že Temaile opustila Věž zhruba v době, kdy byly zavražděny tři sestry. Na mysli jí díky tomu vytanula další jména, další sestry, které tehdy odešly, ale Galina a Temaile a ostatní byly pryč z Věže, prozatím mimo dosah, a jedině dvě z nich byly zcela jistě temnými družkami.
Atuan však byla zde, nepochybně černá adžah, chodila si po Věži, jak se jí zlíbilo, volně a nespoutaná třemi přísahami. A dokud se Doesine nepodaří zařídit, aby ji mohly potají vyslechnout - což bylo obtížné i pro přísedící z Atuanina adžah, protože to muselo zůstat v tajnosti přede všemi - do té doby ji mohly jenom sledovat. Z dálky a nenápadně. Bylo to jako žít s červenou zmijí a nevědět, kdy se jí ocitnete tváří v tvář, nevědět, kdy se rozhodne uštknout. Jako žít v doupěti červených zmijí a vidět jen jednu.
Náhle si Yukiri uvědomila, že široká, zakřivená chodba před nimi je prázdná, kam až dohlédne, a pohled dozadu odhalil jen Leonina. Věž mohla být prázdná až na ně tři. Nikde se nic nehýbalo, jen plameny v kandelábrech se mihotaly. Ticho.
Meidani sebou trhla. „Odpusť, přísedící. Když se tak najednou objevila, trochu mě to zarazilo. Kde jsem to byla? Aha, ano. Vím, že se Celestin a Annharid snaží najít její blízké přítelkyně mezi žlutými." Celestin a Annharid byly Meidaniny spoluspiklenkyně, obě žluté. Z každého adžah byly dvě - pochopitelně kromě červeného a modrého - což bylo velmi užitečné. „Obávám se, že to moc nepomůže. Má spoustu přítelkyň, nebo alespoň měla, než... se mezi adžah vyvinula současná situace." Do hlasu se jí vloudil náznak jistého uspokojení, i přesto, že uchovávala hladkou tvář. Pořád byla vzbouřenkyně, i když složila tu přísahu navíc. „Vyšetřit všechny bude obtížné, ne-li nemožné."
„Na chvíli na ni zapomeň." Yukiri dalo práci, aby nenatahovala krk, jak se snažila vidět na všechny strany zároveň. Nástěnný koberec s velkými bílými květy se lehce zavlnil a ona zaváhala, dokud si nebyla jistá, že je to jen průvan a ne další sloužící, vycházející po služebnické rampě. Nikdy si nepamatovala, kudy vedou. Nové téma bylo svým způsobem skoro stejně nebezpečné jako bavit se o Atuan. „Včera v noci jsem si vzpomněla, že jsi byla novicka zároveň s Elaidou, a taky jste byly blízké přítelkyně, jestli se dobře pamatuju. Bylo by dobré to přátelství obnovit."
„To bylo před mnoha lety," opáčila vyšší žena škrobeně, zvedla si šátek na ramena a zabalila se do něj, jako by jí náhle byla zima. „Elaida ho zcela správně přerušila, když byla pozvednuta na přijatou. Kdybych byla ve třídě, kterou dostala k výuce, mohly by ji obvinit ze zaujatosti."
„Buď ráda, že jsi nebyla její oblíbenkyně," utrousila Yukiri suše. Elaidina současná zuřivost měla precedens. Než před lety odešla do Andoru, honila ty, které měla v oblibě, tak tvrdě, až musely sestry nejednou zasáhnout. Siuan Sanche bývala jednou z nich, což bylo zvláštní, i když Siuan nikdy nepotřebovala chránit před měřítky, kterým by nemohla dostát. Zvláštní a smutné. „Přesto uděláš všechno ve své moci, abys vaše přátelství obnovila."

Meidani ušla pár kroků a jenom otevírala a zavírala pusu, upravovala si šátek a kroutila rameny, jako by se snažila setřást ováda, a dívala se všude, jenom ne na Yukiri. Jak ta žena kdy mohla fungovat jako šedá, když se neuměla ovládat? „Zkusila jsem to," přiznala se nakonec zadýchaně a stále se vyhýbala pohledu Yukiri do očí. „Několikrát. Kronikářka... Alviarin mě vždy odehnala. Amyrlin má moc práce, má schůzku, musí odpočívat. Vždycky přijde s nějakým důvodem. Myslím, že Elaida nechce pokračovat s přátelstvím, které před třiceti lety ukončila."
Aha, takže vzbouřenkyně si na to přátelství také vzpomněly. Jak ho asi chtěly využít? Nejspíš ke špehování. Bude muset zjistit, jak měla Meidani předávat informace, jež by odhalila. V každém případě se ze vzbouřenkyň vyklubal nástroj a Yukiri jej hodlala využít. „Alviarin už máš z cesty. Včera odjela z Věže, nebo možná předevčírem. Nikdo to neví jistě. Ale komorné říkaly, že si vzala i šaty na převlečení, takže se nejspíš vrátí až za pár dní."
„Kam mohla v tomhle počasí jít?" Meidani se zamračila. „Od včerejšího rána sněží a předtím bylo také zataženo."
Yukiri se zastavila a otočila ženu tváří k sobě. „Jediné, co tě má, Meidani, zajímat, je to, že je pryč," prohlásila důrazně. Kam mohla Alviarin v tomhle počasí jít? „Máš k Elaidě volnou cestu a ty ji použiješ. A budeš se dobře dívat, jestli někdo nečte Elaidiny papíry. Jenom si dávej pozor, aby si nikdo nevšiml, že se díváš." Talene tvrdila, že černé adžah ví všechno, co vyjde z amyrlininy pracovny, dřív, než je to vyhlášeno, a že, pokud chtějí zjistit, jak k tomu dochází, budou potřebovat někoho v Elaidině blízkosti. Pochopitelně Alviarin všechno viděla předtím, než to Elaida podepsala, a navíc si ta ženská činila nárok na víc pravomocí než kterákoliv kronikářka, co kdo pamatoval, jenže to nebyl důvod obvinit ji, že je temná družka. Avšak ani důvod ji z toho nepodezírat. I její minulost prošetřovaly. „Sleduj Alviarin, jakkoliv to půjde, ale Elaidiny papíry jsou důležitější."
„Yukiri!" zavolala jakási žena z chodby.
Přísedící věžové sněmovny nenadskakují jako polekané kozy, když zaslechnou své jméno, ale Yukiri to udělala. Kdyby zrovna nedržela Meidani, byla by možná i upadla, ale takhle se obě potácely jako opilé selky o dožínkách.
Yukiri se vzpamatovala, rázně si urovnala šátek a zamračila se. Mračila se dál, i když už viděla, kdo se to k ní žene. Seaine měla být ve svých pokojích s tolika bílými sestrami, kolik to jenom šlo, když zrovna nebyla s Yukiri nebo některou z přísedících, jež věděly o Talene a černém adžah, ale teď spěchala chodbou jen s Bernaile Gelbarn, podsaditou Taraboňankou a další z Meidaniných kukaček. Leonin ustoupil stranou a formálně se Seaine uklonil a prsty přitiskl na srdce. Meidani a Bernaile byly natolik hloupé, že se na sebe usmály. Byly kamarádky, ale měly mít rozum, když nevěděly, kdo se dívá.
Yukiri rozhodně nebylo do úsměvů. „Vyšla sis na vzduch, Seaine?" zeptala se ostře. „Saerin to nepotěší, až jí to řeknu. Vůbec ji to nepotěší. Mne to nepotěšilo, Seaine."
Meidani vydávala divné, hrdelní zvuky a Bernaile trhala hlavou, až jí spousty korálků v copáncích chřestily. Ty dvě se vzápětí jaly studovat nástěnný koberec, na němž měl být výjev z ponížení královny Rhiannon, a přes klidný výraz si očividně přály být kdekoliv jinde. V jejich očích si měly být přísedící rovny. A také byly. Obvykle. Jistým způsobem. Leonin neměl slyšet ani slovo, ale pochopitelně vycítil Meidaininu náladu a hned poodstoupil. Přičemž dál sledoval chodbu, pochopitelně. Dobrý chlapík. Moudrý.
Seaine měla dost rozumu, aby se zatvářila schlíple. Mimoděk si uhladila šaty pokryté na lemech a na živůtku sněhobílou výšivkou, ale vzápětí zapletla ruce do šátku a umíněně svraštila obočí. Seaine byla umíněná od první chvíle, kdy vstoupila do Věže, dcera truhláře z Lugardu, která umluvila otce, aby jí a její matce zaplatil cestu. Cestu pro obě proti proudu řeky, ale jenom pro jednu po proudu zpět. Umíněná a sebevědomá. A často stejně slepá k okolnímu světu jako nějaká hnědá. Bílé bývaly takové, samá logika a žádný úsudek. „Já se před černými adžah schovávat nemusím, Yukiri," prohlásila.
Yukiri sebou trhla. Hlupačka, mluvit o černých takhle otevřeně. Chodba byla stále prázdná až k ohybům na obou koncích, ale jedna bezstarostnost obvykle vedla k dalším. Yukiri také dokázala být umanutá, když to bylo třeba, ale alespoň se chovala rozumněji než nějaká husa, když došlo na to kdy a kde. Otevřela ústa, aby Seaine sdělila, co si o ní myslí, a dost důrazně, ale druhá žena ji prostě nepustila ke slovu.

„Saerin mi řekla, že za tebou můžu jít." Seaine stiskla rty a na tvářích jí vyskočily rudé skvrny, že žádala o svolení, nebo že se vůbec musela na svolení ptát. Bylo samozřejmé, že se jí současná situace zajídá. Jen od ní bylo hloupé, že ji nepřijala. „Musím si s tebou promluvit o samotě, Yukiri. O té druhé záhadě."
Yukiri byla na chvíli stejně zmatená jako Meidani a Bernaile. Mohly předstírat, že neposlouchají, ale nemohly si zacpat uši. Druhá záhada? Co tím Seaine myslí? Leda by... Nemohla myslet tu věc, která Yukiri původně vyslala na hon černých adžah? Zjistit, proč se hlavy adžah scházejí potají, ztratilo ve srovnání s objevením temných družek mezi sestrami na naléhavosti.
„Tak dobře, Seaine," pravila Yukiri klidněji, než se cítila. „Meidani, odveď Leonina tak daleko do chodby, abyste na nás ještě viděli, a dávejte pozor, jestli někdo nepřichází. Bernaile, ty udělej totéž na druhé straně." Všichni se pohnuli, ještě než stačila domluvit, a jakmile byli z doslechu, obrátila Yukiri pozornost na Seaine. „Nuže?"
K jejímu překvapení kolem bílé přísedící vzplála záře saidaru, neboť ta kolem nich spletla ochranu proti odposlouchávání. To bylo pro každého, kdo by ji uviděl, jasné znamení, že se jedná o tajnosti. Věc by měla být důležitá, jinak Seaine uvidí, zač je toho loket.
„Promysli to logicky." Seaine mluvila klidně, ale stále zatínala pěsti do šátku. Stála zpříma a tyčila se nad Yukiri, ačkoliv byla sama jen něco málo nadprůměrně vysoká. „Je to víc než měsíc, skoro dva, co za mnou Elaida přišla, a skoro dva týdny od chvíle, kdy jste mě s Pevarou odhalily. Kdyby o mně černé adžah věděly, už bych byla mrtvá. S Pevarou bychom byly obě mrtvé dávno předtím, než jste na nás s Doesine a Saerin narazily. Tudíž to nevědí. O žádné z nás. Připouštím, že jsem se zprvu bála, ale už se ovládám. Neexistuje důvod, proč byste se mnou měly dál zacházet jako s mladší novickou," do klidu se vloudila trocha vášně, „a navíc bezduchou."
„O tom si budeš muset promluvit se Saerin," sdělila jí Yukiri stroze. Saerin se ujala vedení hned od začátku - a po čtyřiceti letech ve sněmovně za hnědé se vedení uměla ujímat velice dobře - a Yukiri proti ní nehodlala jít, pokud to nebude nezbytně nutné, ne bez výsad přísedících, o něž se za daných okolností mohla jen těžko opírat. Bylo by to jako pokoušet se chytit valící se balvan. Pokud by se podařilo přesvědčit Saerin, Pevara a Doesine by se jistě připojily a ona by se jim nepokoušela stát v cestě. „Tak jaká je ta ‚druhá záhada'? Máš na mysli schůzky hlav adžah?"
Seaine se zatvářila jako mezek. Yukiri skoro čekala, že přitiskne uši k hlavě. Pak vydechla. „Měla hlava tvého adžah ruku ve volbě Andayi do sněmovny? Tedy víc než obvykle?"
„Měla," přiznala Yukiri opatrně. Každá si byla jistá, že Andaya jednou vstoupí do sněmovny, tak za čtyřicet nebo padesát let, ale Serancha ji málem pomazala, když obvyklou metodou byly debaty, dokud nedošlo ke konsenzu u dvou až tří kandidátek, a pak přišla tajná volba. To však bylo věcí adžah, stejně tajnou jako Seranchino jméno a titul.
„Věděla jsem to." Seaine vzrušeně přikyvovala, což u ní nebylo zrovna obvyklé. „Saerin tvrdila, že za hnědé byla vybraná taky Juilaine, a zřejmě ne obvyklým způsobem, a Doesine tvrdí totéž o Suaně, i když se o tom zdráhala bavit. Myslím, že Suana je možná sama hlavou žlutých. Na každý pád byla poprvé přísedící čtyřicet let a ty víš, že není obvyklé přijmout křeslo i poté, kdy jsi byla ve sněmovně tak dlouho. A Ferane za bílé odstoupila ani ne před deseti lety. Nikdo jiný se ještě do sněmovny nevrátil tak brzy. A navrch Talene tvrdí, že zelené nominují svoje kandidátky a jednu vybírá i hlavní kapitán, ale Adelorna vybrala Rinu bez nominací."
Yukiri se podařilo potlačit škleb, ale jen o vlásek. Všechny měly svá podezření ohledně toho, kdo vede ostatní adžah, protože jinak by si žádná těch tajných schůzek nevšimla, ale vyslovit ta jména nahlas bylo přinejmenším hrubé. Každou kromě přísedící by za to hned čekal trest. Ona a Seaine pochopitelně věděly o Adelorně. Ve svých pokusech získat milost ze sebe Talene vysypala všechna tajemství zelených i bez ptaní. Všechny kromě Talene samotné to uvedlo do rozpaků. Alespoň to vysvětlovalo, proč byly zelené tak bez sebe vzteky, když dostala Adelorna březovou metlou. Hlavní kapitán však byl směšný titul, bojové adžah nebo ne. Titul vrchní úřednice aspoň skutečně popisoval to, co dělala Serancha.
Meidani a její strážce stáli v ohybu chodby, na pohled zabraní do tichého hovoru. Jeden nebo druhý však neustále vyhlíželi do chodby. Na druhé straně byla právě ještě vidět Bernaile, která neustále otáčela hlavou, jak se snažila sledovat Yukiri a Seaine a zároveň hlídat, zda někdo nepřichází. Způsob, jakým pořád přešlapovala by také upoutal pozornost, ale dnes si každá sestra sama mimo obydlí svého adžah

říkala o potíže, a ona to věděla. Tenhle rozhovor bude muset brzy skončit.
Yukiri zvedla prst. „Pět adžah muselo zvolit nové přísedící za ženy, které měly ve sněmovně a které se připojily ke vzbouřenkyním." Seaine kývla a Yukiri zvedla druhý prst. „Každé z těchto adžah zvolilo za přísedící ženu, která nebyla... logickou... volbou." Seaine opět přikývla. Ke dvěma se připojil třetí prst. „Hnědé musely vybrat dvě přísedící, ale nezmínila ses o Shevan. Je na ní něco..." Yukiri se trpce usmála, „zvláštního?"
„Ne. Podle Saerin by ji nejspíš nahradila Shevan, kdyby se rozhodla odstoupit, ale -"
„Seaine, jestli chceš tvrdit, že hlavy adžah intrikovaly kvůli tomu, kdo se dostane do sněmovny - a já nikdy neslyšela praštěnější nápad! - jestli naznačuješ tohle, proč by vybraly pět divných jmen a jedno vhodné?"
„Ano, chci to říct. Jak jste mě držely zamčenou, měla jsem víc času na přemýšlení, než umím využít. Juilaine, Rina a Andaya mi poskytly stopu a Ferane mě přiměla jít ji prověřit." Co myslela tím, že jí Andaya a druhé dvě poskytly stopu? Aha, ovšem. Rina a Andaya nebyly dost staré, aby už byly ve sněmovně. Zvyk nemluvit o věku se brzy stal i zvykem nemyslet na něj.
„Dvě mohla být jenom náhoda," pokračovala Seaine, „dokonce i tři, i když to už je na hranici uvěřitelnosti, ale pět, to už něco znamená. Kromě modrého bylo hnědé jediné adžah, ze kterého se ke vzbouřenkyním připojily dvě přísedící. Možná že to je důvod, proč vybraly jednu divnou a jednu vhodnou sestru, aspoň si to myslím. Ale něco to znamená, Yukiri - je to hádanka - a ať už to je racionální nebo ne, něco mi říká, že bychom ji měly rozlousknout dřív, než se sem vzbouřenkyně dostanou. Mám z toho pocit, jako kdybych měla na rameni něčí ruku, ale když se ohlídnu, nikdo tam není."
Neuvěřitelná byla spíš představa, že hlavy adžah intrikovaly. Ale, pomyslela si Yukiri, spiknutí sester není vůbec představitelné a já jsem přímo uprostřed něj. A byl zde i prostý fakt, že nikdo kromě adžah neměl vědět, kdo je hlava adžah, jenže hlavy adžah to proti všem zvyklostem věděly. „Jestli zde je nějaká hádanka," pronesla unaveně, „tak máš spoustu času na její vyluštění. Vzbouřenkyně do jara neopustí Murandy, ať už vykládají lidem, co chtějí, a pochod podél řeky potrvá měsíce, pokud tak dlouho udrží vojsko pohromadě." Nepochybovala však o tom, že udrží, už ne. „Vrať se do svých pokojů, než nás tady někdo uvidí, a promysli tu svou hádanku," nakázala Seaine, nikoliv nelaskavě, a položila jí ruku na rukáv. „Budeš se muset smířit s tím, že jsi zavřená, dokud si všechny nebudeme jisté, že jsi v bezpečí."
Výraz na Seainině tváři by se u kohokoliv kromě přísedící dal nazvat trucovitým. „Promluvím znovu se Saerin," prohlásila, ale světlo saidaru kolem ní zmizelo.
Yukiri hleděla, jak se připojuje k Bernaile, a pak obě odpluly směrem k obydlí svého adžah, obě ostražité jako laňky, když jsou vlci na lovu, a bylo jí z toho pohledu velice těžko u srdce. Taková škoda, že se sem vzbouřenkyně do léta nedostanou. To by alespoň přimělo adžah dát se dohromady a sestry by se pak nemusely Bílou věží plížit. To bych stejně dobře mohla chtít křídla, říkala si smutně.
Odhodlaná nedat si zkazit náladu se vydala za Meidani a Leoninem. Musela prošetřit jednu černou sestru a vyšetřování aspoň byla hádanka, s níž uměla pracovat.

* * *

Gawyn prudce otevřel oči do tmy, když na seník pronikla nová vlna chladu. Tlusté kamenné zdi stodoly obvykle nejhorší mráz zadržely venku, i když teplo tu zrovna nebylo. Dole se bavili lidé, ale neznělo to vzrušeně. Gawyn sundal ruku z meče, který měl položený vedle sebe, a urovnal si rukavice. Jako všichni ostatní molodci, i on spal ve všem, co měl. Nejspíš byl jen čas probudit několik mužů na hlídku, nicméně on sám už byl úplně vzhůru a pochyboval, že by ještě usnul. V každém případě spal vždycky špatně, pronásledovaly ho zlé sny, v nichž strašila žena, již miloval. Nevěděl, kde Egwain je ani jestli je vůbec naživu. Nebo zda mu odpustí. Vstal, nechal z pláště spadnout seno, do něhož se zahrabal, a opásal se mečem.
Když procházel mezi nezřetelnými postavami, ležícími na balících sena, slabé škrábání bot na dřevěných šprušlích mu prozradilo, že někdo leze po žebříku nahoru. Muž se vyškrábal až nahoru a počkal na něj.
„Můj pane Gawyne?" zeptal se Rajar potichu. Hlas měl hluboký a domanský přízvuk neztratil ani po šesti

letech výcviku v Tar Valonu. Dunivý hlas prvního poručíka byl u tak štíhlého muže, který Gawynovi sahal stěží k rameni, vždycky překvapením. Přesto, kdyby byla jiná doba, byl by už z Rajara dávno strážce.
„Myslel jsem, že tě budu muset vzbudit. Právě dorazila jedna sestra, pěšky. Posel z Věže. Chtěla mluvit se sestrou, která tady velí. Řekl jsem Tomilovi a jeho bratrovi, aby ji zavedli do starostova domu, než si půjdou lehnout."
Gawyn si povzdechl. Když se vrátil do Tar Valonu a zjistil, že molodce vypověděli z města, měl se vrátit domů, místo aby na zimu uvázl tady. Zvlášť když si byl jistý, že je chce mít Elaida všechny mrtvé. Jeho sestra Elain nakonec musela přijít do Caemlynu, pokud už nebyla tam. Každá Aes Sedai určitě dohlédne na to, aby dědička Andoru dorazila do Caemlynu včas a uplatila svá práva na trůn dřív, než to udělá někdo jiný. Bílá věž by se jen tak nevzdala výhody mít na trůně královnu, která je zároveň Aes Sedai. Na druhou stranu mohla být Elain také na cestě do Tar Valonu či dokonce právě teď pobývat v Bílé věži. Nevěděl, jak se zapletla se Siuan Sanche, ani jak vážně - vždycky se vrhala do tůně, aniž by předem zkontrolovala hloubku - ale Elaida a věžová sněmovna by ji mohly chtít vyslechnout, dědička nedědička. Královna nekrálovna. Byl si ale jistý, že ji nemůžou pohnat k zodpovědnosti. Stále byla jen přijatá novicka. Musel si to hodně často opakovat.
Nejnovější problém byl v tom, že mezi ním a Tar Valonem nyní stálo vojsko. Nejméně pětadvacet tisíc vojáků na této straně řeky Erinin a nejspíš stejně tolik na západním břehu. Muselo podporovat ty Aes Sedai, které Elaida prohlašovala za vzbouřenkyně. Kdo jiný by se opovážil oblehnout samotný Tar Valon? Jenže způsob, jakým se vojsko objevilo, když se zdánlivě zhmotnilo odnikud uprostřed vánice, stačilo, aby mu z toho po těle naskočila husí kůže. Před každým větším oddílem ozbrojenců na pochodu vždy letěly poplašné řeči. Vždycky. Tohle dorazilo jako duchové, potichu. Vojsko však bylo skutečné, a on nemohl ani do Tar Valonu, aby zjistil, jestli už je tam Elain, ani odjet na jih. Každé vojsko by si všimlo více než tří stovek mužů na pochodu a vzbouřenkyně by k molodcům jistě nechovaly dobrou vůli. A i kdyby jel sám, v zimě se cestovalo pomalu, a pokud počká do jara, do Caemlynu se dostane stejně rychle. A neměl ani naději přeplavit se na lodi. Obléhání změní říční dopravu v beznadějný zmatek. On uvázl v beznadějném zmatku.
A teď uprostřed noci dorazila nějaká Aes Sedai. Ona věci rozhodně nezjednoduší.
„Tak zjistíme, co ji sem přivedlo," pronesl tiše a kývl na Rajara, aby slezl na zem před ním.
Dvacet koní a naskládaná sedla zabíraly téměř každý volný prostor v temné stodole, kde již nestály dvě desítky dojnic panímámy Millinové, a tak cestou museli k širokým vratům opatrně našlapovat. Jediné teplo vycházelo ze spících zvířat. Dva muži hlídající koně byli pouze tichými stíny, ale Gawyn vycítil, že jim neuniklo, jak s Rajarem vycházejí do ledové noci. O poslovi určitě věděli a přemýšleli o tom.
Obloha byla bez mráčku a ubývající měsíc stále vydával slabé světlo. Vesnice Dorlan byla celá pod sněhem. Oba muži si drželi pláště u těla a brodili se po kolena hlubokým sněhem tichou vesnicí po cestě, jež bývala silnicí do Tar Valonu z města, které již neexistovalo stovky let. Nyní už tímto směrem z Tar Valonu nikdo necestoval, pokud neměl namířeno do Dorlanu, a v zimě pro to nemohl nikdo mít rozumný důvod. Vesnice tradičně dodávala sýry pouze do Bílé věže a nikam jinam. Byla to jen víska, asi patnáct domků ze šedého kamene a s břidlicovou střechou. Závěje sněhu sahaly až po okna. Kousek za každým domem stál chlév, kde se nyní kromě krav tlačili i muži a koně. Většina Tar Valonu možná zapomněla, že Dorlan existuje. Kdo by přemýšlel o tom, odkud se bere sýr? Na to, aby se ztratil z dohledu, to bylo vhodné místo. Až doteď.
Ve všech domech kromě jednoho byla tma. Z obydlí pantáty Burlowa pronikalo škvírami kolem okenic v několika oknech světlo. Garon Burlow měl tu smůlu, že kromě starostování ve vsi mu ještě patřil největší dům v Dorlanu. Vesničané, kteří přestavěli nábytek, aby našli postel pro Aes Sedai, museli litovat. Pantáta Burlow už měl dva pokoje prázdné.
Gawyn na kamenném schodě zadupal, aby se zbavil mokrého sněhu, a pěstí zabušil na silné dveře. Nikdo neodpověděl, a tak po chvíli zvedl závoru a spolu s Rajarem vešel.
Světnice se stropem z trámů byla na selský dům docela veliká, dominovalo jí několik vysokých skříní, vepředu otevřených, kde byl vystaven cín a polévané nádobí, a dlouhý leštěný stůl s vysokými židlemi. Všechny olejové lampy tu byly zapálené, což byla v zimě výstřednost, když by stačilo pár lojovic, ale plameny v krbu zatím dělaly na polena i na teplotu v místnosti pranepatrný dojem. Přesto byly obě sestry,

které zabraly pokoje nahoře, bosé, i když na dřevěné podlaze nebyl koberec, a přes lněné noční košile měly jen narychlo přehozené kožišinou podšité pláště. Katerine Alruddin a Tarna Feir pozorovaly malou ženu v tmavých, žlutě prostřihávaných jezdeckých šatech a plášti, jejž měla až do pasu provlhlý od roztátého sněhu. Stála co nejblíž k širokému krbu, unaveně si ohřívala ruce a třásla se. Ve sněhu nemohla cestu z Tar Valonu zvládnout dříve než za dva tři dny, a po tak dlouhé době začne cítit zimu i Aes Sedai. Musela to být sestra, o níž se zmiňoval Rajar, ale ve srovnání s ostatními dvěma se na ní bezvěkost ještě příliš neprojevovala. Ve srovnání s ostatními dvěma na ní za pozornost nestálo skoro nic.
Z toho, že tu nebyl starosta ani jeho žena, se Gawynovi stáhl žaludek ještě víc, ač to v podstatě čekal. Pokud je Katerine a Tarna neposlaly do postele, aby měly soukromí, byli by pobíhali kolem a bez ohledu na pozdní hodinu by nabízeli teplé jídlo a pití. Což nejspíš znamenalo, že je hlupák, když chce tu zprávu znát. To ale ostatně věděl dřív, než vyšel ze stodoly.
„...lodník říkal, že zůstane tam, kde jsme přistáli, dokud obléhání neskončí," vykládala malá žena unaveně ve chvíli, kdy Gawyn vstoupil, „ale byl tak vyděšený, že už by mohl být celé legue daleko po řece." Když se k ní dostal závan studeného vzduchu ode dveří, ohlédla se a z hranaté tváře se jí vytratila trocha únavy. „Gawyne Trakande," pravila. „Mám pro tebe rozkazy od amyrlinina stolce, můj pane Gawyne."
„Rozkazy?" opáčil Gawyn a stáhl si rukavice a strčil si je za pás, aby získal trochu času. Nakonec usoudil, že pro jednou by mohla být na místě drsná pravda. „Proč by mi Elaida posílala nějaké rozkazy? A proč bych je měl poslechnout, pokud to udělala? Zřekla se mě i molodců." Rajar se kvůli sestrám postavil do uctivého pozoru s rukama za zády a po Gawynovi vrhl kosý pohled. Ať už Gawyn řekne cokoliv, nepromluví mimo pořadí, ale molodci nesdíleli Gawynovo přesvědčení. Aes Sedai dělají, co dělají, a žádný muž nemá ani tušení proč, dokud mu to nějaká sestra neřekne. Molodci bezvýhradně spojili své síly s Bílou věží a pokorně přijímali svůj osud.
„To může počkat, Narenwin," štěkla Katerine a přitáhla si plášť k tělu. Černé vlasy jí, zcuchané, padaly na ramena, jako by si je jen rychle prohrábla kartáčem a pak toho nechala. Bylo v ní napětí, jež Gawynovi připomínalo lovícího rysa. Nebo možná rysa dávajícího pozor na pasti. Jemu a Rajarovi věnovala jen jediný pohled, ne víc. „Mám ve Věži naléhavou práci. Řekneš mi, jak najdu tu bezejmennou rybářskou vesnici. Ať už tam ten tvůj lodník čeká nebo ne, najdu si někoho, kdo mě převeze."
„Mě taky," přidala se Tarna, zuby umíněně zaťaté a modré oči ostré jako oštěpy. Oproti Katerine měla Tarna dlouhé, světle plavé vlasy učesané, jako by se o ni před cestou dolů postarala komorná. Byla však stejně soustředěná, jen se víc ovládala. „Taky mám naléhavý důvod k cestě do Věže, který nesnese další odklad." Na Gawyna kývla, na Rajara taky, ale míň sklonila hlavu, chladná jako mramor. Přesto působila přátelštějším dojmem, než když se podívala na Katerine či ona na ni. Mezi těmi dvěma panovalo neustále napětí, třebaže byly ze stejného adžah. Neměly se rády, možná se dokonce nesnášely. U Aes Sedai se to dalo těžko poznat.
Gawynovi by nevadilo, kdyby vypadly obě. Tarna do Dorlanu dorazila jen den poté, kdy se tu objevilo to záhadné vojsko, a jak už si tak Aes Sedai tyhle věci vyřizují, okamžitě vyhodila Lusonii Cole z jejího pokoje nahoře a Covarlu Baldene zbavila velení jedenácti sester, které již byly ve vesnici. Podle toho, jak se ujala vedení všeho, jak hned vyslechla ostatní sestry kvůli situaci a u molodců prováděla každý den inspekce, jako kdyby hledala případné strážce, mohla být zelená. Když je červená takhle pořád sledovala, muži se začali ohlížet přes rameno. Hůř, Tarna trávila dlouhé hodiny vyjížďkami, bez ohledu na počasí, a snažila se najít někoho místního, kdo by jí ukázal cestu do města v obležení. Dřív nebo později zavede zvědy obléhatelů zpátky do Dorlanu. Katerine se vrátila teprve včera, vzteky bez sebe, že našla cestu do Tar Valonu zablokovanou, a okamžitě převzala velení od Tarny a pokoj od Covarly. Ne že by svou autoritu používala stejně. Ostatním sestrám se vyhýbala, odmítala komukoliv sdělit, proč u Dumajských studní zmizela či kde byla. Ale i ona sledovala molodce. A působila jako žena, která si prohlíží sekeru, kterou hodlá použít, aniž by jí záleželo na tom, kolik krve proleje. Gawyna by asi vůbec nepřekvapilo, kdyby se ho pokusila donutit prosekat se přes mosty do města. Vlastně bude moc rád, až jim oběma uvidí záda. Ale až odejdou, bude se muset popasovat s Narenwin. A s Elaidinými rozkazy.
„Ona to vlastně ani není vesnice, Katerine," vykládala třesoucí se sestra, „jen tři nebo čtyři špinavé rybářské chýše den cesty po břehu podél řeky. Odsud víc." Zatahala se za provlhlé sukně a přidržela je u ohně. „Možná přijdeme na způsob, jak do města dostat posly, ale vy dvě jste potřeba tady. V tom, aby

poslala padesát sester a ne jenom mě, Elaidě zabránilo jenom to, jak je obtížné dostat přes řeku i maličký člun, aniž by si ho někdo všiml, a dokonce i potmě. Musím říct, že mě překvapilo, když jsem se dozvěděla, že takhle blízko Tar Valonu jsou nějaké sestry. Za daných okolností musí být každá sestra, která není ve městě -"
Tarna ji zarazila ostrým posunkem. „Elaida ani neví, že jsem tady." Katerine zavřela pusu a zamračila se, zvedla bradu, avšak nechala drahou červenou pokračovat. „Jak zněly její rozkazy ohledně sester v Dorlanu, Narenwin?" Rajar se jal studovat prkna na podlaze. Bitvám čelil bez mrknutí oka, ale jenom hlupák by chtěl být poblíž Aes Sedai, když se hádají.
Malá žena si ještě chvilku pohrávala s rozdělenými suknicemi. „Dostala jsem rozkaz převzít velení nad sestrami, které tu najdu," pronesla zdušeně, „a udělat, co půjde." Po chvíli si povzdechla a váhavě se opravila. „Nad sestrami, které tu najdu pod velením Covarly. Ale určitě -"
Tentokrát ji přerušila Katerine. „Já nikdy pod Covarliným velením nebyla, Narenwin, takže na mě se ty rozkazy nevztahují. Ráno půjdu najít ty rybářské chýše."
„Ale -"
„Dost, Narenwin," procedila Katerine ledovým hlasem. „Teď se můžeš jít dohodnout s Covarlou." Koutkem oka se podívala na sestru ze svého adžah. „Ty mě asi smíš doprovodit, Tarno. Na rybářském člunu bude místo i pro dvě." Tarna nepatrně sklonila hlavu, snad na znamení díků.
Když vyřídily své záležitosti, obě červené se zvedly a odpluly ke dveřím. Narenwin za nimi vrhla rozčilený pohled a hned nato obrátila pozornost ke Gawynovi. Na tváři se jí uhnízdila maska klidu.
„Máš nějaké zprávy o mé sestře?" zeptal se jí Gawyn dřív, než stačila otevřít ústa. „Víš, kde je?"
Ta žena byla opravdu unavená. Zamrkala a on téměř viděl, jak se jí v hlavě tvoří odpověď, jež mu nic neřekne.
Tarna, v polovině cesty ke dveřím, pravila: „Když jsem ji viděla naposledy, byla Elain se vzbouřenkyněmi." Všichni se k ní otočili. „Ale žádný trest tvé sestře nehrozí," pokračovala klidně, „tak na to zapomeň. Přijatá novicka si nemůže vybírat, kterou sestru poslechne. Dávám ti své slovo, pod zákonem za to nemůže utrpět žádnou trvalou újmu." Zdálo se, že si neuvědomuje Katerinin mrazivý pohled ani to, jak Narenwin kulí oči.
„Tohle jsi mi mohla říct dřív," vyjel Gawyn drsně. S Aes Sedai nikdo drsně nemluvil, aspoň ne víc než jednou, ale jemu na tom už nezáleželo. Byly druhé dvě překvapené, že Tarna zná odpověď, nebo je překvapilo, že mu odpověděla? „Co vlastně myslíš tou ‚trvalou újmou'?"
Světlovlasá sestra vyštěkla smíchy. „Těžko ti můžu slíbit, že neskončí s nějakou tou podlitinou, jestli zabrousí příliš daleko. Elain je přijatá novicka, ne Aes Sedai. Pokud ji však na scestí svede sestra, chrání ji to před větší újmou. A ty ses nezeptal. Kromě toho ona nepotřebuje zachraňovat, i když by se ti to mohlo podařit. Je s Aes Sedai. A teď víš všechno, co ti o ní můžu povědět, a já se jdu na chvíli prospat, než se rozední. Nechám tě tu s Narenwin."
Katerine se na ni dívala s nezměněným výrazem - žena z ledu s očima kočky na lovu - ale pak vyrazila pryč tak rychle, až za ní plášť zavlál.
„Tarna má pravdu," ozvala se Narenwin, jakmile se za Katerine zavřely dveře. Malá žena možná vedle těch dvou neuměla dobře předvádět aessedaiovskou vyrovnanost a tajuplnost, samotné se jí to však dařilo docela dobře. „Elain je spojena s Bílou věží. A ty rovněž, jakkoliv mluvíš o zřeknutí. K Věži tě poutá historie Andoru."
„Molodci tady jsou všichni spojení s Věží z vlastní volby, Narenwin Sedai," pravil Rajar a formálně se uklonil. Narenwin dál pozorovala Gawyna.
Ten zavřel oči a měl co dělat, aby si je nemnul dlaněmi. Molodci byli připoutaní k Bílé věži. Nikdo nikdy nezapomene, že bojovali přímo na pozemcích Věže, aby zabránili záchraně sesazené amyrlin. Ať z toho vzejde něco dobrého, nebo zlého, ten příběh za nimi půjde až do hrobu. I jeho to poznamenalo, stejně jako jeho vlastní tajemství. Po všem tom krveprolévání byl on tím mužem, jenž nechal Siuan Sanche svobodně odejít. A ještě důležitější bylo, že ho k Bílé věži připoutávala Elain a také Egwain z al'Vereů, a on nevěděl, co zavazovalo uzel pevněji, zda láska sestry nebo láska jeho srdce. Zrušit jedno pouto znamenalo zrušit všechna tři, a dokud bude dýchat, nedokáže opustit ani Elain, ani Egwain.
„Máš moje slovo, že udělám všechno, co půjde," slíbil unaveně. „Tak co po mně Elaida chce?"

* * *

Nad Caemlynem se klenulo nebe bez mráčku a slunce jako světle zlatá koule se blížilo k nadhlavníku, vrhalo jasné světlo na bílou pokrývku, ležící na krajině, ale nevydávalo žádné teplo. Přesto bylo tepleji, než by Davram Bashere čekal doma v Saldeii, třebaže nelitoval, že má nový plášť podšitý kuninou. Rozhodně byla dost velká zima, aby mu od úst stoupala pára a namrzala mu na hustých knírech, již tak dost zbělelých věkem. Stál po kotníky ve sněhu mezi stromy bez listí na hřebeni asi legui severně od Caemlynu, u oka si držel dlouhý dalekohled se zlatým okrajem a sledoval, co se děje pod kopcem asi míli na jih od něj. Blesk do něj netrpělivě strkal, ale on si ho nevšímal. Blesk nerad jen tak stál, ale občas musel, chtě nechtě.
Dole mezi roztroušenými stromy kolem silnice do Tar Valonu stavěli vojáci tábor, vykládali zásoby z vozů, kopali latríny, stavěli stany a přístřešky z větví, jichž tu ležely hromady. Každý urozený pán či paní si držel své lidi u sebe. Podle řad koní a velikosti tábora to odhadl na pět tisíc mužů, plus minus pár set. Bojovníků. Šípařů, podkovářů, zbrojířů, pradlen, vozků a dalších markytánů bylo jednou tolik, i když ti si, jako obvykle, stavěli svůj tábor na okraji. Většina markytánů trávila víc času koukáním na hřeben, kde stál Bashere, než prací. Občas se zastavil uprostřed práce i nějaký voják a zadíval se nahoru, avšak praporečníci a rytmistrové je rychle zahnali zpátky do práce. Šlechtici a úředníci objíždějící vznikající tábor se k severu ani nepodívali. Hřeben zakrýval pohled na město, i když odsud shora viděl stříbrně žilkované šedé hradby. Ve městě samozřejmě věděli, že tu jsou, ohlásili se hned ráno s trubkami a praporci na dohled z hradeb. Nicméně mimo dostřel z luku.
Oblehnout město s vysokými, silnými hradbami delšími než šest leguí nebylo právě snadné a v tomto případě věc ještě ztěžoval Dolní Caemlyn, bludiště cihlových a kamenných domů a krámků, skladů bez oken a dlouhých tržnic, ležící za hradbami města samotného. Vyrůstalo tu ale sedm dalších táborů, rovnoměrně rozložených kolem města, odkud bylo možné krýt silnice i brány, umožňující aspoň trochu slušný výpad. Už vyslali hlídky a pozorovatelé číhali v nyní opuštěných domech Dolního Caemlynu. Do města by v noci mohly proniknout malé oddíly, pár soumarů, ale ne dost, aby to stačilo nakrmit jedno z největších měst na světě. Hlad a nemoci ukončily víc obléhání než meče či obléhací stroje. Jedinou otázkou bylo, jestli srazily na kolena obléhatele či obléhané.
Ten plán někdo očividně dobře promyslel, ale Bashereho mátly korouhve v táboře pod ním. Měl dobrý dalekohled, vyrobil ho jistý Cairhieňan jménem Tovere a Bashere ho dostal darem od Randa al'Thora. S tímto dalekohledem rozeznal většinu korouhví, kdykoliv je narovnal vítr. Znal dost andorských erbů, aby poznal dub a sekeru Dawlina Armaghna a pět stříbrných hvězd Daerilla Raeneda i několik dalších korouhví nižších šlechticů, kteří podporovali nároky Naean Arawn na Lví trůn a Růžovou korunu Andoru. A přesto byla tam dole i šachovaná červená hradba Jailina Marana, dva stříbrní gepardi Carlyse Ankerina a zlatá okřídlená ruka Erama Talkenda. Podle všech zpráv přísahali věrnost Naeanině soupeřce, Elenii Sarand. Vidět je tu takhle pohromadě bylo jako dívat se na vlky a vlkodavy u stejného žrádla. A s naraženým soudkem vína navrch.
Další dvě korouhve, se zlatými třásněmi a nejméně dvakrát větší než ostatní, byly příliš těžké, aby s nimi občasný závan větru víc než jenom zavlnil. Leskly se jako hedvábí. Ale Bashere je viděl už dřív když praporečníci projížděli sem a tam po hřebeni, který zakrýval tábor, a korouhve se nad nimi při prudkém cvalu rozvinuly. Na jedné byl lev Andoru, stříbrný na červeném poli, stejný, jaký vlál z vysokých hradebních věží. V obou případech si tím někdo dělal nárok na trůn a korunu. Druhá velká korouhev pod ním označovala ženu, která vznesla svůj nárok proti Elain z rodu Trakandů. Čtyři stříbrné měsíce na tmavomodrém poli, znak rodu Marne. Tohle všechno jako podpora Arymilly Marne? Před měsícem by byla měla štěstí, kdyby ji někdo, kromě z vlastního rodu či toho praštěného Nasina Caerena, nechal u sebe přespat!
„Nevšímají si nás," zavrčel Bael. „Do soumraku bych je mohl zničit, naživu by nezůstal nikdo, aby uviděl opět vycházet slunce, ale oni si nás nevšímají."
Bashere se na Aiela úkosem podíval. Úkosem a nahoru. Ten muž byl dobře o půl lokte vyšší. Nad černým závojem mu byly vidět jen šedé oči a kousek opálené kůže. Bashere doufal, že si jen zakrývá

ústa a nos před zimou. Bael u sebe měl krátké oštěpy a puklíř z hověziny i luk v pouzdře na zádech a toulec u pasu, ale důležitý byl jen ten závoj. Tohle nebyla vhodná doba, aby Aielové začali zabíjet. O dvacet kroků níž dřepělo na patách dalších třicet Aielů, nedbale držících své zbraně. Jeden ze tří neměl obličej zakrytý závojem, takže to možná bylo zimou. U Aielů si ale člověk nemohl být nikdy jistý.
Bashere rychle rozvážil několik přístupů a rozhodl se pro nadnesenost. „Elain z rodu Trakandů by se to nelíbilo, Baeli, a jestli jsi zapomněl, jaké to je být mladý, tak to znamená, že se to nebude líbit ani Randu al'Thorovi."
Bael zavrčel. „Melain mi řekla, co říkala Elain z rodu Trakandů. Že jejím jménem nesmíme nic udělat. To je prostoduché. Když proti tobě vytáhne nepřítel, využiješ každého, kdo bude tančit s oštěpy po tvém boku. Oni hrají válku stejně, jako hrají tu svou hru rodů?"
„Jsme tu cizinci, Baeli. A to se v Andoru počítá."
Obrovský Aiel znovu zabručel.
Zřejmě nemělo smysl pokoušet se mu vysvětlit politickou situaci. Cizí pomoc by Elain mohla stát to, co se snažila znovu získat, a její nepřátelé to věděli a věděli, že to ví, takže se Bashereho ani Baela ani Dračí legie nebáli, ať jich bylo sebevíc. Vlastně přes obléhání si obě strany dají plno práce, aby se vyhnuly bitvě. Bude to válka, ale válka plná manévrování a šarvátek, pokud někdo neudělá botu, a vítězem bude ten, kdo získá nenapadnutelnou pozici nebo donutí toho druhého stáhnout se do pozice, která se nebude dát bránit. Baelovi by to nejspíš připadalo stejné jako daes dae'mar. Vlastně v tom i Bashere viděl silnou podobnost. Když měla Mornu na prahu, nemohla si Saldeia boje o trůn dovolit. Tyrany bylo možné vydržet a hlupáky a chamtivce Morna brzy zahubila, ale dokonce i taková prapodivná občanská válka by dovolila Morně zabít Saldeiu.
Bashere se vrátil ke sledování tábora a snažil se rozluštit hádanku, jak tak nebetyčná hlupačka jako Arymilla Marne mohla získat podporu Naean Arawn a Elenie Sarand. Ty dvě byly chamtivé a ctižádostivé a každá byla neochvějně přesvědčená, že nárok na trůn má ona. Pokud pochopil zmatek, podle něhož Andořané obvykle o těchto věcech rozhodovali, každá měla na trůn větší nárok než Arymilla. Nešlo o vlky a vlkodavy. Tady se vlci rozhodli jít za polštářovým psíkem. Elain ten důvod možná znala, ale ona si s ním stěží vyměňovala krátké a nicneříkající zprávy. Velice se to podobalo hře rodů.
„Někdo si zřejmě zatančí s oštěpy," poznamenal Bael a Bashere odložil dalekohled na dost dlouho, aby našel, nač Aiel ukazuje.
Z města již několik dní před začátkem obležení prchali lidé v celých houfech, ale někdo to asi nechal na poslední chvíli. Uprostřed Tarvalonské silnice hned za Dolním Caemlynem stálo půl tuctu povozů s plátěnou střechou, obklopených padesátkou jezdců pod modrobíle čtvrcenou korouhví, na které se objevil kráčející medvěd, nebo možná nějaký tlustý pes, když ji závan větru rozvinul. Vedle vozů se choulili zoufalí lidé a halili se do plášťů, muži skláněli hlavy a děti se držely matčiných sukní. Někteří jezdci sesedli a prohrabávali vozy. Na sněhu již ležely truhlice a krabice a dokonce i šaty. Nejspíš hledali peníze nebo alkohol, i když každá cennost, která se objeví, skončí také v něčích sedlových brašnách.
Vozy a koně se vojsku hodili vždycky a zvláštní pravidla této velice zvláštní andorské občanské války zřejmě příliš nechránila ty, kdo se ocitli ve špatný čas na špatném místě. A také se otevírala městská brána, a jakmile byla mezera dost široká, vyřítili se z ní červeně odění kopiníci, kterým se ve slunečním světle blyštěly hlavice kopí, kyrysy a přílby, a cvalem se hnali po cestě mezi prázdnými tržnicemi.
Královnina garda. Bylo jich dost. Bashere otočil dalekohled zpátky k vozům.
Důstojník pod medvědem, pokud to medvěd byl, si již všechno spočítal. Padesát proti dvěma stům byl špatný poměr, když bylo v sázce jen několik vozů. Muži, kteří prve sesedli, již byli zpátky na koních, a ve chvíli, kdy je Bashere našel, celý oddíl cválal zpátky k severu, směrem k němu, jen za nimi modrobílá korouhev vlála. Většina lidí schoulených vedle cesty se dívala za mizejícími vojáky a bylo jasně vidět, jak jsou zmatení, ale několik se jich ihned vrhlo k věcem rozházeným ve sněhu a začalo je nakládat zpátky na vozy.
Gardisté, kteří o pár minut později zastavili u vozů, jim to rychle zarazili. Pár lidí se sice snažilo přes ně dostat k cennému majetku a jeden muž máchal rukama před gardistou, asi důstojníkem, s bílým chocholem na přílbě a rudou šerpou přes kyrys, ale ten se jenom sklonil ze sedla a protestujícího udeřil

hřbetem ruky. Chlapík sebou praštil na zem a vzápětí už se všichni, kteří ještě nebyli na vozech, hnali ozlomkrk, pouze dva muži uchopili ležícího pod rameny a za nohy a co nejrychleji ho nesli k vozu. Jakási žena na posledním voze v řadě již pobízela opratěmi spřežení, aby ho otočila zpátky k městu.
Bashere odložil dalekohled, podíval se na tábor a pak si dalekohled zase přiložil k oku. Muži stále kopali zákopy a další sundávali pytle a soudky z vozů. Šlechtici a důstojníci se projížděli kolem a na vše dohlíželi. Všude panoval klid, jako u krav na pastvě. Nakonec někdo ukázal na hřeben mezi nimi a městem, pak další a další, a jezdci pobídli koně do klusu a očividně vykřikovali rozkazy. Praporečník se dostal na dohled tábora.
Bashere si strčil dalekohled do podpaždí a zamračil se. Nahoře neměli žádné hlídky, aby je varovaly před tím, co by se mohlo dít mimo jejich dohled. Dokonce i když si byli jistí, že se nikdo nepustí do boje, to bylo hloupé. Mohlo by to být užitečné, pokud byli v ostatních táborech stejně bezstarostní a pokud tu chybu nikdo nenapraví. Rozčileně si foukl do knírů. Pokud bude moci s obléhateli bojovat.
Ujistil se, že vozy v doprovodu gardistů už jsou v polovině cesty k Tarvalonské bráně. Vozkové pobízeli spřežení, jako by jim na krk dýchali pronásledovatelé. Nebo to možná byl ten důstojník se šerpou, který z nějakého důvodu mával mečem nad hlavou. „Dneska žádný tanec nebude," prohodil Bashere.
„Tak to mám na práci lepší věci než se dívat, jak mokřiňané kopou díry," opáčil Bael. „Kéž vždycky najdeš vodu a stín, Davrame Bashere."
„V tomto okamžiku bych měl raději suché nohy a teplý oheň," zamumlal Bashere bez přemýšlení, ale vzápětí si přál, aby to byl neudělal. Šlápněte někomu na obřadnost a on by se vás mohl pokusit zabít, a Aielové byli samá obřadnost a navíc byli velice divní.
Bael však zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „Mokřiňané si všechno v hlavě převracejí, Davrame Bashere." Zvláštním posunkem zvedl ostatní Aiely na nohy a všichni odklusali k východu. Sníh jim zřejmě žádné potíže nedělal.
Bashere zastrčil dalekohled do koženého pouzdra u Bleskova sedla, nasedl a zamířil k západu. Jeho doprovod čekal na opačném svahu a zařadil se za něj jenom se slabým vrzáním kůže. Neozvalo se jediné kovové cinknutí. Vojáků bylo méně než mužů doprovázejících Baela, ale byli to tvrdí chlapi z jeho panství v Tyru a on je mnohokrát vyvedl do Morny, než je přivedl na jih. Každý muž měl určenou část stezky, kterou měl hlídat, vepředu či vzadu, vpravo či vlevo, nahoře nebo u země, a všichni se neustále rozhlíželi. Bashere doufal, že opravdu dávají pozor. Les tu byl řídký, stromy kromě dubů, kalin, borovic a jedlí měly holé větve, ale všude ležel sníh a stovka jezdců se mohla dostat na padesát kroků od nich, aniž by si jich všimli. Ne že by Bashere něco takového čekal, ale člověka nakonec zabije to, co nečeká. Bashere mimoděk uvolnil meč v pochvě. Prostě bude muset čekat nečekané.
Doprovodu velel mladý poručík Tumad, stejně jako většinu času, kdy pro něj Bashere neměl důležitější práci. Bashere si ho pěstoval. Chlapec byl hlava otevřená a viděl dál než na špičku vlastního nosu. Bude-li žít dost dlouho, vysoká hodnost ho nemine. Byl to vysoký muž, byť o pár dlaní menší než Bael, a dnes se tvářil zvlášť rozladěně.
„Co ti dělá starosti, Tumade?"
„Ten Aiel měl pravdu, můj pane." Tumad se rozzlobeně tahal za hustý černý plnovous. „Tihle Andořani nám plivli pod nohy. Nelíbí se mi, že máme odjet, zatímco oni na nás dělají dlouhý nos." No, byl ještě hodně mladý.
„Tebe ta situace nudí?" Bashere se zasmál. „Potřebuješ víc vzrušení? Tenobie je jen padesát leguí na sever odsud, a pokud se dá věřit řečem, přivedla si s sebou i Ethenielle Kandorskou, Paitara Arafelského a dokonce i toho Shienarce Easara. Shlíží na nás celá moc Hraničních států, Tumade. Jak jsem slyšel, tak těm Andořanům dole v Murandy se taky nelíbí, že tu jsme, a jestli je to vojsko Aes Sedai, jemuž čelí, nerozseká na kousky, tak by mohli jít po nás. A ty Aes Sedai taky, když už jsme u toho, dřív nebo později. Vyjeli jsme za Drakem Znovuzrozeným a na to podle mě žádná sestra nezapomene. A pak tu jsou Seanchané, Tumade. Opravdu si myslíš, že už jsme jim viděli záda? Ti si pro nás přijdou, nebo my budeme muset jít po nich, to je jednou jisté. Vy mladí nepoznáte vzrušení, ani když vás kousne do nosu!"
Muži za ním se začali pochechtávat, muži povětšině chladní jako sám Bashere, a dokonce sám Tumad zablýskl bělostnými zuby v úsměvu. Všichni už zakusili vojenské tažení na vlastní kůži, byť žádné tak

podivné jako tohle. Bashere se narovnal a zadíval se mezi stromy, ale věnoval tomu jen polovinu pozornosti.
Pravdou bylo, že mu Tenobie dělala starosti. Jen Světlo vědělo, proč se Easar a ostatní rozhodli opustit Mornskou hranici společně, natož proč sebrali všechny schopné vojáky, jež, jak se povídalo, přivedli na jih. I kdyby ty povídačky vydělil dvěma. Nepochybně měli důvody, které považovali za dobré a dostatečné, a Tenobie s nimi nepochybně souhlasila. On ji ale znal. Učil ji jezdit, díval se, jak vyrůstá, předal jí Zlomenou korunu, když usedla na trůn. Byla dobrým vladařem, nebyla ani příliš tvrdá, ani příliš měkká, byla inteligentní, když už ne moudrá, kurážná, ale ne ztřeštěná, nicméně označení impulsivní ji zdaleka nevystihovalo. Občas ji nevystihoval ani výraz horká hlava. A on si byl jistý, že kromě společného cíle má i nějaký vlastní. Dostat hlavu Davrama Bashereho. Bylo-li tomu tak, nejspíš se nespokojí s dalším vyhnanstvím, když už došla tak daleko. Čím déle držela Tenobie v zubech kost, tím těžší bylo přesvědčit ji, aby ji pustila. To byl problém. Měla by být v Saldeii a strážit Mornskou hranici, jenže to by měl i on. Za to, co od příchodu na jih udělal, by ho mohla usvědčit z dvojnásobné zrady, ale on stejně nevěděl, co jiného měl udělat. Vzpoura - Tenobie to mohla definovat velmi volně, když by se jednou rozhodla - vzpoura byla něco strašného, ale on si chtěl ještě chvíli ponechat hlavu na krku. Pěkně složitý problém.
Tábor, kde bylo asi osm tisíc lehkých jezdců, kteří mu zbyli po bojích v Illianu a se Seanchany, byl větší než tábor u Tarvalonské silnice, ale nedalo se říci, že byl rozlezlý. Řady koní byly vyrovnané, na obou koncích měli dílny podkováři, a táhly se mezi stejně rovnými řadami velkých šedých či bílých stanů, i když na těch už bylo mnoho záplat. Každý muž mohl nasednout a připravit se k boji, než by člověk napočítal do padesáti od trubačova znamení, a hlídky byly rozmístěné tak, aby měli vojáci v případě poplachu rozhodně víc času. Dokonce i v táboře markytánů, se stany a vozy o sto kroků dál na jih, byl větší pořádek než mezi vojáky obléhajícími město, jako by se řídili příkladem Saldejců. Alespoň částečně.
Když Bashere s doprovodem vjel do tábora, muži rychle a zachmuřeně vyráželi ke koním, jako by již zazněl signál nasednout. Nejeden tasil meč. Muži na něj volali, ale při pohledu na velký dav lidí, hlavně žen, shromážděných uprostřed tábora, ho náhle zamrazilo. Pobídl Bleska a ten vyrazil cvalem. Nevěděl, jestli ho jeho muži následují. Slyšel jen to, jak mu ve spáncích buší krev, a viděl jen dav před svým stanem. Stanem, jejž sdílel s Deirou.
Když se přiblížil k shluku lidí, nezpomalil, prostě rovnou skočil ze sedla a pokračoval v běhu. Slyšel, jak na něj lidé mluví, aniž by vnímal, co říkají. Dav se před ním rozevíral, cestu ke stanu měl volnou, jinak by byl každého, kdo mu stál v cestě, porazil.
Ve stanu se zastavil. Stan byl dost velký, aby se tu vyspalo dvacet vojáků, a nyní byl plný žen, manželek šlechticů a důstojníků. On však rychle našel svou paní Deiru, sedící na skládací židličce uprostřed. Mrazení ho přešlo. Věděl, že jednoho dne zemře - oba zemřou - ale on se bál jediné věci, že bude muset žít bez ní. Potom si uvědomil, že jí ženy pomáhají stáhnout šaty k pasu. Další jí na levou paži tiskla složenou látku, a látka rudla krví, která jí stékala po ruce a kapala z prstů do misky postavené na kobercích, které tu sloužily místo podlahy. V misce již bylo značné množství tmavé krve.
Deira si ho okamžitě všimla a oči v příliš bledé tváři se jí zablýskly. „Tohle vzejde z najímání cizinců, manželi," vyjela ostře a pohrozila mu dýkou, již držela v pravé ruce. Byla vysoká jako muž - o dost vyšší než on - a krásná, obličej jí rámovaly havraní vlasy, již s bílými prameny na spáncích, a působila velitelským dojmem, což se mohlo změnit v panovačnost, když se rozzlobila. I když jí dalo očividně dost práce, aby dokázala sedět zpříma. Většina žen by zneklidněla, kdyby měla být před tolika jinými lidmi včetně manžela do pasu nahá, ne tak Deira. „Kdybys pořád netrval na tom, že budeš běhat jako vítr, mohli jsme mít na potřebné věci spolehlivé muže z našich panství."
„Hádka se služebnictvem, Deiro?" opáčil a zvedl obočí. „Nenapadlo by mě, že začneš nože vytahovat i na ně." Několik žen po něm vrhlo chladný, kosý pohled. Ne všichni manželé spolu vycházeli tak jako on a Deira. Někteří je považovali za podivíny, protože na sebe málokdy křičeli.
Deira se na něho zamračila a potom mimoděk vyprskla smíchy. „Začnu od začátku, Davrame. A vezmu to pomalu, abys to pochopil," dodala s úsměvem a poděkovala ženám, které jí kolem trupu ovinuly prostěradlo. „Vrátila jsem se z projížďky a našla dva cizince, jak nám prohledávají stan. Vytáhli dýky,

tak jsem jednoho přirozeně praštila židlí a druhého bodla." Zaškaredila se na ránu na své paži. „Ne dost, protože se mu podařilo mě dotknout. Pak přišla Zavion a pár dalších a oni utekli dírou, kterou vyřízli v zadní části stanu."
Několik žen zachmuřeně přikyvovalo a sahalo po dýkách, které všechny nosily. Dokud Deira temně nedodala: „Řekla jsem jim, aby je pronásledovaly, ale ony trvaly na tom, že mi musí ošetřit to škrábnutí."
Ženy sundávaly ruce z jílců a rudly, i když se žádná netvářila sebeméně kajícně, že neuposlechly. Byly v ošemetném postavení. Deira byla jejich lenní paní, stejně jako on byl jejich lenním pánem, ale ať už to nazývala jakkoliv, kdyby ji opustily a šly honit zloděje, mohla vykrvácet. „V každém případě," pokračovala, „jsem nařídila pátrání. Nebude těžké je najít. Jeden má bouli na hlavě a druhý krvácí." Spokojeně kývla.
Zavion, šlachovitá, rusovlasá urozená paní z Gahauru, se chopila jehly. „Pokud ses nezačal zajímat o vyšívání, můj pane, smím tě požádat, abys odešel?"
Bashere poslechl s lehkou úklonou. Deira byla odjakživa nerada, když se díval, jak ji zašívají. A on se nerad díval, jak ji zašívají.
Před stanem se zastavil a ohlásil, že jeho paní je v pořádku a je o ni postaráno a že by si měli všichni jít po své práci. Muži se rozešli s přáním, aby se Deiře vedlo dobře, ale žádná žena se nepohnula. Bashere na ně netlačil. Zůstanou tu, dokud se neukáže sama Deira, ať už on řekne cokoliv, a moudrý muž se snaží vyhnout bitvě, v níž by nejen prohrál, ale navíc u toho vypadal hloupě.
Tumad čekal na kraji shromáždění a připojil se k Basheremu který kráčel s rukama sepjatýma za zády. Tohle čekal, nebo něco podobného, už delší dobu, ale skoro začínal věřit, že se to nestane. A rozhodně nečekal, že by kvůli tomu mohla Deira zemřít.
„Ty dva muže našli, můj pane," hlásil Tumad. „Tedy aspoň odpovídají popisu, jaký urozená paní Deira udala." Bashere trhl hlavou, ve tváři vepsanou vraždu, a mladší muž rychle dodal: „Byli mrtví, můj pane, hned za táborem. Oba zabilo bodnutí úzkou čepelí." Ukázal si prstem na týl těsně za uchem. „Muselo to být víc vrahů, pokud nebyl rychlejší než skalní zmije."
Bashere kývl. Cenou za neúspěch často bývala smrt. Dva hledali, a kolik jich čekalo, aby je umlčelo? Kolik jich zůstalo a za jak dlouho se o to pokusí znovu? A nejhorší ze všeho, kdo je za tím? Bílá věž? Zaprodanci? Zřejmě někdo rozhodl za něj.
Nikdo kromě Tumada nebyl dost blízko, aby ho slyšel, on však přesto ztlumil hlas a pečlivě volil slova. Občas byla i smrt cenou za neopatrnost. „Víš, kde najít muže, který za mnou včera přišel? Najdi ho a vyřiď mu, že souhlasím, ale bude jich o něco víc než ti, o nichž jsme hovořili."

* * *

Na Cairhien se snášel prašan a dopolední slunce příliš netlumil, jen otupil jeho jas. Z vysokých úzkých oken Slunečního paláce se skleněnými tabulkami viděla Samitsu jasně dřevěné lešení kolem pobořené části paláce, tmavý kámen byl stále zasypaný sutí a stupňovité věže náhle končily níž, než kam sahaly ostatní palácové věže. Jedna, Věž vycházejícího slunce, byla prostě pryč. Mezi padajícími vločkami se tyčilo několik slavných „nedokončených" věží, obrovské hranaté věže s mohutnými opěrnými pilíři, mnohem vyšší než ty v paláci i přesto, že palác stál na nejvyšším z městských pahorků. Ty nedokončené byly obestavěné vlastním lešením a dvacet let poté, co je Aielové vypálili, stále nebyly úplně dostavěné. Na lešení v tomto počasí pochopitelně nebyli žádní dělníci. Samitsu si přála, aby i jí sníh poskytl oddech.
Když Cadsuane minulý týden odjela a ji nechala ve velení, její úkol vypadal docela prostě. Zajistit, aby to v cairhienském kotli nezačalo opět vřít. V té době to vypadalo jednoduše, i když se Samitsu do politiky míchala málokdy. Jenom jeden šlechtic měl stále větší počet ozbrojenců, a Dobraine s ní většinou spolupracoval a zdálo se, že tu chce mít klid. Pochopitelně přijal to hloupé jmenování „správcem Cairhienu pro Draka Znovuzrozeného". Kluk jmenoval také „správce" Tearu, muže, který se proti němu ještě před měsícem otevřeně bouřil! Jestli udělal totéž i v Illianu... Bylo by mu to podobné. Ta jmenování způsobí sestrám nekonečné problémy, než se všechno vyřídí a udělá! Ten kluk nepřinášel nic než potíže!
A přesto zatím Dobraine využíval svého nového postavení zřejmě jen k tomu, aby vedl město. A aby potichu sbíral podporu pro nárok Elain z rodu Trakandů na Sluneční trůn, pokud ho někdy vysloví.

Samitsu byla ochotná to nechat být, nezáleželo jí ani za mák na tom, kdo trůn získá. Vlastně jí nezáleželo ani na Cairhienu.
Padající sníh za oknem zavířil v závanu větru jako krasohled. Byl tak... klidný. Cenila si vůbec někdy klidu? Pokud ano, tak si na to rozhodně nevzpomínala.
Ani možnost, že Elain z rodu Trakandů získá trůn, ani Dobrainův nový titul nevyvolaly takové pozdvižení jako ty směšné a směšně vytrvalé řeči, že al'Thorovic kluk odešel do Tar Valonu, aby se podrobil Elaidě, ačkoliv ona neudělala nic, aby je umlčela. Ten příběh znal každý od šlechticů po stájníky, kteří se báli dýchat, což bylo jenom dobře pro uchování míru. Hra rodů se mohla zastavit. No, aspoň ve srovnání s tím, jak to v Cairhienu obvykle chodilo. Aielové, kteří přicházeli do města ze svého obrovského tábora několik mil východně od města, tomu nejspíš napomohli, třebaže je obyčejní lidé nenáviděli. Všichni věděli, že jdou za Drakem Znovuzrozeným, a nikdo nechtěl riskovat, že se ocitne na špatném konci tisícovky aielských oštěpů. Mladý al'Thor byl mnohem užitečnější, když byl pryč, než když byl přítomen. Povídačky, že na západě podnikají Aielové nájezdy - loupí, pálí a zabíjejí, jak tvrdili kupci, kteří se to prý od někoho doslechli - daly lidem další důvod našlapovat kolem nich opatrně.
Vlastně to vypadalo, že nic nemůže Cairhien vyrušit z klidu, jen občas se na ulici poprali Předbráníci a lidé z města, jimž připadali hluční, křiklavě odění Předbráníci stejně cizí jako Aielové a mnohem bezpečnější, když se chtěli s někým porvat. Město bylo nacpané až po půdy, lidé spali všude, kde našli úkryt před zimou, nic méně potravin byl dostatek, byť ne nadbytek, a obchod byl vlastně lepší, než se dalo v zimě čekat. Bráno kol a kolem dokola, mohla být spokojená, že plní Cadsuaniny příkazy tak, jak si jenom zelená mohla přát. Až na to, že Cadsuane čekala víc. Vždycky čekala víc.
„Posloucháš mě, Samitsu?"
Samitsu se s povzdechem otočila od klidného výhledu za oknem a ovládla se, aby si neuhladila žlutě prostřihávané suknice. Stříbrné jakandské rolničky ve vlasech jí slabě cinkaly, ale dnes ji ten zvuk neuklidnil. I v nejlepších dobách nebyla ve svých komnatách v paláci tak docela spokojená, ačkoliv oheň hořící ve velkém mramorovém krbu vydával dost tepla a postel ve vedlejší místnosti měla nejlepší péřovou matraci a polštáře nacpané prachovým peřím. Všechny tři místnosti měly přísnou výzdobu podle cairhienské módy, na bílém stropě byly do sebe zapadající čtverce, široké římsy byly silně zlacené a dřevěné panely vyleštěné do vysokého lesku, i když byly tmavé. Nábytek byl ještě tmavší, masivní, s tenkými zlatými linkami na rozích a vykládaný klínky slonoviny. Květinový tairenský koberec v této místnosti byl ve řvavém protikladu se vším ostatním a zdůrazňoval škrobenost okolí. Všechno jí to poslední dobou až příliš připomínalo klec.
Ale skutečně ji zneklidňovala žena s loknami po ramena, stojící uprostřed s rukama v pěst, bojovně zdviženou bradou a zlobně přimhouřenýma modrýma očima. Sashalle pochopitelně nosila na pravé ruce prsten s Velkým hadem, ale rovněž aielský náhrdelník a náramek, tlusté stříbrné a slonovinové korálky, složitě vyřezáváné a křiklavé proti hnědým vlněným šatům s vysokým límcem, které byly sice kvalitní a dobře střižené, ale prosté. Nebyly to primitivní šperky, ale... nápadné, těžko něco, co by měla nosit sestra. Podivný výběr klenotů mohl být klíčem k mnoha věcem, pokud se Samitsu někdy podaří najít za tím vším nějaký důvod. Moudré, obzvlášť Sorilea, se na ni dívaly, jako by byla hlupačka, že to neví bez ptaní, a odmítly se namáhat s odpovědí. To dělaly až příliš často. A hlavně Sorilea. Samitsu nebyla zvyklá, aby ji někdo považoval za hlupáka, a hrubě se jí to nelíbilo.
Nikoliv poprvé pro ni bylo těžké podívat se druhé sestře do očí. Sashalle byla hlavním důvodem, proč nedokázala najít klid, jakkoliv šlo všechno ostatní dobře. A nejprotivnější ze všeho bylo, že Sashalle byla sice červená, avšak přes své adžah přísahala věrnost mladému al'Thorovi. Jak mohla nějaká Aes Sedai přísahat věrnost komukoliv nebo čemukoliv jinému než samotné Bílé věži? Jak ve Světle mohla červená přísahat věrnost muži, který dokáže usměrňovat? Verin možná měla pravdu s tím, že tady měnil šance vliv ta'veren. Samitsu nedokázala ani pomyslet na další důvody, proč třicet jedna sestra, z toho pět červených, složila takovou přísahu.
„Urození pánové a paní, kteří zastupují většinu sil rodu Riatinů, přišli za urozenou paní Ailil," odtušila mnohem trpělivěji, než se cítila. „Chtějí, aby se stala hlavou rodu Riatinů, a ona chce schválení Bílé věže. Nebo aspoň schváleni Aes Sedai." Aby udělala něco jiného, než pokračovala v souboji pohledů - který by nejspíš prohrála - došla k ebenovému stolku, na němž stál stříbrný podnos se zlatem zdobeným

stříbrným džbánem, z něhož vycházela vůně koření. Nalít si do poháru svařené víno bylo důvodem přerušit pohled z očí do očí. A ona ten důvod potřebovala, takže když pokládala džbán zpátky na podnos, pořádně s ním bouchla. Uvědomovala si, že se pohledu na Sashalle vyhýbá až příliš často. I teď jí došlo, že se na druhou ženu dívá úkosem. A nedokázala se ani úplně otočit a její pohled opětovat, což ji dost žralo.

„Řekni jí, že ne, Sashalle. Její bratr byl naživu, když ho viděli naposledy, a vzpoura proti Draku Znovuzrozenému není nic, s čím by si měla Věž dělat starosti. A rozhodně ne teď, když je potlačená." Vynořila se vzpomínka na to, jak Torama Riatina viděli naposledy, když prchal do jakési prapodivné mlhy, která mohla získat pevný tvar a zabíjet, do mlhy, která odolávala jediné síle. Toho dne kráčel kolem hradeb Cairhienu Stín. Samitsu mluvila sevřeně, jak se snažila ovládnout třes. Ne ze strachu, ale z hněvu. To byl den, kdy se jí nepodařilo vyléčit mladého al'Thora. A ona nenáviděla neúspěchy a nerada na ně vzpomínala. Navíc to sama nedokázala vysvětlit. „Většina riatinských sil ještě nejsou všechny. Ti, kteří jsou stále svázáni s Toramem, se jí postaví, v případě potřeby i silou zbraní, a podporovat sváry mezi samotnými rody není na každý pád způsob, jak udržet mír. V Cairhienu nyní panuje vachrlatá rovnováha, Sashalle, ale je to rovnováha a my ji nesmíme jakkoli v narušit." Podařilo se jí zmlknout dřív, než řekla, že by se Cadsuane nelíbilo, kdyby to udělaly. To by na Sashalle těžko udělalo dojem.

„Ke sváru dojde, ať ho budeme podporovat, nebo ne," prohlásila druhá sestra důrazně. Jakmile Samitsu předvedla, že poslouchá, přestala se mračit, zuby však zatínala dál. Možná to byla spíš umíněnost než bojechtivost, ale na tom nezáleželo. Ta ženská se nehádala, ani se ji nesnažila přesvědčit, prostě jí sdělovala svůj názor. A nejhorší ze všeho bylo, že to očividně dělala ze zdvořilosti. „Drak Znovuzrozený je zvěstovatelem svárů, pozdvižení a změn, Samitsu. Předpovězeným zvěstovatelem. A i kdyby nebyl, tohle je Cairhien. Myslíš, že by tady opravdu přestali hrát daes dae'mar? Hladina vody je možná naprosto klidná, proto ale ryba nepřestane plavat."

Červená, kázající o Draku Znovuzrozeném jako nějaký poulič ní demagog! „A co když se mýlíš?" Samitsu slova proti své vůli odsekávala. Sashalle - Světlo ji spal! - zachovávala dokonalý klid.

„Ailil se vzdala veškerých nároků na Sluneční trůn ve prospěch Elain z rodu Trakandů, což je to, co si přeje Drak Znovuzrozený, a je ochotná odpřisáhnout mu věrnost, pokud ji o to požádá. Toram vedl vojsko proti Randu al'Thorovi. Já říkám, že ta změna za to stojí, a to jí taky sdělím."

Zvonečky ve vlasech Samitsu zazvonily, jak podrážděně zavrtěla hlavou, a jenom tak tak že si zase nepovzdechla. Osmnáct z těch Draku zapřísáhlých sester zůstalo v Cairhienu - Cadsuane některé odvedla s sebou a pak poslala Alannu pro další - a ostatní kromě Sashalle stály výš než ona, ale aielské moudré jí je držely z cesty. V zásadě neschvalovala, jak to dělaly - Aes Sedai nemohly být učednicemi, ničími! Bylo to ostudné! - ale v praxi jí to usnadňovalo práci. Nemohly se plést do jejích věcí, ani se ujímat vedení, když jim moudré řídily život a neustále je sledovaly. Naneštěstí, z nějakého důvodu, na nějž nedokázala přijít, se moudré dívaly jinak na Sashalle a další dvě sestry, které byly u Dumajských studní utišeny. Utišeny. Při tom pomyšlení se zachvěla, i když jen slabě, a třásla by se míň, kdyby se jí někdy podařilo přijít na to, jak Damer Flinn vyléčil, co se vyléčit nedalo. Muž, který usměrňuje. Světlo, jak se z hrůzy včerejška stalo jen znepokojení dnes, když si na to jednou zvykla?

Byla si jistá, že by Cadsuane před odjezdem s moudrými všechno zařídila, kdyby věděla, co se stalo se Sashelle, Irgain a Ronaille. Alespoň si myslela, že si je jistá. Nebylo to poprvé, kdy se nechala zatáhnout do plánů legendární zelené sestry. Cadsuane dokázala být rafinovanější než modrá, vymýšlela plány uvnitř intrik, obalené úskoky, a to vše schované v dalších plánech. A některé plány měly neuspět, aby jiným pomohly k úspěchu, a jenom Cadsuane věděla, který je který, což nebylo zrovna uklidňující pomyšlení. V každém případě tyto tři sestry mohly chodit, kam a kdy se jim zlíbilo, a dělat si, co se jim zachtělo. A rozhodně se jim nechtělo řídit se podle sestry, kterou Cadsuane jmenovala do vedení. Ony se řídily pouze svou šílenou přísahou al'Thorovi.

Samitsu se jaktěživo nikdy necítila slabá nebo neúspěšná, pouze tehdy, když selhalo její nadání, ale tuze si přála, aby se Cadsuane vrátila a ujala se zdejších záležitostí. Několik slov do Aililina ucha samozřejmě udusí každé přání té urozené paní na sedadlo hlavy rodu, ale nebude to k ničemu, pokud nepřijde na nějaký způsob, jak Sashalle odradit od jejího záměru. Nezáleželo na tom, že se Ailil bála, aby se její hloupá tajemství nedostala na veřejnost, avšak nesrovnalosti v tom, co jí budou Aes Sedai říkat, by ji

mohly dovést až k tomu, že se raději pokusí zmizet na svých venkovských panstvích, místo aby riskovala, že urazí některou sestru, ať už udělá cokoliv. Cadsuane by nechtěla Ailil ztratit. Samitsu sama by to nechtěla. Ailil byla spojnicí k polovině spiknutí bujících mezi šlechtici, zajišťovala, že tyto intriky zůstanou všechny jenom malicherné a nevyvolají žádné nepokoje. A ta prokletá červená to věděla. A jakmile Sashalle dá Ailil to povolení, poletí s těmi zprávami za ní a ne za Samitsu Tamagovou.
Mezitímco se Samitsu plácala v téhle obtížné situaci, otevřely se dveře a vstoupila bledá, přísně se tvářící Cairhieňanka, o dlaň menší než obě Aes Sedai. Šedé vlasy měla v týle stažené do uzlu a na sobě nezdobené šaty tak tmavě šedé, až byly skoro černé. To byla současná livrej sloužících ve Slunečním paláci. Sloužící se pochopitelně nikdy neohlašovali ani nežádali o povolení vstoupit, ale Corgaide Marendevinová byla stěží jenom další obyčejná služebná. Těžký stříbrný kroužek s dlouhými klíči u pasy byl odznakem jejího úřadu. Ať vládl Cairhienu kdokoliv, klíčnice vládla Slunečnímu paláci a na chování Corgaide nebylo nic poddajného. Předvedla nejmenší možné pukrle, pečlivě namířené doprostřed mezi Samitsu a Sashalle.
„Byla jsem požádána, abych ohlásila cokoliv neobvyklého," pronesla do vzduchu, i když ji o to požádala Samitsu. Zřejmě se o mocenském boji mezi nimi dozvěděla ve stejné chvíli jako ony dvě.
V paláci jí toho uniklo málo. „Doslechla jsem se, že v kuchyních je jeden ogier. On a jeden mladý muž údajně hledají práci jako kameníci, ale já nikdy neslyšela, že by ogier a člověk kameničili spolu. A když jsem se po té... nehodě zeptala, z Državy Cofu poslali zprávu, že teď dost dlouhou dobu nebudou k mání kameníci ze žádné državy." Odmlčela se jenom na chviličku a ani na chvíli se nepřestala tvářit vážně, ale polovina klepů házela ten útok na Sluneční palác na al'Thora a druhá polovina na Aes Sedai. Několik příběhů se zmiňovalo o Zaprodancích, ale jen aby je spojily buď s al'Thorem, nebo s Aes Sedai.
Samitsu zamyšleně našpulila rty a na chvíli pustila ze zřetele prokletý propletenec, jaký Cairhieňané udělali ze všeho, čeho se dotkli. Popírat účast Aes Sedai ničemu neprospělo. Tři přísahy měly jenom omezenou váhu ve městě, kde prosté ano nebo ne mohlo dát vzniknout šesti navzájem si odporujícím povídačkám. Ale ogier.. V palácových kuchyních nesbírali zbloudilé poutníky, ale ogierovi kuchařky nejspíš dají teplé jídlo už jenom proto, jak je zvláštní, že se tam ocitl. Ogierové byli poslední rok dva k vidění ještě méně než obvykle. Občas se nějaký objevil, ale kráčel rychle, jak už to ogierové dělávají, a zřídkakdy se na jednom místě zastavil déle než na jednu noc. A zřídkakdy cestovali s lidmi, natož aby s nimi pracovali. To spojení ji však na cosi upozornilo. V naději, že si na to vzpomene, otevřela pusu, aby se zeptala na pár věcí.
„Děkuju, Corgaide," řekla Sashalle s úsměvem. „Moc jsi nám po mohla. Ale teď nás jistě omluvíš."
Mluvit stroze s klíčnicí byl dobrý způsob, jak skončit se špinavým povlečením a jídlem bez chuti a vůně, nevyprázdněnými nočníky a zbloudilými zprávami a tisí cem dalších trápení, které člověku mohly udělat ze života bídu, až se musel brodit bahnem, aby vůbec něčeho dosáhl, ale ten úsměv odebral slovům ostří. Šedovlasá žena se nepatrně uklonila a znovu předvedla nejmenší možné pukrle. Tentokrát však platilo Sashalle.
Ještě se za ní nezavřely dveře, když Samitsu praštila pohárem na podnos tak silně, až jí na ruku vystříklo teplé víno, a hned vzápětí se otočila k červené sestře. Už kvůli Ailil se málem přestala ovládat a teď to vypadalo, že jí mezi prsty prokluzuje i Sluneční palác! Corgaide by bylo spíš podobné, že jí narostou křídla, než že by si nechala pro sebe, co tu viděla, a cokoliv řekne, to se bleskurychle roznese po celém paláci a ovlivní každého sloužícího až po muže, jenž kydal hnůj ve stájích. Z toho posledního pukrlete bylo docela jasné, co si myslí. Světlo, jak nenáviděla Cairhien! Zvyková slušnost mezi sestrami byla hluboce zakořeněná, ale Sashalle nestála dost vysoko, aby Samitsu tváří v tvář téhle pohromě musela držet jazyk za zuby, a ona jí to hodlala pořádně vytmavit.
Když se ale na druhou ženu zamračila, uviděla její obličej - skutečně ho uviděla, možná poprvé - a náhle věděla, co jí dělá takové starosti, možná i to, proč jí dělalo takové problémy podívat se na červenou sestru zpříma. Už to nebyla tvář Aes Sedai, tvář stojící mimo čas a věk. Většina lidí nevěděla, nač se má dívat, dokud jim to někdo neukázal, ale u jiné sestry to bylo nezaměnitelné. Zůstalo pár kousků, zbytečky, díky nimž se Sashelle přiblížila ke kráse, ale každý by její věk určil někde kolem čtyřicítky. Z toho Samitsu zamrzl jazyk.
O ženách, které byly utišeny, se toho vědělo velmi málo. Obvykle utekly a před ostatními sestrami se

schovávaly. Nakonec zemřely. Většinou zemřely dřív než později. Ztráta saidaru byla víc, než dokázala většina žen snášet příliš dlouho. Ale ve skutečnosti to byly jen tlachy. Pokud věděla, nikdo už hodně dlouho neměl odvahu zjistit víc. Strach, na který žádná sestra pokud možno nemyslela, strach zastrčený do nejtemnějšího koutku duše, strach z toho, že by ji jednoho dne v neopatrné chvilce mohl potkat stejný osud, bránil každé snažit se zjistit příliš. Dokonce i Aes Sedai se mohly dívat jinam, když nechtěly něco vidět. Ale vždycky tu byly ty řeči, zřídkakdy vzpomínané a tak vágní, že si sestra ani nevzpomněla, kde je slyšela poprvé, zašeptané na hranici slyšitelnosti, které neustále kolovaly po světě. Podle jedné povídačky, již si Samitsu doposud pamatovala jen zpola, žena, která byla utišena, znovu omládla, pokud to přežila. Doteď jí to vždy připadalo směšné. Když Sashalle znovu získala schopnost usměrňovat, nevrátilo se jí všechno. Znovu bude muset pracovat s jedinou silou po celé roky, aby získala tvář, která ji ohlásí jako Aes Sedai každé sestře, která ji uvidí. Nebo... získá ji vůbec? Zdálo se to nevyhnutelné, ale byla to nezmapovaná krajina. A pokud se změnila její tvář, změnilo se ještě něco dalšího? Samitsu se zachvěla víc, než by vyvolalo pomyšlení na utišení. Možná bylo dobře, že jí snaha rozluštit Damerův způsob léčení jde tak pomalu.

Sashalle si hladila aielský náhrdelník a zřejmě netušila, že proti ní Samitsu něco má, neuvědomovala si, jak si ji Samitsu prohlíží. „Nemuselo by to být důležité nebo by to mohlo stát za pozornost," pravila, „ale Corgaide hlásila jen to, co zaslechla. Jestli chceme něco zjistit, musíme se jít přesvědčit osobně." Bez dalšího slova si zvedla sukně a vyrazila pryč. Samitsu ji mohla následovat nebo zůstat tady. To bylo nesnesitelné! Ale zůstat bylo nemyslitelné.

Sashalle nebyla o moc vyšší než ona, ale Samitsu si musela pospíšit, aby s červenou na chodbě udržela krok. Ujmout se vedení nepřicházelo v úvahu, pokud by se nerozběhla. Mlčky soptila vzteky, ačkoliv zuby skřípala dost hlasitě. Hádat se s jinou sestrou na veřejnosti bylo přinejlepším nevhodné. Ba hůř, nepochybně by to bylo marné. A to by jen zvětšilo díru, v níž se ocitla. Velice toužila někoho nakopnout.

Kandelábry v pravidelných vzdálenostech vydávaly dost světla i na tmavých chodbách, ale kromě nástěnných koberců, na nichž bylo všechno úhledně uspořádané, ať už se jednalo o lovecký výjev či udatně bojující šlechtice, tu nebylo moc barev či ozdob. V několika výklencích ve zdi stály zlaté sošky či porcelán Mořského národa. Na některých chodbách byly pod stropem vlysy, ale většina zůstala holá. To bylo vše. Cairhieňané své bohatství skrývali z dohledu veřejnosti, stejně jako tolik dalších věcí. Sloužící, spěchají cí po chodbách jako proudy mravenců, nosili livrej v barvě dřevě ného uhlí, jen ti, kteří sloužili šlechticům sídlícím v paláci, vypadali poněkud barevněji, s vyšitými rodovými znaky na prsou a s límci a manžetami v rodových barvách. Jeden dva měli dokonce kabátec či šaty celé v barvách rodu, jemuž sloužili, a mezi ostatními vypa dali skoro jako cizinci. Ale všichni klopili oči a jen se dvěma ses trám rychle poklonili, než spěchali dál. Sluneční palác potřeboval stovky sluhů a zdálo se, že dnes ráno všichni plní své povinnosti.

Po chodbách se potulovali i šlechtici a cestou Aes Sedai opatrně zdravili, mluvíce tichými hlasy, které se daleko nedonesly. Jejich pozdravy byly velice pečlivě vybalancované mezi iluzí rovnosti a skutečným stavem věcí. Šlechtici byli důkazem starého rčení že zvláštní časy znamenají zvláštní společníky na cestách. Staré nepřátelství bylo pozapomenuto tváří v tvář novým hrozbám. Prozatím. Tady se dva či tři bledí cairhienští pánové v kabátech z tmavého hedvábí s tenkými barevnými proužky vepředu, někteří s vyholeným a napudrovaným čelem podle vojácké módy, procházeli vedle stejného množství tmavých Tairenů, vysokých, v kabátech jasných barev s nabíranými pruhovanými rukávy. Támhle tairenská šlechtična v těsném perlovém čepečku a barevném brokátu s krejzlíkem ze světlé krajky kráčela zavěšená do menší cairhienské dámy s vlasy vyčesanými do složitého vysokého účesu, dosahujícího vysoko nad hlavu její společnice, s kouřově šedou krajkou pod bradou a úzkými pruhy rodových barev na předku široké suknice z tmavého hedvábí. Všichni jako blízcí přátelé a důvěrníci.

Některé páry vypadaly divněji než jiné. Hodně žen začalo poslední dobou nosit cizozemskou módu a zřejmě si nevšimly, jak to přitahuje pohledy mužů. Dokonce i sluhové vyvalovali oči. Těsné spodky a kabátky stěží dost dlouhé, aby zakryly boky, se pro ženu nehodily bez ohledu na to, kolik námahy šlo na bohaté výšivky ze zlatých nití a drahokamů. Drahocenné náhrdelníky a náramky a spony se spoustou barevného peří to podivínství ještě podtrhovaly. A ještě ty jasně obarvené holínky s podpatky, které ženě přidávaly dobře dlaň na výšku, až to vypadalo, že upadne při každém houpavém kroku.

„Ostudné," mrmlala Sashalle při pohledu na jeden takový párek a z nelibosti si poškubávala sukněmi.
„Ostudné," zamrmlala Samitsu, než se stačila zarazit, a pak zavřela pusu tak prudce, až jí cvakly zuby. Musela si dávat pozor na jazyk. Vyslovit nahlas souhlas jen proto, že souhlasila, byl zvyk, jaký si u Sashalle nemohla dovolit.
Přesto se na ty dvě dívala nesouhlasně. Před rokem by si Alaine Chuliandred a Fionnda Annariz šly po krku. Nebo by spíš poslaly své ozbrojence, aby šli po krku ozbrojencům té druhé. Ale kdo by byl čekal, že uvidí Bertome Saighana kráčet naprosto klidně vedle Weiramona Saniaga, aniž by už drželi v ruce dýku? Zvláštní časy a zvláštní společníci. Nepochybně tu hráli hru rodů, snažili se získat nějakou výhodu jako vždycky, ale hranice, které kdysi byly vytesané do kamene, se nyní kreslily do vody. Velice zvláštní časy.
Kuchyně byly v přízemí vzadu, shluk místností s kamennými zdmi a trámovými stropy, soustředěných kolem dlouhé místnosti bez oken, plné železných sporáků a cihlových pecí a kamenných ohnišť, a horko tady bylo jako v létě. Za normálních okolností by tu pobíhaly zpocené kuchařky a kuchtičky, ve stejně tmavém odění jako ostatní palácoví sloužící pod bílými zástěrami, a připravovaly by oběd, na dlouhých, moukou posypaných stolech s mramorovými deskami by hnětly těsto a polévaly pečínky a drůbež na dlouhých rožních. Teď se tady pohybovali jenom psi běhající v kolech, snažící se zasloužit si kousek pečínky. Koše tuřínů a mrkví tu stály nepovšimnuty, zelenina nebyla oloupaná a nakrájená, a z hrnců s omáčkami, s nimiž nikdo nemíchal, se nesla sladká a kořeněná vůně. Dokonce i kuchyňští pomocníci, otírající si tváře do zástěr, stáli na kraji hloučku žen shromážděných kolem jednoho stolu. Samitsu nad nimi již ode dveří viděla temeno ogierovy hlavy. Ogier seděl u stolu, byl však vyšší než většina mužů, kdyby stála, a taky dost široký. Cairhieňané byli poměrně malí, což také pomáhalo. Položila ruku Sashalle na rameno a žena se kupodivu bez námitek zastavila.
„...zmizel, aniž by zanechal zprávu, kam jde?" ptal se ogier dunivým hlasem, jako když se pohne země. Dlouhé uši se štětičkami mu trčely z tmavých vlasů, které mu spadaly k límci, a neklidně s nimi stříhal.
„Ach, přestaň o něm mluvit, mistře Ledare," odpovídala žena rozechvěle, což zřejmě měla dobře nacvičené. „Byl to uličník. Půlku paláce rozbil jedinou silou, to udělal. Mohl ti zmrazit krev, stačilo jen, aby se na tebe podíval, a stejně klidně tě mohl zabít. Jeho rukou zemřely tisíce. Desítky tisíc! Ach, já o něm tak nerada mluvím."
„Na někoho, kdo nerad o něčem mluví, Eldrid Methinová," ozvala se jiná žena ostře, „rozhodně nemluvíš skoro o ničem jiným." Statná a na Cairhieňanku docela vysoká, skoro tak vysoká jako Samitsu, s pramínky šedých vlasů vykukujícími zpod prostého čepce s plátěnou krajkou, to musela být dnešní službukonající vrchní kuchařka, poněvadž všichni, koho Samitsu viděla, kývali na souhlas a dusili smích a říkali: „To máš teda pravdu, panímámo Beldairová," obzvlášť podlézavým způsobem. Sloužící měli vlastní hierarchii, již udržovali stejně přísně jako Věž sama.
„Ale nehodí se, abychom klevetily o takových věcech, mistře Ledare," pokračovala statná žena. „To je věc Aes Sedai, tak, a pro nás se nehodí. Pověz nám víc o Hraničních státech. Opravdu jsi viděl trolloky?"
„Aes Sedai," zamumlal potichu muž. Zakrýval ho hlouček kolem stolu, ale musel to být Ledarův společník. Samitsu dnes mezi osazenstvem kuchyní neviděla žádného dospělého muže. „Povězte mi, opravdu si myslíte, že se spojili s těmi muži, o nichž jste mluvily, s těmi asha'many? Jako se strážci? A co ten, který zemřel? Neřekly jste, jak se to stalo."
„No, bylo to, jako by ho zabil Drak Znovuzrozený," pípla Eldrid. „A jak jinak by se Aes Sedai spojila s mužem? Ach, hrozní, to teda byli, tihleti asha'mani. Pohledem tě proměnili v kámen, to dokázali. To se pozná, stačí se na ně jen kouknout, víš. Děsivý, svítící oči, to oni mají."
„Mlč už, Eldrid," zarazila ji panímáma Beldairová rázně. „Možná to byli asha'mani a možná ne, mistře Ledare. Možná že se s nimi spojili, možná ne. Já a ostatní můžeme říct jenom to, že byli s ním," důrazem na to slovo dala jasně najevo, o kom mluví. Eldrid se Randa al'Thora možná bála, ale tato žena nechtěla ani vyslovit jeho jméno, „a jakmile odešel, najednou jim Aes Sedai začaly říkat, co mají dělat, a oni to dělali. Každý hlupák samozřejmě ví, že má udělat, co mu Aes Sedai řekne. Ale ti chlapíci už jsou aspoň pryč. Proč se o ně tolik zajímáš? Je to vůbec andorské jméno?"
Ledar zvrátil hlavu dozadu a zachechtal se a ten dunivý zvuk naplnil celou místnost. Uši se mu prudce

třásly. „Ach, my chceme vědět všechno o místech, která navštívíme, panímámo Beldairová. Hraniční státy, říkáš? Mohla by sis myslet, že tady je zima, jenže my viděli, jak ze zimy v Hraničních státech praskají stromy jako ořechy v ohni. Vy máte na řece pár ker, plujících po proudu, ale my viděli řeky široké jako Alguenya, zamrzlé od břehu k břehu, takže kupci přes ně mohli vozit naložené karavany a muži chytali ryby skrze díry vysekané v ledu na sáh tlustém. V noci se na obloze objevují pásy světla, které jako by praskalo, a je dost jasné, že v něm pohasínají i hvězdy, a..."
Dokonce i panímáma Beldairová se nakláněla k ogierovi blíž, jak ji to zaujalo, ale jeden mladý pomocník, příliš malý, aby viděl přes dospělé, se ohlédl a při pohledu na Samitsu a Sashalle vykulil oči. Pohled dál upíral na nějako by byl chycený do pasti, ale jednou rukou máchal za zády, až se mu podařilo zatahat panímámu Beldairovou za rukáv. Poprvé ho bez ohlížení setřásla. Podruhé se pootočila, ale když také uviděla obě Aes Sedai, okamžitě se přestala mračit.
„Milost vás provázej, Aes Sedai," řekla a honem si cpala vlasy zpátky pod čepec, když předváděla pukrle. „Jak vám můžu posloužit?" Ledar se odmlčel v polovině věty a uši mu na chviličku ztuhly. Ke dveřím se však nepodíval.
„Chceme mluvit s vašimi návštěvníky," řekla Sashalle a vstoupila do kuchyně. „Nebudeme v kuchyních rušit dlouho."
„Samozřejmě, Aes Sedai." Pokud ji nějak překvapilo, že dvě sestry chtějí mluvit s hosty v kuchyni, nedala to nijak najevo. Potom se rozhlédla kolem sebe, tleskla baculatýma rukama a začala chrlit rozkazy. „Eldrid, ty tuříny se samy neoloupou. Kdo dohlíží na tu fíkovou omáčku? Sušený fíky se těžko shánějí! A kde máš lžíci na podlívání, Kasi? Andil, doběhni mi pro..." Kuchařky a pomocníci se rozběhli na všechny strany a kuchyní se brzy neslo cinkání hrnců a lžící, i když se všichni očividně snažili být co nejtišší, aby nerušili Aes Sedai. A očividně si dávali pozor, aby se jejich směrem ani nepodívali, i když to dalo docela dost práce.
Ogier vstal a hlavou dosahoval téměř ke stropním trámům. Šaty měl takové, jaké si Samitsu pamatovala, že ogierové nosí, dlouhý tmavý kabát, od pasu dolů rozšířený, a holínky s ohrnutými manžetami. Skvrny na kabátě prozrazovaly, že cestovali rychle. Ogierové byli velmi čistotní. I když se klaněl, k Aes Sedai se jen pootočil a přetřel si široký nos, jako by ho svědil, čímž si částečně zakryl obličej, nicméně na ogiera vypadal poměrně mladý. „Odpusťte nám, Aes Sedai," zamumlal, „ale my už opravdu musíme jít." Sehnul se pro velký kožený tlumok, k němuž měl přivázané stočené pokrývky, a řemen si přehodil přes rameno. Vypadalo to, že v tlumoku má kromě jiného několik tvrdých obdélníkových předmětů, a podobnými věcmi měl nadité i kapsy kabátu. „Do soumraku nás čeká dlouhá cesta." Jeho společník ale zůstal sedět, ruce položené na stole. Byl to světlovlasý mladík s týdenním strništěm na bradě, který zřejmě spal nejednu noc ve svém pomačkaném hnědém kabátě. Ostražitě sledoval Aes Sedai očima, které jako by patřily lišce zahnané do kouta.
„Kampak chcete jít, abyste se tam dostali před západem slunce?" Sashalle se zastavila až před mladým ogierem, tak blízko, že musela zaklonit hlavu, aby na něj viděla, i když i tohle u ní vypadalo půvabně a ne neohrabaně jako u ostatních. „Jdete snad na schůzku, o které jsme se tu doslechly, v Državě Šangtaj? Mistře... Ledar, že?"
Ogier prudce zastříhal ušima a pak toho nechal a obrovské oči přimhouřil stejně ostražitě jako mladík vedle něj, až se mu konce obočí dotýkaly tváří. „Ledar, syn Shandina syna Koimalova, Aes Sedai," představil se váhavě. „Ale já na velký pařez rozhodně nejdu. Starší by mě nepustili dost blízko, abych něco slyšel." Basově se zasmál, znělo to však nuceně. „Tam, kam jdeme, se do večera nedostaneme, Aes Sedai, ale každá legue, kterou urazíme dnes, je legue, kterou nebudeme muset jít zítra. Už musíme jít." Neoholený mladý muž vstal a rukou nervózně hladil jílec meče, jejž nosil u pasu, ale tlumok a pokrývky ze země nezvedl, ani nešel za ogierem, který se již vydal ke dveřím na ulici a přes rameno prohodil: „Už musíme jít, Karldine."
Sashalle vplula ogierovi do cesty, i když musela udělat tři kroky na jeho jeden. „Ptal ses na práci kameníka, mistře Ledare," pronesla hlasem nepřipouštějícím žádné nesmysly, „ale na rukou nemáš žádné mozoly jako kameníci, co znám. Bude pro tebe nejlepší zodpovědět na mé otázky."
Samitsu potlačila vítězoslavný úsměv a připojila se k červené sestře. Takže Sashalle si myslí, že ji prostě odsune stranou a vyčenichá, co se děje, co? Tu ženskou čeká překvapení. „Skutečně se musíte ještě

chvíli zdržet," řekla ogierovi tiše. Hluk z kuchyně by měl všem zabránit, aby je slyšeli, ale nemělo smysl zbytečně riskovat. „Když jsem dorazila do Slunečního paláce, hned jsem slyšela o jednom mladém ogierovi, příteli Randa al'Thora. Opustil Cairhien před několika měsíci ve společnosti mladého muže jménem Karldin. Není to tak, Loiale?" Ogier svěsil uši.

Mladý muž vyplivl sprostou nadávku, i když měl být dost chytrý na to, aby něco takového před sestrami neříkal. „Odejdu, až budu chtít odejít, Aes Sedai," řekl drsně, ale potichu. Díval se hlavně na ni a na Sashalle, ale dával pozor i na osazenstvo kuchyně, které by se mohlo přiblížit. Také nechtěl, aby ho někdo slyšel. „Než ale odejdu, tak já chci nějaké odpovědi. Co se stalo s... mými přáteli? A s ním? Zešílel?"

Loial si ztěžka povzdechl a posunkem se ho snažil uklidnit. „Jen klid, Karldine," zamumlal. „Randovi by se nelíbilo, kdyby sis něco začal s Aes Sedai. Tak klid." Karldin se zamračil ještě víc.

Náhle Samitsu napadlo, že to mohla zvládnout lépe. To nebyly oči lišky zahnané do rohu, ale vlka. Až příliš si zvykla na to, že Damer, Jahar a Eben jsou bezpečně spojení a ochočení. No, možná to bylo přehnané tvrzení, ačkoliv Merise si s Jaharem dávala dost práce - to byl její způsob - ale přesto se zdálo, že hrůzy včerejška se dnes mohou stát běžnou věcí, pokud má člověk dost času, aby si na ně zvykl. Karldin Manfor byl také asha'man a nebyl ani spojený, ani ochočený. Držel teď snad mužskou polovici jediné síly? Málem se zasmála. Umějí ptáci létat?

Sashalle mladého muže zadumaně studovala a ruce měla položené na sukních, aniž by s nimi pohnula, ale Samitsu byla ráda, že kolem ní nevidí světlo saidaru. Asha'mani dokázali vycítit, když žena držela jedinou sílu, a to by ho mohlo přimět k činu... unáhlenému. Spolu se Sashalle by ho určitě zvládly - opravdu, jestli už držel jedinou sílu? Ovšemže ano. Samozřejmě! - ale mnohem lepší bude, pokud něco takového nebude nutné.

Sashalle se rozhodně nepokoušela ujmout vedení, když mu teď Samitsu položila ruku na loket. Přes rukáv měl paži jako ze železa. Takže byl stejně znepokojený jako ona. Stejně znepokojený jako ona? Světlo, Damer a ti ostatní jí zkazili veškeré instinkty!

„On vypadal stejně v pořádku jako většina mužů, když jsem ho viděla naposledy," pronesla tiše jenom s lehkým důrazem. Žádná z kuchařek nebyla poblíž, ale pár jich začalo kradí pokukovat směrem k nim. Loial si silně oddechl úlevou, což znělo jako vítr vanoucí přes ústí jeskyně, ona však upírala pozornost jen na Karldina. „Nevím, kde je, ale před pár dny byl ještě naživu." Alanna byla zavřená jako škeble, když přišlo na něj, a taky zpupná, když měla v ruce zprávu od Cadsuane. „Fedwin Morr zemřel, jak se obávám, na jed, nemám však tušení, kdo mu ho dal." K jejímu překvapení Karldin jenom zakroutil hlavou, lítostivě se ušklíbl a zamumlal něco nesrozumitelného o víně. „A z ostatních se stali strážci z jejich svobodné vůle." Nakolik tedy muži kdy něco udělali ze svobodné vůle. Její Roshan se rozhodně nechtěl stát strážcem, dokud se ona nerozhodla, že ho za něj chce. Dokonce i žena, která nebyla Aes Sedai, obvykle dokázala přesvědčit muže, aby se rozhodl tak, jak chtěla ona. „Považovali to za lepší volbu, bezpečnější, než se vrátit k... ostatním jako ty. Ty škody tady napáchal saidín, víš. Jistě chápeš, kdo za tím musel stát. Byl to pokus zabít toho, o jehož zdravý rozum se strachuješ."

Ani to ho nerozházelo. Co za muže jsou tihleti asha'mani? Byla snad ta jejich Černá věž vražednou pastí? Ale napětí z něj vyprchalo a náhle to byl jen další unavený pocestný, který se potřebuje oholit. „Světlo!" vydechl. „Tak co uděláme teď, Loiale? Kam půjdeme?"

„Já... nevím," přiznal Loial, unaveně svěsil ramena a sklopil uši. „Já... Musíme ho najít, Karldine. Nějak. Nemůžeme to teď vzdát. Musíme mu sdělit, že jsme udělali, oč žádal. Že jsme udělali, co se dalo."

Samitsu napadlo, co al'Thor žádal. S trochou štěstí se od těch dvou hodně dozví. Unavený muž, nebo ogier, jenž se cítí ztracený a osamělý, byl zralý na odpovídání na otázky.

Karldin trochu nadskočil a sevřel jílec meče a ona potlačila nadávku namířenou na služku, která vpadla do kuchyně se sukněmi málem u kolen. „Zavraždili urozeného pána Dobraina!" kvílela. „Všechny nás povraždí v postelích! Na vlastní oči jsem viděla mrtvé chodit, samotnýho starýho Maringila, a moje máma říká, že když dojde k vraždě, zabijou vás duchové! Oni -" Ztuhla, když zahlédla Aes Sedai, a prudce se zastavila. Kuchařky a pomocníci byli také jako přimražení a všichni koutkem oka pozorovali Aes Sedai, aby viděli, co udělají.

„Ne Dobraina," zasténal Loial a přitiskl uši k hlavě. „Jeho ne." Vypadal rozzlobeně i smutně zároveň,

obličej měl jako vytesaný z kamene. Samitsu si pomyslela, že ještě nikdy neviděla rozzlobeného ogiera.
„Jak se jmenuješ?" vyptávala se Sashalle dřív, než Samitsu stačila otevřít pusu. „A jak víš, že byl zavražděn? Jak vůbec víš, že je mrtvý?"
Žena polkla. Sashalle ji držela očima jako v kleštích. „Cera, Aes Sedai?" pravila žena váhavě a ohnula kolena k pukrleti, načež si uvědomila, že má vyhrnuté sukně. Honem si je uhladila. „Cera Doinalová? Říkali... Každý říká, že urozený pán Dobraine je... Totiž, že byl... Totiž..." Znovu polkla, ztěžka. „Všichni říkají, že jeho pokoje jsou samá krev. Našli ho ležet v kaluži krve. Prý má uříznutou hlavu."
„Všichni toho zřejmě napovídají spoustu," zavrčela Sashalle ponuře, „a obvykle se mýlí. Samitsu, ty půjdeš se mnou. Jestliže byl urozený pán Dobraine zraněn, mohla bys pro něj něco udělat. Loiale, Karldine, vy půjdete taky. Nechci vás ztratit z dohledu, dokud vám nebudu moct položit pár otázek."
„Světlo tě spal s tvýma otázkama!" vyjel mladý asha'man a hodil si na rameno tlumok. „Já odcházím!"
„Ne, Karldine," pravil Loial mírně a položil svému společníkovi obrovskou ruku na rameno. „Nemůžeme odejít, dokud nezjistíme, jak na tom Dobraine je. Je to přítel, Randův i můj. Nemůžeme odejít. A vůbec, stejně nikam nespěcháme." Karldin odvrátil zrak a neodpověděl.
Samitsu zavřela oči a zhluboka se nadechla, ale tomu se nedalo odpomoci. Zjistila, že se courá za Sashalle ven z kuchyní a znovu zrychluje, aby druhé ženě stačila. Vlastně skoro běžela. Sashalle nasadila ještě rychlejší tempo než prve.
Jakmile byly obě ze dveří, ozvaly se za nimi hlasy. Osazenstvo kuchyně se nejspíš vyptávalo služky na podrobnosti, které si nejspíš vymyslí, pokud je nebude znát. A nejhorší ze všeho bylo, že z kuchyně se dostane deset razných verzí toho, co se stalo tam, což ještě přispěje k řečem, jež už nepochybně začala šířit Corgaide. Ani si nevzpomínala, kdy naposledy šlo najednou všechno tak špatně, kdy uklouzla na jednom kusu náledí, jenom aby druhou nohou došlápla na druhý a pak na další. Cadsuane z ní pak stáhne kůži na rukavice!
Aspoň že Loial a Karldin se za Sashalle courali také. Cokoliv od nich zjistí, mohlo by to znamenat výhodu, způsob, jak aspoň něco zachránit. Spěchala vedle Sashalle a ohlížela se na ně přes rameno. Ogier dělal krátké kroky, aby Aes Sedai nepředběhl, a ustaraně se mračil. Nejspíš kvůli Dobrainovi, ale možná také kvůli dokončení toho záhadného úkolu. Tuto záhadu hodlala rozlousknout. Mladý asha'man neměl problémy s nimi udržet krok, třebaže se tvářil umíněně a neochotně a stále hladil jílec meče. Jenže nebezpečný nebyl kvůli oceli. Podezíravě hleděl na záda Aes Sedai před sebou a jednou zamračeně opětoval pohled Samitsu, když se ohlédla. Měl ale dost rozumu, aby držel pusu zavřenou. Později bude muset najít způsob, jak mu ji rozpáčit k něčemu jinému než k prskání.
Sashalle se ani jednou neohlédla, aby se ujistila, že jdou oba za nimi, poněvadž musela slyšet dupot ogierových kroků na podlaze. Tvářila se zamyšleně a Samitsu by byla dala hodně za to, aby zjistila, nač myslí. Sashalle možná přísahala věrnost Randu al'Thorovi, ale jakou ochranu jí to poskytne před asha'manem? Nakonec byla červená. To se nezměnilo. Světlo, to by mohl být ten nejhorší kus náledí.
Z kuchyní do komnat urozeného pána Dobraina ve Věži úplňku, které byly obvykle vyhrazeny pro vysoce postavené šlechtice na návštěvě, to byla dlouhá cesta. A všude byly vidět důkazy, že Cera nebyla první, kdo se doslechl to, co ti anonymní oni říkali. Místo aby chodbami proudily nekonečné zástupy sloužících, postávaly tady vzrušeně šeptající hloučky. Při pohledu na Aes Sedai lidé uskakovali a spěchali pryč. Hrstka zůstala civět na ogiera kráčejícího palácem, ale většina jich málem prchala z dohledu. Šlechtici, kteří tu předtím procházeli, málem zmizeli, nepochybně zpátky do vlastních pokojů, aby uvažovali, jaké příležitosti a nebezpečí pro ně Dobrainova smrt znamená. Ať už si Sashalle myslela cokoliv, Samitsu již déle nepochybovala. Pokud by Dobraine byl naživu, jeho vlastní sluhové by řeči již umlčeli.
A jako by to nestačilo, chodba před Dobrainovými komnatami byla plná sluhů s popelavými tvářemi, s rukávy až po lokty plnými modrobílých kroužků rodu Taborwin. Někteří plakali, jiní vypadali ztracení, jak se jim náhle propadla půda pod nohama. Stačilo slovo od Sashalle a opile či mechanicky se před Aes Sedai rozestupovali. Omámeně sklouzli pohledem po ogierovi, aniž by vnímali, co vlastně vidí. Jen několik si vzpomnělo, že se mají aspoň uklonit.
Předpokoj byl také plný Dobrainových sluhů. Většina byla doslova zkamenělá úžasem. Dobraine sám ležel nehybně na nosítkách uprostřed pokoje. Hlavu měl sice stále na krku, ale oči měl zavřené a na

obličeji mu zasychala vrstva krve. Z koutku úst mu vytékal tmavý pramínek. Dva sluhové, jimž se po tvářích řinuly slzy, se při vstupu Aes Sedai zarazili s bílou plachtou, kterou přes něj chtěli položit. Dobraine zřejmě nedýchal a na přednici kabátce s barevnými pruhy, které mu sahaly až ke kolenům, měl zakrvácené trhliny. Kromě nosítek hyzdila koberec s třásněmi a zelenožlutým tairenským bludištěm také velká tmavá skvrna, větší než lidské tělo. Každý, kdo ztratil tolik krve, musel být mrtvý. Na podlaze leželi další dva muži, jeden s očima již potaženýma mázdrou, upřenýma na strop, druhý na boku, a mezi žebry mu vyčnívala slonovinová rukojeť nože v místě, kde čepel musela zasáhnout srdce. Oba byli malí, bledí Cairhieňané v livrejích palácového služebnictva, ale sluhové nikdy nenosili dlouhé dýky s dřevěnými rukojeťmi, jež ležely vedle obou mrtvol. Další sluha rodu Taborwin, s nohou napřaženou, aby do jedné mrtvoly kopl, se při příchodu sester zarazil, ale pak mrtvého stejně nakopl do žeber. Dekorum teď zřejmě nikoho nezajímalo.

„Dejte ten hadr pryč," přikázala Sashalle mužům u nosítek. „Samitsu, podívej se, jestli bys ještě urozenému pánu Dobrainovi nepomohla."

Ať už věřila čemukoliv, Samitsu instinktivně vykročila k Dobrainovi, ale na ten rozkaz - očividně to byl rozkaz! - zaškobrtla. Zaskřípala zuby a vydala se dál. Opatrně poklekla u nosítek mimo stále vlhkou skvrnu a položila ruce na Dobrainovu zkrvavenou hlavu. Namočit si ruce v krvi jí nikdy nevadilo, jenomže z hedvábí se krvavé skvrny vyprat nedaly, pokud neusměrnila, a ona stále cítila vinu, když měla jedinou sílu použít na něco tak zcela obyčejného.

Příslušná tkaniva jí byla druhou přirozeností, takže uchopila pravý zdroj a ryla v cairhienském pánovi, aniž by o tom nějak zvlášť uvažovala. A překvapeně zamrkala. Jednala instinktivně, třebaže si byla jistá, že v místnosti jsou tři mrtvoly, ale v Dobrainovi se ještě chvěl život. Maličký plamínek, který by šok z léčení mohl docela dobře uhasit. Šok z léčení, jaké znala ona.

Zadívala se na světlovlasého asha'mana. Byl sehnut u jednoho z mrtvých sluhů a klidně ho prohledával, aniž by bral na vědomí šokované pohledy živých sluhů. Jedna žena si náhle všimla Loiala, stojícího hned za dveřmi, a vyvalila oči, jako by se tu zjevil z ničeho nic. Ogier, s rukama zkříženýma na prsou a zachmuřeným výrazem, vypadal, jako by tu stál na stráži.

„Karldine, znáš ten druh léčení, jaký používá Damer Flinn?" zeptala se Samitsu. „Ten druh, který používá všech pět sil?"

Na okamžik se zarazil a zamračil se na ni. „Flinn? Ani nevím, o čem to mluvíš. Já na léčení stejně nemám nadání." Podíval se na Dobraina a dodal: „Mně připadá mrtvý, ale doufám, že ho zachráníš. Byl u Studní." A znovu se jal prohrabávat kapsami mrtvého sluhy.

Samitsu si olízla rty. Vzrušení ze saidaru jí v takových situacích vždycky připadalo tlumené. V situacích, kdy všechny možnosti byly špatné. Opatrně sebrala prameny vzduchu, ducha a vody a setkala je do základního tkaniva léčení, jež znala každá sestra. Nadání k léčení měla za dlouhou dobu největší ze sester a většina sester dokázala přinejlepším vyléčit jen modřiny. Ona dokázala léčit skoro stejně dobře jako propojovat se v kruhu. Většina sester nedokázala tkanivo vůbec ovládat. Většina se to ani nepokoušela naučit. Ona byla schopná od začátku. Ano, nedokázala vyléčit jednu věc a nechat ostatní být, jako to uměl Damer. To, co dělala, ovlivnilo všechno, od bodných ran po ucpaný nos, jímž Dobraine také trpěl. Rytí jí prozradilo, co všechno ho trápí. Ale mohla zahojit nejhorší zranění, jako by k nim nikdy nedošlo, nebo léčit tak, že ten, koho léčila, vypadal, jako kdyby se vzpamatovával celé dny, i cokoliv mezi tím. Nepotřebovala na to více sil, ale všechno si žádalo i síly pacienta. Čím menší změna v těle, tím méně síly to chorému ubíralo. Jenomže kromě té rány na hlavě byla téměř všechna Dobrainova zranění vážná, čtyři hluboká bodnutí do plic, dvě zasáhla také srdce. Nejsilnější léčení by ho zabilo dřív, než by se rány zavřely, kdežto nejslabší by ho oživilo jen natolik, aby se utopil ve vlastní krvi. Musela se rozhodnout pro střední cestu a doufat, že to bude správné rozhodnutí.

Jsem nejlepší, jaká kdy byla, pomyslela si důrazně. Řekla jí to Cadsuane. Jsem nejlepší! Nepatrně tkanivo pozměnila a nechala ho zapadnout do nehybného muže.

Někteří sluhové polekaně vykřikli, když se Dobraine najednou křečovitě zazmítal. Zpola se posadil a vytřeštil oči na dost dlouho, aby to vypadalo, že mu z úst vychází poslední dech. Pak vyvrátil oči, vyklouzl jí z obětí a praštil sebou na nosítka. Samitsu chvatně upravila tkanivo a zaryla znovu, jen zadržela dech. Žil. Jen o vlásek, a jak byl zesláblý, stále mohl zemřít, ale nezabijí ho ty bodné rány,

alespoň ne přímo. I přes zaschlou krev ve vlasech, na čele vyholených, viděla naběhlou růžovou čárku čerstvé, dosud křehké jizvy. Stejné bude mít pod kabátem, a kdyby se namáhal, mohlo by se mu nedostávat dechu, ale prozatím bude žít a na ničem jiném nezáleželo. Prozatím. Stále tu byla otázka toho, kdo ho chtěl zabít a proč.
Samitsu propustila jedinou sílu a nejistě se postavila. Saidar z ní vždycky vysával sílu. Jeden ze sluhů, s pusou otevřenou, jí podal látku, již chtěl položit svému pánovi na obličej, a ona si do ní utřela ruce.
„Uložte ho do postele," nařídila. „A dostaňte do něj co nejvíc vody s medem. Potřebuje rychle nabrat síly. A najděte moudrou ženu... učitelku? Ano, učitelku. Bude ji taky potřebovat." Teď už to nebylo na ní a bylinky by mohly pomoci. Ta žena přinejhorším zajistí, aby dostával dost vody s medem.
S mnoha hlubokými úklonami a mnoha díky zvedli čtyři sluhové nosítka a odnesli Dobraina do ložnice. Většina ostatních sluhů, s očividnou úlevou, je následovala a zbytek zmizel na chodbě. Vzápětí se zvenčí ozval nadšený křik a jásot, a její jméno bylo slyšet stejně často jako Dobrainovo. Velmi uspokojivé. A ještě uspokojivější by bylo, kdyby se na ni Sashalle neusmála a pochvalně nekývla. Pochvalně! A co kdyby ji ještě poplácala po hlavě, když už byla v tom?
Pokud si Samitsu stihla povšimnout, Karldin léčení nevěnoval sebemenší pozornost. Prohledal kapsy i druhé mrtvole, vstal a zamířil k Loialovi. Pokoušel se mu něco ukázat tak, aby si toho Aes Sedai nevšimly. Loial mu to sebral - byl to složený, pomačkaný list smetanového papíru - podržel si ho před očima a přes Karldinovo zamračení ho rozbalil.
„Ale to nedává smysl," zamumlal a při čtení se mračil. „Vůbec to nedává smysl. Leda -" Najednou se odmlčel, zastříhal ušima a vyměnil si s Karldinem napjatý pohled. Světlovlasý mladík krátce kývl. „Ach, tohle je tuze špatné," prohlásil Loial. „Jestli jich bylo víc než dva, Karldine, jestli je našli -" Mladík důrazně zavrtěl hlavou a ogier zbytek věty spolkl.
„Podívám se na to, děkuji," pravila Sashalle a natáhla ruku. Nebyla to prosba.
Karldin se Loialovi pokusil papír sebrat, ale ogier jej klidně podal Sashalle, která si ho prohlédla a pak ho předala Samitsu. Byl to silný papír, hladký a drahý, a list vypadal nový. Samitsu při čtení málem zvedla obočí.

Na můj rozkaz mají nositelé tohoto listu odstranit jisté předměty, jež znají, z mých komnat a odnést je ze Slunečního paláce. Vpusťte je do mých komnat, pomozte jim se vším, oč požádají, a o celé věci mlčte ve jménu Draka Znovuzrozeného a pokud nechcete zakusit jeho nemilost.
Dobraine Taborwin

Znala Dobrainovo písmo natolik, aby poznala, že je to jeho rukopis. „Někdo zřejmě zaměstnává velmi dobrého padělatele," prohodila, čímž si od Sashalle vysloužila opovržlivý pohled.
„Těžko to mohl napsat sám, aby se pak nechal omylem pobodat od vlastních mužů," procedila červená mezi zuby. Pohledem zalétla k Loialovi a asha'manovi. „Co tu tak asi mohli hledat?" zeptala se. „Co se bojíte, že najdou?" Karldin její pohled bezvýrazně opětoval.
„Já jenom myslel cokoliv, co hledali," odpověděl Loial. „Museli tu chtít něco ukrást." Ale ušima stříhal tak silně, až mu málem zavibrovaly, než se ovládl. Ogierové byli většinou prachbídní lháři, alespoň v mládí.
Sashalle zavrtěla hlavou, až se jí lokny zhouply. „To, co víte, je důležité. Vy dva neodejdete, dokud se to nedozvím i já."
„A jak nás hodláš zastavit?" Karldin mluvil tiše a o to byla jeho slova nebezpečnější. Klidně se Sashalle díval do očí, jako by se ničeho na světě nebál. Ano, mnohem víc vlk než liška.
„Už jsem si myslela, že vás nenajdu," ozvala se Rosara Medrano a vpochodovala do místnosti právě v té chvíli hrozivého ticha, ještě s červenými rukavicemi na rukou a kožišinou podšitým pláštěm, i když měla kapuci shrnutou, takže byly vidět vyřezávané slonovinové hřebeny, které měla zastrčené ve vlasech. Na ramenou měla vlhké skvrny od roztátého sněhu. Byla vysoká, osmahlá jako Aielanka, a za rozbřesku vyjela, aby se pokusila najít nějaké koření na rybí guláš z jejího rodného Tearu. Na Loiala a Karldina se podívala jenom krátce a nemarnila čas ptaním se na Dobrainovo zdraví. „Do města právě dorazil oddíl sester, Samitsu. Jela jsem jako blázen, abych se sem dostala dřív než ony, ale už by mohly být v bráně. Jsou s nimi asha'mani a jedním z nich je Logain!"

Karldin vyštěkl smíchy a Samitsu náhle napadlo, jestli bude žít dost dlouho, aby z ní Cadsuane mohla stáhnout kůži.

KAPITOLA PRVNÍ

Čas odejít

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, které se stávají pověstmi. Pověsti vyblednou do mýtů, a dokonce i ty jsou dávno zapomenuty, když věk, který je zrodil, opět nastane. V jednom věku, nazývaném některými třetím, věkem, jenž teprve přijde, věkem dávno minulým, se v Rhannonské vrchovině zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátek. Otáčení kola času nemá začátky ani konce. Ale byl to nějaký začátek.

Zrozen v hájích a vinicích, zabírajících většinu kopců, mezi olivovníky ve stálezelených řadách i na úhledných vinicích, do jara bez listí, ten chladný vítr vál k severozápadu přes úrodné statky stojící mezi kopci a přes velký přístav Ebú Dar. Všude byla jen hlína, obilí se objeví až později, ale lidé již připravovali pluhy a opravovali postroje, jak se připravovali na setí. Karavanám vysoko naložených vozů mířících na východ po silnicích a vezoucích lidi v podivném odění, hovořící s cizím přízvukem, nevěnovali pozornost. Většina cizinců vypadala také jako sedláci, na vozech měli přivázané známé nářadí a neznámé stromky s kořeny obalenými pytlovinou, ale mířili dál. Neměli nic společného se životem tady a teď. Seanchané se k těm, kdo neodporovali jejich vládě, chovali mírně, a pro sedláky v Rhannonské vrchovině neznamenal jejich příchod žádné změny. Pro ně byl skutečným vládcem déšť či jeho nedostatek.

Vítr vál na severozápad přes širokou modrozelenou plochu přístavu, kde se v mírných vlnách kolébaly na kotvách stovky velkých lodí, některé s tupými příděmi a žebrovanými plachtami, jiné dlouhé, s ostrým kýlem, kde muži předělávali oplachtění, aby odpovídalo širším plavidlům. Ale nebylo tu zdaleka tolik lodí jako před několika dny. Mnoho jich nyní leželo na mělčinách, ohořelé vraky převrácené na bok nebo spálené kostry zapadlé hluboko do šedého bahna. Menší lodice jezdily po přístavu sem a tam pod

trojúhelníkovými plachtami či poháněné vesly, až připomínaly vodoměrky, a většina převážela dělníky a zásoby k velkým korábům. Další malá plavidla a bárky byly ukotvené u velkých kmenů zbavených větví, stoupajících z modrozelených vod, a z nich skákali muži s kameny, aby se rychleji dostali k potopeným lodím, kde přivazovali na provazy všechno, co se dalo vytáhnout nahoru a použít. Před šesti dny tudy po hladině kráčela smrt, jediná síla zabíjela lidi i lodě ve tmě protínané stříbrnými blesky a ohnivými koulemi. Ve srovnání s tím dnes vypadal činností kypící přístav klidně a příboj vyhazoval spršku vody do větru, vanoucího k severozápadu přes ústí řeky Eldar tam, kde se rozšiřovala v přístav, na severozápad vál, do vnitrozemí.

Mat, sedící se zkříženýma nohama na balvanu porostlém hnědým mechem na rákosem zarostlém břehu řeky, se před větrem choulil a tiše nadával. Tady nebylo žádné zlato, ženy, tanec ani zábava. Jen spousta nepohodlí. Zkrátka tohle bylo poslední místo, jaké by si za normálních okolností vybral. Slunce se teprve vyškrábalo nad obzor, obloha vypadala jako světlá břidlice a od moře se hnaly husté, purpurové mraky slibující déšť. Zima sice nebyla zimou bez sněhu - ještě v Ebú Daru neviděl jedinou sněhovou vločku - ale chladný, vlhký ranní vítr člověka také zastudil. Před šesti dny, v noci, vyjel za bouřky z města, ale jeho pobolívající kyčel si zřejmě myslela, že je stále ještě promočený na kůži a v sedle. Tohle nebylo počasí ani čas, kdy by měl být člověk dobrovolně venku. Přál si, aby si byl vzal svůj plášť. Přál si, aby byl zůstal v posteli.

Ebú Dar zakrývaly mírné pahorky, město bylo asi míli odsud na jih. V dohledu ale nebyl jediný strom, nic většího než nějaký ten keř. Být takhle na otevřeném prostranství v něm vyvolávalo pocit, jako by mu pod kůží lezli mravenci. Měl by tu ale být v bezpečí. Prostý kabát a čepice z hnědého sukna se zdaleka nepodobaly šatům, na něž si zvykl ve městě. Místo černého hedvábí mu jizvu kolem krku zakrýval vlněný hadr a měl i vyhrnutý límec, aby jizva nebyla vidět. Neměl jediný kousek krajky či výšivky. V tomhle odění mohl klidně dojit krávy. Nikdo, komu se potřeboval vyhnout, ho nepozná, pokud by ho uviděl. Ne, pokud by se nedostal hodně blízko. Ale stejně si stáhl čepici hlouběji do čela.

„Hodláš tu zůstat ještě hodně dlouho, Mate?" Noalův rozedraný tmavomodrý kabát už zažil lepší časy, ale to jeho majitel taky. Stařík, shrbený, bělovlasý, se zlomeným nosem, si dřepl pod balvan a bambusovým prutem se šťoural v řece. „Je zima, pokud sis toho nevšiml. Všichni si myslí, že v Ebú Daru je pořád teplo, ale zima je stejná všude, i místa jako Ebú Dar pak působí jako Shienar. Moje kosti prahnou po ohni. Nebo alespoň po pokrývce. Muži je s pokrývkou příjemně, když má být na větru. Děláš něco, nebo jenom koukáš na řeku?"

Když po něm Mat jen loupl okem, Noal pokrčil rameny a dál se díval na nadehtovaný prám, pohupující se v řídkém rákosí. Občas pohnul rukou, jako by jeho pokroucené prsty cítily zimu obzvlášť silně, ale pokud ano, tak to byla jeho chyba. Ten starý pitomec se brodil mělčinou, aby do koše nachytal střevle na návnadu. Koš nyní spočíval u břehu ve vodě, zatížený kamenem. Přesto, jak si stěžoval na počasí, přišel Noal k řece bez pozvání, aniž by musel. Podle toho, co řekl, byli všichni jeho blízcí už dávno mrtví, a pravdou bylo, že skoro zoufale toužil po nějaké společnosti. Opravdu zoufale, protože si vybral Mata, když už mohl být pět dní cesty daleko od Ebú Daru. Za pět dní dokázal člověk urazit hodný kus cesty, pokud k tomu měl důvod a dobrého koně. Mat o tom sám uvažoval dost často.

U protějšího břehu řeky, zpola zakrytá bažinatými ostrůvky, kterých tady bylo plno, plula pramice a jeden lodník vstal a dlouhým bidlem zalovil v rákosí. Další veslař mu pomohl dostat to, co našel, na pramici. Z dálky to vypadalo jako velký pytel. Mat sebou trhl a uhnul pohledem. Stále hledali těla a on za to byl zodpovědný. Nevinní umírali spolu s viníky. Nebo na tom byli stejně špatně, jako kdyby umřeli. Možná hůř, záleželo na úhlu pohledu.

Podrážděně se zamračil. Krev a popel, už se z něj stává zatracený filozof! Brát na sebe zodpovědnost za ty, kdo se utopili, člověku sebere veškerou radost ze života. Teď právě nejvíc ze všeho toužil po svařeném víně v nějakém útulném šenku, kde se rozléhá hudba, a baculaté, hezké šenkýřce na klíně, a to vše pokud možno co nejdál od Ebú Daru. Místo toho měl závazky, od nichž nemohl odejít, a budoucnost, jaká se mu nelíbila. Být ta'veren zřejmě věci vůbec nepomáhalo, ne, pokud vás vzor vytvořil takhle. Ale pořád měl své štěstí. Alespoň byl naživu a nebyl přikovaný v nějaké kobce. Za daných okolností to považoval za štěstí.

Ze svého hřadu viděl kus za poslední z nízkých říčních ostrůvků. Vítr sem přinášel vodní sprškuz přístavu

jako jemnou mlhu, ale stále viděl to, co potřeboval vidět. Pokoušel se dát si všechno v hlavě dohromady, spočítat plavbyschopné lodě a odhadnout, kolik jich ztroskotalo. Pořád se však ztrácel, musel začínat zase od začátku. Do myšlenek mu vstupovali i příslušníci Mořského národa, které znovu chytili. Slyšel, že na šibenicích v Rahadu naproti přístavu viselo přes sto těl s cedulkou udávající jako jejich zločin „vražda" a „vzpoura". Normálně Seanchané používali popravčí sekeru a kůl k narážení, kdežto urozeným se dostalo škrticí šňůry, ale oběšeným na správném postupu nezáleželo.
Ať shořím, udělal jsem vše, co jsem mohl, říkal si trpce. Nemělo smysl cítit se provinile, že víc udělat nemohl. Vůbec to nemělo smysl. Ani trochu! Musel se soustředit na lidi, kteří unikli.
Atha'an Miere, kteří unikli, sebrali z přístavu lodě a prchali na nich, a i když mohli vzít i menší plavidla, cokoliv, co v noci dokázali zabrat, hodlali s sebou vzít tolik lidí, kolik to jen bylo možné. A když jich v Rahadu dřely jako vězni tisíce, znamenalo to sebrat větší lodě, což znamenalo seanchanské velkolodě. Mnoho z plavidel Mořského národa bylo samozřejmě dost velkých, ale všechna byla v té chvíli bez plachet, které se vyměňovaly za seanchanské. Kdyby dokázal spočítat, kolik velkolodí zůstalo, měl by aspoň představu, kolik Atha'an Miere se skutečně dostalo na svobodu. Osvobodit hledačky větru Mořského národa bylo správné, jediné, co mohl udělat, ale kromě oběšenců byly z přístavu za posledních pět dní vyloveny stovky a stovky těl a jen Světlo ví, kolik jich odneslo moře. Hrobaři dřeli od východu slunce do západu a hřbitovy byly plné plačících žen a dětí. I mužů. Ne všichni z těch mrtvých patřili k Atha'an Miere. Ty nikdo neoplakával, když je házeli do hromadných hrobů. Mat chtěl mít aspoň představu o tom, kolik jich zachránil, aby vyrovnal skličující tušení o tom, kolik jich zabil.
Odhadnout, kolik lodí se dostalo na Bouřlivé moře, bylo obtížné nejen proto, že se nedokázal dopočítat. Na rozdíl od Aes Sedai neměly hledačky větru žádné zábrany v používání jediné síly jako zbraně a určitě chtěly zastavit pronásledování dřív, než začalo. Na hořící lodi nemohl nikdo nikoho pronásledovat. Seanchané, se svými damane, měly ještě menší zábrany proti tomu, aby bojovali. Bleskové střely prorážely deštěm, početně jako stébla trávy, a po obloze létaly ohnivé koule, některé velké jako koně, až to vypadalo, že přístav hoří od jednoho konce k druhému, a dokonce představení ohňostrůjců vypadalo vedle té bouřlivé noci uboze. Aniž by pohnul hlavou, dokázal napočítat desítku míst, kde z mělčiny vyčnívala ohořelá žebra velkolodi nebo kde na boku ležel vrak s tupou přídí a vlny olizovaly palubu, a dvakrát víc bylo míst, kde byly řady slabších, zčernalých trámů, pozůstatků brig Mořského národa. Atha'an Miere zřejmě nechtěli nechat svá plavidla lidem, kteří je vsadili do řetězů. Tři desítky měl přímo před sebou, a to bez potopených vraků, nad nimiž pracovaly záchranné čluny. Námořník by možná podle vrcholku stěžně vyčnívajícího z vody poznal velkoloď od brigy, ale on to nedokázal.
Náhle se mu vynořila jedna stará vzpomínka, vzpomínka na nakládání lodí pro útok na moři a kolik mužů se dá nacpat do takového a takového prostoru na tak a tak dlouho. Nebyla to doopravdy jeho vzpomínka, pocházela z jedné pradávné války mezi Fergansea a Moreinou, ale jemu připadala jako vlastní. Když si teď uvědomil, že ty starověké útržky životů jiných mužů, jež mu uvízly v hlavě, neprožil sám, pokaždé ho to trochu překvapilo, takže to jistým způsobem mohly být jeho vzpomínky. Rozhodně byly jasnější než některé úseky jeho vlastního života. Plavidla, na která si vzpomínal, byla menší než většina těch v přístavu, ale zásady jejich stavby byly v podstatě stejné.
„Nemají dost lodí," zamumlal. Seanchané měli víc lodí v Tanchiku, než kolik jich přivezli sem, ale ztráty tady byly dostatečně velké, aby to znamenalo rozdíl.
„Dost lodí na co?" ozval se Noal. „Ještě jsem jich neviděl tolik pohromadě." To bylo dost zajímavé prohlášení, tedy od něj. Podle toho, co Noal vykládal, viděl už všechno a skoro vždycky to bylo větší nebo velkolepější než to, co měl přímo pod nosem. Doma by řekli, že s pravdou dost šetří.
Mat zakroutil hlavou. „Nemají dost lodí, aby se mohli všichni vrátit domů."
„My se nemusíme vracet domů," ozval se za ním protáhlý hlas. „My jsme přišli domů."
Nad tím ušišlaným seanchanským přízvukem sice nenadskočil, ale skoro, když mu došlo, kdo to promluvil.
Egeanin se mračila, oči měla jako modré dýky, ale ne kvůli němu. Alespoň si myslel, že to není kvůli němu. Byla vysoká a hubená, s tvrdými rysy, a i přes život strávený na moři měla světlou pleť. Zelené šaty měla dost křiklavé i na cikána, s vyšitou záplavou žlutých a bílých kvítků na vysokém límci a na rukávech. Květovaný šátek, utažený pod bradou, jí na hlavě držel vysokou černou paruku. Umělé vlasy

jí spadaly na záda. Šátek i šaty, které jí tak docela nepadly, z duše nenáviděla, ale každou chvíli se ujišťovala, že má paruku v pořádku. To jí dělalo větší starosti než šaty, i když výraz starosti to zdaleka nevystihoval.
Když si musela ostříhat dlouhé nehty, jen vzdychala, ale když jí sdělil, že si musí úplně oholit hlavu, dostala málem záchvat, zrudla a kulila oči. Sestřih, jaký měla původně, kdy měla vlasy vyholené nad ušima, takže jí zůstaly jen na vrcholku hlavy jako miska a na temeni po ramena dlouhý pramen, přímo křičel, že je seanchanská urozená, nižší šlechtična. Dokonce i někdo, kdo předtím nikdy žádného Seanchana neviděl, by si ji zapamatoval. Nakonec váhavě souhlasila, ale pak byla skoro hysterická, dokud si nemohla hlavu zakrýt. Ne však z důvodů, kvůli kterým by šílela většina žen. U Seanchanů si hlavy holila jen císařská rodina. Muži, jimž se dělala pleš, začali nosit paruku, jakmile jim vlasy viditelně vypadaly. Egeanin by raději zemřela, než by dovolila, aby si někdo myslel, že předstírá příslušnost k císařské rodině, dokonce i když šlo o lidi, které by něco takového v životě nenapadlo. No, mezi Seanchany by to znamenalo trest smrti, jenže Mat by nikdy nevěřil, že kvůli tomu bude tak vyvádět. Co může znamenat další trest smrti, když vám nad hlavou stejně visí popravčí sekera? Tedy v jejím případě škrticí šňůra. Jeho by čekala oprátka.
Vrátil zpola vytažený nůž do levého rukávu a seskočil z balvanu. Přistál špatně a málem upadl, jen stěží zakryl, jak sebou trhl, když mu kyčlí projela prudká bolest. Ale zakryl to. Egeanin byla šlechtična a lodní kapitán, a už i tak se dost snažila převzít velení, než aby jí ještě poskytl větší výhodu tím, že dá najevo slabost. Ona přišla pro pomoc za ním, ne obráceně, ale to pro ni máslo na chleba neznamenalo. Opřel se o balvan, zkřížil ruce na prsou a předstíral, že se jenom líně povaluje, a kopal do trsu suché trávy, aby se zbavil bolesti. Ta byla dost prudká, aby mu z ní na čele i přes studený vítr vyskočil pot. Útěk v bouři ho s bolavou kyčlí stál dost a ztracenou pozici ještě zpátky nezískal.
„Jsi si s tím Mořským národem jistá?" zeptal se jí. Nemělo žádný smysl znovu se zmiňovat o nedostatku lodí. Už tak z Ebú Daru odešlo příliš mnoho seanchanských osadníků a zřejmě ještě víc jich opouštělo Tanchiko. Ať měli lodí kolik chtěli, teď už Seanchany nevyžene žádná síla na světě.
Egeanin si znovu sáhla na paruku, zaváhala, zamračila se na své krátké nehty a potom si strčila ruce do podpaždí. „Co je s ním?" Věděla, že za útěkem hledaček větru musí být on, ale ani jeden se o tom konkrétně nezmínil. Ona se neustále snažila řečem o Atha'an Miere vyhnout. Kromě potopených lodí a ztrát na životech bylo osvobození damane dalším proviněním, za něž byl trest smrti, a navíc to bylo odporné, z hlediska Seanchanů stejné jako znásilnění či zneužívání dětí. Ona sama pochopitelně pomáhala při osvobozování několika damane, i když podle jejího názoru to byl jeden z nejméně vážných zločinů, které spáchala. Přesto se vyhýbala i tomuto tématu. Vlastně se vyhýbala hovoru o dost velkém počtu věcí.
„Jsi si jistá tím, co se stane s hledačkama větru, který chytí? Slyšel jsem o usekávání rukou nebo nohou." Mat polkl žluč. Viděli umírat muže, sám vlastníma rukama několik mužů zabil. Světlo se nad ním smiluj, jednou dokonce zabil ženu! Dokonce ani nejtemnější z těch cizích vzpomínek ho nepálila tolik jako tahle, a několik z nich bylo dost temných, aby zatoužil utopit se ve víně, kdykoliv se vynořily. Ale z představy, že někomu schválně useknou ruce, se mu zvedal žaludek.
Egeanin trhla hlavou a on si chvíli myslel, že jeho otázku přejde. „Vsadím se, že to vykládá Renna," pravila s přezíravým gestem. „Některé sul'dam mluví o tom nesmyslu, aby poděsily vzpurné damane, když jsou čerstvě na vodítku, ale nikdo to neudělal, ach, šest nebo sedm set let. Alespoň jich nebylo moc, a hlavně lidi, kteří nedokážou zvládnout svůj majetek bez... zohavení... jsou sei'mosiev." Opovržlivě zkřivila rty, ačkoliv zda kvůli zohavování nebo kvůli sei'mosiev, to nebylo jasné.
„Ať už je to zahanbuje nebo ne, dělají to," štěkl. Sei'mosiev bylo pro Seanchany horší než být zahanbený, ale on pochyboval, že někdo, kdo schválně usekne ženě ruku, by byl natolik zahanbený, aby se sám zabil. „Patří Suroth mezi těch ‚ne moc'?"
Seanchanka se zamračila stejně jako on, dala si ruce v bok, rozkročila se a předklonila, jako by byla na palubě lodi a chystala se vynadat nějakému připitomělému námořníkovi. „Vznešená paní Suroth tyto damane nevlastní, ty tupohlavej křupane! Jsou majetkem císařovny, kéž žije věčně. Suroth by si raději rovnou přeřezala žíly, než by nařídila něco takového pro císařské damane. Tedy pokud by to udělala. Nikdy jsem neslyšela, že by se k vlastním chovala špatně. Pokusím se ti to objasnit tak, abys to pochopil.

Když ti uteče pes, nezmrzačíš ho. Zpráskáš ho, aby věděl, že už to nemá dělat, a pak ho strčíš zpátky do kotce. Kromě toho, damane jsou prostě příliš -"
„Příliš cenný," dokončil Mat suše. Slyšel to tolikrát, až mu z toho bylo zle.
Ona jeho jízlivost přešla, nebo si jí možná nevšimla. Podle jeho zkušeností, pokud žena nechtěla něco slyšet, dokázala to ignorovat, až si člověk sám začal myslet, že to snad neřekl. „Konečně to začínáš chápat," protáhla a kývla. „Ty damane, o které se tolik bojíš, už nejspíš nemají ani podlitiny." Zalétla pohledem k lodím v přístavu a zatvářila se smutně, což ještě prohlubovaly její tvrdé rysy. Palci si přejela přes konečky prstů. „Nevěřil bys, co mě stála moje damane," dodala tiše, „ona a pronájem sul'dam pro ni. Samozřejmě stála za každý trůn, který jsem za ni zaplatila. Jmenuje se Serisa. Je dobře vycvičená, vnímavá. Kdybys ji nechal, přecpala by se oříšky v medu, ale nikdy nemá mořskou nemoc ani netrucuje, jako to některé dělají. Škoda že jsem ji musela nechat v Cantorinu. Asi už ji nikdy neuvidím." Lítostivě si povzdechla.
„Určitě jí scházíš tolik jako ona tobě," podotkl Noal a předvedl v úsměvu díry mezi zuby a pro všechno na světě mluvil, jako by to myslel vážně. Možná i myslel. Tvrdil, že viděl horší věci než damane a da'covale, pokud to bylo k něčemu dobré.
Egeanin ztuhla a zamračila se, jako kdyby v soucit nevěřila. Nebo jako kdyby si právě uvědomila, jak se dívá na lodě v přístavu. Rozhodně se velmi nápadně otočila k přístavu zády. „Dala jsem rozkaz, že nikdo nemá odcházet od vozů," prohlásila přísně. Lodníci na její lodi nejspíš nadskakovali, když nasadila tenhleten tón. Cukla hlavou, jako kdyby čekala, že Mat s Noalem taky skočí tam, kam ukázala.
„Neříkej, vážně?" opáčil Mat s úsměvem. Zvládal ten nejdrzejší úsměv, jakým dohánět většinu nafoukaných hlupaček k mrtvici. Egeanin se obvykle hloupě nechovala, ale nafoukaná byla až běda. Lodní kapitán a šlechtična. Nevěděl, co je horší. Do háje s oběma! „No, zrovna jsem tam měl namířeno. Pokud jsi už skončil s rybařením, Noale. Jestli ne, můžem se tu ještě chvíli zdržet."
Stařík už ale vysypával zbylé stříbrošedé střevle zpátky do vody. Ruce měl ošklivě polámané, nejspíš se mu to stalo víc než jednou, podle toho, jak vypadaly, ale s bambusovým prutem zacházel velmi obratně. Za tu krátkou chvíli, co byl na rybách, nachytal skoro tucet ryb, největší byla téměř loket dlouhá, a měl je nabodnuté za skřele na ohnutém rákosu. Teď je přendal do koše. Tvrdil, že jestli dokáže najít správný pepř, udělá rybí guláš - sharský, ze všech míst na světě! To by klidně mohl říkat měsíční! - guláš, po kterém Mat úplně zapomene na svou kyčel. Z toho, jak Noal pořád plácal o pepři, Mat usoudil, že zapomene kvůli tomu, že se bude soustředit na to, aby našel dost piva, jež by mu zchladilo jazyk.
Egeanin netrpělivě čekala a nevěnovala Matovi pozornost, a tak ji objal kolem ramen. Jestliže se chtěli vrátit, klidně mohli vyrazit. Srazila mu ruku. Vedle té ženské vypadaly některé staré panny, jež poznal, jako holky z tančírny.
„Měli bychom být milenci, my dva," připomněl jí.
„Tady nás nikdo nevidí," zavrčela.
„Kolikrát ti to mám říkat, Leilwin?" Tohle jméno teď používala. Tvrdila, že je z Tarabonu. Na každý pád neznělo seanchansky. „Jestli se nebudeme ani držet za ruce, pokud neuvidíme, že se někdo kouká, tak budem každýmu, koho neuvidíme, připadat jako pěkně divnej párek milenců."
Opovržlivě zafrkala, ale dovolila mu dát ruku zpátky a také ho sama objala. Stejně po něm ale vrhla varovný úsměv.
Mat potřásl hlavou. Jestli si snad myslela, že se mu to líbí, musela být praštěná zrovna tak jako zajíc jarňák. Většina žen měla na svalech měkčí vrstvu, alespoň ženy, jimž dával přednost, ale objímat Egeanin bylo jako objímat kůl z plotu. Byla skoro stejně tvrdá a rozhodně stejně tuhá. Nemohl přijít na to, co na ní Domon vidí. Možná mu prostě nedala na vybranou. Nakonec si ho koupila, stejně jako kdyby kupovala koně. Ať shořím, ale nikdy tyhle Seanchany nepochopím, pomyslel si. Ne že by chtěl. Jiná věc byla, že musel.
Jak se obraceli, naposledy se ohlédl na přístav a skoro si přál, aby to byl nedělal. Stěnou mlhy, která pomalu halila přístav, propluly dvě menší plachetnice. Pluly proti větru. Byl čas zmizet, už včera bylo pozdě.
Od řeky k Velké severní silnici to bylo přes dvě míle zvlněnou krajinou pokrytou suchou trávou, rákosím a shluky popinavkami obrostlých keřů, příliš hustých, aby se jimi dalo projít, i když byly bez listí.

Vyvýšeniny si ani nezasloužily výraz kopec, ne od někoho, kdo jako malý kluk šplhal v Pískopcích nebo v pohoří Oparů - ve vlastních vzpomínkách měl mezery, ale na něco se přece jen pamatoval - ale zanedlouho byl rád, že se někoho drží. Na tom kameni seděl bez pohybu příliš dlouho. V kyčli cítil tupou bolest, avšak stále kulhal a bez nějaké opory by se byl potácel. Ne že by se o Egeanin opíral, samozřejmě, ale držet se jí mu pomáhalo udržet rovnováhu. Ona se na něj mračila, jako by si myslela, že se toho snaží zneužít.
„Kdybys udělal, cos měl," prskala, „nemusela bych tě nosit."
Znovu jí předvedl zuby, jen se tentokrát nenamáhal maskovat to jako úsměv. To, jak Noal cupital vedle nich, aniž by jedinkrát klopýtl, i když v jedné ruce nesl koš s rybami a v druhé bambusový prut, Mata uvádělo do rozpaků. Na to, jak vypadal sešlý, byl stařík docela čiperný. Často až moc čiperný.
Cesta je vedla kolem severního konce Nebeského okruhu s velice dlouhými, na konci otevřenými řadami sedadel z leštěného kamene, kde v teplejším počasí sedávali bohatí návštěvníci na poduškách pod barevnými plátěnými stříškami a sledovali své koně při závodech. Teď byly stříšky a tyče uklizené, všichni koně ve stájích na venkově, tedy ti, které nesebrali Seanchané, a sedadla byla prázdná, jenom hrstka malých kluků si tu hrála na honěnou. Mat měl rád koně i závody, ale pohledem sklouzl za okruh k Ebú Daru. Kdykoliv se dostal na vyvýšené místo, uviděl mohutné bílé hradby města, dost široké, aby nahoře mohla vést silnice obkružující celé město, a ten pohled mu poskytoval důvod na chvíli se zastavit. Ženská hloupá! Lehké kulhání přece neznamenalo, že ho nese! Dařilo se mu udržet si dobrou náladu, brát drsné s hladkým a nestěžovat si. Proč to nedokáže ona?
Uvnitř hradeb se v šedém ranním světle leskly bílé střechy a zdi, kupole a věže s úzkými barevnými proužky, ztělesnění klidu. Nerozeznal mezery, kde byly budovy vypálené do základů. Širokou klenutou bránou na Velké severní silnici do města proudily vysoké selské vozy s volským spřežením. Lidé se vydávali na trh s tím, co ještě měli koncem zimy na prodej, a mezi nimi se ocitla karavana velkých kupeckých povozů s plachtami nahoře, tažených šesti či osmispřežím koní, se zbožím sebraným Světlo ví kde. Sedm dalších karavan, od čtyř do deseti vozů, stálo vedle silnice a čekalo, až strážní v bráně dokončí prohlídku. Dokud svítilo slunce, obchod se nikdy úplně nezastavil, ať už městu vládl kdokoliv, pokud se skutečně nebojovalo. A občas se úplně nezastavil ani pak. Proud lidí v opačném směru tvořili hlavně Seanchané, vojáci ve vyrovnaných řadách, v článkované zbroji s barevnými pruhy a s přílbami připomínajícími hlavy obrovského hmyzu, někteří pochodovali, jiní jeli na koních, a šlechtici, ti se vždycky vezli, ve zdobených pláštích a plisovaných jezdeckých šatech, s krajkovými závoji nebo v baňatých kalhotách a dlouhých kabátech. Z města se ještě i nyní vypravovali seanchanští osadníci, jeden vůz za druhým naplněný sedláky a řemeslníky, s nástroji svého řemesla. Osadníci se vydávali dál, jakmile vystoupili z lodí, ale potrvá týdny, než budou všichni pryč. Byla to mírumilovná scéna, všední a obyčejná, pokud si člověk nevšímal toho, co leželo za ní, ale pokaždé, když se dostali na místo, odkud uviděl bránu, v duchu se vrátil k noci před šesti dny a byl znovu tam, právě u té brány.
Když mířili městem od Tarasinského paláce, bouře zesílila. Lilo jako z konve, déšť bušil do ztemnělého města, dláždění koním klouzalo pod kopyty a od Bouřlivého moře se hnal vyjící vítr, vrhající dešťové kapky takovou silou, až byly jako kamínky z praku, a trhal jim za pláště, takže udržet se aspoň trochu v suchu bylo zhola nemožné. Měsíc zakrývaly mraky a záplava vody jako by pohlcovala světlo luceren, které nesli Blaeric a Fen, jdoucí pěšky před ostatními. Pak dorazili k dlouhému průchodu pod městskou hradbou, kde se mohli aspoň trochu ukrýt, přinejmenším před deštěm. Ve vysokém tunelu zněl vítr pronikavě jako flétna. Strážní u brány čekali těsně před východem z průchodu, byli čtyři a také měli lucerny na tyčích. Další tucet, polovina z nich Seanchané, měl halapartny, s nimiž mohli zasáhnout i jezdce, nebo ho stáhnout ze sedla. Dva Seanchané se sundanými přílbami vyhlíželi z osvětlených dveří strážnice, zabudované do bíle omítnuté zdi, a tančící stíny za nimi prozrazovaly, že jich tam je víc. Příliš mnoho, aby se přes ně v tichosti probojovali, možná příliš mnoho, aby se přes ně probojovali vůbec. Tedy aniž by mu všechno nevybouchlo do obličeje jako ohňostrůjcovská rachejtle.
Strážní neznamenali nebezpečí, alespoň ne hlavní. Kolem mužů ve dveřích strážnice prošla vysoká obtloustlá žena v tmavě modrých šatech a na rozdělených, po kotníky dlouhých sukních měla červené štítky se stříbrem vyšívanými blesky. V levé ruce držela stočené dlouhé vodítko ze stříbřitého kovu a volný konec ji spojoval s prošedivělou ženou v tmavošedých šatech, jež ji následovala ven s dychtivým

úsměvem. Mat věděl, že tu budou. Seanchané teď měli sul'dam a damane u všech bran. Uvnitř mohl být dokonce další párek nebo dva. Nehodlali dopustit, aby jim ze sítí unikla jediná žena, která dokáže usměrňovat. Stříbrný medailonek s liščí hlavou, který měl pod košilí, ho zastudil na prsou. Neohlašoval, že někdo poblíž drží jedinou sílu, jen v sobě nahromadil chlad, a on sám byl příliš prochladlý, aby ho ohřál, ale stejně dál čekal na to první. Světlo, dneska v noci žongloval s rachejtlemi, a zapálenými!
Strážní by se možná divili, že šlechtična opouští Ebú Dar uprostřed noci, s víc než tuctem sloužících a řádkou soumarů, ukazujících na delší cestu, jenomže Egeanin byla urozená, na plášti měla vyšitého orla s rozepjatými černobílými křídly a na červených jezdeckých rukavicích delší prsty, aby se jí tam vešly nehty. Obyčejní vojáci se urozených neptali, co hodlají dělat, dokonce ani nižších urozených. Což neznamenalo, že nebylo třeba vyřídit žádné formality. Město mohl opustit každý, kdykoli si přál, ale pohyb damane Seanchané zaznamenávali, a v doprovodu jely tři, s hlavami sklopenými a tvářemi zakrytými kapucemi šedých plášťů, spojené stříbrným a'damem se sul'dam na koních.
Obtloustlá sul'dam kolem nich prošla, aniž by se na ně pořádně podívala, a kráčela dál tunelem. Její damane si však každou ženu pozorně prohlédla a zjišťovala, jestli dokáže usměrňovat. Když se zastavila vedle poslední damane na koni a lehce se zamračila, Mat zadržel dech. I se svým štěstím by si nevsadil na to, že by ta Seanchanka nepoznala bezvěkou tvář Aes Sedai, pokud by se podívala pod kapuci. Jako damane byly drženy i Aes Sedai, ale jaké byly šance, že všechny tři, které s sebou měla Egeanin, budou bývalé Aes Sedai? Světlo, jaké byly šance, že někdo níže urozený bude vlastnit tři damane!
Obtloustlá žena mlaskla, jako člověk mlaská na oblíbeného psa, a škubla za a'dam a damane ji následovala dál. Mat se pomalu bál, že se začne dusit. V hlavě se mu zase začaly otáčet kostky a dost hlasitě, aby přehlušily občasné zadunění hromu v dálce. Něco se vzápětí zvrtne, věděl to.
Důstojník stráže, urostlý Seanchan s očima šikmýma jako Saldejec, ale světlou, medově hnědou pletí, se zdvořile uklonil a pozval Egeanin do strážnice na pohár svařeného vína, než úředník zapíše informace ohledně damane. Každá strážnice, jakou kdy Mat viděl, byla strohá, ale ve světle lamp, které bylo vidět ve střílnách, vypadala tahle téměř lákavě. Mouše nejspíš připadala lákavá i láčkovka. Byl rád, že mu z kapuce kape voda a stéká mu po obličeji, takže nebylo vidět, jak se potí úzkostí. Uchopil jeden ze svých vrhacích nožů, který měl v pouzdře na ranci, přehozeném přes sedlo před sebou. Když ho měl takhle naplocho, vojáci by si ho neměli všimnout. Cítil, jak žena, v tom ranci zabalená, pod jeho rukama dýchá, a cítil napětí v ramenou, jak čekal, že se pokusí zavolat o pomoc. Selucia držela koně vedle něj a dívala se po něm zpod své kapuce. Zlatý cop měla zastrčený, aby nebyl vidět, a když sul'dam a damane procházely kolem, ani se po nich nepodívala. Stačilo by, aby vykřikla ona a vypustila tak lišku do kurníku. Mat myslel na nůž, kvůli němuž obě ženy mlčely - musely uvěřit, že je dost zoufalý nebo dost bláznivý, aby ho použil - ale nemohl si být jistý. Té noci bylo tolik věcí, jimiž si nemohl být jistý, tolik toho šlo šejdrem.
Vzpomínal si, jak zadržoval dech a říkal si, že si někdo všimne, že ranec před ním je bohatě vyšívaný, a zeptá se, proč ho nechává na dešti, říkal si to a proklínal se, že sebral závěs ze stěny, protože ho měl po ruce. Ve vzpomínkách se všechno zpomalilo. Egeanin sesedla a hodila otěže Domonovi, který je chytil v sedle a uklonil se. Domon měl kapuci odhrnutou natolik, aby bylo vidět, že má hlavu na jedné straně vyholenou a zbývající vlasy spletené do copu. Z krátkého vousu mu kapala voda, nicméně se mu dařilo zachovávat správnou nadutost só'džin, dědičných vrchních sluhů urozených, a tudíž téměř rovných urozeným. Rozhodně stál výš než obyčejný voják. Egeanin se ohlédla na Mata a jeho břímě, tvář jako zamrzlou masku, jež mohla vypadat jako povýšenost, pokud člověk nevěděl, že je k smrti vyděšená tím, co páchají. Vysoká sul'dam a damane se rychle vracely, jak dokončily prohlídku. Vanin, těsně za Matem, vedoucí jednu řádku soumarů a jako vždy sedící na koni jako hromada loje, se naklonil ze sedla a odplivl si. Mat nevěděl, proč si zvlášť pamatuje tohle, ale pamatoval. Vanin plivl a ozvaly se trubky, z dálky někde za nimi. Z jižní části města, kde muži hodlali zapálit seanchanské zásoby, uložené podél Přístavní silnice.
Důstojník stráže při zvuku trub zaváhal, ale náhle se ve městě rozezněl zvon, pak další a ve chvilce to vypadalo, že nocí na poplach zvoní stovky zvonů. Po černé obloze začalo létat mnohem víc blesků než za bouře, byly modrostříbrné a bušily do hradeb. Tehdy se z města ozval i křik a jek.
Mat chvíli proklínal hledačky větru, že začaly dřív, než mu slíbily. Ale uvědomil si, že kostky se mu v

hlavě zastavily. Proč? Nejradši by začal klít, neměl však čas ani na to. Vzápětí už důstojník pobízel Egeanin zpět do sedla a spěšně vykřikoval rozkazy na muže, kteří se hrnuli ze strážnice. Jednoho poslal do města, aby zjistil, kvůli čemu vypukl ten poplach, a ostatní řadil tak, aby zvládli každou hrozbu, ať zevnitř, či zvenčí. Obtloustlá žena běžela se svou damane k vojákům spolu s další dvojicí žen propojených a'damem, které vyběhly ze strážnice. A Mat a ostatní vyrazili cvalem do bouře, s sebou vezli tři Aes Sedai, z toho dvě uprchlé damane, a unesenou dědičku seanchanského Křišťálového trůnu, zatímco za jejich zády se nad Ebú Darem strhla ještě mnohem horší bouřka. Blesků víc než stébel trávy...

Mat se zachvěl a vrátil se do přítomnosti. Egeanin se na něj mračila a rozčileně do něj strčila. „Milenci ruku v ruce nespěchají," zamumlal. „Ti se... procházejí." Ohrnula nos. Domona musela láska úplně zaslepit. Nebo dostal moc ran do hlavy.

Na každý pád měli to nejhorší za sebou. Mat doufal, že dostat se z města bude nejhorší. Od té doby se kostky neozvaly. To bylo vždycky špatné znamení. Stopu mátl, jak nejlíp uměl, a byl si jistý, že oddělit zrno od plev by dokázal jen stejný šťastlivec jako on. Hledači šli po Egeanině stopě už před onou nocí a teď ji budou hledat taky pro krádež damane, ale úřady budou očekávat, že pojede co nejrychleji pryč a už je na legue daleko od Ebú Daru, a ne že bude sedět hned za městem. S Tuon ji nespojovalo nic jiného než náhodné načasování. Stejně jako s Matem, a to bylo důležité. Tylin proti němu mohla taky vznést obvinění - žádná žena neodpustí muži, že ji svázal a strčil pod vlastní postel, i když to sama navrhla - a přece, s trochou štěstí, ho nemohli spojovat s ničím z toho, co se té noci stalo. S trochou štěstí po něm kromě Tylin nikdo jiný ani nevzdechne. Svázat královnu jako prase na trh obvykle stačilo na popravčí sekeru, ale vedle zmizení Dcery Devíti měsíců to bylo stejně důležité jako plesnivá cibule, a co mohla mít Tylinina tretka společného s tímhle? Stále ho žralo, že ho považovali za příživníka - horší, za mazlíčka! - ale mělo to své výhody.

Myslel si, že je v bezpečí - alespoň před Seanchany - jedna věc mu však dělala větší starosti než trn v patě. No, několik věcí, a většina vycházela ze samotné Tuon, ale tohle byla zvlášť velká věc. Tuonino zmizení mělo být stejně šokující, jako kdyby v poledne zmizelo slunce, ale nikdo nespustil poplach. Nikdo! Žádné vyhlašování odměn či nabídek výkupného, žádní vzteklí vojáci, prohlížející každý vůz a káru na míle kolem města a cválající krajinou, aby propátrali každou díru, kde by tu ženu mohl někdo ukrýt. Ty staré vzpomínky mu prozrazovaly něco o hledání unesených členů královských rodin, ale kromě věšení a lodí spálených v přístavu se nic mimo Ebú Dar nezměnilo. Egeanin tvrdila, že hledání bude probíhat v naprostém utajení, že mnoho Seanchanů ani neví, že je Tuon pryč. Podle ní by to způsobilo šok říši a znamenalo by to špatné znamení pro návrat a ztrátu sei'taer, a mluvila, jako by věřila každému slovu, Mat to ale odmítal brát vážně. Seanchané byli divní, ale tak divný nemohl být nikdo. Z ticha kolem Ebú Daru mu naskakovala husí kůže. V tom tichu cítil past. Když dorazili na Velkou severní silnici, byl rád, že je město skryté za nízkými vršky.

Silnice byla široká, hlavní obchodní spojnice, dostatečně široká, aby se tu netlačilo ani pět nebo šest povozů vedle sebe, s povrchem po stovkách let provozu udusaným tak, že byl tvrdý téměř jako kameny, jež byly na krajích. Mat a Egeanin spěchali na druhou stranu. Noal se jim držel za patami. Všichni se vyhýbali kupecké karavaně, jedoucí do města a strážené zjizvenou ženou a deseti tvrďáky v kožených vestách s našitými kovovými kolečky, a řádce podivně tvarovaných osadnických vozů, které se vepředu a vzadu zvedaly do špiček, mířících na sever a tažených koňmi, mezky nebo voly. Mezi vozy poháněli bosí chlapci stádo čtyřrohých koz s dlouhou černou srstí a velkých bílých krav s laloky. Jeden muž vzadu za vozy, v baňatých modrých spodkách a kulaté červené čapce, vedl na silném provaze za kroužek v nose mohutného býka s velkým hrbem. Nebýt šatů, mohl být z Dvouříčí. Muž si prohlédl Mata a ostatní, jdoucí stejným směrem, jako by už už chtěl promluvit, ale pak potřásl hlavou a bez ohlédnutí se plahočil dál. Kvůli Matovu kulhání nešli moc rychle a osadníci postupovali sice pomalu, avšak bez zastávky.

Egeanin se hrbila a volnou rukou si pod bradou přidržovala šátek, a teď si dlouze vydechla a uvolnila sevření, jak Matovi svírala bok tak silně, až ho to skoro bolelo. Po chvíli se narovnala a zamračila se za sedlákem, jako kdyby se za ním chtěla rozběhnout a zmlátit jej i jeho býka. A jako kdyby už to nebylo dost zlé, jakmile byl sedlák dvacet kroků daleko, zamračila se stejně na oddíl seanchanských vojáků, pochodujících středem silnice tempem, kterým osadníky brzy dohoní. Byly tady asi dvě stovky mužů ve

čtyřstupu a za nimi následovala nesourodá sbírka mezky tažených vozů zakrytých pevně uvázanými plachtami. V čele zástupu jelo půl tuctu důstojníků na skvělých koních s přílbami s tenkými chocholy, jež jim zakrývaly celý obličej kromě očí. Důstojníci se nedívali napravo nalevo a červené pláště měli úhledně rozložené přes kropíře koní. Za důstojníky jel korouhevník a na korouhvi byl znak, který vypadal jako stylizovaná stříbrná hlavice šípu nebo možná kotva překřížená dlouhým šípem a klikatým bleskem ve zlatě, s nápisem a číslicemi dole, jež Mat nerozeznal, protože vítr praporem pořád cloumal sem a tam. Muži na zásobovacích vozech měli tmavomodré kabáty a spodky a čtvercové červenomodré čapky, avšak vojáci byli ještě pompéznější než většina ostatních Seanchanů. Na článkované zbroji měli modré pruhy, dole se stříbřitě bílými proužky, a červené pruhy se zlatožlutými proužky, a přílby měli pomalované všemi čtyřmi barvami, takže připomínaly hlavy děsivých pavouků. Na každé přílbě vepředu byl připevněný velký odznak s kotvou - Mat usoudil, že to musí být kotva - šípem a bleskem a všichni vojáci kromě důstojníků měli u pasu zvratný luk s toulcem ježícím se šípy na opasku naproti krátkému meči.

„Lodní lučištníci," zabručela Egeanin, mračící se na vojáky. Volnou ruku odtáhla od šátku, ale měla ji zaťatou v pěst. „Hospodští rváči. Když zůstanou na břehu příliš dlouho, vždycky nadělají problémy."

Matovi připadali dobře vycvičení. Navíc nikdy neslyšel o vojácích, kteří by se nervali, zvlášť když byli opilí nebo znudění, a nudící se vojáci obvykle pili. V koutku mysli si říkal, jak daleko asi nesou ty luky, ale to bylo jen tak mimochodem. Se seanchanskými vojáky nechtěl mít nic do činění. Být po jeho, už by nikdy neměl nic do činění s žádnými vojáky. Tak daleko ale jeho štěstí zřejmě nikdy nesahalo. Osud a štěstí naneštěstí nebyly totéž. Usoudil, že nejvýš dvě stě kroků. Dobrá kuše byla lepší, nebo dvouříčský luk.

„Nejsme v hospodě," pronesl skrze zaťaté zuby, „a teď se zrovínka nervou. Tak nezačínejme žádnou rvačku jenom proto, že ses lekla, že by s tebou mohl promluvit nějakej sedlák." Se zaťatými zuby po něm šlehla pohledem, který byl dost tvrdý, aby mu rozrazil lebku. Jenže to byla pravda. Bála se otevřít pusu, kdykoliv byl nablízku někdo, kdo by mohl poznat její přízvuk. Podle jeho názoru to bylo moudré opatření, ale ji to všechno rozčilovalo. „Jestli se na ně budeš dál takhle mračit, tak támhleten korouhevník začne mít plno otázek. Ženy kolem Ebú Daru jsou vyhlášený svou ctností," lhal, až se mu od pusy prášilo. Co mohla vědět o místních zvycích?

Úkosem se po něm podívala - možná se snažila přijít na to, co znamená ctnostný - ale přestala se škaredit na lučištníky. Teď vypadala spíš připravená kousat, místo praštit.

„Ten chlapík byl tmavej jako Atha'an Miere," zamumlal nepřítomně Noal a hleděl na vojáky. „Tmavej jako Shařan. Ale přísahal bych, že měl modrý oči. Už jsem takový viděl, ale kde?" Pokusil se přetřít si spánky, ale málem se při tom praštil do hlavy bambusovým prutem. Udělal krok, jako by se chtěl toho chlapíka zeptat, kde se narodil.

Mat ho bleskurychle uchopil za rukáv. „Vracíme se k cirkusu, Noale. Hned. Vůbec jsme neměli odcházet."

„Já to říkala," prohlásila Egeanin s rázným kývnutím.

Mat zaúpěl, ale nezbývalo mu nic jiného než pokračovat v chůzi. Už měli být dávno pryč. Jen doufal, že nečekal příliš dlouho.

KAPITOLA DRUHÁ

Dva kapitáni

Asi dvě míle na sever od města se ve větru vlnil veliký modrý prapor, napnutý mezi dvěma vysokými žerděmi. Jasně rudými písmeny, dost velkými, aby je bylo možné přečíst ze silnice dobře sto kroků daleko, se na něm skvěl nápis ohlašující Velkolepý kočovný cirkus a úžasnou výstavu divů a zázraků Valana Lucy. A těm, kteří neuměli číst, aspoň sděloval, že se tu děje něco neobvyklého. Tohle byl největší kočovný cirkus na světě, alespoň podle praporu. Luca tvrdil spoustu věcí, ale Mat usoudil, že v tomhle musí mluvit pravdu. Plátěná stěna kolem cirkusu, dva a půl sáhu vysoká a dole pevně napjatá, ohrazovala pozemek velký jako slušně velká vesnice.
Lidé proudící kolem se na prapor dívali zvědavě, ale na sedláky a kupce čekala práce a na osadníky budoucnost, a nikdo neodbočil ze silnice. Tlusté provazy uvázané ke sloupkům zaraženým do země měly udržet v mezích dav mířící do širokého klenutého vchodu za praporem, ale teď tu nikdo nečekal, ne v tuto dobu. Poslední dobou nechodilo moc lidí nikdy. Pád Ebú Daru přinesl jen mírný pokles návštěvnosti, když si lidé uvědomili, že město nebude vyrabováno a oni nemusejí prchat, aby zachránili holý život, ale s návratem a všemi těmi loděmi plnými osadníků se skoro všichni rozhodli nechat si peníze na naléhavější věci. Dva rozložití muži, kteří se choulili v pláštích, jež mohli najít na smetišti, hlídali pod praporem, aby zahnali každého, kdo by se chtěl podívat bez placení, ale i takových dnes bylo málo. Ti dva, jeden s přeraženým nosem a hustým knírem a druhý bez oka, dřepěli a hráli vrhcáby.
Kupodivu Petra Anhill, silák od cirkusu, se díval, jak ti dva koňáci hrají. Paže, silnější, než má většina lidí stehna, měl zkřížené na prsou. Byl menší než Mat, ale nejméně dvakrát širší, a ramena mu napínala tlustý modrý kabát, který ho manželka nutila v zimě nosit. Petra vypadal cele zaujat kostkami, ale sám nehrál, dokonce ani čáru ne. On a jeho žena Clarine, cvičitelka psů, schraňovali každý peníz, co ušetřili, a Petra nepotřeboval příliš pobízet, aby se pustil do dlouhého hovoru o hostinci, který si jednou chtějí koupit. Ještě překvapivější bylo, že Clarine stála vedle něho, zabalená v tmavém plášti, a vypadala stejně zabraná do hry jako on.
Když se Mat s Egeanin, ruku v ruce, blížili, Petra se ostražitě ohlédl přes rameno do tábora, kvůli čemuž se Mat zamračil ještě víc. Když se lidé ohlíželi přes rameno, nikdy to neznamenalo nic dobrého. Clarine, baculatá, s hnědou pletí, se však hřejivě usmála. Jako většina žen u cirkusu si myslela, že mají s Egeanin románek. Col, mohutný koňák se zlomeným nosem, původem z Tearu, se chlípně šklebil, když sbíral výhru, několik měďáků. Nikdo kromě Domona nemohl Egeanin považovat za hezkou, ale podle názoru některých hlupáků, urozenost krásu propůjčovala komukoliv. Nebo peníze, a šlechtična musela být

bohatá. A pár si jich dokonce myslelo, že šlechtična, jež opustí svého manžela kvůli muži jako Mat Cauthon, by mohla být ochotná opustit i jej a své peníze vzít s sebou. Tenhle příběh Mat a ostatní šířili, aby vysvětlili, proč se schovávají před Seanchany: krutý manžel a útěk s milencem. Každý slyšel podobný příběh od kejklířů či ho četl v knihách, když už ho neznal ze skutečného života, a dost často jim to spolkli. Col ale nechával hlavu sklopenou. Egeanin - Leilwin - už vytáhla nůž na polykače mečů, příliš pohledného chlapíka, jenž byl až moc vlezlý, když ji zval, aby si s ním u něj ve voze vypila pohárek vína, a nikdo nepochyboval, že by ho byla použila, kdyby nebyl okamžitě ustoupil.
Jakmile Mat došel k silákovi, Petra potichu prohodil: „S Lucou mluví seanchanský vojáci, je jich asi dvacet. Teda aspoň důstojník s ním mluví." Nemluvil ustrašeně, nýbrž jen ustaraně svraštil čelo a ochranitelsky objal manželku. Clarine se přestala usmívat a položila ruku na jeho. Do jisté míry důvěřovali Lucovu úsudku, ale znali riziko. Nebo si to mysleli. Riziko, ve které věřili, bylo už tak dost vysoké.
„Co chtějí?" zeptala se Egeanin a odstrčila se od Mata dřív, než stačil otevřít pusu. Vlastně na něj nikdo nečekal.
„Podrž mi tohle," řekl Noal a vrazil prut a koš s rybami jednookému muži, který na něho zůstal civět. Noal se narovnal a strčil uzlovatou ruku pod kabát, kde měl dva dlouhé nože. „Dostaneme se ke koním?" zeptal se Petry. Silák se tvářil pochybovačně. Mat nebyl jediný, kdo si nebyl jistý, jestli má Noal ještě všech pět pohromadě.
„Zřejmě nikoho nehledají," vyhrkla Clarine a naznačila pukrle Egeanin. Všichni měli předstírat, že Mat a ostatní patří k cirkusu, ale k Egeanin se takhle dokázal chovat málokdo. „Důstojník je v Lucově voze už dobře půl hodiny, avšak vojáci stojí celou dobu u koní."
„Myslím, že tady nejsou kvůli tobě," dodal Petra uctivě. Opět k Egeanin. Proč by se měl chovat jinak? Nejspíš nacvičoval vítání šlechty v té své hospodě. „Jenom jsme nechtěli, abys byla překvapená, až je uvidíš. Jsem si jistý, že je Luca pošle bez potíží pryč." Přes svůj tón se dál mračil. Většina mužů se dost rozčílí, když jim uteče manželka, a šlechtic si mohl svůj hněv vybít na ostatních. Kočovný cirkus, cizinci, kteří jen projíždějí, byl zvlášť snadný cíl bez dodatečných komplikací. „Nemusíš si dělat starosti, že by někdo mluvil, má paní." Podíval se na koňáka a dodal: „Nemusí, že ne, Cole?" Muž se zlomeným nosem zavrtěl hlavou a oči upíral na kostky ve své dlani. Byl velký, ale ne tak velký jako Petra, a silák, dokázal narovnat podkovu holýma rukama.
„Každý je rád, když má občas šanci plivnout ňákýmu šlechtici na botu," zabručel jednooký a nakukoval do koše s rybami. Byl skoro stejně vysoký a širokoplecí jako Col, ale obličej měl samou vrásku a měl dokonce ještě míň zubů než Noal. Pohlédl na Egeanin, sklonil hlavu a dodal: „Prosím za prominutí, má paní. Kromě toho takhle všichni dostanem trochu peněz, kterých poslední dobou nebylo moc. Správně, Cole? Někdo promluví a ty Seanchané nás seberou všecky a možná nás pověsej jako ty z Mořskýho národa. Nebo nás nechaj pucovat kanály na druhý straně přístavu." Koňáci dělali všechnu práci kolem cirkusu, od kydání hnoje a vyklízení klecí po balení plátěné stěny, ale on se při představě, že by měl čistit nánosy bahna v kanálech v Rahadu, otřásl, jako by to bylo horší než vyhlídka, že skončí na šibenici.
„Říkal jsem něco o mluvení?" bránil se Col a rozhodil rukama. „Akorát jsem se ptal, jak dlouho tu ještě budem sedět, to je všecko. Akorát jsem se ptal, kdy dostanem ňáký peníze."
„Budeme tu sedět tak dlouho, dokud neřeknu, že půjdeme dál." Bylo pozoruhodné, jak tvrdě od ní někdy znělo to protahování, jako když čepel vyjíždí z pochvy. „Peníze uvidíte, až dorazíme do cíle. A každý, kdo mi bude věrně sloužit, dostane něco navíc. A na každého, kdo by pomyslel na zradu, čeká studený hrob." Col si přitáhl záplatovaný plášť úžeji k tělu a vykulil oči, jak se snažil vypadat pohoršené, nebo možná nevinně, ale dosáhl jen toho, že to vypadalo, jako by doufal, že Egeanin přijde dost blízko, aby jí mohl vybrat měšec.
Mat zaskřípal zuby. Například to bylo jeho zlato, jež tak bezstarostně slibovala. Měla vlastní peníze, ale na tohle by nestačily. Důležitější bylo, že se znovu snažila ujmout velení. Světlo, nebýt jej, ještě by trčela v Ebú Daru a vymýšlela, jak se vyhnout hledačům, pokud by ji už nepředvedli k výslechu. Nebýt jej, nikdy by ji nenapadlo zůstat poblíž Ebú Daru, aby se vyhnula pronásledování, ani by si nenašla úkryt u cirkusu Valana Lucy. Co tu ale dělají vojáci? Seanchané by vyslali stovku mužů, tisíc mužů, kvůli mlhavému podezření, že tu je Tuon. Kdyby tušili, že tu jsou Aes Sedai... Ne. Petra a Clarine nevěděli, že

pomáhají ukrývat Aes Sedai, ale o sul'dam a damane by se byli zmínili a vojáci by bez nich sestry nehonili. Přes kabát nahmátl svůj medailonek. Nosil ho ve dne v noci a mohl by ho trochu varovat. Sebrat koně ho ani nenapadlo, a nejen proto, že Col a desítka dalších jako on by letěli k Seanchanům dřív, než by se dostali z dohledu. Nechovali k němu nebo Egeanin žádné zvláštní nepřátelství, alespoň o tom nevěděl - dokonce i Rumann, ten polykač mečů, se zřejmě spokojil s hadí ženou jménem Adria - ale někteří lidé prostě nedokážou odolat příslibu zlata. V každém případě se mu v hlavě nekutálely žádné varující kostky. A uvnitř té plátěné ohrady byli lidé, jež nemohl opustit.

„Jestli tu nic nehledají, tak se nemáme čeho bát," prohlásil sebevědomě. „Ale díky za varování, Petro. Odjakživa nesnáším překvapení." Silák mávl rukou, jako kdyby to nic nebylo, ale Egeanin a Clarine se na Mata podívaly, jako kdyby je překvapilo, že ho tu vidí. Dokonce i Col a ten jednooký hulvát zamrkali. Dalo mu práci nezačít zase skřípat zuby. „Jenom se půjdu podívat k Lucovu vozu. Leilwin, najděte s Noalem Olvera a zůstaňte s ním." Měli kluka rádi, každý ho měl rád, a takhle se jich alespoň zbaví. Vyzvídat dokáže líp sám. A kdyby museli uprchnout, třeba by pomohli klukovi pryč. Světlo dej, aby na to nedošlo. Viděl v tom jenom pohromu.

„No, nikdo asi nežije věčně," povzdechl si Noal a vzal si svůj bambusový prut a koš. Světlo ho spal, vedle něho by vypadala vesele i koza s kolikou! Petra se zamračil ještě víc. Ženatí muži byli zřejmě pořád ustaraní, což byl jeden z důvodů, proč se Mat do ženění rozhodně nehrnul. Když Noal mizel za plátěnou stěnou, jednooký lítostivě sledoval ryby. Vypadal jako další člověk, který to nemá v hlavě v pořádku. Nejspíš měl někde manželku.

Mat si stáhl čapku víc do očí. Pořád žádné kostky. Snažil se nemyslet na to, kolikrát ho málem podřízli nebo mu rozrazili lebku, aniž by ho kostky varovaly. Kdyby mu však hrozilo skutečné nebezpečí, určitě by se ozvaly. Samozřejmě že ano.

Neudělal ještě ani tři kroky, když ho dohonila Egeanin a objala ho kolem pasu. Okamžitě se zastavil a hrozivě se po ní podíval. Vzpírala se rozkazům stejně, jako se pstruh pere s háčkem, ale tohle bylo horší než umíněnost. „Co si myslíš, že děláš? Co když tě ten seanchanskej důstojník pozná?" To bylo asi stejně pravděpodobné, jako že do cirkusu zavítá Tylin, ale všechno, co by ji přimělo odejít, stálo za pokus.

„Jaká je šance, že je to někdo, koho znám?" ohrnula nos. „Na téhle straně oceánu nemám..." Na okamžik zkřivila rty. „Neměla jsem... moc přátel a v Ebú Daru už vůbec." Sáhla si na černou paruku. „A navíc, v tomhle by mě nepoznala ani vlastní matka." Ke konci už mluvila sklíčeně.

Jestli bude dál tolik zatínat zuby, nějaký mu určitě praskne. Stát tam a hádat se s ní nebylo k ničemu, ale ještě měl na paměti, jak se mračila na ty seanchanské vojáky. „Na nikoho se neškleb," varoval ji. „Ani se na nikoho nekoukej."

„Jsem ctnostná ebúdarská žena." Od ní to znělo jako výzva. „Všechno mluvení nechám na tobě." A tohle jako varování. Světlo! Když ženská nedělala všechno snadné, pořádně to všem ztěžovala, a Egeanin to nikdy nedělala snadné. Skutečně mu hrozilo, že si ulomí kus zubu.

Za vchodem se hlavní ulička kroutila mezi vozy, jaké používají cikáni, malými domky na kolech, s ojí zvednutou a opřenou o kozlík, a mezi stany občas velkými jako menší dům. Většina vozů byla pomalovaná jasnými barvami ve všech odstínech červené, zelené, žluté a modré, a mnoho stanů bylo stejně barevných a občas dokonce pruhovaných. Stály tu dřevěné plošiny, kde mohli vystupovat účinkující, a jejich barevné vlaječky začínaly vypadat poněkud ošuntěle. Volná plocha, skoro třicet kroků široká a udupaná tisícovkami nohou, vypadala skutečně jako ulice, jedna z několika v cirkusu. Vítr odnášel kouř stoupající z komínků vyčnívajících ze střech vozů a některých stanů. Většina lidí od cirkusu nejspíš snídala, pokud ještě nebyli v posteli. Vstávali pozdě, jako obyčejně - což Mat schvaloval - a nikdo nechtěl jíst, když by musel posedávat kolem ohně venku v takové zimě. Jediný, koho zahlédl, byla Aludra, hned za rohem v jedné z užších uliček. Rukávy tmavě zelených šatů měla vyhrnuté až k loktům a cosi drtila v bronzovém hmoždíři na stolku, který se vyklápěl z bočnice jejího ostře modrého vozu.

Jak se tak štíhlá Taraboňanka soustředila na práci, Egeanin s Matem si ani nevšimla. On si ale nemohl pomoci, aby se na ni nedíval. Tmavé vlasy měla spletené do tenkých copánků, do kterých měla vpletené korálky. Copánky jí spadaly k pasu. Byla nejspíš nejexotičtějším z Lucových zázraků. Tvrdil o ní, že je ohňostrůjkyně, a na rozdíl od mnoha dalších účinkujících a zázraků jí skutečně byla. Mat si říkal, co to asi drtí. A jestli by to nemohlo vybuchnout. Slíbila mu, že mu odhalí tajemství rachejtlí, pokud dokáže

zodpovědět její hádanku, on však zatím nenašel sebemenší stopu. Ale přijde na to. Tak nebo tak.
Egeanin ho tvrdě dloubla do žeber. „Máme být milenci, jak mi pořád připomínáš," zavrčela. „Kdo tomu uvěří, když na tu ženskou budeš civět, jako bys měl hlad?"
Mat se chlípně usmál. „Já se pořád dívám po krásných ženách, nebo sis snad toho nevšimla?" Tentokrát si upravila šátek s větší vervou než obvykle a pohrdavě frkla. Mat byl spokojen. Její prudérní povaha se občas hodila. Sice se snažila útěkem zachránit holý život, ale pořád byla Seanchanka a už teď toho o něm věděla víc, než se mu líbilo. Nehodlal se jí svěřovat se všemi svými tajnostmi. Ani s těmi, které ještě ani neznal.
Lucův vůz stál uprostřed tábora na nejlepším místě, co nejdál od zápachu ze zvířecích klecí a od koní, rozmístěných podél plátěné stěny. Vůz byl křiklavý i ve srovnání s ostatními okolo, byl červenomodrý, leskl se jako nejkvalitnější lak a po celém povrchu byl polepený zlatými vlasaticemi a hvězdami. Stříbrné měsíce v různých fázích tvořily pruh pod střechou. Dokonce i plechový komínek měl namalované modré a červené proužky. I cikán by se nad tímhle červenal. U vozu stáli ztuhle u svých koní ve dvouřadu seanchanští vojáci v přílbách a kopí se zelenými střapci měli skloněná všichni ve stejném úhlu. Jeden muž držel otěže koně navíc, skvělého šedáka se silnými zadkem a dobrými spěnkami. Modrozelená zbroj vojáků vypadala vedle Lucova vozu matně a zcela bezvýrazně.
Mata nepřekvapilo, že není jediný, koho Seanchané zajímají. Bayle Domon, s vyholenou hlavou zakrytou tmavou čepicí, dřepěl na patách, zády opřený o kolo zeleného vozu, jenž patřil Petrovi a Clarine, asi třicet kroků za vojáky. Clarinini psi leželi pod vozem, nesourodá sbírka malých psíků, spící v jednom chumlu. Silný Illiánec předstíral, že něco vyřezává, ale vyráběl jen hromádku třísek. Mat by byl moc rád, kdyby si nechal narůst knír, který by mu zakryl horní ret, nebo kdyby si oholil bradu. Někdo by si mohl Illiánce spojit s Egeanin. Blaeric Negina, vysoký muž opírající se o vůz, jako by dělal Domonovi společnost, neváhal a oholil si shienarský uzel na temeni, aby si ho Seanchané nevšimli, i když si hladil černé strniště na hlavě stejně často, jako si Egeanin kontrolovala paruku. Možná by měl taky začít nosit čepici.
V tmavých kabátech s odřenými manžetami a se sešlapanými holínkami se mohli oba vydávat za cirkusáky, možná krotitele koní, jen ne před ostatními cirkusáky. Pozorovali Seanchany a předstírali, že to nedělají. Blaerikovi se to dařilo lépe, což se od strážce dalo čekat. Pozornost plně soustředil na Domona, jen občas loupl okem po vojácích, a celou dobu se tvářil lhostejně. Domon se na Seanchany mračil, když se nemračil na kus dřeva v ruce, jako by mu přikazoval, aby se proměnil v hezkou figurku. Být só'džin si bral až příliš k srdci.
Mat se zrovna snažil vymyslet, jak se dostat blíž k Lucovu vozu a poslechnout si, co se uvnitř probírá, aby ho vojáci neviděli, když se otevřely dveře a po schůdcích sestoupil světlovlasý Seanchan. Došlápl na zem a nasadil si na hlavu přílbu s tenkým modrým chocholem. Za ním se objevil Luca, oslnivý v šarlatu se zlatem vyšívanými slunečními kotouči, a rozmáchle se důstojníkovi klaněl. Luca vlastnil nejméně dva tucty kabátů, většinou červených, a každý byl křiklavější než ten předchozí. Ještě že byl jeho vůz největší, jinak by na ně neměl dost místa.
Seanchanský důstojník si ho nevšímal, vyhoupl se na svého šedáka, posunul si meč a štěkl rozkaz. Jeho muži nasedli a vytvořili dvojstup a pomalým krokem zamířili k východu. Luca tam stál a s přilepeným úsměvem se díval, jak odjíždějí, připravený okamžitě se uklonit, pokud by se někdo z nich otočil.
Mat se držel na kraji ulice a pusu nechal otevřenou jako správný zvědavec, dokud vojáci neprojeli. Ne že by se na něj některý z nich podíval - důstojník zíral přímo před sebe a stejně tak jeho vojáci - ale nikdo nikdy nevěnoval pozornost venkovskému křupanovi a určitě si ho neuchovával v paměti.
K jeho úžasu Egeanin studovala zemi před sebou a šátek si mačkala pod bradou, dokud neprojel poslední Seanchan. Pak se za nimi podívala a našpulila rty. „Na Nebojsovi jsem ho vezla do Falme. Jeho sluha zemřel během plavby a jeho napadlo, že by mohl použít někoho z mé posádky. Musela jsem ho srovnat. Myslel by sis, že patří k urozeným, podle toho, jak vyváděl."
„Krev a zatracenej popel," vydechl Mat. Kolik dalších lidí naštvala tak, že si zapamatovali její tvář? Jelikož byla, jaká byla, tak nejspíš stovky. A on ji tu nechává chodit jen v paruce a jiných šatech! Stovky? Spíš tisíce. Dokázala rozčílit i cihlu.
V každém případě byl důstojník už pryč. Mat pomalu vydechl. Jeho štěstí opravdu stálo při něm. Občas

si říkal, že to je to jediné, co mu brání brečet jako malý kluk. Zamířil k Lucovi, aby zjistil, co vojáci chtěli.
Domon a Blaeric se k Lucovi dostali právě tak rychle jako on s Egeanin, a když si Domon všiml, že má Mat ruku Egeanin kolem ramen, zamračil se ještě víc. Illiánec chápal, že je nutné to hrát, nebo to aspoň tvrdil, ale zřejmě věřil, že hraní zvládnou bez toho, aby se vůbec dotkli. Mat ruku sundal - tady nemusel nic předstírat, neboť Luca znal celou pravdu - a Egeanin ho chtěla také pustit, jenže když se podívala na Domona, popadla ho pevně kolem pasu, aniž by sebeméně změnila výraz. Domon se mračil dál, ale tentokrát do země. Mat usoudil, že Seanchany pochopí mnohem dřív než ženy. Nebo Illiánce.
„Koně," zavrčel Luca, ještě než se Mat zastavil. Mračil se na všechny, ale svůj hněv soustředil hlavně na Mata. Jelikož byl o něco vyšší, mračil se na Mata svrchu. „To bylo všechno, co chtěl. Ukázal jsem mu ten příkaz, co mi dává výjimku z tý koňský loterie, podepsanej samotnou vznešenou paní Suroth, ale udělalo to na něho dojem? Bylo mu úplně fuk, že jsem zachránil vysoko postavenou Seanchanku." Ta žena nebyla vysoce postavená a on ji ani tak nezachránil, jako jí poskytl možnost cestovat s ním jako najatá účinkující, ale Luca vždycky přeháněl k vlastnímu prospěchu. „Stejně nevím, jak dlouho ta výjimka bude platit. Seanchané se perou o koně. Mohli by mi ten papír kdykoliv sebrat!" Ve tváři byl skoro stejně rudý, jako měl kabát, a šermoval Matovi prstem pod nosem. „Nedovolím, aby mi kvůli tobě sebrali koně! Jak budu bez koní převážet cirkus? Odpověz mi, jestli můžeš. Chtěl jsem odjet, jakmile jsem viděl to šílenství v přístavu, ale tys mě zarazil. Kvůli tobě mi useknout hlavu! Nebýt tebe, mohl jsem už být stovky mil daleko, ale ty si sem v noci přijedeš a lapíš mě do těch svejch šílenejch plánů! Tady nevydělám ani měďák! Za poslední tři dny nepřišlo ani tolik diváků, aby se za to zvířata jeden den nažrala! Půl dne! Měl jsem odjet už před měsícem! Dřív! Měl jsem!"
Mat se skoro zasmál, jak Luca prskal. Koně. To bylo všechno, jenom koně. Kromě toho představa, že by těžké vozy mohly za pět dní urazit sto mil, byla stejně směšná jako Lucův vůz. Luca mohl odjet už před měsícem, přede dvěma měsíci, nebýt toho, že chtěl z Ebú Daru a jeho seanchanských pokořitelů vyždímat i poslední měďák. A když ho před šesti dny přemluvil, aby zůstal, bylo to snadné jako spadnout z postele.
Jenomže místo aby se zasmál, položil Mat Lucovi ruku na rameno. Ten chlapík byl marnivý jako páv a navíc chamtivý, ale nemělo smysl naštvat ho ještě víc. „Kdybys byl odjel tu noc, Luco, myslíš, že by nikdo nezačal něco větřit? Seanchané by ti rozebírali vozy na kusy, než bys urazil dvě legue. Mohl bys říct, že jsem tě zachránil alespoň před tím." Luca se zamračil. Někteří lidé si prostě neviděli dál než na špičku nosu. „Ale můžeš si přestat dělat starosti. Jakmile se Tom vrátí z města, můžeme jet tak daleko, jak budeš chtít."
Luca znenadání vyskočil, až Mat polekaně ucouvl, ale on jenom se smíchem zatančil. Domon na něj zíral a dokonce i Blaeric zůstal jen koukat. Občas se Luca choval jako naprostý blázen.
Luca ještě poskakoval, když Egeanin odstrčila Mata. „Jakmile se Merrilin vrátí? Dala jsem rozkaz, že nikdo nesmí odejít!" Vztekle se mračila střídavě na Mata a na Lucu. „Očekávám, že moje rozkazy se budou plnit!"
Luca přestal křepčit a úkosem ji pozoroval, načež se uklonil s tolika ozdobami, až člověk skoro viděl plášť v jeho ruce. Skoro viděl výšivku na tom plášti! Myslel si, že to se ženami umí, tenhleten Luca. „Ty přikážeš, má sladká paní, a já skočím a poslechnu." Narovnal se a omluvně pokrčil rameny. „Ale pantáta Cauthon má zlato a já se obávám, že zlato poslouchám jako první." Matova truhla plná zlaťáků právě v tomto voze byla jediným důvodem, který ho přesvědčil, víc třeba nebylo. Možná pomohlo i to, že Mat byl ta'veren, ale za dost zlata by Valan Luca pomáhal unést i Temného.
Egeanin se zhluboka nadechla, připravená Lucovi dál spílat, ale on se k ní prostě obrátil zády a vyběhl do schůdků, přičemž křičel: „Latelle! Latelle! Musíme všechny okamžitě vzbudit! Konečně odjíždíme, jakmile se Merrilin vrátí! Světlu budiž chvála!"
Vzápětí byl zase dole a za ním následovala jeho žena, přehazujíc si přes sebe černý sametový plášť pošitý blýskavými flitry. Byla to žena s přísnou tváří, a nyní nakrčila nos, jako by Mat páchl, a na Egeanin vrhla pohled, po němž její cvičení medvědi nejspíš vylezli na nejbližší strom. Latelle se nelíbila představa, že manželka uteče od manžela, i když věděla, že je to lež. Naštěstí zřejmě z nějakého důvodu přímo uctívala Lucu a zlato měla ráda skoro stejně tolik jako on. Luca doběhl k nejbližšímu vozu a začal bušit

na dveře. Latelle dělala totéž u vozu vedle.
Mat na nic nečekal a spěchal pryč. Procházel úzkou uličkou, která se kroutila mezi vozy a stany, pevně zavřenými kvůli zimě, kde z kovových komínků stoupal kouř. Tady nebyly žádné plošiny pro účinkující, jen mezi některými vozy visely šňůry, na nichž se sušilo prádlo, a občas na zemi ležely dřevěné hračky. Ulička byla jen pro zdejší a úzká byla, aby odradila zvědavce.
Mat šel rychle, i když ho kyčel bolela - bolest už skoro rozchodil - ale neudělal ani deset kroků a Egeanin s Domonem ho už dohonili. Blaeric zmizel, nejspíš šel oznámit sestrám, že jsou v bezpečí a můžou konečně odjet. Aes Sedai, převlečené za služky, jež se tuze bojí, aby je panin manžel nenašel, už měly po krk toho být zavřené ve voze, nemluvě o tom, že se o něj musely dělit se sul'dam. Mat je k tomu donutil, aby mohly dávat pozor na sul'dam, mezitímco sul'dam budou dávat pozor na Aes Sedai, a aby je měl z krku všechny. Přesto byl rád, že jim to šel vyřídit Blaeric. Jedna nebo druhá sestra si ho od útěku z města volala čtyřikrát nebo pětkrát denně, a on šel, pokud se tomu nedalo vyhnout, ale nikdy to nebylo příjemné.
Egeanin ho tentokrát neobjala, kráčela vedle něj a pro jednou se nenamáhala kontrolovat si paruku. Domon se šoural za nimi jako medvěd a cosi si mumlal pod fousy. Mluvil se silným illiánským přízvukem. Čapka odhalovala skutečnost, že mu tmavé vousy končí uprostřed ucha a nad nimi je jenom strniště. Vypadal kvůli tomu jaksi... nedokončeně.
„Dva kapitáni na jedné lodi si říkají o katastrofu," protáhla Egeanin s přehnanou trpělivostí. Vypadalo to, že ji z chápavého úsměvu, jejž nasadila, bolí obličej.
„Nejsme na lodi," opáčil Mat.
„Zásada je stejná, Cauthone! Ty jsi sedlák. Já vím, že jsi dobrý muž." Přes rameno vrhla temný pohled na Domona. To on je dal s Matem dohromady, když si myslela, že dostane najatého pochopa. „Ale tahle situace vyžaduje úsudek a zkušenosti. Jsme v nebezpečných vodách a ty nemáš zkušenosti s velením."
„Větší, než si myslíš," sdělil jí suše. Mohl jít odříkat seznam bitev, na které se pamatoval, že při nich velel, ale většinu z nich by znal jen historik a možná ani ten ne. Navíc by tomu nikdo neuvěřil. On by rozhodně neuvěřil, kdyby mu to tvrdil někdo jiný. „Neměli byste se s Domonem připravovat? Nechcete tady přece nic zapomenout." Všechno, co měla, už bylo naložené na voze, který sdílela s Matem a Domonem - což nebylo příjemné uspořádání - ale on zrychlil krok a doufal, že to pochopí. Kromě toho už před sebou uviděl svůj cíl.
Jasně modrý stan, nacpaný mezi jedním jedovatě žlutým a druhým smaragdově zeleným vozem, jenom stěží stačil pro tři kavalce, ale opatřit přístřeší pro všechny, které přivedl z Ebú Daru, vyžadovalo úplatky, aby se lidé přesunuli, a další úplatky, aby je jiní vzali k sobě. Najmout dokázal jen to, co mu byli majitelé ochotní přenechat. A za cenu jako v dobrém hostinci. Juilin, tmavý, pevný muž s krátkými černými vlasy, seděl se zkříženýma nohama na zemi před stanem s Olverem, hubeným, asi desetiletým klučíkem, i když ten od chvíle, co ho Mat poznal, nabral trochu na váze. Oba byli i přes vítr bez kabátů a hráli hady a lišky na desce, jejíž obrazec chlapci na kus červeného plátna namaloval jeho otec. Olver hodil kostky a pečlivě odpočítal značky, načež zvažoval tah na pavučině černých čar a šipek. Tairenský chytač zlodějů hře nevěnoval takovou pozornost. Při pohledu na Mata se narovnal.
Najednou zpoza stanu vyrazil Noal a supěl, jako by běžel. Juilin překvapeně vzhlédl a Mat se zamračil. Řekl Noalovi, že má jít rovnou sem. Kam tedy šel? Noal se na něj díval vyčkávavě, ne provinile nebo rozpačitě, jen chtěl slyšet, co jim Mat hodlá sdělit.
„Víš o Seanchanech?" zeptal se Juilin a také se podíval na Mata.
Ve vchodu do stanu se pohnul stín a objevila se tmavovlasá žena, která seděla na kavalci a byla zabalená do starého šedého pláště. Předklonila se a položila ruku Juilinovi na rameno. A na Mata vrhla ostražitý pohled. Byla hezká, pokud měl muž rád neustále našpulené rty, což Juilin zřejmě rád měl, podle toho, jak se na ni usmál a poplácal ji po ruce. Byla také Amathera Aelfdene Casmir Lounault, panarcha Tarabonu a téměř na úrovni královny. Alespoň jí kdysi bývala. Juilin to věděl, stejně tak Tom, ale nikoho nenapadlo sdělit to Matovi, dokud se nedostali k cirkusu. Usoudil, že na tom, vzhledem ke všemu ostatnímu, nezáleží. Rychleji reagovala na Theru než na Amatheru a nic nechtěla, dělala si nároky jen na Juilinův čas. Byla jen malá šance, že ji tu někdo pozná. Mat v každém případě doufal, že cítí víc než vděčnost za záchranu, protože Juilin k ní rozhodně choval něžnější city. A kdo mohl říci, že se sesazená panarcha

nemůže zamilovat do chytače zlodějů? Už se staly divnější věci. I když ho takhle nahonem žádná nenapadla.
„Chtěli jenom vidět Lucův papír na koně," ohlásil a Juilin kývl a viditelně se uvolnil.
„Ještě dobře, že nepřepočítali, kolik jich tu je." V příkazu bylo přesně uvedeno, kolik koní smí Luca mít. Seanchané byli na odměny velkorysí, jenomže vzhledem k tomu, jak nutně potřebovali jezdecké i tažné koně, nikomu nedovolili s koňmi obchodovat. „Přinejlepším by si vzali ty, co jsou navíc. Přinejhorším..." Chytač zlodějů pokrčil rameny. Další veselá duše.
Thera najednou zasupěla, přitáhla si plášť k tělu a zalezla do stanu. Juilin se podíval za Mata a pohled mu ztvrdl. A že se Tairen vyrovnal i strážcům, když na to přišlo. Egeanin zřejmě náznaky nechápala a mračila se na stan. Domon stál vedle ní s rukama zkříženýma na prsou a zamyšleně si vysával zuby. Nebo se možná nutil k trpělivosti.
„Sbal si stan, Sandare," rozkázala Egeanin. „Cirkus odjíždí, jakmile se Merrilin vrátí." Zaťala zuby a vyloženě se na Mata nemračila. Ale jenom tak tak. „A zařiď, ať tvoje... žena... nedělá potíže." V posledním čase byla Thera služkou, da'covale, majetkem vznešené paní Suroth, než ji Juilin ukradl. Podle Egeanin byla krádež da'covale skoro stejně špatná jako osvobození damane.
„Můžu jet na Vichroví?" vykřikl Olver a vyskočil. „Můžu, Mate? Můžu, Leilwin?" Egeanin se na něj skutečně usmála. Mat ještě neviděl, že by se usmála na kohokoliv jiného včetně Domona.
„Ještě ne," prohlásil Mat. Ne, dokud nebudou tak daleko od Ebú Daru, že si tam těžko někdo vzpomene na bělouše vyhrávajícího závody s malým klukem na hřbetě. „Za pár dní snad. Juiline, řekneš to ostatním? Blaeric už to ví, takže o sestry je postaráno."
Juilin neplýtval časem, jenom zaskočil do stanu uklidnit Theru. Zřejmě potřebovala uklidňovat dost často. Když vyšel ven v tmavém tairenském kabátě, který už začínal být obnošený, nakázal Olverovi, aby, než se vrátí, uklidil hru a pomohl Theře s balením, pak si na hlavu narazil kuželovitý červený klobouk s plochým vrškem a vyrazil. Na Egeanin se ani nepodíval. Ona ho považovala za zloděje, což bylo pro chytače zlodějů urážlivé, takže ji rovněž neměl zrovna dvakrát v lásce.
Mat se chtěl Noala zeptat, kde byl, ale stařík hbitě vyrazil za Juilinem a volal přes rameno, že sdělí ostatním, že odcházejí. No, dva tu zprávu rozšíří rychleji než jeden - Vanin a čtyři přeživší Rudé paže se dělili o stan na jednom konci, kdežto Noal bydlel s Tomem a dvěma sloužícími, Lopinem a Nerimem, ve stanu na konci opačném - a otázka mohla počkat. Nejspíš se jen zdržel, aby své vzácné ryby uložil někam do bezpečí. V každém případě mu ta otázka náhle nepřipadala důležitá.
Lidé začali volat na koňáky, aby přivedli jejich spřežení, a další se z plných plic dožadovali, aby jim někdo sdělil, co se děje. Adria, štíhlá žena v květovaném zeleném županu, přiběhla bosá a zmizela ve žlutém voze, kde bydlely další čtyři hadí ženy. Někdo v zeleném voze drsně řval, že se tu lidi snaží spát. Kolem proběhla hrstka dětí, z nichž některé již samy účinkovaly, a Olver vzhlédl od hry. Byla jeho nejcennějším majetkem, ale nebýt jí, byl by nejspíš odběhl za nimi. Chvíli ještě potrvá, než bude cirkus připravený na cestu, ale kvůli tomu Mat neúpěl. Právě totiž znovu uslyšel v hlavě ty zatracené kostky.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘETÍ

Vějíř barev

Mat nevěděl, jestli má brečet nebo klít. Když vojáci odešli a Ebú Dar bude mít brzy za patami, neviděl žádný důvod, proč by se měly kostky zase objevit, ale nikdy žádný zatracený důvod neviděl, dokud nebylo pozdě. To, co se blížilo, ať to bylo cokoliv, se mohlo odehrát za pár dní nebo za hodinu, on na to ale nikdy nedokázal přijít předem. Jedinou jistotou bylo, že půjde o něco důležitého - nebo nebezpečného - a že se tomu nedokáže vyhnout. Občas, jako tu noc u brány, nechápal, proč se kostky vůbec ozvaly, i poté, kdy se zastavily. Jistě věděl pouze to, že jakkoliv se kvůli těm kostkám kroutil jako koza se svrabem, jakmile se jednou ozvaly, už nechtěl, aby se někdy zastavily. Jenže ony se zastaví. Dříve nebo později se vždycky zastavily.

„Jsi v pořádku, Mate?" zeptal se Olver. „Ti Seanchané nás nechytnou." Pokoušel se mluvit drsně a sebejistě, ale z hlasu mu zaznívala otázka.

Náhle si Mat uvědomil, že hledí do prázdna. Egeanin se na něj mračila a nepřítomně si pohrávala s parukou. Očividně se zlobila, že si jí nevšímá. Domon se tvářil zadumaně, a jestli se zrovna nerozhodoval, zda se nemá rozčílit kvůli tomu, jak se Egeanin chová, tak byl Mat ochotný sníst svou čepici. Dokonce i Thera na něj koukala ze stanu, a ona se vždy snažila být tam, kde nebyla Egeanin. Mat to neuměl vysvětlit. Jedině někdo s ovesnou kaší místo mozku by uvěřil, že ho varují kostky, které nikdo jiný nevidí. Nebo možná člověk poznačený jedinou silou. Nebo Temným, Mat nijak netoužil, aby ho ostatní začali podezírat z něčeho takového. A možná šlo zase o tu noc u brány. Ne, tohle nebylo tajemství, se kterým by se chtěl komukoli svěřovat. Rozhodně by to ničemu neprospělo.

„Nikdy nás nechytí, Olvere, ne nás dva." Prohrábl chlapci vlasy a Olver vycenil chrup v úsměvu. Tak snadné bylo vrátit mu sebedůvěru. „Ne, dokud budem mít oči otevřený a používat zdravej rozum. Pamatuj, když budeš mít oči otevřený a všech pět pohromadě, najdeš cestu ze všech potíží, ale když ne, zakopneš si o vlastní nohy." Olver vážně přikyvoval, Mat to však myslel víc jako připomínku pro ostatní. Nebo možná pro sebe. Světlo, už se nemohli mít víc na pozoru. Až na Olvera, který to všechno považoval za náramné dobrodružství, všichni mohli od odjezdu z města vyskočit z kůže. „Běž pomoct Theře, jak ti řekl Juilin, Olvere."

Prudký závan větru mu pronikl přes kabát, až se Mat zachvěl. „A vezmi si kabát, je zima," dodal, když kluk proběhl kolem Thery do stanu. Šustot a škrábání zevnitř prozrazovaly, že se pustil do práce, s kabátem nebo bez něj, ale Thera se dál krčila ve vchodu do stanu a civěla na Mata. Podle toho, jak se o něj ostatní kromě Mata Cauthona starali, se mohl kluk klidně nachladit a umřít.

Jakmile Olver zmizel, Egeanin, s rukama v bok, přistoupila k Matovi a on tiše zaúpěl. „Vyřídíme tyto věci hned, Cauthone," pronesla tvrdým hlasem. „Hned! Nedovolím, abys mi zničil loď tím, že budeš rušit moje rozkazy."

„Není co vyřizovat," opáčil Mat. „Mě sis nenajala a tím to končí." Nějak se jí podařilo, že se zatvářila ještě tvrději, jako by křičela, že ona to takhle nevidí. Ta ženská byla stejně neústupná jako želva kožnatka, ale musel existovat nějaký způsob, jak by mohl vypáčit její zuby ze své nohy. Ať shoří, jestli chtěl zůstat sám, když se mu v hlavě otáčely ty kostky, ale bylo to lepší než muset je poslouchat a přitom se s ní dohadovat. „Než odjedeme, půjdu navštívit Tuon." Ta slova mu vyletěla z úst dřív, než si je

srovnal v hlavě. Uvědomil si ale, že mu tam už ležela delší dobu, pomalu se vynořovala z mlhy.
Egeanin zmizela krev z tváří, jakmile vyslovil Tuonino jméno, a Thera vykvíkla a vzápětí prudce zavřela stanové chlopně. Bývalá panarcha za dobu, kdy byla majetkem Suroth, vstřebala příliš mnoho seanchanských způsobů, a také mnoho z jejich tabu. Egeanin ale byla z tvrdšího materiálu. „Proč?" chtěla vědět. A vzápětí pokračovala, znepokojená i vzteklá zároveň. „Nesmíš jí tak říkat. Musíš jí prokazovat úctu." V některých věcech byla tvrdší.
Mat se zazubil, ona to však zřejmě nepovažovala za vtip. Úctu? Na tom, když někomu nacpete roubík do pusy a zabalíte ho do závěsu, není vůbec nic uctivého. Ani kdyby Tuon nazýval vznešenou paní nebo čímkoliv jiným, nic by se tím nezměnilo. Pochopitelně Egeanin byla spíš ochotná bavit se o osvobození damane než o Tuon. Kdyby dokázala předstírat, že k únosu nedošlo, udělala by to, a zatím se aspoň snažila. Světlo, snažila se to ignorovat, i když únos právě probíhal. Podle ní všechny ostatní zločiny vedle tohoto bledly.
„Protože s ní chci mluvit," odvětil Mat. A proč ne? Dřív nebo později bude muset. Uličkou už začali pobíhat lidé, polooblečení muži s vlajícími podolky a ženy s vlasy ještě ovázanými nočními šátky, někdo vedl koně, jiní se jenom motali kolem. Kolem proběhl šlachovitý hoch, o něco větší než Olver, a kdykoliv mu dav udělal místo, dělal přemety. Cvičil nebo si možná jen hrál. Ospalec ze zeleného vozu se stále ještě neobjevil. Lucův Velkolepý kočovný cirkus se nepohne ještě celé hodiny. Byla spousta času. „Můžeš jít se mnou," navrhl svým nejnevinnějším tónem. Tohle ho mělo napadnout už dřív.
Po tom pozvání Egeanin skutečně ztuhla jako kůl z plotu. Prve se zdálo nemožné, že by mohla zblednout ještě víc, jenže teď se jí to podařilo. „Budeš se k ní chovat s patřičnou úctou," zachraptěla a oběma rukama mačkala šátek, jako by si chtěla černou paruku vtisknout pevněji na hlavu. „Pojď, Bayle. Chci se ujistit, že jsou moje věci pořádně uložené."
Když se obrátila a bez ohlížení vyrazila do davu, Domon zaváhal a Mat si ho ostražitě prohlížel. Matně si vzpomínal, že kdysi prchal na Domonově říční bárce, ale jen velmi matně. Tom se s Domonem přátelil, což mluvilo v Illiáncův prospěch, ale byl Egeaninym člověkem, připraveným podpořit ji ve všem včetně nelibosti k Juilinovi, a Mat mu nevěřil o nic víc než jí. Což znamenalo, že ne moc. Egeanin a Domon měli vlastní cíle, a to, jestli si Mat Cauthon uchová zdravou kůži, k nim nepatřilo. Ostatně pochyboval, že by ten muž věřil jemu, ale prozatím neměl ani jeden z nich na vybranou.
„Ať se picnu," zamumlal Domon a poškrábal se ve štětinách nad levým uchem, „ať už máš za lubem cokoliv, mohlo by ti to přerůst přes hlavu. Myslím, že ona je tvrdší, než tušíš."
„Egeanin?" užasl Mat. Rychle se rozhlédl kolem sebe, jestli snad někdo v uličce nezaslechl, co mu uklouzlo. Několik lidí se po něm kouklo, když je s Domonem míjeli, ale nikdo se nepodíval dvakrát.
Luca nebyl jediný, kdo se nemohl dočkat, až dá vale městu, kde proud diváků vyschl a čerstvou vzpomínkou byl požárem ozářený přístav za noci. Mohli uprchnout už tu první noc, takže by se Mat neměl kam schovat, nebýt toho, že jim to Luca rozmluvil. Za přislíbené zlato uměl být Luca velmi výmluvný. „Vím, že je tvrdší než starý holínky, Domone, ale to na mě neplatí. Tohle není zatracená loď a já jí nedovolím ujmout se velení a všechno zničit."
Domon se zašklebil, jako by byl Mat praštěný pavlačí. „Ta holka, člověče. Ty bys snad dokázal být tak klidný, kdyby tě v noci unesli? Ať už si hraješ na cokoliv s tím, jak pořád meleš, že je to tvá žena, měj se na pozoru, nebo ti ukousne hlavu."
„Jenom jsem to plácl," zamumlal Mat. „Kolikrát to mám říkat? Na chvilku jsem ztratil nervy." To tedy ztratil. Když zjistil, kdo Tuon je, zatímco se s ní rval; to by vyděsilo i zatraceného trolloka.
Domon nevěřícně zabručel. No, nebyl to zrovna nejlepší příběh, s jakým mohl Mat přijít, ale až na Domona mu zřejmě každý uvěřil, že to jenom tak vybreptl. Aspoň si Mat myslel, že to tak berou.
Egeanin možná měla jazyk na uzel, když přišlo na Tuon, ale kdyby věřila, že to myslel vážně, tak by toho jistě navykládala spousty. Nejspíš by do něj vrazil nůž.
Illiánec se ohlédl směrem, kterým Egeanin odešla, a potřásl hlavou. „Snaž se odteď dávat si pozor na jazyk. Eg - Leilwin... může ranit mrtvice, když pomyslí na to, cos řekl. Skoro jsem ji slyšel, jak si mumlá, a můžeš se vsadit, že holka sama to nebere na lehčí váhu. Něco před ní ‚plácneš' a přijdem o hlavu všichni." Důrazně si přejel prstem po krku a krátce kývl, načež se vydal za Egeanin.
Mat se za ním díval a taky kroutil hlavou. Tuon, a tvrdá? Pravda, byla Dcerou Devíti měsíců a tohle

všechno a v Tarasinském paláci se mu dokázala dostat pod kůži upřeným pohledem, když si myslel, že je to jenom další seanchanská šlechtična s nosem nahoru, ale to bylo proto, že se pořád objevovala tam, kde ji nečekal. Nic víc. Tvrdá? Vypadala jako panenka z porcelánu. Jak tvrdá mohla být?
Měl jsi co dělat, aby ti nerozbila nos, a možná víc, připomněl si.
Dával si pozor a už to, co tenkrát plácl, neopakoval, ale pravdou bylo, že se s Tuon ožení. Z toho pomyšlení si povzdechl. Věděl to stejně jistě, jako by to bylo proroctví, což vlastně jistým způsobem bylo. Neuměl si představit, jak by k takovému sňatku mohlo dojít. Připadalo mu to nemožné a neplakal by, kdyby to nakonec dopadlo jinak. Ale věděl, že dojde. Proč se musel vždycky zaplést s nějakou zatracenou ženskou, která na něj vytahovala nůž, nebo se mu snažila ukopnout hlavu? Nebylo to fér.
Hodlal jít rovnou do vozu, kde Tuon a Selucii hlídala Setalle Ananová - vedle hostinské vypadal i kámen měkký. Rozmazlená šlechtična a její komorná jí žádné problémy dělat nebudou, zvlášť když venku hlídal jeho voják. Alespoň zatím žádné problémy nedělaly, jinak by se to byl doslechl - ale uvědomil si, že zpomaluje a zahýbá stranou, místo aby šel rovnou. Všude se to hemžilo činností. Tu muži přiváděli vzpírající se a frkající koně, kteří už příliš dlouho stáli. Tam další lidé strhávali stany a balili je na vozy nebo z domků na kolečkách, jež tu stály celé měsíce, vyhazovali rance, mosazí obité truhly, soudky a nádoby všech tvarů a velikostí, aby pak mohli všechno přebalit na cestu, než budou zapřaženi tahouni. Byl tu hrozný hluk, koně řehtali, ženy volaly děti, děti plakaly kvůli ztraceným hračkám nebo nadšeně vykřikovaly radostí z toho, že se něco děje, a muži chtěli vědět, kdo jim sáhl na postroje nebo si půjčil nějaký nástroj. Několik akrobatek, štíhlé, ale svalnaté ženy, které chodily po provazech natažených na vysokých tyčích, obklopilo jednoho koňáka a všechny mávaly rukama a křičely z plných plic a nikdo je neposlouchal. Mat se zastavil a snažil se přijít na to, kvůli čemu se hádají, nakonec však usoudil, že to ani samy nevědí. V prachu se rvali dva muži bez kabátů a zblízka je pozorovala pravděpodobná příčina hádky, pružná švadlenka se žhavým pohledem jménem Jameine, ale objevil se Petra a roztrhl je dřív, než si Mat vůbec mohl vsadit.
Nebál se znovu Tuon vidět. Ovšemže ne. Držel se stranou, poté, co ji strčil do toho vozu, aby jí dal čas se uklidnit a vzpamatovat. To bylo vše. Akorát... Klidná, tak to Domon říkal, a byla to pravda. Unesli ji uprostřed noci, vyvlekli ji do bouře, lidé, kteří by jí, pokud věděla, stejně klidně podřízli krk, jako se na ni podívali, a ona z nich byla zdaleka nejklidnější. Světlo, mohla to sama naplánovat, nakolik ji to rozčílilo! Měl z toho pocit, jako by měl mezi lopatkami opřenou špičku nože, a teď se ten nůž vracel, kdykoliv na ni jenom pomyslel. A v hlavě mu dál chřestily kostky.
Ta ženská mi teď a tady těžko nabídne vyměnit si sliby, usoudil s úsměvem, ale neměl z toho dobrý pocit. Přesto neexistoval jediný důvod, proč by se měl bát. Měl se jenom na pozoru, což bylo správné, nebál se.
Cirkus sice zabíral prostor jako slušná vesnice, ale člověk se tady mohl courat jen malou chvíli, než se začal vracet na místa, kde už před chvílí byl. A brzy se taky přistihl, že zírá na vůz bez oken, natřený purpurovou barvou, dnes již vybledlou, obklopený povozy s plátěnou střechou a v dohledu nejjižnější řady koní. Vozy na odvoz hnoje dnes ráno nepřijely a koně byli silně cítit. Vítr sem také přinášel silný odér od nejbližších zvířecích klecí, pižmový pach velkých koček, medvědů a Světlo ví čeho ještě. Za vozy a koňmi padla část plátěné stěny a další se začala vlnit, jak muži uvolňovali lana držící plátno na tyčích. Slunce, zpola za mraky, už bylo v polovině cesty k nadhlavníku, ale stále bylo dost brzo.
Harnan a Metwyn, dvě Rudé paže, už k purpurovému vozu zapřáhli první pár koní a nyní připřahali druhý pár. Vojáci v Bandě Rudé ruky byli dobře vycvičení a byli by připravení vyrazit na cestu v okamžiku, kdy cirkusáci ještě rozvažovali, kterým směrem mají obrátit koně. Mat Bandu naučil pohybovat se v případě nutnosti rychle. On sám se však coural, jako kdyby se brodil bahnem.
Harnan, s tím pitomým vytetovaným dravcem na tváři, ho uviděl první. Nepatrně se uklonil a vyměnil si pohled s Metwynem. Harnan byl mohutný, kdežto Metwyn byl Cairhieňan, jenž vypadal jako chlapec, i když u něj vzhled klamal o věku i lásce k hospodským rvačkám. Neměli právo tvářit se překvapeně.
„Jde všechno hladce? Chci vyrazit včas." Mat si třel ruce kvůli zimě a nejistě si prohlížel purpurový vůz. Měl jí přinést nějaký dárek, šperk nebo kytky. Obojí na většinu žen zapůsobilo, obvykle.
„Docela hladce, můj pane," pravil Harnan opatrně. „Žádný křik ani pláč." Loupl okem po voze, jako kdyby za to nechtěl přebrat žádnou zodpovědnost.

„Ticho se mi líbí," přisadil si Metwyn a protáhl oprať kroužkem na chomoutu. „Ženský začnou brečet a chlap pak může akorát odejít, pokud si cení svý kůže, a my tyhle dvě můžem těžko vyklopit někde u silnice." Ale taky se úkosem podíval na vůz a nevěřícně vrtěl hlavou.
Mat opravdu nemohl udělat nic jiného než jít dál. A tak to udělal. Stačily jenom dva pokusy, s úsměvem přilepeným na tváři, aby vylezl po malovaných dřevěných schůdcích vzadu. Sice se nebál, ale každý hlupák pozná, kdy má být nervózní.
I když vůz neměl okna, vnitřek dobře osvětlovaly čtyři lampy se zrcadly. V lampách hořel kvalitní oheň, takže nepáchly. Ale vzhledem k tomu, jaký smrad se sem nesl zvenčí, by to stejně nebylo poznat. Příště bude muset najít lepší místo, kam vůz postavit. V malých cihlových kamínkách se železnými dvířky a železnou plotnou na vaření hořel příjemný oheň. Vůz nebyl moc velký a všude, kde to jen šlo, stály u stěn skříňky nebo police nebo tu byly kolíky na šaty, ručníky a podobně, ale stůl, který bylo možné spustit na provazech, byl vytažený ke stropu a tři ženy se uvnitř příliš netlačily.
Tyhle tři se snad ani nemohly víc lišit. Panímáma Ananová seděla na jedné ze dvou úzkých paland zabudovaných do stěn. Byla to vznešená žena s lehce prošedivělými vlasy a zdánlivě se soustředila na vyšívací kruh a vůbec se netvářila jako stráž. V uších jí visely velké zlaté kruhy a na těsném stříbrném obojku měla svůj svatební nůž, jehož jílec s červenými a bílými kamínky měla spuštěný v rýze mezi prsy, odhalené poměrně hlubokým, úzkým výstřihem svých ebúdarských šatů, které měly na jedné straně vyhrnutou sukni, aby byly vidět žluté spodničky. Další nůž s dlouhou, zakřivenou čepelí měla strčený za pasem, ale to byl další ebúdarský zvyk. Setalle odmítla jakýkoliv převlek, což bylo zcela v pořádku. Nikdo neměl důvod ji hledat a najít šaty pro všechny byl už tak dost velký problém. Selucia, krasavice s pletí barvy smetany, seděla se zkříženýma nohama na podlaze mezi palandami, vyholenou hlavu měla zakrytou šátkem a tvářila se mrzutě, třebaže obvykle působila dost důstojně, aby vedle ní panímáma Ananová vypadala přelétavá. Oči měla modré jako Egeanin, ale pronikavější, a kvůli oholení zbytku vlasů nadělala jistě víc povyku než Egeanin. Tmavomodré ebúdarské šaty, které jí dali, se jí také nelíbily, tvrdila, že hluboký výstřih je neslušný, ale dokonaleji maskovaly. Jen málo mužů, kteří by zahlédli její působivé poprsí, by se dokázalo soustředit na její obličej. Mat by se tím pohledem sám rád pokochal, ale byla tu Tuon. Seděla na jediné stoličce, v klíně v kůži vázanou knihu, a on nedokázal koukat na nic jiného. Jeho budoucí žena. Světlo!
Tuon byla maličká, ne jenom malá, ale štíhlá skoro jako kluk, a ve volných šatech z hnědé vlny, koupených od jedné z cirkusaček, vypadala jako dítě v šatech starší sestry. Matovi se malé ženy vůbec nelíbily, zvlášť když měly na hlavě jen několikadenní černé strniště. Ale pokud to přešel, tak byla hezká, jistým odtažitým způsobem, se srdcovitým obličejem, plnými rty a očima jako tmavými tůněmi vážnosti. Ten naprostý klid ho málem vyděsil. Za stejných okolností by stejně vyrovnaná nebyla ani Aes Sedai. A ty zatracené kostky v hlavě taky moc nepomáhaly.
„Setalle mě informuje," pronesla pomalu a chladně, když za sebou zavřel dveře. Už dokázal poznat rozdíly v seanchanských přízvucích. Vedle Tuon působila Egeanin, jako kdyby mluvila s plnou pusou, ale všichni mluvili nezřetelně a pomalu. „Řekla mi, jaký příběh jsi o mně rozšířil, Tretko." Už od Tarasinského paláce trvala na tom, že ho bude takhle oslovovat. Tenkrát mu na tom nezáleželo. No, ne moc.
„Jmenuju se Mat," začal. Neviděl, kde se jí v ruce vzal ten hrnek, ale podařilo se mu praštit sebou na podlahu právě včas, aby se rozbil o dveře a ne o jeho hlavu.
„Jsem snad služka, Tretko?" Pokud prve mluvila chladně, tak teď to znělo jako led. Ani nezvedla hlas, ale byla sama tvrdá jako led. Vedle jejího výrazu by i kat vypadal vesele. „Služka, která krade?" Kniha sklouzla na zem, když vstala a sehnula se pro bílý nočník s víkem. „Nevěrná služka?"
„Ten budeme ještě potřebovat," upozornila ji Selucia uctivě a sebrala nočník Tuon z rukou. Opatrně ho postavila na zem a krčila se Tuon u nohou, jako by se na Mata chtěla vrhnout, jakkoliv to bylo směšné. I když v té chvíli vlastně nevypadalo nic směšně.
Panímáma Ananová sáhla na polici nad svou hlavou a podala Tuon další hrnek. „Těch máme spoustu," utrousila.
Mat po ní vrhl rozhořčený pohled, ale ona na něj pobaveně mrkla. Pobaveně! A ona měla ty dvě hlídat.
Ozvalo se zabušení na dveře. „Potřebuješ pomoct?" ptal se Harnan nejistě. Mata napadlo, koho se vlastně ptá.

„Všechno máme zcela pevně v ruce," zavolala Setalle v odpověď a klidně propíchla látku napnutou v kruhu. Člověk by si myslel, že vyšívání je důležitá činnost. „Jdi si po své práci. A neokouněj." Ta ženská sice nebyla Ebúdarka, ale rozhodně do sebe nasála ebúdarské způsoby. Po chvíli se ozvaly kroky na schodech. Harnan zřejmě v Ebú Daru taky strávil moc dlouhou dobu.
Tuon obrátila nový hrnek v rukou, jako by si prohlížela kytičky na něm namalované, a zvedla koutky úst v úsměvu tak nepatrném, že si ho Mat možná jen představoval. Když se usmála, byla ještě hezčí, ale právě tyhle úsměvy říkaly, že zná věci, které Mat nevěděl. Jestli v tom bude pokračovat, dostane z toho Mat určitě kopřivku. „Nebudu známa jako služka, Tretko."
„Jmenuju se Mat, ne... to druhý," prohlásil, vstal a opatrně zkoušel kyčel. K jeho překvapení nebolela víc. Tuon zvedla obočí a současně zvedla hrnek. „Těžko jsem mohl těm lidem říct, že jsem unesl Dceru Devíti měsíců," podotkl rozčileně.
„Vznešenou paní Tuon, kmáne!" vyjela Selucia ostře. „Je pod závojem!" Pod závojem? V paláci Tuon závoj nosila, ale teď už ne.
Mrňavá žena mávla velkodušně rukou, jako královna udělující milost. „To není důležité, Selucie. On zatím nic nezná. Musíme ho vzdělat. Ale ten příběh změníš, Tretko. Já nebudu služka."
„Na to už je pozdě," prohlásil Mat a sledoval hrnek v její ruce. Vypadala křehká, nehty měla ostříhané, ale on si dobře pamatoval, jak je rychlá. „Nikdo po tobě nechce, abys byla služka." Luca a jeho žena znali pravdu, jenže všem ostatním museli nějak vysvětlit, proč drží Tuon a Selucii zavřené pod stráží ve voze. Dokonalým řešením bylo tvrdit, že to jsou služky, které měly být propuštěny pro krádež a které hodlaly prozradit útěk své paní s milencem. Aspoň Matovi to připadalo dokonalé. A pro cirkusáky byla díky tomu celá věc ještě romantičtější. Ale když to vysvětloval Lucovi, měl dojem, že Egeanin spolkne jazyk. Možná tušila, jak to Tuon přijme. Světlo, skoro si přál, aby se ty kostky zastavily. Jak jen mohl někdo myslet s tímhle v hlavě?
„Nemohl jsem vás tam nechat, abyste strhly poplach," pokračoval trpělivě. To byla pravda. „Vím, že vám to panímáma Ananová vysvětlila." Napadlo ho dodat, že když tvrdil, že je jeho žena, jenom mu ujely nervy - musela ho považovat za na hlavu padlého! - ale připadalo mu nejlepší vůbec se o tom znovu nezmiňovat. Pokud bude ochotná nechat tu věc plavat, tím líp. „Vím, že vám to už řekla, ale slibuju, že vám nikdo neublíží. Jakmile přijdu na to, jak vás v pořádku poslat domů, tak to udělám. Slibuju. A do tý doby vám zařídím co největší pohodlí. Jenom to musíte ještě chvíli vydržet."
Tuon se v tmavých očích zablýsklo, jako blesky na noční obloze, ale řekla: „Zdá se, že uvidím, zač stojí tvé sliby, Tretko." Selucia, u jejích nohou, zasyčela jako namočená kočka a pootočila hlavu, aby něco namítla, ale Tuon zacukala levou rukou a modrooká žena zrudla a zmlkla. Urození používali na své vrchní služebnictvo něco jako znakovou řeč Děv. Mat by tomu moc rád rozuměl.
„Pověz mi něco, Tuon," řekl.
Měl dojem, že Setalle mumlá: „Troubo." Selucia zaťala zuby a Tuon v očích nebezpečně zasvitlo, ale pokud mu hodlala říkat „Tretko", tak ať shoří, jestli na ni bude používat nějaké tituly.
„Kolik let ti je?" Slyšel, že je jen o pár let mladší než on, ale při pohledu na ty pytlovité šaty mu to připadalo nemožné.
K jeho překvapení z těch nebezpečných jisker vyšlehly plameny. Tentokrát už to nebyly jen obyčejné blesky, málem ho to sežehlo na uhel. Tuon se narovnala do své plné výšky. Což nebylo nic moc. Pochyboval, že má alespoň sáh, tedy bez podpatků. „Můj čtrnáctý den pravého jména přijde za pět měsíců," sdělila mu hlasem, jenž zdaleka nebyl chladný. Vlastně mohl vůz vyhřát lépe než kamínka. Pocítil naději, ale ona ještě neskončila. „Ne, vy si tady necháváte rodná jména, že? Tak to budou moje dvacáté jmeniny. Jsi spokojený, Tretko? Bál ses, žes ukradl... dítě?" Málem syčela.
Mat před sebou zamával rukama, jak ten nápad honem zaháněl. Když na něj začne žena syčet jako přehřátá konvice, muž s trochou mozku v hlavě by měl honem najít způsob, jak ji co nejrychleji zchladit. Držela hrnek tak prvně, až jí na ruce vystupovaly šlachy, a on nechtěl zkoušet svou kyčel dalším pádem na podlahu. Když na to tak myslel, tak si nebyl jistý, jak moc se ho snažila zasáhnout poprvé. Měla vážně rychlé ruce. „Jenom jsem to chtěl vědět, to je všechno," vyhrkl honem. „Byl jsem zvědavej, snažil jsem se navázat rozhovor. Sám jsem jenom o trochu starší." Dvacet. Tolik k naději, že bude další tři čtyři roky na vdávání příliš mladá. Cokoliv, co přijde mezi něj a jeho svatební den, uvítá s otevřenou náručí.

Tuon si ho podezíravě prohlížela s hlavou nakloněnou na stranu a pak hodila hrnek na postel vedle panímámy Ananové a znovu se posadila na stoličku. Uhlazování nabírané sukně se věnovala, jako by to bylo hedvábné roucho. Ale dál si ho prohlížela přes dlouhé řasy. „Kde máš prsten?" chtěla vědět. Mimoděk si přejel palcem prst na levé ruce, kde obvykle dlouhý pečetní prsten nosíval. „Nenosím ho pořád." Ne, když každý v Tarasinském paláci věděl, že ho má. Prsten by byl navíc příliš nápadný, když teď měl obyčejné šaty. Nebyla to dokonce ani jeho pečeť, to jenom šperkař si na něm zkoušel své umění. Zvláštní, jak mu bez něj připadala ruka mnohem lehčí. Příliš lehká. A taky bylo zvláštní, že si toho všimla. Ale proč ne? Světlo, z těch kostek couval před stíny a nadskakoval, když si někdo jen povzdechl. Nebo to možná bylo pouze kvůli ní, což byla představa, která ho zrovna moc nepotěšila. Chtěl si sednout na prázdnou postel, ale Selucia na ni vyskočila tak rychle, že by jí každý akrobat záviděl, a natáhla se na bok, s hlavou opřenou o ruku. Šátek se jí posunul, ale ona si ho hned urovnala a celou dobu na něj zírala, pyšná a chladná jako královna. Podíval se na druhou postel a panímáma Ananová odložila výšivku na tak dlouho, aby si mohla okatě uhladit sukně, čímž dala jasně najevo, že se nehodlá dělit ani o píď. Světlo ji spal, chovala se, jako kdyby Tuon chránila před ním! Ženy se zřejmě vždycky sčuchnou, takže muž nemá sebemenší šanci. No, když se mu podařilo zabránit tak dlouho Egeanin, aby se ujala velení, nehodlal se nechat utlačovat Setalle Ananovou nebo prsatou komornou nebo urozenou a mocnou vznešenou paní Dcerou Devíti zatracených měsíců! Akorát že mohl těžko některou z nich odstrčit, aby si měl kam sednout.

Opřel se tedy o prádelník se šuplíky u paty postele, na níž seděla panímáma Ananová, a snažil se vymyslet, co říci. Nikdy neměl potíže přijít na něco, co by mohl říkat ženám, ale mozek jako by měl zahlcený hlukem kostek. Všechny tři ženy na něj vrhaly nesouhlasný pohled - skoro je slyšel, jak mu říkají, ať se nekrčí! - a tak se usmál. Většina žen si myslela, že jeho nejlepší úsměv je velmi podmanivý. Tuon si dlouze vydechla, což nevypadalo, že by si ji sebeméně podmanil. „Vzpomínáš na tvář Jestřábího křídla, Tretko?" Panímáma Ananová překvapeně zamrkala a Selucia se posadila na posteli a zamračila se. Na něj. Proč se mračí na něj? Tuon na něj jenom dál zírala, ruce sepjaté v klíně, chladná a soustředěná jako vědma o Letnicích.

Matovi zamrzl úsměv. Světlo, co všechno ví? Jak může vůbec něco vědět? Ležel pod pálícím sluncem, oběma rukama si držel bok a snažil se zabránit tomu, aby mu vytekl i poslední zbytek krve, a přitom se snažil přijít na to, zda má nějaký důvod dál se držet. S Aldesharem byl po dnešku konec. Slunce na okamžik zastřel stín, a pak si k němu dřepl dlouhán ve zbroji, s přilbicí strčenou pod paží, tmavýma, zapadlýma očima a orlím nosem. „Dnes jsi proti mně bojoval skvěle, Culaine, i v minulých dnech," řekl ten pozoruhodný muž. „Budeš se mnou žít v míru?" S posledním dechem se Artuši Jestřábí křídlo vysmál do obličeje. Nenáviděl vzpomínky na umírání. Hlavou mu proletěla desítka dalších střetů, staré vzpomínky, které nyní patřily jemu. S Artušem Pendragem bylo těžké vyjít ještě předtím, než začaly války.

Zhluboka se nadechl a pečlivě volil slova. Nyní nebyl čas vyprsknout něco ve starém jazyce. „Ovšemže ne!" zalhal. S mužem, jenž nedokáže přesvědčivě lhát, udělají ženy krátký proces. „Světlo, Jestřábí křídlo zemřel před tisíci lety! Co je to za otázku?"

Pomalu otevřela ústa a on si byl na chvilku jistý, že na otázku hodlá odpovědět otázkou. „Hloupá, Tretko," řekla místo toho. „Nechápu, proč mě něco takového napadlo."

Mat se maličko uvolnil. Samozřejmě. Byl ta'veren. Lidé v jeho blízkosti dělali a říkali věci, které by jinde nikdy neřekli a neudělali. Rozhodně to byl nesmysl. Přesto, takové věci byly dost nepříjemné, když zasáhly příliš blízko cíle. „Jmenuju se Mat. Mat Cauthon." Jako by vůbec nepromluvil.

„Nevím, co udělám, až se vrátím do Ebú Daru, Tretko. Dosud jsem se nerozhodla. Možná z tebe udělám da'covale. Na číšonoše nejsi dost hezký, ale mohlo by se mi zlíbit mít tě za něj. Nicméně jsi mi předložil jisté sliby, takže se mi zlíbí také ti dát slib. Dokud budeš držet své slovo, neuteču ti ani tě nijak nezradím, ani nebudu vyvolávat rozbroje mezi tvými lidmi. Myslím, že tím je pokryto všechno potřebné." Tentokrát na ni zůstala panímáma Ananová zírat s otevřenou pusou a Selucia zachrčela, ale Tuon si jich nevšímala. Jen se na něj vyčkávavě dívala a čekala na odpověď.

On taky zachrčel. Byl to jen takový zvuk. Tuon měla tvář hladkou a přísnou jako masku z tmavého skla. Její klid bylo šílenství, vedle něhož blekotající blázen vypadal úplně v pořádku! Musela být šílená, jestli si

myslela, že té nabídce uvěří. Až na to, že měl dojem, že to myslí vážně. Znovu měl ten nepříjemný pocit, že ví víc než on. Pochopitelně to bylo směšné, ale stejně ho měl. Spolkl knedlík, který se mu udělal v krku. Tvrdý knedlík.
„No, pro tebe je to možná v pořádku," vypravil ze sebe, jak se snažil získat čas, „ale co Selucia?" Čas na co? S těmi kostkami, jež mu bušily v hlavě, ho nic nenapadalo.
„Selucia se řídí mým přáním, Tretko," odvětila Tuon netrpělivě. Modrooká žena se narovnala a zírala na něj tak rozčileně, že o tom silně pochyboval. Na paninu komornou dokázala vypadat pěkně vztekle, když jí na tom záleželo.
Mat nevěděl, co má říci nebo udělat. Bez přemýšlení si plivl do dlaně a napřáhl ruku, jako kdyby uzavíral koupi koně.
„Vaše zvyky jsou... přízemní," podotkla Tuon, ale taky si plivla do dlaně a stiskla mu ruku. „‚Tak je naše smlouva zapsána, tak je dohoda uzavřena.' Co znamená ten nápis na tvém oštěpu, Tretko?"
Tentokrát zakňučel, a nejen proto, že si přečetla nápis ve starém jazyce na jeho ashandarei. I zatracený kámen by kňučel. Kostky se zastavily, jakmile se dotkla jeho ruky. Světlo, co se stalo?
Ozvalo se zaklepání na dveře a Mat byl tak nervózní, že se bez přemýšlení otočil a v obou rukou držel nůž, připravený zabít každého, kdo vstoupí. „Držte se za mnou," štěkl.
Dveře se otevřely a dovnitř strčil hlavu Tom. Kapuci měl nataženou a Mat si uvědomil, že venku prší. S Tuon a kostkami úplně přeslechl, jak déšť buší do střechy vozu. „Doufám, že neruším," řekl Tom a uhladil si dlouhé bílé kníry.
Mat zrudl. Setalle ztuhla, jehla s nataženou modrou nití jí spadla na výšivku a obočí se jí vyšplhalo skoro až k vlasům. Selucia, napjatá na kraji postele, se se značným zájmem dívala, jak Mat vrací nože zpátky do rukávů. Nenapadlo by ho, že ona bude na nebezpečné muže. Takovým ženám bylo lepší se vyhnout. Obvykle si dokázaly najít způsob, jak muže donutit, aby musel být ještě nebezpečnější. Na Tuon se ani nepodíval. Nejspíš se na něj dívala, jako kdyby křepčil jako Luca. To, že se nechtěl oženit, ještě neznamenalo, že chtěl, aby ho jeho budoucí žena považovala za pitomce.
„Co jsi zjistil, Tome?" zeptal se rázně. Něco se stalo, jinak by se kostky nebyly zastavily. Napadlo ho cosi, z čeho mu vstávaly vlasy na hlavě. Tohle bylo podruhé, kdy se zastavily v přítomnosti Tuon. Potřetí, pokud počítal i bránu vedoucí z Ebú Daru. Třikrát, zatraceně, a vždycky to mělo něco společného s ní.
Bělovlasý muž s lehkým kulháním vstoupil, shrnul si kapuci a zavřel za sebou dveře. Kulhal kvůli starému zranění, ne kvůli potížím ve městě. Byl vysoký, hubený a tvrdý, s pronikavýma modrýma očima a sněhobílými kníry, které mu visely pod bradu. Zdálo se, že všude, kam zajde, musí přitahovat pozornost, ale uměl se moc dobře skrývat všem přímo na očích, a tmavě bronzový kabát a hnědý vlněný plášť se hodily pro muže, který má trochu peněz, ale ne moc. „Ulice jsou plné řečí o ní," pravil a ukázal na Tuon, „ale nic o jejím zmizení. Koupil jsem pití několika seanchanskejm důstojníků a ti si zřejmě myslí, že je zalezlá v Tarasinským paláci nebo je někde na inspekci. Nevycítil jsem žádný přetvařování, Mate. Oni to nevěděli."
„Čekal jsi snad veřejné vyhlášení, Tretko?" ozvala se nevěřícně Tuon. „Takhle Suroth možná uvažuje, že si hanbou vezme vlastní život. Čekáš snad, že bude navrch ke všemu ještě každému oznamovat špatné znamení pro návrat?"
Takže Egeanin měla pravdu. Stále mu to připadalo neuvěřitelné. A ve srovnání s tím, že se kostky zastavily, mu to ani nepřipadalo důležité. Co se stalo? Potřásl si s Tuon rukou, to bylo vše. Potřásli si rukama a uzavřeli dohodu. Chtěl si stát na svém, ale co mu kostky říkaly? Že své slovo dodrží? Nebo že ne? Pokud věděl, seanchanské šlechtičny měly ve zvyku se vdávat za - jaké slovo to použila, že z něj udělá? Číšonoš. Možná se vdávaly za číšonoše stále.
„Je toho víc, Mate," pokračoval Tom a zadumaně a trochu překvapeně si prohlížel Tuon. Mata napadlo, že si nedělá moc velké starosti, že by se Suroth mohla zabít. Možná byla tak tvrdá, jak si Domon myslel. Co se mu ty zatracené kostky snažily sdělit? To bylo důležité. Pak Tom začal mluvit a Mat zapomněl na to, jak tvrdá by Tuon mohla být, a dokonce i na kostky. „Tylin je mrtvá. Ze strachu z nepokojů to udržovali v tajnosti, ale jeden z palácových gardistů, mladý poručík, co nezvlád svou pálenku, mi řekl, že plánují její pohřební hostinu a Beslanovu korunovaci na stejnej den."
„Jak?" chtěl vědět Mat. Byla starší než on, ale ne o tolik! Beslanova korunovace. Světlo! Jak se s tím

Beslan srovná, když Seanchany tolik nenávidí? Zapálit ty zásoby na Přístavní silnici byl jeho nápad. Byl by se pokusil o povstání, kdyby ho Mat nebyl přesvědčil, že jediným výsledkem by bylo vraždění, a ne Seanchanů. Tom zaváhal a palcem si uhladil kníry. Nakonec si povzdechl. „Našli ji v ložnici ráno potý, co jsme odešli, Mate, pořád svázanou na rukou a na nohou. Hlavu... Měla utrženou hlavu."
Mat si neuvědomil, že se mu podlomila kolena, dokud se nepřistihl, jak sedí na podlaze. V hlavě mu bzučelo. Slyšel její hlas. Jestli si nebudeš dávat pozor, selátko, přijdeš o hlavu a to by se mi nelíbilo. Setalle se předklonila a soucitně mu přitiskla ruku na tvář.
„Hledačky větru?" zeptal se dutě. Víc říkat nemusel. „Podle toho, co říkal ten poručík, se Seanchané usnesli, že vina padá na Aes Sedai. Protože Tylin přísahala věrnost Seanchanům. To ohlásí na její pohřební hostině."
„Tylin zemřela tu noc, kdy unikly hledačky větru, a Seanchané věří, že ji zabily Aes Sedai?" Neuměl si představit, že je Tylin mrtvá. Dám si tě k večeři, kachňátko. „To nedává smysl, Tome."
Tom znovu zaváhal a zadumaně se mračil. „Tady by mohlo jít o politiku, aspoň částečně, ale já myslím, že oni tomu opravdu věří, Mate. Ten poručík tvrdil, že si je naprosto jistý, že hledačky větru utíkaly tak rychle, že by se nezastavily kvůli ničemu, a nejrychlejší cesta z paláce z kotců damane nevede nikde poblíž Tylininých komnat."
Mat zabručel. Byl si jistý, že to tak není. A i kdyby, nemohl s tím vůbec nic udělat.
„Marath'damane měly důvod Tylin zavraždit," ozvala se Selucia. „Musely se bát, jaký příklad znamenala pro ostatní. Jaký důvod by měly damane, o kterých mluvíš? Žádný. Ruka spravedlnosti vyžaduje motiv a důkaz, dokonce i pro damane a da'covale." Mluvila, jako by ta slova četla ze spisu. A koutkem oka se dívala na Tuon.
Mat se ohlédl přes rameno, ale pokud maličká žena použila ruce, aby Selucii sdělila, co má říkat, tak teď je měla složené v klíně. Pozorovala ho s neutrálním výrazem ve tváři. „To ti na Tylin tolik záleželo?" zeptala se opatrně.
„Ano. Ne. Ať shořím, měl jsem ji rád!" Otočil se, prohrábl si vlasy a shodil si přitom čapku. Ještě nikdy nebyl tolik rád, že se zbavil nějaké ženy, ale tohle...! „A nechal jsem ji svázanou a s roubíkem, takže nemohla ani zavolat o pomoc. Pro gholama to byla snadná kořist," pravil hořce. „Hledal tam mě. Nevrť hlavou, Tome. Víš to stejně dobře jako já."
„Co je to... gholam?" zeptala se Tuon.
„Zplozenec Stínu, má paní," odpověděl Tom. Ustaraně se mračil. Hned tak něčeho se nelekl, ale každý kromě úplného pitomce by se lekl gholama. „Vypadá jako člověk, ale dokáže se protáhnout i myší dírou nebo pode dveřma, a je dost silnej, aby..." Odkašlal si. „No, to už by stačilo. Mate, mohla mít kolem sebe stovku strážných a toho tvora by to stejně nezastavilo." Kdyby se nedala do kopy s Matem Cauthonem, tu stovku strážných by ani nepotřebovala.
„Gholam," zamumlala Tuon trpce. Najednou klouby ruky udeřila Mata do hlavy. On si přitiskl dlaň na to místo a nevěřícně se ohlédl přes rameno. „Jsem moc ráda, že jsi Tylin věrný, Tretko," sdělila mu přísně, „ale nedovolím ti povrčivost. To nedovolím. Tylin to nedělá žádnou čest." Světlo ho spal, Tylinina smrt jí dělala asi stejné starosti jako to, jestli Suroth spáchá či nespáchá sebevraždu. Co za ženskou si to bude muset vzít?
Když na dveře kdosi zabušil pěstí, ani se nenamáhal vstát. Cítil se v jádru otupělý a na povrchu celý odřený. Blaeric do vozu vrazil bez ptaní a z tmavohnědého pláště mu kapala voda. Plášť to byl starý, místy téměř prodřený, ale jemu zřejmě nezáleželo na tom, jestli je mokrý. Strážce všechny kromě Mata ignoroval, nebo skoro všechny. Ve skutečnosti si udělal chvilku, aby se zamyslel nad Seluciiným poprsím! „Joline tě chce, Cauthone," prohlásil s pohledem stále upřeným na ni. Světlo! Tohle bylo to poslední, co Mat dnes potřeboval.
„Kdo je Joline?" chtěla vědět Tuon.
Mat si jí nevšímal. „Vyřiď Joline, že za ní zajdu, jakmile vyjedeme, Blaeriku." Poslední, po čem toužil, bylo muset poslouchat další stížnosti Aes Sedai.
„Chce tě hned, Cauthone."
Mat se s hlubokým povzdechem zvedl a zdvihl z podlahy svou čepici. Blaeric se tvářil, jako by ho jinak hodlal vyvléct za límec. V současné náladě by byl Mat schopný do něj vrazit nůž, kdyby na něj sáhl. A

nakonec by skončil se zlomeným vazem, protože strážci nebrali nůž mezi žebry na lehkou váhu. Byl si celkem jistý, že když to jednou směl udělat, skončil mrtvý, a nebylo to z těch starých vzpomínek. Rozhodně nehodlal podstupovat rizika, kterým se mohl vyhnout.
„Kdo je Joline, Tretko?" Kdyby nevěděl opak, řekl by, že Tuon mluví žárlivě.
„Zatracená Aes Sedai," zamumlal, narazil si na hlavu čepici a dostal první a asi i poslední dnešní malé potěšení. Tuon šokem spadla brada. Zavřel za sebou dveře dřív, než mohla přijít na to, co říci. Velice malou radost. Jeden motýlek na hromadě hnoje. Tylin byla mrtvá a ať už Tom říkal cokoliv, mohli to ještě hodit na hledačky větru. A to nemluvil o Tuon a těch zatracených kostkách. Velice malý motýlek na velice velké hromadě hnoje.
Obloha byla zatažená a lilo jako z konve. Ve chvilce měl mokré vlasy, i přes čepici, a promáčený i kabát. Blaeric si toho nevšímal. Mat se mohl jen nahrbit a čvachtat loužemi na cestě. Navíc, než by si došel do vozu pro plášť, stejně by byl promočený na kůži. Kromě toho, počasí odpovídalo jeho náladě.
K jeho velkému překvapení, déšť nedéšť, za tu krátkou dobu, co byl uvnitř, lidé venku odvedli spoustu práce. Plátěná stěna byla dole a polovina vozů se zásobami kolem Tuonina vozu byla také pryč. Stejně jako většina uvázaných koní. Kolem po silnici rachotila velká železná klec s černohřívým lvem, tažená ospalým spřežením. Koně si spícího lva nevšímali stejně jako deště. Účinkující se již začínali vydávat na cestu, i když jak udržovali pořádek, to byla záhada. Většina stanů zmizela. Někde už odjely tři jasně barevné vozy, prve stojící vedle sebe, jinde byl pryč každý druhý a ještě dál vozy stále čekaly jako pevná hradba. Jediné, podle čeho se dalo poznat, že cirkusáci neprchají, byl Luca v jasně červeném plášti, popocházející ulicí, kde se chvílemi zastavil, aby nějakého muže poplácal po rameni nebo některé ženě pošeptal cosi, co ji rozesmálo. Kdyby se cirkus rozpadal, Luca by byl honil ty, kdo by se snažili odjet. Držel celý cirkus pohromadě hlavně svým přesvědčovacím umem a nikdy nenechal nikoho odejít, aniž by téměř ochraptěl, jak se mu to snažil rozmluvit. Mat věděl, že by ho mělo potěšit, že ho tu vidí, i když by ho nikdy nenapadlo, že by mu mohlo dojít zlato, ale v této chvíli pochyboval, že by ho cokoliv mohlo přimět cítit se jinak než otupěle a rozzlobeně.
Vůz, ke kterému ho Blaeric vedl, byl skoro stejně velký jako Lucův, ale nebyl barevný, nýbrž obílený. Bílá už dávno oprýskala a déšť ji smýval, takže byla spíš šedá tam, kde se ještě neobjevilo holé dřevo. Vůz patřil skupině klaunů, čtyřem morousům, kteří si divákům pro radost malovali obličeje, polévali se navzájem vodou a mlátili se nafouknutými prasečími měchýři a jinak utráceli čas a peníze za víno, kolik ho jen dokázali koupit. S tím, co jim Mat za pronájem zaplatil, mohli být opilí měsíce, a ještě víc stálo přimět někoho, aby je vzal k sobě.
Do vozu již byli zapřažení čtyři kosmatí, nezajímaví koně a Fen Mizar, Jolinin druhý strážce, seděl na kozlíku, zabalený ve starém šedém plášti a s opratěmi v ruce. Šikmé oči upíral na Mata jako vlk na drzé štěně. Strážcům se Matův plášť od samého začátku nelíbil, určitě by dokázali sestry dostat do bezpečí, jakmile by jednou překonaly městské hradby. Možná ano, ale Seanchané důkladně pátrali po ženách, které dokážou usměrňovat - cirkus sám prohledali po pádu Ebú Daru aspoň čtyřikrát - a stačilo maličké uklouznutí a všichni by skončili v kotli. Z toho, co říkali Egeanin a Domon, dokázali hledači přimět i balvan, aby pověděl všechno, co kdy viděl. Naštěstí si nebyly všechny sestry tak jisté jako Jolinini strážci. Aes Sedai obvykle váhaly, když se nemohly dohodnout, co dělat.
Když Mat došel ke schůdkům za vozem, Blaeric mu opřel ruku o prsa a zastavil ho. Obličej měl jako vytesaný ze dřeva a na tom, že mu po tvářích stéká voda, mu záleželo asi stejně jako dřevu. „S Fenem jsme ti vděční, že jsi ji dostal z města, Cauthone, ale tohle nemůže pokračovat. Sestry jsou natlačené, musí se dělit s ostatními ženami, a takhle to dál jít nemůže. Jestli nenajdeme jiný vůz, dojde k potížím."
„Kvůli tomu to všecko je?" zeptal se Mat nakvašeně a přitáhl si límec. Ne že by to pomohlo. Už měl úplně mokrá záda a vepředu na tom nebyl o moc líp. Jestli ho sem Joline vytáhla jen proto, aby mohla zase fňukat kvůli ubytování...
„Ona ti řekne, kvůli čemu to je, Cauthone. Jenom si pamatuj, co jsem řekl."
Mat s tichým spílání vylezl po zablácených schůdcích a vstoupil. Dveřmi ani moc nepráskl.
Vnitřek vozu vypadal dost podobně jako u Tuon, i když tady byly čtyři palandy, dvě sklopené ke stěnám nad dalšími dvěma. Neměl tušení, jak se tady vyspí šest žen, ale tušil, že to nejde zrovna klidně. Vzduch ve voze málem praskal jako mastnota na plotně. Na každé z dolních postelí seděly tří ženy a různě

pozorovaly nebo ignorovaly ženy sedící naproti. Joline, která nikdy nebyla držena jako damane, se chovala, jako by tři sul'dam neexistovaly. Jak si tak četla v malé, ve dřevě vázané knížce, byla každým coulem Aes Sedai a nadutost na tyčce, i přes obnošené modré šaty, jež donedávna patřily ženě, která cvičila lvy. Druhé dvě sestry však věděly z první ruky, jaké to je být damane. Edesina tři sul'dam pozorovala ostražitě, jednu ruku položenou na noži, a Teslyn neustále uhýbala pohledem a dívala se kamkoliv kromě na sul'dam a mačkala si tmavé vlněné sukně. Mat nevěděl, jak Egeanin donutila tři sul'dam, aby pomohly uprchnout damane, ale i když je úřady hledaly stejně usilovně jako Egeanin, ani o vlásek nezměnily svůj postoj k ženám, které umějí usměrňovat. Bethamin, vysoká a tmavá jako Tuon, v ebúdarských šatech s velmi hlubokým výstřihem a sukněmi přišitými nad kolenem, aby byly vidět vybledlé červené spodničky, vypadala jako matka čekající na to, až dítě nevyhnutelně udělá nějakou lumpárnu, a žlutovlasá Seta, v šedém suknu s vysokým límcem, které ji krylo od brady po paty, se tvářila, že studuje nebezpečné psy, které bude dříve nebo později nutné strčit do klece. Renna, ta, jež mluvila o sekání rukou a nohou, předstírala, že si taky čte, ale každou chvíli zvedla klamně mírné hnědé oči od útlého svazku a překontrolovala Aes Sedai a pokaždé se u toho nepříjemně usmála. Mat by nejraději začal klít dřív, než některá vůbec otevřela pusu. Moudrý muž se držel dál od žen, když spolu byly na nože, zvlášť když mezi nimi byly Aes Sedai, ale takhle to bylo vždycky, když vstoupil do tohoto vozu.

„Mělo by to být důležitý, Joline." Rozepnul si kabát a snažil se z něj vytřást vodu. Usoudil, že jednodušší bude ho vykroutit. „Právě jsem zjistil, že tu noc, kdy jsme odcházeli, gholam zabil Tylin, a nemám náladu na stížnosti."

Joline si vyšívanou záložkou pečlivě označila místo a složila knihu v dlaních, než promluvila. Aes Sedai nikdy nespěchají, jenom čekají, až to udělají všichni ostatní. Bez něj by už teď nejspíš sama nosila a'dam, ale on si taky nikdy nevšiml, že by Aes Sedai byly vyhlášené svou vděčností. To, co řekl o Tylin, přešla. „Blaeric mi sdělil, že cirkus se již vydal na cestu," pronesla chladně, „ale ty to musíš zastavit. Luca poslechne jenom tebe." Nepatrně přitom stiskla rty. Aes Sedai také nebyly zvyklé na to, že je někdo neposlechl, a zelené neuměly právě nejlépe skrývat svou nelibost. „Prozatím musíme na Lugard zapomenout. Musíme se přepravit přes přístav a jít do Illianu."

To byl jeden z mnoha špatných návrhů, které od ní slyšel, i když ona to pochopitelně nemyslela jako návrh. V tom byla ještě horší než Egeanin. Když už byla polovina cirkusu na cestě, trvalo by celý den jenom dostat všechny k přívozu, a to by navíc znamenalo vstoupit do města. Cesta do Lugardu by cirkus odvedla od Seanchanů, jak nejrychleji to jen šlo, zatímco podél celé hranice s Illianem tábořili vojáci, a možná i dál. Egeanin se zdráhala povědět, co věděla, ale Tom uměl tyhle věci vyzvědět. Mat se ale nenamáhal něco říkat. Ani nemusel.

„Ne," pronesla Teslyn napjatým hlasem a její illiánský přízvuk byl dost výrazný. Naklonila se přes Edesinu a vypadala, jako by třikrát denně žvýkala kamení, tvrdá, zuby zaťaté, ale v očích měla nejistotu, kterou tam vložilo pár týdnů, co strávila jako damane. „Ne, Joline. Už jsem ti říkala, že to nemůžeme riskovat! Nemůžeme!"

„Světlo!" vyplivla Joline a praštila s knihou na podlahu. „Ovládej se, Teslyn! To, že tě chvilku drželi v zajetí, není důvod se hned zhroutit!"

„Zhroutit? Zhroutit? Nech je, ať ti nasadí ten obojek, a potom si mluv o zhroucení!" Teslyn vyletěla ruka ke krku, jako by stále ještě cítila a'dam. „Pomoz mi ji přesvědčit, Edesino. Kvůli ní skončíme zase s obojkem, jestli ji to necháme udělat!"

Edesina se opřela o zeď - štíhlá, hezká žena s černými vlasy do pasu, a vždycky mlčela, když se červená a zelená hádaly, což dělávaly často - ale Joline se na ni ani nepodívala. „Ty žádáš vzbouřenkyni o pomoc, Teslyn? Měly jsme ji nechat Seanchanům! Poslouchej mě. Cítíš to právě tak jako já. Opravdu bys raději čelila většímu nebezpečí, aby ses vyhnula menšímu?"

„Menšímu!" prskla Teslyn. „Nevíš nic o -!"

Renna natáhla ruku a upustila knihu na podlahu, až to prásklo. „Kdyby nás můj pán na chvilku opustil, pořád máme a'dam a můžeme tyhlety holky rychle naučit slušnému chování." Její přízvuk zněl jako hudba, ale úsměv ze rtů jí nikdy nedostoupil až k hnědým očím. „Nikdy se nevyplácí nechat je se ulívat." Mluvila, jako by myslela vážně to, co říká. Joline na tři sul'dam zírala s rozčilenou nevírou, ale Edesina se prudce

narovnala a s odhodlaným výrazem popadla svůj nůž a Teslyn se naopak přitiskla ke zdi, ruce pevně sepjaté v pase.
„To nebude nutné," řekl Mat po chvíli. Jen po krátké chviličce. Nicméně jakkoliv bylo příjemné mít Joline „usazenou", Edesina byla schopná nůž vytáhnout, a to by vypustilo kočku mezi kuřata bez ohledu na to, jak by to nakonec dopadlo. „O jakém větším nebezpečí to mluvíš, Joline? Joline? Jaké nebezpečí je právě teď větší než Seanchané?"
Zelená usoudila, že její civění na Bethamin žádný dojem nedělá, a obrátila se místo toho na Mata. Kdyby nebyla Aes Sedai, byl by řekl, že se tváří trucovitě. Joline nesnášela vysvětlování. „Když už to musíš vědět, někdo usměrňuje." Teslyn a Edesina kývaly, červená sestra váhavě, žlutá důrazně.
„V táboře?" vylekal se Mat a přitiskl ruku na stříbrnou liščí hlavu pod košilí, ale medailonek nebyl studený.
„Daleko," přiznala Joline, stále neochotně. „Na severu."
„Mnohem dál, než by kterákoliv z nás měla být schopná vycítit usměrňování," přidala se Edesina s nádechem strachu v hlase. „Zpracovávané množství saidaru musí být obrovské, nepředstavitelné."
Odmlčela se, když po ní Joline loupla pohledem. Ta se pak obrátila zpátky k Matovi, jako kdyby se rozhodovala, kolik mu toho má povědět.
„Na tuto vzdálenost," pokračovala, „bychom neměly být schopné při usměrňování vycítit kteroukoliv sestru z Věže. Musí to být Zaprodanci, a ať dělají cokoliv, nechceme se k tomu přiblížit víc, než bude nezbytně nutné."
Mat chvíli mlčel, pak konečně promluvil: „Jestli je to dost daleko, budeme se držet plánu."
Joline se dál hádala, ale on ji prostě neposlouchal. Kdykoliv pomyslel na Randa nebo Perrina, hlavou mu zavířily barvy. Usoudil, že to patří k tomu být ta'veren. Tentokrát nemyslel ani na jednoho z nich, ale barvy se náhle objevily, vějíř tisíce duh. Tentokrát barvy skoro vytvořily obraz, nejasnou podobu snad muže a ženy, sedící na zemi tváří k sobě. Vzápětí to zmizelo, ale on to věděl stejně jistě, jako znal své jméno. Ne Zaprodanci. Rand. A nemohl nemyslet na to, co Rand asi dělal, když se kostky zastavily.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Příběh panenky

Furyk Karede zíral na svůj psací stůl, aniž by viděl papíry a mapy na něm rozložené. Obě olejové lampy byly zapálené a stály na stole, ale on je nepotřeboval. Slunce již muselo vystoupit nad obzor, ale od chvíle, kdy se probudil z neklidného spánku a pronesl modlitbu k císařovně, kéž žije věčně, jen si oblékl župan v tmavé císařské zeleni, která jaksi trvala na tom, že bude černá, a od té doby tam jen nehybně seděl. Dokonce se ani neoholil. Přestalo pršet a jeho napadlo říct Ajimburovi, svému sluhovi, aby otevřel okna a vpustil do jeho pokoje u Tulačky trochu čerstvého vzduchu. Čerstvý vzduch by mu mohl pročistit hlavu. Ale během posledních pěti dní byly v dešti přestávky, končící náhlým lijavcem, a on měl postel mezi okny. Pak by musel pověsit matraci a pokrývky v kuchyni, aby mu uschly.
Ajimbura vykvíkl a spokojeně zabručel. Karede vzhlédl a viděl, že šlachovitý mužík drží na špičce nože bezvládnou krysu, velkou jako malá kočka. Nebyla první, kterou Ajimbura v tomto pokoji zabil, což bylo něco, co by se podle Karedeho určitě nestalo, kdyby hostinec ještě vlastnila Setalle Ananová, třebaže počet krys v Ebú Daru zřejmě s příchodem jara dost stoupl. Ajimbura sám vypadal trochu jako svraštělá krysa, a zubil se spokojeně i divoce zároveň. Po více než třech stoletích pod nadvládou císařství byly kaensadské horské kmeny jen zpola civilizované a jen zpola zkrocené. Ten muž nosil prokvetlé tmavě rudé vlasy spletené do silného copu, jenž mu spadal do pasu, aby z něj byla dobrá trofej, kdyby si někdy našel cestu zpátky do svých hor a padl v jedné z nekonečných krevních pomst mezi rody či kmeny, a trval na tom, že bude pít z poháru se stříbrným okrajem, na němž každý, kdo se pořádně podíval, poznal, že je to vršek něčí lebky.
„Jestli to hodláš sníst," poznamenal Karede, jako by tu byly nějaké pochybnosti, „vykucháš si ji ve stájích, aby tě nikdo neviděl." Ajimbura byl ochotný jíst cokoliv kromě ještěrek, které měl jeho kmen z nějakého důvodu, jejž nikdy neobjasnil, zakázané.
„Ale ovšem, ó vznešený," opáčil mužík a nahrbil se, což u těchto lidí znamenalo úklonu. „Dobře vím, jak to mezi lidmi z města chodí, a nikdy bych vznešeného neztrapnil." Po dvaceti letech v Karedeho službách by krysu klidně stáhl a opekl si ji nad ohněm v malém cihlovém krbu, pokud by ho Karede neupozornil. Ajimbura seškrábl mrtvolku do malého plátěného pytlíku, který strčil do rohu na později, a nůž pečlivě otřel, než ho vrátil do pochvy. Pak si dřepl na paty a čekal, co bude Karede potřebovat. V případě nutnosti by takhle čekal celý den, stejně trpělivě jako da'covale. Karede nikdy nepřišel na to, proč přesně Ajimbura opustil svůj horský domov a vydal se za jedním ze smrtonošů. Byl to mnohem omezenější život, než jaký znal předtím, a kromě toho ho Karede třikrát skoro zabil, než se k tomu rozhodl.
Karede pustil sluhu z hlavy a vrátil se k tomu, co zrovna leželo před ním na stole, i když zatím nehodlal brát do ruky pero. Na generálpraporečníka ho povýšili za menší úspěchy v bitvách s asha'many v době, kdy jen málokdo dosáhl jakéhokoliv úspěchu, a teď, protože velel v boji proti mužům, již dokázali usměrňovat, si někteří mysleli, že musí vědět něco o tom, jak bojovat s marath'damane. To nikdo nedělal už celá staletí a od chvíle, kdy ty tak zvané Aes Sedai odhalily svou neznámou zbraň jen pár leguí od místa, kde seděl, hodně se uvažovalo o tom, jak jejich moc ochromit. A to nebyla jediná žádost, která mu ležela na stole. Kromě obvyklé dávky požadavků a hlášení, vyžadujících jeho podpis, jeho poznámek ohledně sil, jaké proti nim stály v Illianu, se dožadovali čtyři pánové a tři paní a ohledně zvláštního aielského problému šest paní a pět pánů, ale o těchto problémech se bude rozhodovat jinde a nejspíš už se o nich rozhodlo. Jeho poznámky budou použity pouze k boji o to, kdo bude co ovládat během návratu. V každém případě byla válka vždycky až druhým úkolem smrtonosné gardy. Ach, smrtonoši byli vždycky tam, kdykoliv došlo k velké bitvě, ozbrojená ruka císařovny, kéž žije věčně, aby udeřili na její nepřátele, ať už byla sama přítomna, nebo nikoliv, a vždycky byli v čele tam, kde byl boj nejzuřivější, ale prvním úkolem vždycky bylo chránit životy a osoby císařské rodiny. A před devíti dny vznešená paní Tuon zmizela, jako by ji pohltila bouře. Karede na ni nemyslel jako na Dceru Devíti měsíců, nemohl, dokud nezjistí, že už není pod závojem.
Ani ho nenapadlo sáhnout si na život, i když hanbu cítil silně. Jen urození se směli uchýlit ke snadné cestě,

jak uniknout ostudě. Smrtonosná garda bojovala až do konce. Její osobní gardě velel Musenge, ale jako nejvýše postavený člen gardy na této straně Arythského oceánu bylo Karedeho povinností bezpečně ji vrátit. Z toho či onoho důvodu prohledali každičkou škvíru ve městě, každé plavidlo větší než pramice, ale většinou hledali muži, kteří nevěděli, co hledají, nevěděli, že osud návratu možná závisí na jejich přičinlivosti. Byla to jeho povinnost. Pochopitelně císařská rodina se oddávala mnohem složitějším intrikám než zbytek urozených a vznešená paní Tuon často hrála skutečně složitou hru a hrála ji ostře a nebezpečně. Jen málokdo věděl, že zmizela již dvakrát a byla prohlášena za mrtvou až po zřízení jejích pohřebních ritů a že to všechno sama naplánovala. Ať už byl ale důvod jejího zmizení jakýkoli, musel ji najít a chránit. Zatím však neměl tušení jak. Pohltila ji bouře. Nebo možná paní Stínů. Pokusů o její únos či zavraždění bylo ode dne jejího narození bezpočtu. Jestli ji najde mrtvou, bude muset zjistit, kdo ji zabil, kdo k tomu dal rozkaz, a pomstít ji za každou cenu. To také byla jeho povinnost.

Do místnosti z chodby bez zaklepání vklouzl štíhlý muž. Podle hrubého kabátu to mohl být stájník, ale žádný místní člověk neměl jeho světlé vlasy ani modré oči, jimiž přelétl místnost, jako by si všechno ukládal do paměti. Ruka mu vklouzla pod kabát a Karede zvážil dva způsoby, jak ho zabít holou rukou, v té kratičké chvilce, než vytáhl malou, zlatem lemovanou slonovinovou destičku s krkavcem a věží. Hledači pravdy klepat nemuseli. A jejich zabíjení se neschvalovalo.

„Nechej nás," nakázal hledač Ajimburovi a destičku schoval, jakmile se ujistil, že ji Karede poznal. Mužík dál nehybně dřepěl a hledač překvapeně zvedl obočí. Dokonce i v Kaensadských horách všichni věděli, že slovo hledače je zákon. No, v některých odlehlejších horských pevnostech možná ne, pokud si mysleli, že nikdo neví, že k nim hledač zavítal, ale Ajimbura měl mít rozum.

„Počkej venku," rozkázal mu Karede ostře a Ajimbura vyskočil a zamumlal: „Slyším a poslouchám, ó vznešený." Před odchodem z místnosti si však hledače pozorně prohlédl, jako by se chtěl ujistil, že hledač ví, že si poznamenal jeho tvář. Jednou se takhle připraví o hlavu.

„Věrnost je drahocenná vlastnost," řekl světlovlasý muž s pohledem upřeným na stůl, když za sebou Ajimbura zavřel dveře. „Jsi zapleten do plánů pána Yulana, generálpraporečníku Karede? Nečekal bych, že se do toho zaplete smrtonosná garda."

Karede došel k dvěma bronzovým těžítkům ve tvaru lvů a nechal mapu Tar Valonu, aby se stočila. Ostatní ještě nebyly rozvinuté. „Na to se musíš zeptat pána Yulana, hledači. Věrnost Křišťálovému trůnu je drahocenná nad dech života, a vzápětí následuje vědění, kdy mlčet. Čím víc někdo o věci mluví, tím víc o ní zjistí, co by vědět neměl."

Nikdo kromě císařské rodiny neplísnil hledače nebo ruku, která ho vedla, ale světlovlasý chlapík se tvářil nevzrušeně. Usadil se v ušáku, sepjal prsty a zadíval se přes ně na Karedeho, jenž se buď mohl posadit do svého křesla, nebo si toho muže nechat skoro za zády. Většina lidí by byla nervózní z toho, že mají hledače v místnosti. Karede skryl úsměv a nepohnul se. Stačilo jen nepatrně pootočit hlavu, a on byl vycvičený tak, že jasně viděl i koutkem oka.

„Musíš být hrdý na své syny," pokračoval hledač, „dva tě následovali do smrtonosné gardy a třetí je na seznamu čestných mrtvých. Tvá žena by byla velmi hrdá."

„Jak se jmenuješ, hledači?" Ticho místo odpovědi bylo ohlušující. Víc lidí hledače plísnilo, než se jich ptalo na jméno.

„Mor," ozvalo se nakonec. „Almurat Mor." Tak. Mor. Měl tedy předka, jenž přišel s Luthairem Pendragem, a byl na to právem hrdý. Bez přístupu do chovných knih, kam nesměli žádní da'covale, Karede nemohl zjistit, zda jsou některé příběhy o jeho vlastních předcích pravdivé - možná měl také předka, jenž kdysi šel za velkým Jestřábím křídlem - ale na tom nezáleželo. Muži, kteří se snažili stát na ramenou svých předků, místo aby se postavili na vlastní nohy, často skončili kratší o hlavu. Zvlášť da'covale.

„Říkej mi Furyk. Oba jsme majetkem Křišťálového trůnu. Co ode mě chceš, Almurate? Myslím, že nejde o povídání o rodině." Kdyby měli jeho synové potíže, nezmínil by se o nich tak brzo, a Kalii už nemohlo nic ublížit. Karede viděl, že hledač svádí vnitřní boj, i když to docela dobře skrýval. Ztratil vedení nad rozhovorem - jak mohl čekat, když ukazoval svou destičku, jako by každý smrtonoš nebyl připravený vrazit si na rozkaz dýku do srdce.

„Poslechni si příběh," začal Mor pomalu, „a potom mi řekni, co si o něm myslíš." Upřel na Karedeho

pohled, kterým ho studoval, zvažoval, oceňoval, jako kdyby byl Karede vystavený na prodej na dražebním pódiu. „Tohle k nám přišlo v posledních několika dnech." Námi myslel hledače. „Začalo to mezi místními, aspoň co se nám podařilo určit, i když zdroj jsme ještě nenašli. Údajně dívka se seandarským přízvukem vymáhala od kupců tady v Ebú Daru zlato a šperky. Byl zmíněn titul Dcera Devíti měsíců." Znechuceně se zaškaredil a na okamžik mu konečky prstů zbělely, jak je k sobě tiskl. „Nikdo z místních zřejmě netuší, co ten titul znamená, ale popis té dívky je pozoruhodně přesný. Pozoruhodně. A nikdo si nemůže vzpomenout, že by to slyšel předtím než... předtím, než byla objevena vražda Tylin," dokončil a rozhodl se určit čas podle nejméně nepříjemné události.
„Se seandarským přízvukem," pronesl Karede bezvýrazně a Mor kývl. „Doneslo se to i našim lidem."
Nebyla to otázka, Mor však znovu kývl. Seandarský přízvuk a přesný popis, dvě věci, které si místní nemohli vymyslet. Někdo hrál velmi nebezpečnou hru. Nebezpečnou pro něj i pro říši. „Jak bere nedávné události Tarasinský palác?" Mezi sluhy budou naslouchači, nejspíš už i mezi ebúdarskými sloužícími, a co se doslechnou naslouchači, to se brzy dozvědí i hledači.
Mor otázku samozřejmě pochopil. Zmiňovat se o něčem, o čem se mluvit nemělo, nebylo nutné. Hledač odpověděl nevzrušeným tónem. „Družina vznešené paní Tuon se chová, jako kdyby se nic nestalo, až na Anath, její pravdomluvčí, která se stáhla do ústraní, ale slyšel jsem, že to pro ni není nic neobvyklého. Suroth sama je v soukromí ještě rozrušenější než na veřejnosti. Spí špatně, štěká na své oblíbence a nechává svůj majetek tlouct kvůli maličkostem. Nařídila popravit každý den jednoho hledače, dokud se věci nespraví, a tento rozkaz dnes ráno zrušila až tehdy, když si uvědomila, že by jí mohli dřív dojít hledači." Nepatrně pokrčil rameny, snad aby ukázal, že pro hledače to není důležité, možná úlevou, že unikl. „Je to pochopitelné. Bude-li předvolána k tomu, aby složila ze svého jednání účty, bude se modlit o smrt deseti tisíce slz. Ostatním urozeným, kteří vědí, co se stalo, začínají růst oči na temeni. Několik jich už nechalo v tichosti připravit pohřeb, aby pokryli všechny možnosti."
Karede se chtěl na muže lépe podívat. Byl na urážky zvyklý - to patřilo k výcviku - ale tohle... Odstrčil křeslo, vstal a posadil se na okraj psacího stolu. Mor na něj bez mrknutí zíral, připravený bránit se před útokem, a Karede se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Proč jsi přišel za mnou, jestli si myslíš, že jsou do toho zapletení smrtonoši?" Z toho, jak se snažil udržet hlas klidný, se málem dusil. Od chvíle, kdy smrtonosná garda přísahala na mrtvolu Luthaira Pendraga, že bude chránit jeho syna, mezi gardisty nikdy nedošlo ke zradě! Nikdy!
Mor se uvolnil, když si uvědomil, že ho Karede nehodlá zabít, alespoň ne hned, ale na čele se mu leskl pot. „Slyšel jsem, že smrtonoš uvidí i dech motýla. Nemáš něco k pití?"
Karede krátce ukázal na cihlový krb, kde vedle plamenů stál stříbrný pohár a džbán, aby zůstaly v teple. Tam stály, nedotčené, od té doby, co je Ajimbura přinesl, když se Karede probudil. „Víno už je možná studené, ale nalej si, kolik budeš chtít. A až si svlažíš hrdlo, odpovíš mi na otázku. Buď podezíráš gardisty, nebo mě chceš zatáhnout do nějaké vlastní hry, a na mé oči, já zjistím, co z toho je pravda a proč to děláš."
Hledač si dřepl ke krbu a pozoroval ho koutkem oka, ale když se natáhl pro džbán, zamračil se a trochu sebou trhl. Vedle poháru stála věc, která vypadala jako miska se stříbrným okrajem a stříbrným podstavcem se vzorem beraního rohu. Světlo nebes, tolikrát Ajimburovi říkal, že má tu věc nějak uklidit! Nebylo pochyb, že Mor poznal, co to je.
Tak on zvažuje, že by se gardisté mohli účastnit zrady? „Nalej mi laskavě taky."
Mor zamrkal, maličko ustaraně - držel jediný pohár - a pak mu v očích zasvitlo pochopení. A znepokojilo ho to. Nalil víno i do misky, trochu roztřeseně, a než misku zvedl, otřel si ruku o kabát. Každý člověk má své hranice, dokonce i hledač, a pokud je někdo dotlačen až k nim, je zvlášť nebezpečný, ale Mor byl navíc vyvedený z rovnováhy.
Karede si misku vzal oběma rukama, zvedl ji do výše a sklonil hlavu. „Na císařovnu, kéž žije věčně ve cti a slávě. Smrt a hanbu jejím nepřátelům."
„Na císařovnu, kéž žije věčně ve cti a slávě," zopakoval Mor, skloniv hlavu a zvednuv pohár. „Smrt a hanbu jejím nepřátelům."
Karede si přiložil Ajimburův pohár ke rtům a cítil, jak ho druhý muž pozoruje. Víno bylo opravdu studené, koření zhořklo, a byla tu i slabá pachuť leštěnky na stříbro. Říkal si, že chuť prachu mrtvého je

jen jeho představivost.
Mor rychle vychlemtal polovinu vína a potom zazíral do poháru, jak si zřejmě uvědomil, co udělal. Viditelně mu dalo práci se ovládnout. „Furyk Karede," začal rázně. „Narozen před čtyřiceti dvěma lety tkalcům, v majetku jistého Jalida Magonineho, řemeslníka v Ancarid. V patnácti vybrán k výcviku do smrtonosné gardy. Dvakrát pochvala za hrdinství, v depeších zmíněn třikrát, pak, jako veterán po sedmi letech, jmenován osobním strážcem vznešené paní Tuon při jejím narození." Tenkrát se tak pochopitelně nejmenovala, ale zmínit její rodné jméno by byla urážka. „Tentýž rok, jako jeden ze tří, kteří přežili první známý útok na její život, vybrán pro výcvik na důstojníka. Sloužil během Mujamiho povstání a Jianminského incidentu, další pochvaly za hrdinství, další zmínky v depeších, a převelen zpět k osobní stráži vznešené paní těsně před jejími prvními pravými jmeninami." Zadíval se do svého vína a pak najednou vzhlédl. „Na vlastní žádost. To je neobvyklé. Další rok jsi utržil tři vážná zranění, když jsi ji chránil vlastním tělem před dalšími najatými vrahy. Dala ti svůj nejvzácnější majetek, panenku. Po další pozoruhodné službě, s dalšími pochvalami a zmínkami, tě vybrali do osobní stráže samotné císařovny, kéž žije věčně, a tam jsi sloužil do chvíle, než tě určili, abys doprovázel vznešeného pána Turaka do těchto zemí s Hailene. Časy se mění, lidé se mění, ale než jsi šel chránit trůn, ještě dvakrát jsi žádal o přidělení k osobní stráži vznešené paní Tuon. Velmi neobvyklé. A tu panenku sis nechal, dokud ji nezničil velký požár Sohimy, asi deset let."
Nikoli poprvé byl Karede vděčný za svůj výcvik, jenž mu umožňoval za všech okolností udržovat hladkou tvář. Neuvážené výrazy poskytovaly protivníkovi příliš velkou výhodu. Vzpomínal na tvář malé holčičky, která mu položila tu panenku do nosítek. Stále ji slyšel. Chránil jsi mě vlastním životem, takže si musíš vzít Emeldu, aby ona dávala pozor na tebe, řekla. Samozřejmě tě nemůže doopravdy chránit, je to jenom panenka. Ale nech si ji jako připomínku, že tě vždycky vyslyším, vyslovíš-li mé jméno. Pochopitelně pokud budu ještě naživu.
„Mou ctí je věrnost," pravil a opatrně položil Ajimburův pohár na stůl, aby si nevylil víno na papíry. Ať už jeho sluha leštil stříbro sebevíc, Karede si nemyslel, že by se pohár někdy namáhal umýt. „Věrnost trůnu. Proč jsi za mnou přišel?"
Mor se pohnul, takže ušák byl mezi nimi. Nepochybně si myslel, že vypadá nedbale, ale očividně by nejradši pohárem mrštil. Pod kabátem na zádech měl nůž a nejspíš ještě jeden někde jinde. „Tři hlášení o přidělení k osobní stráži vznešené paní Tuon. A nechal sis tu panenku."
„To jsem pochopil," sdělil mu Karede suše. Gardisté si neměli vytvořit náklonnost k těm, které měli chránit. Smrtonosná garda sloužila výhradně Křišťálovému trůnu a sloužila komukoliv, kdo na něj usedl, z celé duše a srdce. Ale on si pamatoval vážnou tvář té holčičky, uvědomující si již tehdy, že se možná nedožije toho, aby mohla splnit svou povinnost, ale stejně se snažila ji splnit. A nechal si její panenku.
„Ale na těch řečech o dívce je víc, že?"
„Dech motýla," zamumlal hledač. „Je mi potěšením promluvit si s někým, kdo tak rychle chápe. V noci, kdy byla zavražděna Tylin, byly z kotců v Tarasinském paláci odvedeny dvě damane. Obě bývalé Aes Sedai. Nepřipadá ti to jako příliš velká shoda okolností?"
„Mně připadá každá shoda okolností podezřelá, Almurate. Ale co to má společného s těmi řečmi a... ostatními věcmi?"
„Tahle síť je zamotanější, než si umíš představit. Té noci opustilo palác několik dalších lidí, mezi jinými mladý muž, který byl asi Tylinin mazlíček, čtyři muži, kteří byli rozhodně vojáci, a jeden stařec, jakýsi Tom Merrilin, nebo si tak alespoň říkal, ale byl mnohem vzdělanější, než bys čekal. Všichni byli v různých dobách viděni s Aes Sedai, které byly ve městě předtím, než si ho říše znovu vzala." Hledač se napjatě naklonil nad lenoch. „Tylin možná nezavraždili proto, že složila přísahu věrnosti, ale proto, že zjistila věci, jež mohly být nebezpečné. Mohla být neopatrná v tom, co vyjevila chlapci v polštářích, a on to donesl Merrilinovi. Můžeme mu tak říkat, dokud nezjistíme příhodnější jméno. Čím víc o něm zjišťuju, tím zajímavější je: zná svět, mluví uhlazeně, v přítomnosti šlechticů a korunovaných hlav je klidný. Vlastně bys řekl dvořan, kdybys nevěděl, že je sluha. Jestli měla Bílá věž s Ebú Darem nějaké plány, mohla by poslat takového muže, aby je provedl."
Plány. Karede bez uvažování zvedl Ajimburův pohár a skoro se napil dřív, než si uvědomil, co dělá. Dál ale pohár držel, aby to nevypadalo, že je zmatený. Každý - aspoň z těch, kdo to věděli - si byl jistý, že

zmizení vznešené paní Tuon je součástí boje o nástupnictví po císařovně, kéž žije věčně. Takový byl život v císařské rodině. Kdyby byla vznešená paní Tuon nakonec přece jenom mrtvá, musel by být jmenován nový dědic. Kdyby byla mrtvá. A kdyby ne... Bílá věž by poslala své nejlepší, pokud ji chtěla unést. Jestli s ním ovšem hledač nehrál nějakou vlastní hru. Hledači se vždycky snažili ulovit každého kromě samotné císařovny, kéž žije věčně. „Přednesl jsi to svým nadřízeným a oni to odmítli, jinak bys s tím nechodil za mnou. To, nebo... Ty ses jim o tom nezmínil, že ne? Proč ne?"
„Věc je mnohem zamotanější, než si umíš představit," pronesl Mor tiše a jedním okem sledoval dveře, jako by měl podezření, že je někdo poslouchá. Proč začal být opatrný až teď? „Je tu mnoho... komplikací. Ty dvě damane odvedla paní Egeanin Tamarath, která předtím měla styky s Aes Sedai. Vlastně dost důvěrné styky. Velmi důvěrné. Očividně vypustila ostatní damane, aby kryla svůj útěk. Egeanin opustila město té noci se třemi damane ve svém doprovodu a také, jak si myslíme, s Merrilinem a ostatními. Nevíme, kdo byla ta třetí damane - máme podezření, že to byl někdo důležitý z Atha'an Miere nebo možná nějaká Aes Sedai, která se skrývala ve městě - ale identifikovali jsme sul'dam, jež použila, a dvě měly bližší vztahy se Suroth. A ona sama měla mnoho styků s Aes Sedai." Přese všechnu ostražitost to Mor řekl, jako by to nebyl blesk z čistého nebe. Nebylo divu, že je tak nervózní.
Aha. Suroth se tedy spikla s Aes Sedai a podplatila některé hledače výše postavené než Mor a Bílá věž poslala lidi pod velením jednoho ze svých nejlepších mužů, aby provedli jisté věci. Všechno to bylo uvěřitelné. Když Karedeho vyslali s Předběžníky, dostalza úkol dohlížet na urozené kvůli přehnané ctižádosti. Takhle daleko od říše vždycky existovala možnost, že se pokusí zřídit si vlastní království. A on sám vysílal muže do měst, o kterých věděl, že padnou, ať je budou obyvatelé bránit sebevíc, aby nepřítele poškodili zevnitř.
„Máš směr, Almurate?"
Mor zavrtěl hlavou. „Odjeli na sever a v palácových stájích se zmínili o Jehannahu, ale to vypadá na zřejmý pokus o úskok. Při první příležitosti změní směr. Prohlížíme všechny čluny dost velké, aby je převezly přes řeku, ale tak velká plavidla se objevují pořád. Na tomhle místě není žádný řád."
„To mi dává hodně námětů k přemýšlení."
Hledač se zaškaredil, lehce zkřivil rty, ale zřejmě si uvědomil, že víc už se Karede nepřizná. Kývl. „Ať už uděláš cokoliv, měl bys vědět jedno. Možná si říkáš, jak to děvče z kupců vůbec něco vylákalo. Zřejmě ji vždycky doprovázeli dva nebo tři vojáci. Popis jejich zbroje je také velice přesný." Natáhl ruku, jako kdyby se chtěl dotknout Karedeho županu, ale moudře nechal ruku klesnout. „Většina lidí to nazývá černou. Chápeš? Ať už se rozhodneš udělat cokoliv, neotálej." Zvedl pohár. „Na tvé zdraví, generálpraporečníku Furyku. Na tvé zdraví a na zdraví říše."
Karede bez váhání dopil Ajimburův pohár.
Hledač odešel stejně náhle, jako přišel, a chvíli poté, co se za ním zavřely dveře, zase se otevřely a vstoupil Ajimbura. Mužík se vyčítavě zadíval na lebku v Karedeho rukou.
„Ty o těch řečech víš, Ajimburo?" To se klidně mohl ptát, jestli ráno vyšlo slunce, jako jestli Ajimbura poslouchal. On to tedy rozhodně nepopřel.
„Nepošpiním si jazyk takovou špínou, ó vznešený," prohlásil a narovnal se do své plné výšky.
Karede si povzdechl. Ať už vznešená paní Tuon zmizela z vlastní vůle či z vůle někoho jiného, hrozilo jí velké nebezpečí. A jestli ty řeči byly nějaká Morova intrika, nejlepší způsob, jak porazit jiného v jeho vlastní hře, bylo hrát svou vlastní hru. „Odlož mou břitvu." Posadil se, vzal si pero a levou rukou si přidržel rukáv županu.
Brzy po poledni následujícího dne se přepravoval přes přístav na přívozu, který vyplouval každou hodinu podle přesného zvonění. Byla to neohrabaná bárka, která se silně kolébala, jak ji opačiny poháněly po vlnách. Kupecké vozy s plachtami, přivázané na oporkách na palubě, skřípaly s každým zhoupnutím, koně nervózně podupávali a veslaři museli odhánět vozky a najaté stráže, kteří chtěli vyprázdnit žaludek přes okraj. Někdo prostě neměl na pohyb vody žaludek. Sama obchodnice, baculatá žena s měděnou pletí, stála na přídi, zabalená do tmavého pláště, snadno vyrovnávala pohyby přívozu a upřeně sledovala blížící se přístaviště. Karedeho vedle sebe si nevšímala. Možná poznala, že je Seanehan, podle sedla na jeho hnědákovi, když už ne jinak, ale on měl přes zelený kabát s červenými lemy prostý šedý plášť, takže pokud na něj vůbec myslela, tak jen jako na obyčejného vojáka. S mečem u pasu nicméně nebyl

osadník. Ve městě mohly být bystřejší oči i přes všechno, co podnikl, aby se jim vyhnul, s tím však nemohl nic dělat. S trochou štěstí má den, možná dva, než si někdo uvědomí, že se do hostince, kde přebýval, hned tak nevrátí.
Jakmile přívoz dorazil ke kůží obaleným kůlům mola, vyhoupl se do sedla a byl první, kdo projel, jakmile se vrata otevřela. Obchodnice stále vyháněla své vozky na kozlíky a převozníci odvazovali kola. Karede nechal Aldazara kráčet pomalu, protože dláždění bylo stále ještě mokré a plné koňských koblížků a ovčího trusu. Zrychlil až na Illiánské silnici, i když ho ani pak nenechal cválat. Netrpělivost byla nectnost, pokud člověk nevěděl, jak dlouhá cesta ho čeká.
Silnici za přístavištěm lemovaly jen hostince, budovy s plochou střechou, s popraskanou a loupající se bílou omítkou a vybledlými vývěsními štíty, pokud měly vůbec nějaké. Silnice tvořila severní okraj Rahadu a na lavičkách před hostinci se povalovali ošuntělí muži a mrzutě se dívali, jak projíždí kolem. Nebyli mrzutí proto, že byl Seanehan. Usoudil, že na každého na koňském hřbetě by se tvářili stejně. Vlastně asi na každého, kdo měl v kapse trochu peněz. Ale brzy je nechal za zády a příštích několik hodin projížděl olivovými háji a mezi malými statky, kde byli dělníci natolik zvyklí na cestující, že od práce na poli ani nevzhlédli. Moc lidí tudy ale necestovalo, jen hrstka žebřiňáků s vysokými koly a dvakrát tolik kupeckých povozů rachotilo směrem k Ebú Daru s najatými strážemi okolo. Mnoho vozků a kupci měli výrazné illiánské plnovousy. Bylo zvláštní, že Illian dál posílal své zboží do Ebú Daru a současně bojoval proti říši, ale lidé na této straně Východního moře se často chovali divně, měli zvláštní zvyky, které se zrovna moc nepodobaly příběhům vyprávěným o domovině velkého Jestřábího křídla. Často se jim to tady vůbec nepodobalo. Bylo třeba zdejší lidi pochopit, pokud měli být přivedeni do říše, ale to nebyla jeho věc, to bylo na výše postavených, než byl on. On měl své povinnosti.
Statky ustoupily lesům a křoví a jeho stín se před ním dloužil, jak už slunce klesalo k obzoru, když uviděl, co hledal. Těsně před ním dřepěl na severní krajnici Ajimbura a pískal na rákosovou píšťalu, zobrazení lenocha a ulejváka. Než k němu Karede dorazil, zastrčil si píšťalu za pás, zvedl svůj hnědý plášť a zmizel v křoví. Karede se ohlédl, aby se ujistil, že je silnice prázdná, a pak s Aldazarem na stejném místě odbočil ze silnice.
Mužík čekal mimo dohled silnice mezi jakýmisi mohutnými borovicemi, vysokými dobře pětadvacet sáhů. Zase pokrčil rameny místo úklony a vyškrábal se do sedla štíhlého ryzáka s bílými ponožkami. Trval na tom, že bílé nohy u koně přinášejí štěstí. „Tudy, ó vznešený?" řekl, a když mu Karede ukázal, že může, zamířil s koněm hlouběji do lesa.
Museli ujet jen asi půl míle, ale nikdo z těch, kdo projížděli po silnici, netušil, co čeká na velké mýtině. Musenge přivedl sto gardistů na dobrých koních a dvacet ogierských zahradníků, všechny v plné zbroji, spolu se soumary, nesoucími zásoby na dva týdny. Bude mezi nimi i nákladní kůň, jehož Ajimbura vyvedl včera s Karedeho zbrojí. Hlouček sul'dam stál vedle vlastních koní a některé poplácávaly šest uvázaných damane. Když mu Musenge vyjel vstříc, se zachmuřeným Harthou - prvním zahradníkem - majícím sekeru se zelenými střapci přehozenou přes rameno, jedna z žen, Melitene, der'sul'dam vznešené paní Tuon, nasedla a připojila se k nim.
Musenge a Hartha se dotkli pěstmi srdce a Karede jejich pozdrav opětoval, ale očima zalétl k damane. Zvláště k jedné, malé ženě, kterou po vlasech hladila tmavá sul'dam s hranatým obličejem. Tvář damane byla vždycky klamná - stárly pomalu a žily velmi dlouhou dobu - ale tahle byla jiná, ten rozdíl se naučil přičítat těm, jež si říkaly Aes Sedai. „Jaký důvod jsi uvedla, abys je dostala z města všechny naráz?" zeptal se.
„Cvičení, generálpraporečníku," odpověděla Melitene s trpkým úsměvem. „Všichni vždycky věří, že jde o cvičení." Vykládalo se, že vznešená paní Tuon ve skutečnosti nepotřebuje žádnou der'sul'dam, aby cvičila její majetek, ale Melitene, s dlouhými vlasy víc bílými než černými, byla zkušená nejen ve svém řemesle a věděla, nač se doopravdy ptá. Požádal Musengeho, aby přivedl dvě damane, pokud to půjde.
„Nikdo z nás nechtěl zůstat tady, generálpraporečníku. Ne, když se jedná o tohle. A Mylen..." To musela být bývalá Aes Sedai. „Když jsme opustily město, řekly jsme damane, proč odcházíme. Vždycky je nejlepší, když vědí, co mají čekat. Od té doby Mylen uklidňujeme. Ona vznešenou paní miluje. Všechny ji milují, ale Mylen ji uctívá, jako kdyby už seděla na Křišťálovém trůně. Jestli Mylen dostane do rukou jednu z těch ‚Aes Sedai'," zasmála se, „budeme si muset pospíšit, aby nám ještě stála za uvazování."

„Nevidím tu důvod ke smíchu," zabručel Hartha. Ogier byl ještě ošlehanější a šedivější než Musenge, dlouhé kníry měl šedé a oči jako černé kameny. Byl zahradníkem ještě dřív, než se Karede narodil, možná ještě předtím, než se narodil jeho děd. „Nemáme žádný cíl. Snažíme se chytat vítr do sítě."
Melitene rychle zvážněla a Musenge se tvářil ještě zachmuřeněji než Hartha, pokud to vůbec bylo možné.
Za deset dní lidé, jež hledali, urazili mnoho mil. Nejlepší, koho Bílá věž mohla poslat, by nebyl tak nestydatý, aby zamířil rovnou na východ poté, co zkusil tu lest s Jehannahem, ani tak hloupý, aby zamířil rovnou na sever, ale stále bylo třeba prohledat velkou a stále se zvětšující oblast. „Tak to musíme rozhodit sítě bez otálení," prohlásil Karede, „a rozhodit je hustě."
Musenge a Hartha kývli. Co musela smrtonosná garda udělat, to udělá. Třeba i chytí vítr.

KAPITOLA PÁTÁ

Kování kladiva

Běžel rychle nocí, i když na zemi ležel sníh. Byl jedno se stíny, hnal se lesem a v měsíčním světle viděl skoro stejně jasně jako za denního světla. Hustou srst mu probíral vítr a náhle k němu přinesl pach, z něhož se mu srst zježila a srdce se mu rozbušilo nenávistí větší než k nezrozeným. Nenávistí a jistotou, že se blíží smrt. Teď už neměl na vybranou. Zrychlil a hnal se vstříc smrti.
Perrin se náhle probudil do tmy před svítáním pod jedním ze zásobovacích vozů na vysokých kolech. Do kostí mu ze země pronikal chlad, i když měl těžký, kožišinou podšitý plášť a dvě pokrývky, a také vál vítr, ne moc silný, zato však ledový. Když si rukama v plechových rukavicích otíral obličej, ve vousech mu zapraskala námraza. Aspoň to vypadalo, že nesněží víc než v noci. Příliš často se probouzel pokrytý navátým sněhem a sníh zvědům ztěžoval práci. Velice rád by si promluvil s Elyasem stejně, jako hovořival s vlky. Pak by nemusel snášet to nekonečné čekání. Únava se ho držela jako druhá košile. Ani si nevzpomínal, kdy se v noci pořádně vyspal. Ale nepřipadalo mu to důležité. V těchto dnech mu jen žár hněvu dával sílu, aby vydržel v pohybu.
Usoudil, že ho neprobudil sen. Každou noc ležel a čekal na noční můry a ony každou noc přišly. V nejhorších našel Faile mrtvou nebo ji nenašel vůbec. Z těch se probouzel zalitý potem. Vším méně hrozným se prospal, nebo se jen napůl probudil, když ho trolloci zaživa rozsekávali do kotle nebo mu draghkar požíral duši. Tento sen se vytrácel rychle, jako všechny obyčejné sny, ale vzpomínal si, jak je vlkem a cítí... Co? Něco, co vlci nenávidí víc než myrddraaly. Něco, o čem vlk ví, že ho to zabije. To, co věděl v tom snu, bylo pryč, zůstala jen matná vzpomínka. Nebyl ve vlčím snu, v tom odraze světa vezdejšího, kde mrtví vlci přebývají dál a živí se s nimi mohou radit. Vlčí sen mu vždycky zůstal v hlavě zcela jasný, ať už do něj vstoupil vědomě nebo ne. Ale tento sen mu stále připadal skutečný a jaksi naléhavý.
Ležel nehybně na zádech a v duchu pátral po vlcích. Snažil se je přimět, aby mu pomohli při tomhle lovu, jenže marně. Přesvědčit je, aby se zajímali o konání dvounožců, bylo přinejlepším obtížné. Velkým skupinám lidí se vlci vyhýbali a pro ně bylo půl tuctu už dost velká skupina, aby drželi zpátky. Lidé lovili vlčí kořist a většina se vlky snažila na potkání zabíjet. V myšlenkách nic nenašel, ale po nějaké době v

dálce zachytil nějaké vlky. Nebyl si jistý, jak daleko jsou, ale bylo to jako zachytit šepot téměř na hranici slyšitelnosti. Byli hodně daleko. To bylo zvláštní. Přes roztroušené vesnice a zámky, dokonce i občas nějaké to městečko, tohle byla hlavně země vlků, většinou nedotčené hvozdy s velikým množstvím vysoké i menší zvěře.
Se smečkou, k níž nepatřil, bylo vždycky nutné hovořit formálně. Zdvořile vyslal mezi vlky svoje jméno, Mladý vlk, a také svůj pach, a v odpověď dostal jejich, Listolov, Vysoký medvěd, Bělochvost, Brko a Hřmící mlha a plno dalších. Smečka byla dost velká a vedla je Listolov, vlčice působící velmi sebejistě. Brko, chytrý a na vrcholu sil, byl jejím druhem. O Mladém býkovi slyšeli a byli ochotní si promluvit s přítelem slavného Dlouhého tesáka, prvního dvounožce, jenž s vlky mluvil po době tak dlouhé, až působila jako věky zmizelé v mlhách času. Všechno to byl proud obrazů a vzpomínek na pachy, které se mu v hlavě měnily ve slova, stejně jako slova, která si pomyslel, se nějak stávala obrazy a pachy, jež chápali oni.
Chtěl bych něco zjistit, pomyslel si, když vyřídili pozdravy. Co vlk nenávidí víc než nezrozené? Pokoušel se vzpomenout si na ten pach ze snu, aby ho k němu přidal, jenže ten se mu ze vzpomínek ztratil. Něco, o čem vlk ví, že to znamená smrt.
Odpovědělo mu ticho a pramínek strachu promísený nenávistí, odhodláním a zdráháním. Ten strach už od vlků cítil dřív - nade všechno se báli požáru, ženoucího se lesem, alespoň si to myslel - ale tohle byl takový protivný strach, z něhož mu naskakovala husí kůže, celý se třásl a vyskakoval kvůli stínům. Promísený odhodláním pokračovat bez ohledu na cokoliv, byla to však víc hrůza než strach. Vlci takový děs nikdy necítili. Ale tihle ano.
Jeden po druhém se mu vytráceli z vědomí, schválně ho vyháněli, až zůstala jen Listolov. Poslední lov se blíží, řekla nakonec a vzápětí byla také pryč.
Urazil jsem vás? Vyslal za nimi. Jestli ano, tak pouze z nevědomosti. Ale neodpověděli mu. Alespoň tihle vlci už s ním nepromluví, rozhodně ne v brzké době.
Poslední lov se blíží. Tak vlci nazývali Poslední bitvu, Tarmon Gai'don. Věděli, že přijde, konečný střet mezi Světlem a Stínem, ačkoliv proč tomu tak musí být, to neuměli vysvětlit. Některé věci byly osudem, stejně jako východ a západ slunce a měsíce, a bylo osudem mnoha vlků, že při Posledním lovu zahynou. Báli se něčeho jiného. Perrin měl silný pocit, že on tam také bude muset být, že je předurčeno, aby tam byl, jenže pokud k Poslední bitvě dojde brzy, tak při ní nebude. Čekala ho práce, jíž se nemohl vyhnout - nechtěl! - dokonce ani kvůli Tarmon Gai'donu ne.
Vypudil z mysli bezejmenné děsy i Poslední bitvu, sundal si rukavice a sáhl si do kapsy kabátu pro kus řemenu, který tam měl. V ranním rituálu na něm mechanicky udělal další uzel a pak přejel prsty po řemeni a počítal. Dvaadvacet uzlů. Dvacet dvě rána od chvíle, kdy byla Faile unesena.
Zpočátku si nemyslel, že je nutné to počítat. Ten první den věřil, že je chladný a otupělý, ale zcela soustředěný, jenomže když se ohlédl zpět, viděl, že byl zahlcen nespoutaným vztekem a spalující touhou najít ty Shaidy co nejrychleji. Mezi Aiely, kteří unesli Faile, byli i muži z jiných kmenů, ale podle důkazů byla většina z nich Shaidové, a tak on na ně taky myslel. Touha vyrvat jim Faile z rukou dřív, než jí ublíží, mu stahovala hrdlo, až se málem dusil. Pochopitelně hodlal zachránit i ostatní ženy, které chytili spolu s ní, jenomže občas si musel v hlavě přeříkat jejich jména, aby se ujistil, že na ně nezapomněl úplně. Alliandre Maritha Kigarin, královna Ghealdanu a jeho lenice. Stále mu připadalo velice divné, že mu někdo složil přísahu věrnosti, zvlášť královna - byl přece kovář! Býval kovář, kdysi - ale měl k Alliandre povinnosti a nebýt něj, ona by se do nebezpečí nedostala. Bain, Shaardad z Černé skály, Chiad, Goshien z Kamenné řeky, aielské Děvy oštěpu, které za Faile přišly do Ghealdanu a Amadicie. Bojovaly i s trolloky ve Dvouříčí, když Perrin potřeboval každou ruku, která udržela nějakou zbraň, a tím si vysloužily právo dělat si na něj nároky. Arrela Shiego a Lacile Aldorwin, dvě hloupé mladé ženy, které si myslely, že se naučí být jako Aielové, nebo jako nějaká divná verze Aielů. Ony přísahaly věrnost Faile, stejně jako Maighdin Dorlainová, uprchlice bez měďáku, kterou Faile vzala pod svá křídla jako komornou. Nemohl opustit Faileiny lidi. Faile ni Bashere t'Aybara.
Litanie se vrátila zpět k ní, k jeho ženě, k dechu jeho života. Se zaúpěním sevřel řemen tak pevně, až se mu uzly bolestivě vtiskly do dlaně zpevněné dlouhými dny práce s kladivem. Světlo, dvaadvacet dní! Práce se železem ho naučila, že spěch ničí kov, ale na začátku taktéž spěchal, cestoval na jih průchody,

které vytvořili asha'mani Grady a Neald, až na místo, kde byly nalezeny nejjižnější stopy Shaidů, pak ještě dál na jih, směrem, kterým vedly stopy, jakmile asha'mani dokázali vytvořit další průchody. A trápil se každou vteřinu, kdy museli odpočívat, než mohli udělat další průchod a udržet ho otevřený dost dlouho, aby mohli všichni projít. Užíral se tím, že musí Faile osvobodit za každou cenu. Bolest během dní sílila, když zvědové pátrali stále dál a dál v neobydlené divočině, aniž by nalezli sebemenší stopu, že tu někdy někdo byl, až pochopil, že se musí vrátit po stopách, a pak se škvařil další dny ve vlastní šťávě, než ho asha'mani dovedli zpět, a pátral po nějakém náznaku, kde Shaidové odbočili.
Měl vědět, že odbočí. Na jihu by se sice dostali do teplejších krajin beze sněhu, jenž byl pro Aiely tak cizí, avšak zároveň by se tím dostali blíž k Seanchanům v Ebú Daru. Věděl o Seanchanech a měl čekat, že to zjistí i Shaidové! Jim šlo o kořist, ne o boj se Seanchany a damane. Další dny pomalu pochodovali se zvědy vepředu, dny, kdy padající sníh oslepoval dokonce i Aiely a donutil je zastavit, až konečně Jondyn Barran našel strom se škrábanci způsobenými vozem a Elyas ze sněhu pod ním vyhrabal zlomený aielský oštěp. A Perrin konečně odbočil na východ, nejvýš dva dny jižně od místa, kam cestovali poprvé. Když si to uvědomil, chtělo se mu výt, ale pevně se ovládal. Nesměl se vzdát, nesměl, ne, když na něm byla Faile závislá. Tehdy začal schraňovat vztek, začal ho tvarovat.
Její únosci získali velký náskok, protože byl příliš ukvapený, ale od té doby byl opatrný, jako kdyby byl v kovárně. Jeho hněv se vytvrdil a vytvaroval do určitého tvaru. Od chvíle, kdy opět narazili na stopu Shaidů, necestoval dál, než kam se od východu do západu slunce dostali zvědové, a bylo dobře, že byl opatrný, protože Shaidové několikrát náhle změnili směr, kličkovali, skoro jako by se nemohli rozhodnout, kam jdou. Nebo možná uhýbali, aby se připojili k dalším. Mohl se řídit pouze podle starých stop a táborů zasypaných sněhem, ale všichni zvědové se shodovali na tom, že počty Shaidů se zvětšují. Musely tu být pohromadě nejméně dva až tři klany, možná víc, což byla dost velká kořist. Pomalu ale jistě je začínal dohánět. A to bylo důležité.
Shaidové urazili větší vzdálenost, než by považoval za možné vzhledem ke sněhu a k tomu, kolik jich bylo, ale jim zřejmě nezáleželo na tom, zda je někdo sleduje. Možná věřili, že se nikdo neopováží. Občas tábořili i několik dní na stejném místě. Hněv vykovaný do určitého tvaru. Cestu Shaidů lemovaly zničené vesnice, městečka a panství, jako by byli lidské kobylky, vylupovali sklady a spolu s dobytkem odváděli i lidi. Často v době, kdy konečně dorazil na místo, nezůstal tam nikdo živý, jenom prázdné domy. Lidé odešli hledat potravu jinam. Eldar překročil v Altaře, kde byl malý přívoz, který používali formani a místní sedláci, ne kupci, a kdysi ho provozovali mezi dvěma vesnicemi na zalesněných březích řeky. Jak se přes řeku dostali Shaidové, to netušil, ale jemu otevřeli průchod asha'mani. Z přívozu zůstala jen kamenná mola na obou březích a několik nevypálených budov bylo opuštěných. Zůstali jen tři vyhublí zdivočelí psi, kteří se při pohledu na lidi stáhli. Hněv se vytvrdil a vytvaroval v kladivo.
Včera ráno narazil na mrňavou vísku, kde na stovky kopiníků a lučištníků, vyjíždějících za rozbřesku z lesa za rudým orlem Manetherenu a karmínovou vlčí hlavou, stříbrnými hvězdami Ghealdanu a zlatým jestřábem Mayene, následovaných dlouhým zástupem vozů na vysokých kolech a remont, zírala hrstka ohromených, ušmudlaných lidí. Když uviděli Gaula a ostatní Aiely, ochromení překonali a v panice se rozběhli do lesa. Pár jich pochytat, aby odpověděli na otázky, bylo těžké. Byli ochotní raději se uhnat k smrti než si pustit Aiely k tělu. V Brytanu byla jen desítka rodin, ale Shaidové odsud přede dvěma dny unesli devět mladých lidí spolu se všemi jejich zvířaty. Dva dny. Kladivo bylo nástroj pro určitou práci. Věděl, že musí být opatrný, jinak Faile ztratí navždycky, jenže kdyby byl opatrný přespříliš, ztratil by ji taky. Včera časně ráno řekl těm, kteří šli na zvědy, že mají jít dál než doteď a vrátit se až se západem slunce, pokud Shaidy nenajdou dřív. Za chvíli vyjde slunce a pár hodin nato se Elyas, Gaul a ostatní vrátí. Děvy a někteří dvouříčtí muži dokázali vystopovat i stín na vodě. Ačkoliv se Shaidové pohybovali rychle, zvědové byli rychlejší. Nebyli obtíženi rodinami, vozy a zajatci. Tentokrát poznají přesně, kde Shaidové jsou. Určitě. Věděl to. Naprosto jistě. Najde Faile a osvobodí ji. To bylo ze všeho na světě nejdůležitější, důležitější než zůstat naživu, pokud bude žít dost dlouho, aby toho dosáhl, jenže on byl kladivem, a pokud existoval nějaký způsob, jak toho dosáhnout, jakýkoliv způsob, hodlal tyhle Shaidy rozmlátit na kaši.
Odhodil pokrývky, znovu si natáhl plechové rukavice, zvedl sekeru, již měl položenou vedle sebe, s půlměsíčnou čepelí a těžkým bodcem, vykutálel se zpod vozu a vstal na udupaném sněhu. Kolem něj

stály v řadách vozy na bývalých brytanských polích. Příjezd dalších cizinců v takovém množství a ozbrojených, s cizími prapory, byl víc, než zbylí vesničané zvládli. Jakmile je Perrin nechal, ten ubohý zbyteček se rozprchl do lesů, s tím, co pobrali, na zádech a na saních. Utíkali, jako by byl Perrin další Shaido, a neohlíželi se ze strachu, že je sleduje.

Když si prostrčil sekeru silnou smyčkou na opasku, hlubší stín u vedlejšího vozu se protáhl a změnil se v muže zabaleného do pláště černějšího než noc. Perrina to nepřekvapilo. Ve vzduchu sice visel silný pach koní, jichž tu bylo několik tisíc, jezdeckých, náhradních i tažných, nemluvě o nasládlém pachu koňského hnoje, on ale při probuzení stejně zachytil pach druhého muže. Srpek měsíce nízko na obloze vydával dost světla, aby mu viděl do tváře, i když ne jasně, i na jílec meče s mosaznou hlavicí, který měl na zádech. Aram býval kdysi cikán, avšak Perrin usoudil, že už jím nikdy nebude, i když nosil jasně pruhovaný cikánský kabát. Nyní měl Aram ve tváři vepsanou tvrdost, kterou nezakryly ani stíny. Stál, jako by byl připravený tasit meč, a od chvíle, kdy unesli Faile, se hněv stal stálou součástí i jeho pachu. Když Faile unesli, hodně věcí se změnilo. Avšak Perrin ten hněv chápal. Předtím ho nechápal, ne doopravdy, ne, dokud neunesli Faile.

„Chtějí tě vidět, urozený pane Perrine," řekl Aram a trhl hlavou ke dvěma nejasným postavám rýsujícím se mezi vozy. Při hovoru se mu u úst tvořila pára. „Řekl jsem jim, aby tě nechali vyspat." Tuhle vadu Aram měl, příliš se o něj staral, i když ho o to nikdo nežádal.

Perrin zavětřil a oddělil pachy těch dvou stínů od koní. „Přijmu je hned. Ať mi připraví Tanečníka, Arame." Snažil se být v sedle dřív, než se probudil zbytek tábora. Částečně proto, že stát v klidu bylo pro něho stále obtížnější. Stát v klidu znamenalo, že nechytá Shaidy. Částečně se tím taky snažil vyhnout společnosti, pokud to jen šlo. Byl by vyjel na zvědy sám, kdyby lidé, již tu práci vykonávali, nebyli mnohem lepší než on.

„Ano, můj pane." Do Aramova pachu se vloudila zubatost, když se ploužil sněhem pryč, ale Perrin si toho stěží všiml. Jenom něco opravdu důležitého by přimělo Sebbana Balwera vyhrabat se z pokrývek ještě za tmy, a totéž platilo pro Selandu Darengil...

Balwer vypadal vyzáble i v tlustém kabátě a obličej měl téměř zakrytý kapuci. Kdyby se narovnal, místo aby se krčil, byl by skoro o dlaň vyšší než Cairhieňanka vedle něj, která nebyla moc vysoká. Choulil se a přeskakoval z nohy na nohu, jak mu zima pronikala podrážkami. Selanda, v tmavém mužském kabátě a spodkách, se hodně snažila nevšímat si teploty, i když se jí před obličejem tvořila pára, jak dýchala. Třásla se, ale stejně se jí dařilo naparovat se, s pláštěm přehozeným přes rameno a rukou v rukavičce položenou na jílci meče. Kapuci pláště měla také shozenou, takže bylo vidět, že má vlasy ostříhané nakrátko až na pramen na temeni, který měla na šíji svázaný tmavou pentlí. Selanda vedla ty hlupáky, kteří chtěli napodobovat Aiely, Aiely nosící meče. Její pach byl měkký a hustý jako rosol. Byla ustaraná. Z Balwera bylo cítit soustředění, ale on byl soustředěný skoro vždycky.

Hubený mužík přestal poskakovat, aby se mohl rychle poklonit. „Urozená paní Selanda má zprávy, o kterých jsem usoudil, že bys je měl slyšet od ní, můj pane." Hlas měl suchý a přesný. Stejně by mluvil, i kdyby měl hlavu položenou na popravčím špalku. „Má paní, prosím?" Byl jenom tajemník - Failein a Perrinův tajemník - puntičkářský, rezervovaný chlapík a Selanda byla šlechtična, ale od Balwera to neznělo jako prosba.

Loupla po něm okem a posunula si meč. Perrin se napjal, že ji chytí. Nemyslel si, že by skutečně tasila, ale nebyl si jí jistý, ani jejími směšnými přáteli, aby ji bral na lehkou váhu. Balwer ji jenom pozoroval s hlavou nakloněnou na stranu a byla z něj cítit netrpělivost, ne starosti.

Selanda pohodila hlavou a otočila se k Perrinovi. „Vidím tě, můj pane Perrine Zlatooký," začala se strohým cairhienským přízvukem, ale došlo jí, že na její hraní si na Aiela nemá trpělivost, a tak honem pokračovala. „Dnes v noci jsem zjistila tři věci. První a nejméně důležitá je, že Haviar hlásil, že Masema včera vyslal do Amadicie dalšího jezdce. Nerion se ho snažil sledovat, jenomže ho ztratil."

„Vyřiď Nerionovi, že jsem řekl, že nemá nikoho sledovat," sdělil jí ostře. „A Haviarovi totéž. Měli by to vědět! Mají pozorovat, poslouchat a hlásit, co viděli a slyšeli, nic víc. Rozumíš?" Selanda rychle kývla a na okamžik z ní byl cítit strach. Strach z něj, usoudil Perrin, strach z toho, že se na ni zlobí. Žluté oči u člověka některé lidi vyváděly z míry. Sundal ruku ze sekery a sepjal ruce za zády.

Haviar a Nerion byli další z dvou desítek Faileiných mladých hňupů, jeden byl Tairen, druhý Cairhieňan.

Faile je využívala jako špehy, což ho z nějakého důvodu stále žralo, i když mu řekla do očí, že špehování je záležitostí manželky. Muž musel dávat dobrý pozor, když si myslel, že si jeho žena dělá legraci, poněvadž si ji zrovna dělat nemusela. Celá ta představa špehování ho vyváděla z míry, ale jestli je mohla využívat Faile, mohl je využívat i její manžel, když to bylo nutné. Ale pouze ti dva. Masema byl zřejmě přesvědčený, že dřív nebo později za ním půjde každý kromě temných druhů, ale kdyby k němu z Perrinova tábora přešlo příliš mnoho lidí, mohl by je začít podezírat.
„A neříkej mu Masema, ani tady," dodal stroze. Ten chlap totiž poslední dobou tvrdil, že Masema Dagar ve skutečnosti zemřel a z hrobu povstal jako prorok pána Draka Znovuzrozeného, a při zmínce o svém dřívějším jméně byl ještě nedůtklivější než obvykle. „Uklouzne ti to na špatným místě a budeš mít štěstí, když jen pošle pár svých rváčů, aby tě zbičovali, až tě příště najdou samotnou." Selanda znovu kývla, vážně, a tentokrát beze strachu. Světlo, tihle Faileini kreténi ani nepoznali, kdy by se měli bát.
„Už skoro svítá," zamumlal Balwer, zachvěl se a přitáhl si plášť k tělu. „Brzy budou všichni vstávat a některé věc je lepší probírat tak, aby to neviděl každý. Bude-li má paní pokračovat?" Znovu to nebyl jen návrh. Selanda a ostatní Faileini příživníci byli dobří jen na to, aby vyvolávali potíže, a Balwer ji z nějakého důvodu provokoval, ale ona sebou jen rozpačitě škubla a omluvila se.
Opravdu se začínalo objevovat světlo, alespoň pro Perrinovy oči. Obloha nad nimi byla stále černá, posetá jasnými hvězdami, ale on už skoro rozeznával barvu šesti úzkých pruhů na přednici Selandina kabátu. Rozhodně pruhy rozeznával. Došlo mu, že spal déle než obvykle, a zavrčel. Nemohl si dovolit poddat se únavě, jakkoli unavený byl! Musel si poslechnout Selandinu zprávu - nedělala by si starosti jenom kvůli tomu, že Masema někam poslal jezdce, neboť to dělal skoro každý den - ale už se nervózně ohlížel po Aramovi s Tanečníkem. Zachytil nějakou činnost mezi koňmi, nicméně po jeho koni nebylo zatím ani vidu.
„Ta druhá věc, můj pane," pokračovala Selanda, „je, že Haviar viděl soudky se slanečky a soleným hovězím s altarskými značkami, a hodně jich bylo. Říkal, že mezi Mas... mezi prorokovými lidmi jsou taky Altařané. Několik jich vypadá na řemeslníky a pár na kupce nebo městské úředníky. V každém případě to jsou zavedení lidé a někteří si zřejmě nejsou jistí, jestli se rozhodli správně. Stačilo by se zeptat a mohli bychom zjistit, odkud se ty ryby a hovězí vzaly. A možná bychom pro tebe získali víc špehů."
„Vím, odkud ty ryby a hovězí pocházejí, a ty taky," odsekl Perrin podrážděně. Za zády zatínal ruce v pěst. Doufal, že když postupují tak rychle, nebude moci Masema vysílat nájezdníky. Byli stejně špatní jako Shaidové, pokud ne horší. Nabídli lidem možnost přísahat věrnost Draku Znovuzrozenému a ty, kteří odmítli nebo jen prostě váhali příliš dlouho, upálili nebo probodli. V každém případě se od lidí, ať už vytáhli s Masemou nebo ne, čekaly velkorysé dary na podporu prorokovy věci, zatímco ti, kdo zemřeli, byli nepochybně temní druzi a jejich majetek se zabavil. Zloději přišli podle Masemova zákona o ruku, ale podle něj nic z toho, co jeho nájezdníci dělali, krádež nebyla. Podle jeho zákonů bylo za vraždu a spoustu dalších zločinů oběšení, ale spousta jeho následovníků zřejmě raději vraždila než přijímala přísahy. Tak získali větší kořist a pro některé byla vražda příjemným rozptýlením před snídaní.
„Řekni jim, ať se drží dál od těch Altařanů," pokračoval Perrin. „Za Masemou se táhne kdejaká pakáž, a i kdyby měli postranní úmysly, nepotrvá dlouho, než nasáknou zápalem jako ostatní. Pak bez váhání rozpářou i souseda, natož někoho, kdo jim bude dávat špatný otázky. Já chci jen vědět, co Masema provádí, co plánuje."
Bylo jasné, že má něco za lubem. Tvrdil, že pro každého kromě Randa je rouháním dotýkat se jediné síly, tvrdil, že se chce jen připojit k Randovi. Jako vždycky při pomyšlení na Randa Perrinovi před očima zavířily barvy, tentokrát jasnější než obvykle, ale hněv je odpařil. Ale rouhání nerouhání, cestování Masema přijal, a to nebylo jenom tak nějaké usměrňování, ale mužské usměrňování. A ať tvrdil cokoliv, udělal to, aby zůstal co nejdéle na západě, ne proto, aby pomohl zachránit Faile. Perrin obvykle lidem věřil, dokud se neukázalo, že nejsou spolehliví, ale stačilo si přičichnout k Masemovi, aby věděl, že ten chlapík je šílený jako zvíře se vzteklinou, a ještě méně důvěryhodný.
Uvažoval o tom, jak ho zarazit, ať už plánoval cokoliv. O tom, jak zabránit Masemovi ve vraždění a pálení. Masema měl s sebou deset či dvanáct tisíc lidí, možná víc - nebyl zrovna vstřícný, když došlo na čísla, a poněvadž tábořili jako špinavá banda, nedali se spočítat - a Perrin jich neměl ani čtvrtinu, z čehož

bylo několik set vozků a pacholků a dalších, kteří by v boji spíš zdržovali než pomáhali, ale se třemi Aes Sedai a dvěma asha'many, nemluvě o šesti aielských moudrých, mohl Masemu zarazit. Moudré a dvě z Aes Sedai by se toho ochotně zúčastnily. Víc než jen ochotně. Chtěly Masemu zabít. Ale kdyby jeho vojsko rozehnal, vznikly by pouze stovky menších tlup, jež by se rozptýlily po celé Altaře a dál a loupily by a zabíjely pro sebe, místo ve jménu Draka Znovuzrozeného. Rozehnat Shaidy by mělo stejné následky, usoudil a přestal na to myslet. Zarazit Masemu chtělo čas, který neměl. Dokud nebudou Shaidové rozdrcení.

„Co je ta třetí věc, kterou jsi zjistila, Selando?" zeptal se drsně. K jeho úžasu začala páchnout ještě většími starostmi.

„Haviar někoho viděl," začala pomalu. „Ale neřekl mi to hned." Hlas jí ztvrdl. „Zajistila jsem, že už se to víckrát nestane!" Zhluboka se nadechla a pak to z ní vyletělo: „Masuri Sedai Masemu... proroka navštívila. Je to pravda, můj pane, věř mi! Haviar ji viděl víc než jednou. Proklouzne do jejich tábora v kapuci a odejde stejně, ale on jí dvakrát viděl jasně do tváře. Pokaždé ji doprovází muž a občas další žena. Haviar toho muže neviděl dost jasně, aby si byl jistý, ale popis odpovídá Rovairovi, Masuriinu strážci, a Haviar si je jistý, že ta druhá žena je Annoura Sedai."

Náhle se odmlčela, oči, jež na něj upírala, se jí v měsíčním světle temně leskly. Světlo, víc se bála, jak to vezme, než toho, co to znamená! Silou vůle rozevřel pěsti. Masema Aes Sedai nenáviděl skoro stejně jako temné druhy. Skoro je považoval za temné druhy. Tak proč přijímal dvě sestry? A proč ony chodily za ním? Annoura svůj názor na Masemu schovávala za svou aessedaiovskou tajuplností a dvojznačnými poznámkami, které mohly znamenat cokoliv, ale Masuri jasně řekla, že je ho třeba odpravit jako vzteklého psa.

„Ať Haviar a Nerion sestry stále sledují a pokusí se vyslechnout, o čem se s Masemou baví." Mohl se Haviar mýlit? Ne, v Masemově táboře bylo málo žen, tedy poměrně málo, a bylo hodně těžké si představit, že by si Tairen spletl jednu z těch nemytých, vraždychtivých babic s Masuri. Vedle žen, jež byly ochotné pochodovat s Masemou, vypadali muži obvykle jako cikáni. „Vyřiď jim ale, ať jsou opatrní. Lepší nechat si ujít příležitost než se nechat chytit. Když budou viset na stromě, k ničemu mi nebudou." Perrin věděl, že mluví drsně, a pokusil se zmírnit hlas. Od Faileina únosu mu to dělalo potíže.

„Vedla sis docela dobře, Selando." Alespoň na ni neštěkal. „I Haviar a Nerion. Faile by na vás byla pyšná, kdyby to věděla."

Rozzářila se úsměvem a narovnala se. Pýcha, čistá a jasná, pýcha na dobře vykonanou práci, téměř přerazila všechny ostatní její pachy! „Děkuju ti, můj pane. Děkuju!" Člověk by si myslel, že jí dal nějakou odměnu. Možná dal, když na to tak myslel. I když Faile by možná neměla takovou radost, že používá její špehy, nebo že o nich vůbec ví. Kdysi by ho pomyšlení, že Faile nemá z něčeho radost, vyvedlo z míry, ale to bylo předtím, než se dozvěděl o jejích špezích. A té maličkosti se Zlomenou korunou, která uklouzla Elyasovi. Všichni pořád tvrdili, že ženy mají tajemství, ale to mělo své hranice!

Balwer si upravil plášť na hubených ramenou a zakašlal do dlaně. „Dobře řečeno, můj pane. Velmi dobře. Má paní, určitě chceš předat příkazy urozeného pána Perrina, jakmile to jen bude možné. Nebylo by dobré, kdyby došlo k nějakým nedorozuměním."

Selanda kývla, aniž by odtrhla oči od Perrina. Otevřela pusu a Perrin si byl jistý, že hodlá říci něco o tom, jak doufá, že najde vodu a stín. Světlo, voda byla věc, jíž měli dostatek, i když byla většinou dost studená, a v této roční době nikdo nepotřeboval stín ani v poledne! Nejspíš to chtěla udělat, protože váhala, než řekla: „Milost tě provázej, můj pane. Pokud smím být tak otevřená, milost provázej i urozenou paní Faile v tobě."

Perrin trhl hlavou na znamení díků. Jako kdyby měl v puse prach. Milost měla legrační způsob, jak se projevit na Faile, když jí dala manžela, který ji nenašel ani po dvou týdnech pátrání. Děvy říkaly, že z ní udělali gai'šainku, že s ní nebudou špatně zacházet, ale musely přiznat, že tihle Shaidové už porušili stovky zvyků. Podle něj byl únos dost velké špatné zacházení. Hořký popel.

„Má paní si povede velmi dobře, můj pane," ozval se tiše Balwer a díval se, jak Selanda mizí ve tmě mezi vozy. To nebylo překvapením. Snažil se Perrinovi rozmluvit používat Selandu a její přátele z důvodu, že jsou horkokrevní a nespolehliví. „Má potřebné instinkty. Cairhieňané je obvykle mívají, i Tairenové, do jisté míry, přinejmenším šlechtici, zvlášť když -" Náhle se odmlčel a ostražitě se na Perrina podíval.

Kdyby to byl někdo jiný, Perrin by byl věřil, že řekl víc, než chtěl, ale pochyboval, že by si Balwer nechal něco takhle uklouznout. Jeho pach zůstával stálý, neposkakoval tak, jako by si byl nejistý. „Smím nabídnout jednu dvě poznámky k jejímu hlášení, můj pane?"
Křupání kopyt na sněhu ohlásilo příchod Arama, vedoucího Perrinova šedáka a svého vytáhlého bělouše. Oba se snažili jeden druhého hryznout a Aram je držel co nejdál od sebe, i když mu to dalo dost práce. Balwer si povzdechl.
„Před Aramem můžeš říct, cokoliv je třeba, mistře Balwere," podotkl Perrin. Mužík sklonil hlavu, že přijímá, ale taky si znovu povzdechl. Všichni v táboře věděli, že Balwer si umí dát dohromady různé řeči a náhodně zaslechnuté poznámky a věci, které lidé udělali, a poskládat obrázek toho, co se doopravdy stalo nebo co by se mohlo stát, a Balwer to považoval za součást své práce tajemníka, ale z nějakého důvodu rád předstíral, že nic takového nedělá. Byla to neškodná hra a Perrin mu rád vyhověl.
Vzal si od Arama Tanečníka a řekl: „Pojď kousek za námi, Arame. Musím si s mistrem Balwerem promluvit v soukromí." Balwer si povzdechl tak tiše, že ho Perrin skoro neslyšel.
Aram se za ně beze slova zařadil, když se vydali na cestu, ale zase měl ten špičatý a rozechvělý, slabě nakyslý pach. Tentokrát ho Perrin poznal, jenom tomu nevěnoval větší pozornost než obvykle. Aram žárlil na každého kromě Faile, kdo s Perrinem trávil čas. Perrin nevěděl, jak by to mohl zarazit, a navíc byl na Aramův majetnický pocit zvyklý, stejně jako na způsob, jak Balwer poskakuje vedle něj a ohlíží se přes rameno, aby se ujistil, že Aram není dost blízko, aby je slyšel, než se konečně rozhodne mluvit. Balwerův jako břitva ostrý pach podezíravosti, kupodivu suchý, ale stále podezíravý, byl protikladem k Aramově žárlivosti. Lidi, kteří se změnit nechtějí, změnit nelze.
Řady koní a vozy se zásobami se nacházely uprostřed tábora, kam se k nim nemohli dostat zloději, a i když obloha stále vypadala černá, aspoň pro obyčejné lidi, vozkové a pacholci, kteří spali poblíž, se už probouzeli, balili pokrývky a rozebírali přístřešky z borových větví, nasbíraných v okolním lese, pro případ, že by je mohli potřebovat příští noc. Kuchaři zapalovali ohně a stavěli na ně černé kotlíky, i když k jídlu byla jen řídká kaše a fazole. Lov občas přinesl trochu masa, srnčí, králičí, křepelčí a bažantí, ale hladových krků bylo příliš mnoho a tady neměli kde koupit zásoby od chvíle, kdy překročili Eldar.
Perrina doprovázelo klanění a pukrlata a „Dobré ráno, můj pane" a „Světlo tě provázej, můj pane." Zřejmě vycítili jeho odhodlání. Ode dne, kdy si uvědomil svůj omyl, nestrávil ani dvě noci na jednom místě. Jejich pozdravy opětoval, aniž by zpomalil.
Zbytek tábora tvořil kruh kolem koní a vozů. Dvouříčtí muži byli rozděleni do čtyř skupin a ghealdanští a mayenští kopiníci byli rozmístěni mezi nimi. Ať by na ně zaútočil kdokoliv a z kteréhokoliv směru, ocitl by se proti dvouříčským dlouhým lukům a zkušené kavalerii. Perrin se nebál toho, že by se znenadání objevili Shaidové, nýbrž Masemy. Ten muž se tvářil, že ho poslušně následuje, ale kromě zpráv o nájezdech zmizelo za poslední dva týdny devět Ghealdaňanů a osm Mayenerů, a nikdo nevěřil, že zběhli. Předtím, v den, kdy byla unesena Faile, bylo ze zálohy přepadeno a zabito dvacet Mayenerů, a nikdo nevěřil, že by je zabil někdo jiný než Masemovi muži. Existoval nejistý mír, zvláštní, ožehavý mír, ale měďák vsazený na to, že vytrvá, byl nejspíš měďák prohraný. Masema předstíral, že si neuvědomuje žádné nebezpečí pro tento mír, ale jeho stoupencům na tom ani za mák nezáleželo, a ať už Masema předstíral cokoliv, řídili se podle něj. Ale Perrin hodlal zařídit, nějak, aby to vydrželo, dokud nebude Faile volná. A udělat z tábora příliš tvrdý oříšek k rozlousknutí byl jeden ze způsobů, jak ten mír prodloužit.
Aielové neustále trvali na tom, že si na tom zvláštním koláči udělají vlastní klínek, i když jich nebylo ani padesát včetně gai'šainů, sloužících moudrým. Perrin se zadíval na jejich nízké, tmavé stany. Jediné další stany v táboře patřily Berelain a jejím dvěma služkám na druhé straně tábora, kousek od domků v Brytanu. Ty obývaly houfy vší a blech, takže se pro lidi naprosto nehodily, a stodoly páchly a byl v nich hrozný průvan a obývala je ještě horší havěť než domy. Děvy a Gaul, jediný muž mezi Aiely, jenž nebyl gai'šain, byli na výzvědách a aielské stany byly tiché, i když pach kouře, vycházející z otvorů ve střeše, mu prozradil, že gai'šainové již moudrým chystají a podávají snídani. Annoura byla Berelainina rádkyně a obvykle spala v jejím stanu, ale Masuri a Seonid budou s moudrými, možná že dokonce pomáhají gai'šainům se snídaní. Stále se snažily zakrýt fakt, že je moudré považují jen za učednice, i když to museli vědět již všichni v celém táboře. Každý, kdo uviděl Aes Sedai, jak nese dřevo nebo vodu, nebo slyšel,

jak ji třískají proutkem, si to mohl domyslet. Ty dvě Aes Sedai složily přísahu věrnosti Randovi - znovu mu před očima zavířily barvy, výbuch všech možných odstínů, a znovu se roztekly pod jeho hněvem - ale Edarru a ostatní moudré sem poslali, aby na ně dohlížely.
Jen Aes Sedai samy věděly, jak pevně je ty přísahy drží na otěži nebo kolik prostoru k manévrování mezi nimi mají, a ani jedna nesměla vyskočit, dokud moudrá neřekla ropucha. Seonid a Masuri, obě tvrdily, že Masemu je nutné rychle utratit jako vzteklého psa, a moudré souhlasily. Nebo to aspoň tvrdily. Je k pravdě nepřidržovaly tři přísahy, i když byla pravda, že tato konkrétní přísaha držela Aes Sedai spíš svým slovem než duchem. A on si vzpomínal, jak mu moudré říkaly, že podle Masuri lze vzteklého psa uvázat na vodítko. Nesměly skočit, pokud moudrá neřekla ropucha. Bylo to jako kovářský hlavolam s nabroušenými okraji. Musel ho rozlousknout, ale stačila jediná chyba a mohl by se pořezat až na kost.
Koutkem oka zachytil, že ho Balwer pozoruje, rty zamyšleně našpulené. Pták studující něco neznámého, ne ustrašený nebo hladový, jen zvědavý. Zatáhl za Tanečníkovy otěže a zrychlil, takže mužík musel poskakovat, aby mu stačil.
Dvouřičtí muži tábořili vedle Aielů na severovýchodě a Perrin uvažoval, zda jít směrem ke ghealdanským kopiníkům nebo k nejbližším Mayenerům, ale pak se nadechl a vydal se mezi své přátele a sousedy z domova. Všichni byli vzhůru, choulili se v pláštích a zbytky přístřešků přihazovali do ohně nebo krájeli zbytky včerejšího králíka do kaše v kotlících. Moc toho nenamluvili, a když ho uviděli, ostražitý pach u nich zhoustl. Na chvíli přestali brousit čepele, ale vzápětí už brousky zase šustily. Jejich oblíbenou zbraní byl luk, avšak každý měl i těžkou dýku nebo krátký meč, občas i dlouhý meč, a posbírali i oštěpy, halapartny a další tyčové zbraně s prapodivnými čepelemi a hroty, které se Shaidové nenamáhali sebrat s lupem. Na oštěpy byli zvyklí a pro ruce uvyklé na zacházení s holí během soutěží na hodech byly tyčové zbraně skoro totéž, akorát jeden konec byl zatížený kusem kovu. Vypadali hladově, unaveně a uzavřeně.
Občas někdo zvedl halapartnu s vlažným výkřikem „Zlatooký!", ale nikdo se toho nechopil, což by Perrina ještě před měsícem potěšilo. Od Faileina únosu se hodně věcí změnilo. Teď bylo jejich mlčení těžkopádné. Mladý Kenly Maerin, s tvářemi ještě bledými, jak si oškrábal svůj pokus o vous, se vyhnul pohledu do Perrinových očí a Jori Congar, rychloprstý, kdykoliv uviděl něco malého a cenného, a opilý, kdykoliv se mu to podařilo, si opovržlivě odplivl, když Perrin procházel kolem. Ban Crawe ho za to praštil do ramene, tvrdě, ale na Perrina se také nepodíval.
Dannil Lewin vstal a nervózně se zatahal za husté kníry, jež pod jeho zobanem vypadaly tak směšně. „Rozkazy, urozený pane Perrine?" Hubeňourovi se ve skutečnosti ulevilo, když Perrin zavrtěl hlavou, a zase se rychle posadil a zadíval se do kotlíku, jako by se nemohl dočkat své ranní kaše. Možná nemohl. Poslední dobou neměl plné břicho nikdo a Dannil neměl nikdy na kostech moc masa. Aram za Perrinem znechuceně zavrčel.
Kromě Dvouřičských tu byli další, ale nechovali se o nic lépe. Ach, Lamželezo Dorn, hromotluk se zjizveným obličejem, se zatahal za kštici a sklonil hlavu. Lamželezo vypadal jako rváč, hospodský povaleč, ale teď byl Perrinovým komorníkem, když nějakého potřeboval, což nebylo často, a mohl by jen chtít zachovávat se zaměstnavatelem dobré vztahy. Ale Basel Gill, obtloustlý bývalý hostinský, jehož si Faile vzala jako jejich shambayana, si s přehnanou péčí skládal pokrývky a držel plešatou hlavu dole, a Faileina hlavní komorná, Lini Eltringová, kostnatá bába, jejíž hubený obličej vypadal díky těsnému bílému drdolu ještě užší, se narovnala od míchání kaše, stiskla tenké rty a zvedla dlouhou dřevěnou lžíci, jako by Perrina zaháněla. Breana Taborwin, jíž v bledé cairhienské tváři plály tmavé oči, Lamželeza praštila po ruce a zamračila se na Perrina. Byla Lamželezova žena, ne manželka, a druhá z Faileiných tří komorných. Ti budou Shaidy sledovat, dokud nepadnou mrtví, pokud to bude nutné, a jakmile Faile najdou, vrhnou se jí kolem krku, ale jen Lamželezo se na Perrina tvářil aspoň trochu příjemně. Líp by se k němu mohl chovat Jur Grady - asha'manů se všichni ostatní stranili kvůli tomu, čím byli, a ani jeden se k Perrinovi nechoval nepřátelsky - ale přes hluk v táboře, jak lidé dupali po umrzlém sněhu a kleli, když náhodou uklouzli, byl Grady zabalený v pokrývkách pod borovým přístřeškem a chrápal. Perrin procházel mezi svými přáteli a sousedy a sluhy a cítil se sám. Muž mohl svou věrnost vyhlašovat jen určitou dobu, než se prostě vzdal. Srdce jeho žití leželo někde na severovýchodě. Jakmile je získá zpátky, všechno zase bude jako dřív.

Tábor obklopoval půldruhého sáhu široký kruh naostřených kůlů, a on zašel na kraj ghealdanské části tábora, kde byla ponechána cesta, aby mohli projet jezdci, i když byla tak úzká, že se Balwer s Aramem museli zařadit za něj. Před Dvouříčskými by musel opěšalý muž kličkovat, aby prošel mezi kůly. Okraj lesa byl asi tři sta kroků daleko, což pro dvouříčský luk nebylo nic. Rostly tady obrovské stromy s mohutnými větvemi. Perrin neznal všechny, ale viděl borovice, kaliny a jilmy, některé tři i čtyři kroky široké, a duby ještě větší. Tak velké stromy zahubily veškerý podrost kromě nejnižšího plevele a křoví, takže tu bylo dost volného prostoru, ale teď zde byla tma jako v pytli. Les byl starý, takový, který dokázal spolknout celé vojsko a nevyplivnout ani kosti.
Balwer ho následoval mezi kůly, než se rozhodl, že víc sám už s Perrinem hned tak nebude. „Ti jezdci, které Masema vyslal, můj pane," začal a podržel si plášť, aby mohl vrhnout podezíravý pohled na Arama, jenž se mu lhostejně podíval do očí.
„Já vím," řekl Perrin, „myslíš, že jeli za bělokabátníky." Chtěl být v pohybu, daleko od přátel. Položil ruku na sedlovou hrušku, ale ještě nenasedl. Tanečník pohodil hlavou, byl také netrpělivý. „Masema by mohl klidně posílat zprávy i Seanchanům."
„Jak jsi řekl, můj pane. Rozhodně je to jistá možnost. Smím však znovu navrhnout, že Masemův názor na Aes Sedai se velice blíží jeho názoru na bělokabátníky? Vlastně je stejný. Kdyby mohl, vyhubil by všechny sestry do poslední. Názor Seanchanů je... pragmatičtější, smím-li to tak nazývat. V každém případě nesouhlasí s Masemovým."
„I když bělokabátníky hodně nenávidíš, mistře Balwere, oni nejsou kořenem všeho zla. A Masema už se Seanchany jednal dříve."
„Jak říkáš, můj pane." Balwerův výraz se nezměnil, ale páchly z něj pochybnosti. Perrin nemohl dokázat, že se Masema schází se Seanchany, a vykládat někomu, jak to zjistil, by jenom přidalo další k současným potížím. Z toho měl Balwer problémy. Byl to člověk, jenž má rád důkazy. „Co se Aes Sedai a moudrých týče, můj pane... Aes Sedai jsou zřejmě pořád přesvědčené, že vědí všechno líp než ostatní, snad možná kromě jiných Aes Sedai. A podle mě jsou moudré úplně stejné."
Perrin zafrkal. „Řekni mi něco, co nevím. Jako například proč by se Masuri scházela s Masemou a proč to moudré dovolují. Vsadím Tanečníka proti podkováku, že to neudělala bez jejich svolení." Annoura byla další otázka, ale ta mohla jednat sama za sebe. Rozhodně nevypadalo příliš pravděpodobně, že by jednala na příkaz Berelain.
Balwer si upravil plášť na ramenou a zadíval se přes řady naostřených kůlů na tábor k aielským stanům. Mhouřil oči, jako by doufal, že prohlédne stanovou stěnou. „Existuje mnoho možností, můj pane," pronesl nedůtklivě. „Pro někoho, kdo složil přísahu, co není zakázáno, je dovoleno, a cokoliv nedostaneš příkazem, toho si nemusíš všímat. Jiní lidé dělají to, o čem si myslí, že to pomůže jejich lennímu pánovi, aniž by ho nejdřív požádali o dovolení. Aes Sedai a moudré zjevně spadají do těchto kategorií, ale jinak mohu zatím jen spekulovat."
„Mohl bych se zeptat. Aes Sedai nemůžou lhát, a kdybych na ni zatlačil, Masuri by mohla říct i pravdu."
Balwer se zašklebil, jako by ho náhle rozbolel žaludek. „Možná, můj pane. Snad. Spíš by ti ale řekla něco, co zní jako pravda. Aes Sedai v tom umějí chodit, jak sám víš. V každém případě, můj pane, by se Masuri divila, jak jsi věděl, na co se zeptat, a to by ji mohlo dovést k Haviarovi a Nerionovi. Za daných okolností, kdo může vědět, co by mohla prozradit? Přímá není vždy ta nejlepší cesta. Občas je třeba jisté věci vykonat za maskou, pro větší bezpečí."
„Řekl jsem ti, že Aes Sedai se nedá věřit," ozval se náhle Aram. „Řekl jsem ti to, urozený pane Perrine."
Odmlčel se, když Perrin zvedl ruku, ale byl cítit takovým vztekem, až musel Perrin vydechnout, aby si pročistil plíce. Jedna jeho část chtěla ten pach vstřebat a nechat se jím pohltit.
Pozorně se zadíval na Balwera. Jestli Aes Sedai dokázaly překroutit pravdu, až člověk nepoznal, kde je nahoře a kde dole, dokázaly a dělaly to, jak dalece jim potom člověk mohl věřit? Důvěra byla vždycky nejistá. Naučil se to tím těžším způsobem. Rychle se ale ovládl. Kladivo bylo třeba používat opatrně, a on pracoval v kovárně, kde by mu jediné uklouznutí mohlo vyrvat srdce z hrudi. „A mohlo by se na tom něco změnit, kdyby Selandini přátelé začali trávit víc času u Aielů? Nakonec chtějí být jako oni. To by mělo jako důvod stačit. A jeden z nich by se možná mohl upíchnout na Berelain a její rádkyni."
„To by se mělo dát zařídit, můj pane," připustil Balwer po kratičkém zaváhání. „Otec paní Medore je

vznešeným pánem Tearu, takže má dostatečně vysoké postavení, aby mohla oslovit první z Mayene, a také důvod. A jeden dva Cairhieňané jsou možná taky dost urození. Najít ty, kteří by žili mezi Aiely, bude ještě lehčí."
Perrin kývl. Na kladivo byla nutná nekonečná trpělivost, jakkoliv by s ním nejradši rozmlátil všechno v dosahu. „Tak to udělej. Ale snažil ses mě k tomu... dovíst... od chvíle, kdy nás Selanda opustila. Odteď, když budeš mít návrh, řekni ho. I když ti devětkrát po sobě řeknu ne, vždycky si poslechnu ten desátý. Nejsem moc chytrý, ale jsem ochotný i poslechnout lidi, kteří jsou, a ty podle mě chytrý jsi. Jenom se mě nesnaž dostrkat tam, kde mě chceš mít. To nesnáším, mistře Balwere."
Balwer zamrkal a pak se, ze všech věcí, uklonil s rukama sepjatýma v pase. Byl cítit překvapením. A vděkem. Vděkem? „Jak přikazuješ, můj pane. Můj předchozí zaměstnavatel neměl rád návrhy, pokud si o ně neřekl. Už tu chybu znovu neudělám, tím si buď jist." Prohlédl si Perrina a zřejmě došel k nějakému závěru. „Smím-li to říct," začal opatrně, „služba u tebe je... příjemná... způsobem, jaký jsem nečekal. Jsi takový, jaký vypadáš, můj pane, nemáš ukryté otrávené jehly, které by zasáhly neopatrného. Můj předchozí zaměstnavatel byl vyhlášený svou bystrostí, ale věřím, že ty jsi stejně bystrý, byť jiným způsobem. Věřím, že tvou službu budu opouštět nerad. Tohle by mohl říct každý, aby si udržel místo, ale já to myslím vážně."
Otrávené jehly? Než Balwer vstoupil do Perrinových služeb, dělal tajemníka jedné murandské šlechtičně, na kterou přišly těžké časy a už si ho nemohla dovolit. Murandy zřejmě bylo drsnější místo, než si Perrin myslel. „Nevidím důvod, proč bys měl opouštět službu u mě. Jenom mi pověz, co chceš, aby se udělalo, a já o tom rozhodnu, netlač mě nikam. A zapomeň na lichotky."
„Já nikdy nelichotím, můj pane. Ale jsem schopný se přizpůsobit potřebám svého pána, to vyžaduje má profese." Znovu se uklonil. Takhle formální ještě nikdy nebyl. „Jestli už nemáš další otázky, můj pane, smím jít najít paní Medore?"
Perrin kývl. Mužík se uklonil ještě jednou, couvl a vyrazil zpátky do tábora, až za ním plášť vlál, jak kličkoval mezi naostřenými kůly jako špaček poskakující ve sněhu. Byl skutečně zvláštní.
„Já mu nevěřím," zamumlal Aram zíraje za Balwerem. „A nevěřím Selandě a celý tý bandě. Ti se spojí s Aes Sedai, dej na mý slova."
„Někomu věřit musíš," opáčil Perrin hrubě. Otázkou bylo komu. Vyhoupl se do sedla a pobídl Tanečníka do kroku. Kladivo nebylo k ničemu, když leželo opřené o stěnu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Pach snu

Studený vzduch byl čistý a svěží, když Perrin cválal lesem, vítr přinášel z hor sníh, který Tanečníkovi odletoval od kopyt. Tady mohl zapomenout na staré přátele, kteří byli ochotní uvěřit těm nejhorším klepů. Mohl se pokusit zapomenout na Masemu a Aes Sedai a moudré. Shaidy ale měl vklíněné do lebky, železný hlavolam, co se ještě nepoddal, ať s ním kroutil jakkoliv. Chtěl ho roztrhnout, ale to na kovářské hlavolamy nikdy nefungovalo.

Po rychlém běhu nechal šedáka s pocitem viny zpomalit do kroku. Pod stromy byla tma jako v pytli a kameny vyčnívající ze sněhu mezi vysokými stromy varovaly před dalšími, ukrytými pod sněhem, takže běžící kůň si tu mohl velmi snadno zlomit nohu, a to nemluvě o syslích, liščích a jezevčích norách. Nebyl důvod riskovat. Pojede-li cvalem, neosvobodí Faile ani o hodinu dřív, a navíc by to tempo žádný kůň nevydržel dlouho. Sníh sahal místy až po kolena a i mimo návěje byl hluboký až dost. Ale mířil na severovýchod. Od severovýchodu se budou vracet zvědové se zprávami o Faile. Nebo aspoň se zprávami o Shaidech, o místě, kde se nacházejí. Doufal v to tak často, modlil se za to, ale dnes věděl, že to přijde. Jenže z toho byl ještě nervóznější. Najít je byl první krok k rozluštění toho hlavolamu. V hněvu přeskakoval v myšlenkách z jedné věci na druhou, ale ať už Balwer říkal cokoliv, Perrin věděl, že postupuje přinejlepším metodicky. Neuměl moc rychle uvažovat a scházela mu bystrost, takže musel stačit metodický postup. Nějak.

Dohonil ho Aram, jenž svého koně nejdřív tvrdě hnal a zpomalil jenom kousek za Perrinem jako poslušný pes. Perrin ho nechal. Aram nebyl nikdy cítit klidně, kdykoliv ho Perrin přiměl, aby jel po jeho boku. Bývalý cikán nemluvil, ale ledový vítr přinášel jeho pach, směs hněvu, podezíravosti a rozladěnosti. Seděl v sedle napjatý jako přetažená pružina a zachmuřeně sledoval les, jako kdyby čekal, že zpoza nejbližšího stromu každou chvíli vyskočí Shaidové.

Vlastně před většinou lidí se v tomhle lese mohlo schovat téměř cokoliv. Baldachýnem větví byla vidět obloha, jež už začínala skutečně šednout, ale prozatím vrhal les stíny tmavší než noc a stromy samy byly mohutnými sloupy černi. Ale i pohyb černokřídlé kavky na sněhem pokryté větvi, když si čechrala peří kvůli zimě, upoutal Perrinovu pozornost, a stejně tak lovící pěnice, černější než temnota, opatrně zvedající hlavu na další větvi. Zachytil i jejich pach. Slabý závan lidského pachu se nesl od rozloženého dubu s větvemi tlustými jako poník. Ghealdaňané a Mayenerové vyslali hlídky na koních na okruh několik mil od tábora, ale on raději spoléhal na dvouříčské muže, kteří byli blíž. Neměl dost mužů, aby tábor obstoupili úplně, ale byli to zkušení zálesáci, uvyklí lovit zvěř, která by stejně dobře mohla lovit je, a byli zvyklí všimnout si i pohybu, jaký by člověku uvažujícímu o vojácích a válce unikl. Horské kočky,

přicházející z hor za ovcemi, se dokázaly ukrýt všem na očích, a medvědi a kanci byli známí tím, že se vraceli po své stopě a číhali v záloze na své pronásledovatele. Z větví, patnáct dvacet loktů nad zemí, člověk uviděl cokoliv, co se dole pohnulo, včas, aby mohl varovat tábor, a s dlouhými luky by dokázali vybrat vysokou daň od každého, kdo by se pokusil přes ně projít. Ale přítomnost stráží si uvědomoval jenom letmo, stejně jako tu kavku. Soustředil se na stromy a stíny, chtěl uvidět vracející se zvědy co nejdřív.

Náhle Tanečník pohodil hlavou, zafrkal, zakoulel očima a zastavil se na místě. Aramův kůň zařičel a vzepjal se. Perrin se předklonil, aby třesoucího se hřebce poplácal po krku, ale ruka mu ztuhla, když zachytil skutečný pach, slabý pach hořící síry, z něhož se mu zježily vlasy na krku. Hořící síra byla jen slabou nápodobou tohoto puchu. Smrdělo to... špatností, něčím, co nepatřilo na tento svět. Ten pach nebyl nový - tenhle se nedal nikdy nazvat „čerstvý" - ale nebyl ani starý. Snad hodinu, víc ne. Snad z doby, kdy se probudil. Z doby, kdy se mu o tom pachu zdálo.

„Co se stalo, urozený pane Perrine?" Aram měl problémy svého šimla zvládnout, protože ten tancoval kolem dokola, vzpíral se otěžím a chtěl utéci pryč. Ale i když bývalý cikán zápolil s otěžemi, meč s vlčí hlavou na hlavici jílce už držel v ruce. Cvičil s ním každý den celé hodiny, když mohl, a ti, kdo se v těchto věcech vyznali, tvrdili, že je dobrý. „Ty už možná rozeznáš černou nit od bílé, ale pro mě je ještě pořád noc. Nic pořádně nevidím."

„Vezmi to takhle," řekl mu Perrin. „Není to nutný. Tady meče stejně nebudou k ničemu." Musel svého chvějícího se koně přemlouvat, aby šel dál, ale vydal se za tím pachem a sledoval zasněženou zemi před sebou. Ten pach znal nejen ze sna.

Netrvalo mu dlouho najít, co hledal, a Tanečník vděčně frkl, když ho Perrin zastavil kus od šedé kamenné desky, dva kroky široké, vyčnívající ze sněhu. Sníh všude kolem byl hladký a neporušený, ale na kameni byly vidět psí stopy, jako by přes něj přeběhla celá smečka. Šero nešero, on to viděl jasně. Stopy větší než dlaň, vtištěné do kamene, jako by to bylo bláto. Perrin znovu poplácal Tanečníka. Nebylo divu, že je kůň vyděšený.

„Vrať se do tábora, Arame, a najdi Dannila. Vyřiď mu, ať každému řekne, že tu byli temní psi, tak asi před hodinou. A odlož ten meč. Na temného psa bys s mečem jít nechtěl, věř mi."

„Temní psi?" vyjekl Aram a rozhlížel se do tmy pod stromy. Teď z něj byl cítit nervózní strach. Většina mužů by se tomu vysmála jako příběhům krajánků nebo pohádkám pro děti. Cikáni se potulovali krajem a věděli, co všechno se dá v divočině najít. Aram meč vrátil velmi neochotně do pochvy, ale pravou ruku nechal zdviženou u jílce. „A jak zabiješ temného psa? Dá se zabít?" Nakonec možná ale neměl tolik rozumu.

„Jen buď rád, že to nemusíš zkoušet, Arame. A teď běž udělat, co jsem ti řekl. Všichni musí dávat dobrý pozor pro případ, že by se vrátili. Podle mě to není moc pravděpodobný, ale lepší je být opatrný." Perrin si vzpomínal, jak kdysi smečce temných psů čelil a jednoho zabil. Myslel si, že ho zabil, když ho zasáhl třemi dobrými šípy. Zplozenci Stínu ale tak snadno neumírali. Smečku musela vyřídit Moirain odřivousem. „Ujisti se, že se o tom doslechnou i Aes Sedai a moudré a asha'mani." Byla jen malá naděje, že někdo z nich umí udělat odřivous - ženy by možná ani nepřipustily, že znají zakázanou věc, i kdyby to uměly, a muži to nejspíš taky neuměli - ale třeba někdo z nich ví něco užitečného.

Aram nechtěl Perrina jen tak opustit, dokud na něj Perrin nevyjel, a pak se otočil k táboru a za ním se nesl pach dotčenosti a ublíženosti, jako by dva muži byli byť o fous bezpečnější než jeden. Jakmile byl druhý muž z dohledu, Perrin pobídl Tanečníka k jihu, směrem, jímž mířili temní psi. Na tohle nechtěl ničí společnost, ani Aramovu. To, že si lidé občas všimli, jak bystrý má zrak, ještě nebyl důvod k tomu, aby se předváděl, a o čichu ani nemluvě. Už tak měli dost důvodů ho odstrkovat, nemusel jim dávat další. Mohla tu být naděje, že ti tvorové jen procházeli kolem jeho tábora, ale v posledních pár letech se naučil být nervózní ze všech shod okolností. Příliš často to žádné náhody nebyly, ne takové, za jaké je považovali ostatní lidé. Pokud to byl další vliv ta'veren na vzor, tak bez něj by se obešel. Často to byla spíš nevýhoda než výhoda, i když to vypadalo, že to funguje v jeho prospěch. To, co bylo jednu chvíli prospěšné, se mohlo vzápětí obrátit proti němu. A vždy tu byla další možnost. Být ta'veren znamenalo vystupovat ze vzoru a někteří Zaprodanci toho dokázali využít, aby ho kdykoliv našli, aspoň to slyšel. A někteří zplozenci Stínu možná taky.

Stopa, již sledoval, byla určitě skoro hodinu stará, ale Perrin cítil napětí mezi lopatkami a svědění na hlavě. Obloha, pokud byla vidět, byla stále hodně tmavě šedá i pro jeho oči. Slunce ještě nevystoupilo nad obzor. Těsně před východem slunce byla jedna z nejhorších dob na setkání s divokou štvanicí, kdy se tma měnila ve světlo, ale světlo se ještě neujalo vlády. Aspoň že poblíž nebyly žádné křižovatky ani hřbitov, ale jediné krbové kameny byly až v Brytanu a on si nebyl jistý, kolik bezpečí v nich může být. V duchu si poznačil nejbližší potok, kam chodil tábor pro vodu, když prosekali led. Byl pouze deset, dvanáct kroků široký a vody v něm bylo jenom po kolena, ale tekoucí voda měla údajně temné psy zastavit. Ale zarazit by je mělo i to, když se jim člověk postaví, a on viděl, jaké to mělo následky. Větřil a pátral po tom starém pachu. A po nějakém náznaku nového. Narazit na ty tvory bez varování by bylo víc než nepříjemné.
Tanečník dokázal zachytit pach stejně dobře jako Perrin a občas si něčeho všiml dříve, ale kdykoliv se zastavil, Perrin ho zase pobídl dál. Ve sněhu bylo plno stop, otisků kopyt jezdeckých hlídek, a občas i otisky králíků a lišek, ale temní psi zanechávali stopy jenom tam, kde ze sněhu vyčnívaly kameny. Pach hořící síry byl tam vždy nejsilnější, ale ve vzduchu ho bylo dost, aby ho dovedl k dalšímu kameni. Obrovské otisky tlap se překrývaly a nedalo se poznat, kolik temných psů tu bylo, ale ať byl kámen široký na krok nebo na šest, na všech bylo stop plno. Byla to větší smečka než těch deset, které viděl u Illianu. Mnohem větší. Proto v celé oblasti nebyli žádní vlci? Byl si jistý, že jistota smrti, kterou cítil ve snu, je něco skutečného, a v tom snu byl vlkem.
Když se stopa začínala stáčet k západu, pocítil první podezření, jež se mu potvrdilo, když se stopa stočila ještě víc. Temní psi úplně oběhli tábor a přeběhli rovnou přes místo na sever od tábora, kde několik stromů spadlo a leželo opřených o sousední stromy. Každý měl z kmene vyrvaný obrovský kus dřeva. Stopy pokrývaly skalku hladkou a plochou jako leštěná mramorová podlaha, až na jako vlas tenkou rýhu, vedoucí prostředkem rovně, jako když střelí. Otevření asha'manského průchodu nic neodolalo, a tady se otevřely dva. Tlustá borovice, která tu spadla, měla vypálený kus čtyři kroky široký, ale ohořelé konce byly úhledné jako od pily. Zdálo se, že důkazy použití jediné síly temné psy také nezajímají. Smečka se tu nezastavila, dokonce ani nezpomalila. Temní psi běhali rychleji než koně a vydrželi déle a jejich pach se vytrácel jen nepatrně. Na dvou místech okruhu narazil na rozdělení stop, ale to jen smečka na tom místě přiběhla od severu a pak pokračovala k jihu. Když oběhla tábor, vydala se za tím, po čem šla.
Očividně to nebyl on. Tábor možná oběhla proto, že ho vycítila, ucítila ta'veren, ale on pochyboval, že by temní psi váhali byť jen chviličku, kdyby šli po něm. Smečka, jíž čelil předtím, vstoupila do města Illianu, i když zabít se ho pokusila až později. Ale hlásí temní psi, co uvidí, jako to dělají krysy a krkavci? Z toho pomyšlení zaťal zuby. Pozornost Stínu byla něco, čeho se duševně zdravý člověk obával, a pozornost Stínu mohla zabránit osvobození Faile. To mu dělalo ze všeho největší starosti. Ale existovaly způsoby, jak bojovat se zplozenci Stínu, jak bojovat se Zaprodanci, kdyby na to došlo. Cokoliv se postaví mezi něho a Faile, temní psi, Zaprodanci, cokoliv jiného, on si najde způsob, jak to obejít, jak projít přes to, cokoliv, co bude potřebné. Člověk se mohl bát jen po určitou mez, a on teď všechen svůj strach soustředil na Faile. Na další obavy prostě neměl místo.
Než se dostal na místo, odkud vyrazil, donesl k němu vánek pach lidí a koní, ostrý ve studeném vzduchu, a Tanečníka zpomalil do kroku a pak ho zastavil. Asi sto kroků před sebou zahlédl asi padesát či šedesát koní. Slunce konečně vykouklo nad obzor a vysílalo lesní klenbou šikmé paprsky, odrážející se na sněhu a zmírňující šero, i když mezi útlými prsty slunce zůstávaly hluboké stíny. Některé stíny ho pohltily. Oddíl jezdců byl poblíž místa, kde našel první stopy temných psů, a Perrin rozeznal Aramův jedovatě zelený plášť a červeně pruhovaný kabátec, cikánský oděv srážející se s mečem na mladíkových zádech. Většina jezdců měla červené barbuty a tmavé pláště přes červené kyrysy a dlouhé fábory na kopích jim rozechvíval mírní větřík, když se vojáci snažili dívat na všechny strany. První z Mayene si takhle po ránu často vyjížděla pod ochranou své okřídlené gardy.
Už chtěl vyklouznout, aby se s Berelain nemusel setkat, ale pak mezi jezdci uviděl tři vysoké ženy bez koní, s tmavými loktušemi přehozenými přes hlavu a ramena, a zaváhal. Moudré jezdily, jen když to bylo nezbytně nutné, a i pak neochotně, ale dusat míli či dvě ve sněhu v těžkých vlněných sukních nebyl dostatečný důvod, který by je dostal na koňský hřbet. Se skupinou určitě vyjela i Seonid nebo Masuri, i

když Aielanky měly Berelain z nějakého důvodu, který nechápal, rády.
K jezdcům se stejně připojit nechtěl, ať už s nimi byl kdokoliv, ale zaváhání ho stálo možnost odjet. Jedna z moudrých - myslel si, že Carelle, žena s ohnivými vlasy, která ho vždycky vyzývala pronikavým modrým pohledem - zvedla ruku a ukázala jeho směrem a celý oddíl se otočil, vojáci pobízeli koně a dívali se mezi stromy směrem k němu, kopí, opřená o ocelové třmeny, zpola skloněná. Nebylo pravděpodobné, že by ho ve stínu a pruzích světla rozeznali. Překvapilo ho, že ho moudrá uviděla, ale Aielové měli obvykle dobrý zrak.
Byla tam Masuri, štíhlá žena v bronzovém plášti, na skvrnité kobyle, i Annoura na hnědé, a třebaže se držela zpátky, její tmavé copánky, visící z kapuce, byly nezaměnitelné. Berelain sama seděla vepředu na štíhlém ryzákovi, vysoká krasavice s dlouhými černými vlasy, v rudém plášti podšitém černou kožišinou. Její krása měla jedinou vadu, nebyla to Faile. A co se jeho týkalo, měla ještě horší vadu. O únosu Faile a Masemových stycích se Seanchany se dozvěděl od ní, ale skoro všichni v táboře byli přesvědčení, že se s ní vyspal už ten den, kdy byla Faile unesena, a ona neudělala nic, aby to napravila. Těžko to bylo něco, u čeho ji mohl žádat, aby vystoupila a veřejně to popřela, ale mohla něco říci, přikázat svým komorným, aby to popřely, cokoli. Místo toho se držela svého mlčení a její komorné, klevetící jako straky, ten příběh ještě podporovaly. Taková pověst se ve Dvouříčí muže držela.
Od té noci se Berelain vyhýbal a byl by odjel i teď, když ho zahlédli, ale ona od jedné své komorné, obtloustlé ženy zabalené do modrozlatého pláště, převzala košík a pak promluvila k ostatním a vyjela přímo k němu. Sama. Annoura zvedla ruku a cosi za ní volala, ale Berelain se ani neohlédla. Perrin nepochyboval, že by jela za ním, ať by se vydal kamkoliv, a jak už se to všechno vyvrbilo, kdyby odjel, lidé by si jen mysleli, že s ní chce být v soukromí. Pobídl Tanečníka, chtěje se připojit k ostatním, i když po tom vůbec netoužil - a ať si ho ona následuje zpátky, bude-li chtít - ale ona pobídla ryzáka do cvalu, i přes nebezpečný terén a sníh, a dokonce přeskočila kámen, až za ní rudý plášť vlál, a setkala se s ním v polovině cesty. Byla dobrý jezdec, připustil neochotně. Nebyla tak dobrá jako Faile, ale lepší než většina ostatních.
„Mračíš se dost ohnivě," zasmála se, když zastavila koně přímo před Tanečníkem. Z toho, jak držela otěže, bylo zřejmé, že mu hodlá zabránit v cestě, kdyby ji chtěl objet. Ta ženská neměla vůbec žádný stud! „Usmívej se, aby si lidé mysleli, že flirtujeme." Strčila mu košík rukou v červené rukavičce. „Tohle by tě aspoň mělo rozveselit. Slyšela jsem, že zapomínáš jíst." Nakrčila nos. „A zřejmě se i mýt. A taky potřebuješ přistřihnout vousy. Ustaraný, poněkud zanedbaný manžel, zachraňující manželku, je romantická postava, ale o špinavém trhanovi by tak dobré mínění mít nemusela. Žádná žena by ti nikdy neodpustila, kdybys jí zkazil její dojem o sobě."
Perrin, náhle zmatený, si košík vzal a postavil ho na sedlovou hrušku a mimoděk si třel nos. Byl od Berelain zvyklý na určité pachy, obvykle byla cítit jako vlčice na lovu, kdy on byl její zamýšlenou kořistí, ale dnes to bylo jiné. Ani stopa loveckého pachu. Byla cítit trpělivostí jako kámen, a pobavením, a pod tím byl strach. Ta žena se ho rozhodně nebála, nikdy. A kvůli čemu byla tak trpělivá? A vlastně co ji tak pobavilo? Horská kočka páchnoucí jako jehně by ho nezmátla víc.
Zmatený nebo ne, v žaludku mu zakručelo, když ucítil vůni nesoucí se z košíku. Pečený bažant, pokud se nemýlil, a chleba, ještě teplý. Mouky bylo málo a chleba skoro stejně vzácný jako maso. Pravdou bylo, že se občas zapomněl najíst. Občas opravdu zapomínal, a když si vzpomněl, jídlo byla povinnost, protože musel projít přes Lini a Breanu nebo se nechat odstrkovat lidmi, s nimiž vyrostl, jen aby se dostal k jídlu. Z jídla přímo pod nosem mu začaly téct sliny. Nebude to neloajální, jíst jídlo od Berelain?
„Děkuju ti za chleba a bažanta," řekl drsně, „ale poslední věc na světě, kterou chci, je, aby si někdo myslel, že flirtujem. A umeju se, až to půjde, pokud ti do toho vůbec něco je. V tomhle počasí to není snadný. Kromě toho nikdo není cejtit o nic líp než já." Ona ano, uvědomil si náhle. V její lehké květinové voňavce nebylo ani stopy po potu, a byla cítit čistotou. Připadalo mu to jako zrada.
Berelain polekaně vykulila oči - proč? - ale pak si povzdechla a usmála se a do pachu se jí vloudilo podráždění. „Nechej si postavit stan. Vím, že na jednom z tvých vozů je dobrá měděná vana. Tu nevyhazuj. Lidé čekají, že šlechtic bude vypadat jako šlechtic, Perrine, a k tomu patří vypadat slušně, i když to dá práci. Je to dohoda mezi tebou a jimi. Musíš jim dát to, co čekají, stejně jako to, co potřebují a chtějí, jinak k tobě ztratí úctu a začnou dávat tobě za vinu, že ji ztratili. Upřímně řečeno, nikdo z nás si

nemůže dovolit, abys to dopustil. Všichni jsme daleko od domova, obklopeni nepřáteli, a já opravdu věřím, že ty, urozený pán Perrin Zlatooký, můžeš být naší jedinou nadějí na to, že se dožijeme návratu domů. Bez tebe se všechno rozpadne. Teď se usměj, protože pokud flirtujeme, tak nemluvíme o ničem jiném."
Perrin vycenil zuby. Mayenerové a moudré se dívali, ale z padesáti kroků a v šeru to budou považovat za úsměv. Ztratit úctu? Berelain pomáhala zbavit ho posledních zbytků úcty, jež k němu kdy dvouřičtí lidé chovali, nemluvě o Faileiných služebnících. Horší bylo, že Faile mu nejednou dávala jinou verzi téže lekce, o povinnostech šlechtice dát lidem, co čekají. Čeho on litoval, bylo, že musí poslouchat tuto ženu, ze všech lidí, opakovat to, co říkala jeho žena. „A o čem teda mluvíme, že nechceš, aby to tví lidi věděli?"
Dál se tvářila klidně a usmívala se, ale spodní proud strachu zesílil. Nebyla to ještě panika, ale věřila, že jí hrozí nebezpečí. Ruce v rukavičkách zatínala do otěží. „Mí chytači zlodějů slídí v Masemově táboře a dělají si ‚přátele'. Není to tak dobré jako mít tam špehy, ale nosí tam víno, které mi údajně kradou, a něco málo přece jen zjistí." Tázavě se na něj zadívala a naklonila hlavu. Světlo! Věděla, že Faile používala Selandu a ty ostatní kretény jako špehy! Vždyť mu o nich taky řekla. Gendar a Santes, její chytači zlodějů, nejspíš v Masemově táboře zahlédli Haviara a Neriona. Bude muset varovat Balwera, než se pokusí nasadit Medore na Berelain a Annouru. To tedy byl hrozný zmatek.
Když mlčel, pokračovala. „Kromě chleba a bažanta jsem ti do košíku přidala ještě něco. Dokument... který Santes našel včera v Masemově stole. Ten hlupák nikdy nenarazil na zámek, aby nechtěl vědět, co skrývá. Ať tě nikdo nevidí, jak ho čteš, když jsem si dala takovou práci, abych to zatajila!" dodala ostře, když zvedl víko košíku a uviděl v plátně zabalený raneček a ucítil silnou vůni pečeného ptáka a teplého chleba. „Všimla jsem si, že tě Masemovi muži často sledují, a teď by se mohli taky dívat!"
„Nejsem hlupák," zavrčel. O Masemových hlídacích psech věděl. Většina jeho stoupenců byla z města a většina těch ostatních byla dost neohrabaná, aby se za to u něj doma stydělo i desetileté dítě. Což však neznamenalo, že se jeden dva neschovávají někde mezi stromy, dost blízko na to, aby je špehovali ze stínů. Vždycky se drželi opodál, protože kvůli jeho očím věřili, že je něco jako zpola zkrocený zplozenec Stínu, takže jejich pach zachytil málokdy, a dnes ráno měl v hlavě jiné věci.
Odhrnul plátno a uviděl bažanta, velkého jako slušně velká slepice, s křupavou hnědou kůrčičkou. Utrhl stehýnko a druhou rukou hmatal vespod. Vytáhl těžký papír smetanové barvy, na čtyřikrát přeložený. Nestaraje se o mastné skvrny ho rozbalil rovnou na pečínce, v rukavicích trochu neohrabaně, a zatímco okusoval stehýnko, četl. Každý pozorovatel by viděl, že se dívá, který kousek bažanta si má dát teď. Na tlusté pečeti ze zeleného vosku, na jedné straně zlomené, byl otisk, o němž usoudil, že to jsou tři ruce se zvednutým ukazovákem a malíkem. Rukopis byl rozevlátý, trochu zvláštní, některá písmena byla skoro k nepoznání, ale s trochou námahy se číst dal.

Nositel tohoto listu je pod mou osobní ochranou. Ve jménu císařovny, kéž žije věčně, mu poskytni pomoc, již si vyžádá ve službách císařovně, a nikomu krom mne o tom neřekni.

Pod svou pečetí
Suroth Sabelle Meldarath
z Asinbayaru a Barsabby
vznešená paní

„Císařovna," pronesl tiše, tiše jako železo otírající se o hedvábí. Potvrzení Masemových jednání se Seanchany, ačkoliv on sám to potvrzovat nepotřeboval. O něčem takovém by mu Berelain nelhala. Suroth Sabelle Meldarath musela být důležitá osoba, když mohla vydat takový dokument. „Tohle ho vyřídí, jakmile Santes dosvědčí, kde to našel." Ve službách císařovny? Masema věděl, že Rand se Seanchany bojuje! Zase ten duhový vír, i když ho hned zahnal. Ten člověk byl zrádce!
Berelain se zasmála, jako kdyby řekl něco vtipného, ale teď její úsměv rozhodně vypadal nucený. „Santes mi řekl, že ho vzal ve zmatku, když se stavěl tábor, tak jsem jim s Genadrem dovolila vrátit se zpátky s mým posledním soudkem dobrého tunaighanského. Měli se vrátit hodinu po setmění, jenže ani

jeden se neobjevil. Asi mohli zaspat, ale ještě nikdy -"
Polekaně se odmlčela a vykulila na něj oči a on si uvědomil, že překousl stehenní kost vejpůl. Světlo, obral celé stehýnko, aniž by si toho všiml. „Jsem hladovější, než jsem si myslel," zamumlal. Vyplivl si kost do dlaně a hodil ji na zem. „Bude bezpečnější předpokládat, že Masema ví, že to máš. Doufám, že budeš kolem sebe pořád mít silnou stráž, ne jenom, když si vyjedeš."
„Gallenne nechává od poslední noci kolem mého stanu spát padesát svých mužů," poznamenala, stále kulíc oči, a on si zhluboka povzdechl. Člověk by si myslel, že ještě nikdy neviděla nikoho překousnout kost.
„Co ti řekla Annoura?"
„Chtěla, abych jí to dala, že to zničí, takže kdyby se mě někdo ptal, mohla bych říci, že to nemám a nevím, kde to je, a ona by mě v tom mohla podpořit. Pochybuji však, že by to Masemu uspokojilo."
„Ne, to asi ne." Annoura to tedy také věděla. Aes Sedai uměly být pošetilé, občas i bláznivé, ale nikdy nebyly hloupé. „Řekla ti, že to zničí, nebo že kdybys jí to dala, mohla by to zničit?"
Berelain se zamyšleně zamračila a až po chvíli odpověděla: „Že to udělá." Ryzák netrpělivě zadupal, ale ona ho snadno uklidnila, aniž by to brala na vědomí. „Masema se dá těžko ovlivnit... nátlakem." Měla na mysli vydírání. Perrin si neuměl představit, že by se Masema tomuhle podvolil. Zvlášť kdyby ho vydírala Aes Sedai.
Když trhal druhé stehýnko, podařilo se mu papír znovu složit a strčit do rukávu, kde ho rukavice zadrží, aby mu nevypadl. Pořád to byl důkaz. Ale čeho? Jak mohl být zároveň fanatickým stoupencem Draka Znovuzrozeného i zrádcem? Mohl ten dokument sebrat...? Komu? Nějakému přisluhovači, jehož chytil? Proč si ho ale Masema schovával pod zámkem, pokud by nebyl dokument určen jemu? A se Seanchany se setkal. A jak to hodlal použít? Kdo mohl říci, k čemu všemu se to dalo použít? Perrin si těžce povzdychl. Měl příliš mnoho otázek a žádné odpovědi. Odpovědi vyžadovaly rychlejší myšlení, než měl on. Balwer o tom možná bude něco vědět.
Žaludek po něm chtěl, aby spolykal celého ptáka, ale pevně zavřel víko a snažil se kousat pomalu. Jednu věc mohl zjistit sám. „Co ještě Annoura říkala? O Masemovi?"
„Nic, kromě toho, že je nebezpečný a že bych se mu měla vyhýbat, jako kdybych to už sama nevěděla. Nemá ho ráda a nerada o něm mluví." Další krátké zaváhání, než dodala: „Proč?" První z Mayene byla zvyklá na intriky a dávala pozor i na to, co nebylo vyřčeno.
Perrin si znovu kousl, aby měl čas, než sousto dožvýká a polkne. On na intriky zvyklý nebyl, ale setkal se s nimi tolikrát, že aspoň věděl, že říci příliš může být nebezpečné. Stejně jako říci příliš málo, ať už si Balwer myslel cokoliv. „Annoura se tajně schází s Masemou. Masuri taky."
Berelainin úsměv vydržel na místě, ale do pachu se jí vkradl poplach. Začala se otáčet v sedle, aby se mohla podívat na obě Aes Sedai, ale zarazila se a olízla si rty. „Aes Sedai mají vždycky své důvody," bylo vše, co řekla. Aha, tak byla poplašená kvůli tomu, že se její rádkyně schází s Masemou, nebo kvůli tomu, že to Perrin ví, nebo...? Všechny možnosti nenáviděl. Pořád se mu pletly do toho, co bylo důležité. Světlo, už se mu podařilo obrat i druhé stehýnko! Doufal, že si toho Berelain nevšimla, a kost zahodil. V žaludku mu kručelo, jak se dožadoval další potravy.
Její lidé se drželi v povzdálí, ale Aram dojel blíž a předkláněl se, aby na ně lépe viděl. Moudré stály stranou a bavily se mezi sebou, zdánlivě aniž by si uvědomovaly, že stojí po kotníky hluboko ve sněhu či že jim dlouhé konce loktuší zvedá studený vítr. Čas od času se podívaly jejich směrem. Požadavek na soukromí moudrým nikdy nezabránil strkat nos tam, kam se jim zachtělo. V tom byly jako Aes Sedai. Masuri a Annoura je taky pozorovaly, i když se tvářily, že si od sebe udržují odstup. Perrin by se byl vsadil, že kdyby tam nebyly moudré, obě sestry by používaly jedinou sílu k odposlouchávání. Moudré to nejspíš uměly taky, pochopitelně, a dovolovaly Masuri navštěvovat Masemu. Řekla by jedna či druhá Aes Sedai, kdyby viděly, že moudré odposlouchávají s pomocí jediné síly? Annoura si na moudré dávala skoro stejně dobrý pozor jako Masuri. Světlo, na tohle ostružinové houští neměl čas! Ale musel to vydržet.
„Už jsme všem poskytli dost námětu k řečem," prohlásil. Ne že by potřebovali víc, než už měli. Pověsil si košík na sedlovou hrušku a pobídl Tanečníka. Jenom sníst ptáka přece nemohlo být neloajální.
Berelain se chvíli zdržela, ale než dojel k Aramovi, dohonila ho a zpomalila vedle něj. „Zjistím, co má

Annoura za lubem," slíbila odhodlaně s pohledem upřeným přímo před sebe. Oči měla tvrdé. Perrin by byl Annouru litoval, kdyby z ní nejradši odpovědi nevytřásl osobně. Vzápětí už byla Berelain opět samý úsměv a veselí, i když se od ní stále nesl odhodlaný pach, téměř přerážející pach strachu. „Mladý Aram nám pověděl, že Zhouba duše projížděl těmito lesy s divokou štvanicí, urozený pane Perrine. Mohlo by to tak být, co myslíš? Vzpomínám si na ty pohádky, když jsem byla malá." Mluvila lehce, pobaveně a se zájmem. Aram zrudl a někteří muži za ním se zasmáli.
Ale přestali se smát, když jim Perrin ukázal stopy na kamenné desce.

KAPITOLA SEDMÁ

Kovářský hlavolam

Když je smích přešel, Aram nasadil samolibý úsměv a strach, který z něj byl cítit dříve, zmizel. Každý by si mohl myslet, že už stopy viděl sám a věděl všechno, co je tu k vědění. Nikdo ale jeho pošklebování

nevěnoval pozornost, všichni se soustředili hlavně na obrovské psí tlapy otištěné do kamene, i když jim Perrin vysvětlil, že temní psi jsou už dávno pryč. Jeden z šikmých paprsků ranního slunce dopadal přímo na šedou desku a jasně ji ozařoval. Tanečník si již na pach hořící síry zvykl - alespoň jen frkal a uši tiskl k hlavě - ale ostatní koně před kamenem couvali. Nikdo z lidí kromě Perrina síru necítil a většina kvůli vyplašenému chování koní reptala a na podivně označený kámen se dívala, jako by to byl exponát v kočovném panoptiku.

Berelainina obtloustlá komorná zakvičela, když uviděla stopy, zakymácela se, že málem spadla ze sedla své nervózně tancující kobyly, ale Berelain jen nepřítomně požádala Annouru, ať na ni dá pozor, a na stopy hleděla se stejně nečitelným výrazem, jako kdyby byla sama Aes Sedai. Ruce však zatínala do otěží, až tenká červená kůže na jejích kloubech zesvětlala. Bertain Gallenne, pan kapitán okřídlené gardy, s křídly na rudé barbutě a třemi tenkými karmínovými chocholy, dnes ráno velel Berelainině osobní stráži osobně a teď dotlačil svého vysokého vraníka blíž ke kameni, seskočil do sněhu, jenž mu sahal po kolena, sňal si přílbu a upřel na kámen své zbylé oko. Prázdný důlek mu zakrýval šarlatový kožený klípec, jehož řemínek mu rozděloval po ramena dlouhé šedé vlasy. Podle jeho výrazu bylo jasné, že vidí potíže, ale on vždycky ze všeho nejdřív uviděl tu nejhorší z možností. Perrin usoudil, že u vojáka je to lepší, než když vždycky uvidí tu nejlepší.

Masuri sesedla také, ale na zemi se zastavila, držíc otěže v ruce, a nejistě se zadívala na tři sluncem osmahlé Aielanky. Několik mayenerských vojáků kvůli tomu reptalo, ale už by na to měli být zvyklí. Annoura si stáhla kapuci hlouběji do čela, jako by kámen vůbec vidět nechtěla, a s komornou jenom rychle zatřásla. Ta na ni užasle vyvalila oči. Masuri, na druhou stranu, čekala vedle svého koně s trpělivým výrazem, který kazilo to, že si uhlazovala rezavé sukně svých hedvábných jezdeckých šatů, jako by si neuvědomovala, že to dělá. Moudré si mlčky vyměnily pohledy, bezvýrazné jako samy sestry. Carelle stála z jedné strany vedle Nevarin, vyzáblé zelenooké ženy, a z druhé byla Marline se soumračně modrýma očima a tmavými vlasy, což bylo u Aielů vzácné. Všechny tři byly vysoké, vysoké jako mnoho mužů, a nevypadaly na víc než o pár let starší než Perrin, ale tu klidnou sebejistotu by nezvládl někdo tak mladý, jak vypadaly jejich obličeje. Přes dlouhé náhrdelníky a těžké náramky ze zlata a slonoviny, jež nosily, by jejich těžké tmavé suknice a tmavé loktuše, téměř zakrývající bílé haleny, mohly patřit selkám, ale tady nebylo pochyb, kdo tu nad Aes Sedai velí. Vlastně občas bylo pochyb o tom, kdo velí nad Perrinem.

Nakonec Nevarin kývla. A přívětivě, pochvalně se usmála. Perrin ji ještě nikdy neviděl se usmát. Nevarin se sice pořád nemračila, ale obvykle se tvářila, že hledá někoho, komu by mohla vynadat.

Teprve když kývla, předala Masuri otěže jednomu z vojáků. Její strážce nebyl nikde v dohledu, což muselo být dílo moudrých. Rovair se jí obvykle držel jako kudlibabka. Masuri si vyhrnula rozdělené sukně a sněhovou závějí se vydala ke kameni. Když došla k němu, začala pohybovat rukama nad otisky, očividně usměrňovala, i když Perrin neviděl, že by se něco dělo. Moudré ji pozorně sledovaly, ale ony musely její tkánivo vidět. Annoura nedávala najevo sebemenší zájem. Šedé sestře se třepetaly copánky, jako kdyby vrtěla hlavou, a potom poodvedla svého koně stranou, z dohledu moudrých, i když tím se dostala dál od Berelain, přičemž by si každý mohl myslet, že ta její radu právě teď může potřebovat. Annoura se moudrým opravdu vyhýbala, jak to jen šlo.

„Zhmotnělé příběhy od ohně," zamumlal Gallenne a s letmým pohledem na Masuri odvedl koně od kamene. Aes Sedai ctil, ale jen málokdo chtěl být poblíž, když usměrňovaly. „I když nevím, proč mě to ještě překvapuje po tom, co jsem od odjezdu z Mayene všechno viděl." Masuri, soustředěná na stopy, si ho nevšímala.

Kopiníci se zavlnili, jako by skutečně nevěřili vlastním očím, dokud jim to jejich velitel nepotvrdil, a někteří z nich začali páchnout strachy, jako by čekali, že temní psi vyskočí ze stínů. Perrin s tolika lidmi kolem nerozeznával jednotlivé pachy, ale ustrašený smrad byl dost silný, takže musel vycházet od více lidí.

Gallenne asi vycítil to, co Perrin zvětřil. Měl své chyby, ale vojákům velel už dlouho. Pověsil si barbutu na jílec meče a zazubil se. S klípcem přes oko vypadal chmurně, muž, jenž vidí vtip i tváří v tvář smrti a očekává, že ho tam uvidí i ostatní. „Jestli nám budou černí psi dělat potíže, posolíme jim uši," řekl hlasitě a srdečně. „To se dělá v příbězích, ne? Nasypete jim sůl na uši a oni zmizí." Několik kopiníků se

zasmálo, i když pach strachu příliš nezeslábl. Příběhy vyprávěné u ohně byly jedna věc, ale když se tu ti tvorové objevili osobně, bylo to něco zhola jiného.
Gallenne dovedl koně k Berelain a položil ruku jejímu ryzákovi na krk. Zamyšleně se podíval na Perrina, což Perrin vyrovnaně opětoval a odmítal přiznat, že pochopil, co naznačuje. Ať už chtěl ten muž říci cokoliv, mohl to říci před ním a před Aramem. Gallenne si povzdechl. „Oni se ovládnou, má paní," pronesl tiše, „ale fakt je, že naše postavení není zrovna bezpečné, nepřátelé jsou všude kolem a docházejí nám zásoby. Zplozenci Stínu mohou věci jen zhoršit. Mě váže povinnost k tobě a k Mayene, má paní, a se vší úctou k urozenému pánu Perrinovi bys mohla zvážit změnu plánů." Perrin se navztekal - ten muž chtěl opustit Faile! - ale Berelain promluvila dřív, než mohl vybuchnout.
„Žádné změny nebudou, urozený pane Gallenne." Občas bylo snadné zapomenout, že je vládkyní, jakkoliv bylo Mayene malé, ale v jejím hlase se ozýval velitelský tón hodný královny Andoru. Jak byla vzpřímená, její sedlo vypadalo jako trůn, a mluvila dost hlasitě, aby její rozhodnutí uslyšeli všichni, a dost rázně, aby všichni věděli, že se rozhodla. „Jestli jsou nepřátelé všude kolem, tak pokračovat v cestě je stejně bezpečné jako se vrátit nebo odbočit. Ale i kdyby cesta zpátky či stranou byla desetkrát bezpečnější, stejně bych pokračovala dál. Hodlám napomoci záchraně urozené paní Faile, i kdybychom se museli probojovat přes tisíc temných psů a trolloků navrch. To jsem přísahala, že učiním!"
Odpověděl jí hromový jásot, gardisté křičeli a mávali kopími, až červené fábory vlály. Pach strachu zůstal, ale teď se tvářili, že jsou připravení prosekat se libovolným počtem trolloků, jen aby se neshodili v Berelaininých očích. Gallenne jim velel, ale ke své vládkyni cítili víc než pouhou náklonnost, i když měla, co se mužů týče, jistou pověst. Berelain bránila Mayene před tím, aby je pohltil Tear, tím, že štvala jednoho muže, kterému připadala krásná, proti jinému. Perrin sám měl co dělat, aby překvapeně necivěl s otevřenou pusou. Mluvila stejně odhodlaně, jako se cítil on! Byla cítit stejným odhodláním! Gallene neochotně sklonil hlavu na znamení, že se podvoluje, a Berelain spokojeně kývla, než obrátila pozornost zpátky k Aes Sedai u kamene.
Masuri už přestala mávat rukama, zírala na otisky a zamyšleně si poklepávala prstem na rty. Byla hezká, ale ne krásná, i když za něco z toho mohla být zodpovědná aessedaiovská bezvěkost. Často bylo těžké poznat sestru, která se narodila v chudém hospodářství, od té, jež přišla na svět ve velkolepém paláci. Perrin ji viděl celou rudou vzteky, unavenou a na konci sil, ale přes obtížné cestování a život v aielských stanech měla tmavé vlasy a šaty upravené, jako by se jí o ně starala komorná. Teď zrovna mohla stát v knihovně.
„Co jsi zjistila, Masuri?" zeptala se Berelain. „Masuri, prosím? Masuri?"
Poslední slovo už znělo dost ostře a Masuri sebou trhla, jako by ji překvapilo, že zde není sama. Nejspíš ji to překvapilo. V mnoha věcech působila spíš jako zelená než jako hnědá, víc se soustředila na činy, než na rozjímání, šla rovnou k věci a nikdy nemluvila nejasně, ale stále byla schopná plně se ponořit do toho, co upoutalo její pozornost. Teď sepjala ruce v pase a otevřela ústa, ale než promluvila, zaváhala a tázavě se podívala na moudré.
„Jenom mluv, děvče," vyzvala ji Nevarin netrpělivě a za cinkání náramků si dala ruce v bok. Zamračila se, čímž vypadala víc jako obvykle, ale žádná moudrá se netvářila pochvalně. Všechny tři se mračily, až vypadaly jako tři světlooké vrány na plotě. „Nenechávaly jsme tě jen ukojit tvou zvědavost. Tak ven s tím. Pověz nám, co jsi zjistila."
Masuri zrudla, ale okamžitě začala mluvit, oči upřené na Berelain. Určitě se jí nelíbilo, když jí někdo nadával na veřejnosti, ať už ostatní věděli či nevěděli o jejích vztazích s moudrými. „O temných psech je známo poměrně málo, ale já o nich něco nastudovala. Během let jsem narazila na stopy sedmi smeček, u pěti z nich dvakrát a u dvou třikrát." Barva se jí vytrácela z tváří a začínala mluvit, jako by přednášela. „Někteří staří autoři hovoří o tom, že existuje pouze sedm smeček, další se zmiňují o devíti nebo třinácti i dalších počtech, o nichž si myslí, že mají nějaký zvláštní význam, jenže během trollockých válek psala Sorelana Alsahhan o ‚stovce smeček psů Stínu, jež loví za noci', a ještě před ní Ivonell Bharatiya údajně napsala o ‚psech zrozených ze Stínu, v počtech jako noční můry lidstva'. I když je pravda, že Ivonell sama mohla být apokryfická. V každém případě -" Mávla rukou, jako by hledala slovo. „Pach není to správné slovo, ani chuť. Pocit, že každá smečka je jedinečná, a já zcela jistě poznám, že s touhle jsem se ještě nikdy nesetkala, takže víme, že číslo sedm není správné. Ale ať je správný počet devět, třináct nebo

jiný, příběhy o temných psech jsou mnohem běžnější než temní psi sami, a ti jsou takhle daleko na jih od Morny nesmírně vzácní. Druhá vzácnost: v téhle smečce jich mohlo být až padesát. Obvykle to bývá tak deset, nejvýš dvanáct. Užitečné rčení: Dvě vzácnosti dohromady volají po bližším zkoumání." Odmlčela se a zvedla prst, jako by to chtěla zdůraznit, a když usoudila, že to Berelain došlo, ruce opět sepjala. Vítr jí strhl žlutohnědý plášť z ramene, ale ona si zimy zřejmě nevšímala.
„Ze stopy temných psů je vždycky cítit naléhavost, ale různí se podle mnoha faktorů, kterými si nejsem jistá. Tahle má silnou příměs... asi by se to dalo nazvat - netrpělivost. Není to vlastně dost silné, zdaleka ne - jako kdybych nazvala bodnou ránu píchnutím o špendlík - ale postačí to. Řekla bych, že jsou na lovu už nějakou dobu a kořist jim nějak uniká. Ať už příběhy říkají cokoliv - mimochodem, urozený pane Gallenne, sůl temným psům v nejmenším neublíží." Takže nakonec nebyla úplně ztracená v myšlenkách.
„Přes příběhy neloví náhodně, i když zabijí cokoliv, dostanou-li příležitost a nebude-li to zasahovat do štvanice. Pro temné psy je lov vším. Jejich kořist je vždycky důležitá pro Stín, i když občas netušíme proč. Ví se o nich, že prošli bez povšimnutí velké a mocné, aby zabili selku nebo řemeslníka, nebo vstoupili do městečka či vesnice, aniž by tam někoho zabili, i když tam přišli s určitým záměrem. To, co mě napadlo jako první důvod, proč sem asi přišli, můžeme zavrhnout, poněvadž pokračovali v cestě." Pohledem zalétla k Perrinovi, ale tak rychle, že si nebyl jistý, jestli si toho všiml ještě někdo jiný.
„Vzhledem k tomu silně pochybuji, že se vrátí. No ano, jsou pryč asi hodinu. To, jak se obávám, je vše, co k tomu mohu říci." Když domluvila, Nevarin a ostatní moudré pochvalně kývaly a jí se vrátilo trochu barvy do tváří, třebaže rychle zmizela, když si opět nasadila masku aessedaiovské vyrovnanosti. Závan větru přinesl k Perrinovi její pach, překvapený a potěšený, a rozčilený, že je potěšená.
„Děkuji ti, Masuri Sedai," pronesla Berelain formálně a lehce se uklonila ze sedla, na což Masuri nepatrně sklonila hlavu. „Uklidnila jsi nás."
A pach strachu mezi vojáky vskutku slábl, i když Perrin slyšel, jak si Gallenne mrmlá: „To poslední nám mohla říct hned na začátku."
Perrin zachytil ještě něco, přes podupávání koní a tichý smích mužů, jimž se ulevilo. Od jihu se ozvalo volání modřinky, což kromě něj nemohl nikdo jiný slyšet, a vzápětí následovalo bzučivé volání škraboškového vrabce. Další modřinka se ozvala blíž, opět následovaná škraboškovým vrabcem, a stejný pár to zopakoval ještě blíž. V Altaře mohli být modřinky i škraboškoví vrabci, on ale věděl, že tihle nosí dvouříčské luky. Modřinka znamenala blížící se lidi, ne málo a možná ne přátelské. Škraboškový vrabec, jehož doma nazývali i zlodějský pták, neboť kradl lesklé předměty, na druhou stranu... Perrin přejel palcem ostří své sekery a čekal na další zavolání, dost blízko na to, aby si ho všimli i ostatní.
„Slyšeli jste to?" zeptal se a díval se k jihu, jako kdyby to právě zachytil. „Moje hlídky zahlídly Masemu." To upoutalo pozornost a několik mužů kývlo, když se volání ozvalo ještě blíž. „Přichází odtamtud."
Gallenne si s klením narazil barbutu na hlavu a nasedl. Annoura zvedla otěže a Masuri se začala brodit sněhem zpátky ke svému strakáči. Kopiníci se vrtěli v sedlech a začal z nich být cítit hněv, opět podkreslený strachem. Okřídlená garda měla u Masemy krvavý dluh, ale nikdo se netěšil, že ho vybere, když jich bylo padesát a Masema vždycky jezdil nejméně se stovkou nohsledů.
„Nebudu před ním utíkat," prohlásila Berelain. Zamračeně hleděla k jihu. „Počkáme na něj tady."
Gallenne otevřel pusu a zase ji zavřel, aniž by promluvil - tedy ne k ní. Zhluboka se nadechl a začal pokřikovat rozkazy na svoje gardisty. Seřadit je nebylo snadné. I když stály stromy dost daleko od sebe, les nebyl právě nejlepší místo pro kopiníky. Každý útok by byl od začátku rozkolísaný, a vrazit do někoho kopí bylo těžké, když mohl uhnout za strom a dostat se člověku do zad. Gallenne se je snažil seřadit před Berelain, mezi ni a blížící se muže, ale ona po něm loupla okem a jednooký muž hned změnil rozkazy a seřadil kopiníky do nerovné řady, prohnuté kolem stromů, ale s ní uprostřed. Jednoho vojáka poslal tryskem do tábora. Muž se hnal sehnutý v sedle, kopí skloněné jako při útoku, a hnal se, jak nejrychleji to ve sněhu šlo. Berelain zvedla obočí, neřekla však nic.
Annoura zamířila s koněm k Berelain, ale zastavila se, když na ni Masuri zavolala. Hnědá sestra držela svého strakáče, ale stála tam, s moudrými, jež ji převyšovaly, takže vypadala skoro jako dítě. Annoura zaváhala, dokud ji Masuri nezavolala znovu, ostřeji, a potom měl Perrin dojem, že si Annoura ztěžka povzdechla, než k nim dojela a sesedla. Ať už Aielanky říkaly cokoliv, mluvily příliš potichu, aby je

Perrin slyšel, obstoupily Annouru a skláněly se k ní, což se tarabonské sestře nelíbilo. Tvář měla schovanou v kapuci, avšak copánky se třepetaly ještě rychleji, jak vrtěla hlavou, a nakonec se rázně odvrátila a vložila nohu do třmene. Masuri tam klidně stála a nechala moudré, aby si řekly své, ale teď položila ruku Annouře na loket a něco řekla. Nato Annoura svěsila ramena a moudré kývly. Annoura si shrnula kapuci a počkala, až se Masuri vyškrábe na svého koně, než nasedla. Pak společně zajely ke kopiníkům a zastavily se vedle Berelain. Moudré se vtlačily mezi ně na opačné straně, než stál Perrin. Annoura věšela koutky širokých úst a nervózně si třela palce.
„Co máte v plánu?" zeptal se Perrin a snažil se neskrývat podezření. Moudré sice nechávaly Masuri slézat se s Masemou, ale pořád tvrdily, že by bylo lepší, kdyby byl mrtvý. Aes Sedai nemohly použít jedinou sílu jako zbraň, pokud jim nehrozilo nebezpečí, ale moudré žádná taková omezení neměly. Napadlo ho, jestli se propojily. Věděl o jediné síle víc, než kdy chtěl, a dost o moudrých, aby si byl jistý, že kruh povede Nevarin, pokud by ho vytvořily.
Annoura otevřela pusu, avšak Carelle na ni varovně sáhla, tak ji zase zavřela a zamračila se na Masuri. Hnědá sestra našpulila rty a lehce zavrtěla hlavou, což Annouru nejspíš neobměkčilo. Rukama v rukavičkách mačkala otěže tak pevně, až se třásly.
Nevarin se podívala na Perrina, jako by mu četla myšlenky. „My máme v plánu bezpečně tě doprovodit zpět do tábora, Perrine Aybaro," prskla ostře, „tebe a Berelain Paeron. My máme v plánu zařídit, aby dnešek a příští dny přežilo co nejvíc lidí. Máš námitky?"
„Hlavně nedělejte nic jinýho, pokud vám neřeknu," upozornil ji. Taková odpověď mohla znamenat plno věcí. „Vůbec nic."
Nevarin znechuceně vrtěla hlavou a Carelle se zasmála, jako by udělal ohromný vtip. Žádná z moudrých si zřejmě nemyslela, že je třeba ještě něco říkat. Dostaly rozkaz ho poslouchat, jenomže jejich představa poslušnosti se jaksi nesrovnávala s tím, co se kdy naučil. To by spíš prasatům narostla křídla, než by z nich dostal lepší odpověď.
Mohl to zarazit. Věděl, že by měl. Ať už moudré plánovaly cokoliv, schůzka s Masemou tak daleko od ostatních v táboře, když ten muž musel vědět, kdo ukradl jeho seanchanský papír, bylo jako doufat, že člověk dostane ruku z kovadliny dřív, než dopadne kladivo. Berelain byla skoro stejně hrozná jako moudré, když přišlo na plnění jeho rozkazů, ale usoudil, že by poslechla, kdyby vydal rozkaz stáhnout se do tábora. Aspoň si myslel, že by to udělala, přestože její pach prozrazoval, že se drží zuby nehty. Zůstávat bylo nesmyslné riziko. Byl si jistý, že by ji o tom dokázal přesvědčit. Ale ani před tím mužem nechtěl utíkat. Jedna jeho část mu říkala, že se chová hloupě. Ta větší doutnala vztekem, jaký se mu ovládal jen stěží. Aram se vtlačil vedle něj a mračil se, ale aspoň netasil meč. Mávání mečem by mohlo být jako hodit žhavý uhlík do seníku a čas na střet s Masemou ještě nenastal. Perrin položil ruku na sekeru. Ještě ne.
Přes šikmé paprsky slunce, pronikajícími hustými větvemi, byl les zahalený stíny. I v poledne by tady bylo šero. Nejdřív zachytil zvuky, tlumený dusot kopyt ve sněhu, těžké dýchání koní nucených k běhu, a pak se objevili jezdci, nesourodý dav hrnoucí se k severu mezi obrovskými stromy málem cvalem, i když na to byl terén naprosto nevhodný. Spíš než stovka to byly dvě, možná i tři stovky. Jeden kůň s řičením upadl a převalil se přes jezdce, ale nikdo z ostatních ani nezpomalil. Muž v čele zvedl ruku a oni zastavili koně, až sníh odletoval. Koně byli zpěnění, supěli a stoupala z nich pára. Občas se mezi nimi objevilo nějaké to kopí, ale většina jezdců ani neměla zbroj, další jen kyrys nebo přílbu, ale sedla měli ověšená meči, sekerami a palcáty. Sluneční paprsky vyhmátly několik obličejů, mužů s ponurýma očima, kteří se tvářili, jako by se nikdy neusmívali.
Perrina napadlo, že možná udělal chybu, když Berelain nenařídil návrat. Tohle pocházelo z rozhodnutí dělaných narychlo, když se nechal unést hněvem. Všichni věděli, že si ráno často vyjede, a Masema možná zoufale toužil dostat svůj seanchanský dokument zpátky. I s Aes Sedai a moudrými by boj v těchto lesích mohl být krvavý, kde by muži i ženy mohli umřít, aniž by si všimli, kdo je zabil. Kdyby nepřežili žádní svědkové, vždy by se to dalo hodit na bandity nebo dokonce na Shaidy. Už se to stalo předtím. A kdyby zůstali svědkové, Masema by klidně oběsil pár desítek svých vlastních mužů a potom by tvrdil, že viníci byli potrestáni. Nejspíš bude chtít zachovat Perrina Aybaru ještě chvíli při životě a nebude čekat moudré ani druhou Aes Sedai. To byly drobnosti, na nichž záviselo padesát životů. Velmi

malé drobnosti, na nichž závisel život Faile. Perrin uvolnil sekeru ve smyčce. Berelain vedle něj byla cítit klidem a tvrdým odhodláním. Kupodivu ne strachem. Ani sebeméně. Aram páchl... vzrušením.
Oba oddíly se mlčky pozorovaly, až nakonec vyjel Masema jen se dvěma muži. Všichni tři měli shrnuté kapuce. Žádný z nich neměl přílbu ani kousek zbroje. Nengar a Bartu byli Shienarci jako Masema, ale jako on, i oni si oholili uzel na temeni, takže měli hlavy holé, až připomínaly lebky. Příchod Draka Znovuzrozeného zpřelámal všechna pouta včetně těch, jež tyto muže zavazovala bojovat se Stínem podél Morny. Nengar a Bartu měli na zádech meč a další měli pověšený u sedla a Bartu, menší než druzí dva, měl i jezdecký luk v pouzdře a toulec. Masema neměl žádné viditelné zbraně. Prorok pána Draka Znovuzrozeného žádné nepotřeboval. Perrin byl rád, že Gallenne pozoruje muže, které Masema nechal stát, protože na Masemovi bylo něco, co upoutávalo pozornost. Možná to bylo tím, čím byl, ale i to bohatě stačilo.
Masema zastavil svého vysokého světlého ryzáka pár kroků od Perrina. Prorok byl tmavý, zamračený muž průměrné výšky, s vybledlou jizvou po šípu na tváři, v obnošeném kabátě z hnědého sukna a tmavém plášti s rozedranými okraji. Na vzhledu mu nezáleželo a nejméně ze všeho na vlastním. Nengar a Bartu měli horečnaté oči, ale Masemovy zapadlé, skoro černé oči vypadaly jako řeřavé uhlíky v kovárně, jako by je měl vítr brzy rozfoukat do plamenů, a jeho pach byl drásající, proměnlivá ostrost čirého šílenství. Moudrých a Aes Sedai si nevšímal, jen se na ně zamračil a nenamáhal se to skrývat. Moudré byly podle něj horší než Aes Sedai, nejenže se rouhaly, když používaly jedinou sílu, ale navíc to byly aielské divošky až do morku kostí, což byl dvojnásobný hřích. Okřídlená garda byla pro něho jenom stíny pod stromy. „Pořádáš piknik?" zeptal se a zalétl pohledem na košík, jenž Perrinovi visel u sedla. Obvykle mluvil stejně ohnivě, jako se tvářil, ale teď to znělo trpce a křivil rty, když mu oči zabloudily k Berelain. Pochopitelně ty řeči slyšel taky.
Perrinem projel vztek, ale ovládl ho, potlačil. Jeho hněv měl jen jeden cíl a on ho nehodlal promarnit na jiný. Tanečník zachytil náladu svého pána a vycenil na Masemova koně zuby a Perrin ho musel pevně přitáhnout. „V noci tu byli temní psi," řekl ne moc klidně, ale líp to nedokázal. „Jsou pryč a Masuri si nemyslí, že se vrátí, takže není třeba se bát."
Masema stále nebyl cítit ustaraně. Nikdy nebyl cítit čímkoliv jiným než šílenstvím. Jeho ryzák agresivně přistrčil hlavu k Tanečníkovi, ale Masema mu drsně škubl za otěž. Jezdil dobře, to ano, ale s koňmi zacházel stejně jako s lidmi. Poprvé se podíval na Masuri. Jeho pohled byl ještě víc horký, pokud to bylo vůbec možné. „Stín lze najít všude," pronesl, vášnivé vyhlášení nezpochybnitelné pravdy. „Nikdo, kdo jde za pánem Drakem Znovuzrozeným, kéž Světlo ozařuje jeho jméno, se nemusí bát Stínu. I ve smrti nalezne konečné vítězství Světla."
Masurina klisna couvla, jako by ji ten pohled spálil, ale jezdkyně ji ovládla pohybem otěží a opětovala Masemův pohled s aessedaiovskou neproniknutelností, klidná jako zamrzlé jezero. Nic nenaznačovalo, že se s ním potají schází. „Strach je užitečnou ostruhou pro důvtip a odhodlání, je-li ovládaný. Nebojíme-li se nepřátel, zbývá nám jen opovržení, a opovržení vede k vítězství nepřítele." Člověk by si myslel, že mluví k prostoduchému sedlákovi, jehož vidí dnes poprvé. Annoura to sledovala a tvářila se, jako by jí začínalo být špatně. Bála se, že jejich tajemství vyjde najevo? Že jejich plány, které mají s Masemou, nevyjdou?
Masema znovu zkřivil rty, tentokrát však v úsměvu, ne ve šklebu. Aes Sedai pro něho přestaly existovat, když obrátil pozornost zpátky k Perrinovi. „Někteří z těch, kdo jdou za pánem Drakem, našli město zvané So Habor." Takhle o svých stoupencích mluvil vždycky: opravdu šli za Drakem Znovuzrozeným, ne za ním. Skutečnost, že jim Masema říkal, co mají dělat, kdy a jak, byla jenom pominutelná drobnost. „Úhledné místo, tři až čtyři tisíce lidí, asi den cesty zpátky, možná míň, na jihozápad. Zdá se, že se neocitlo v cestě Aielům a jejich loňská úroda byla dobrá i přes to sucho. Měli stodoly plné ječmene, prosa a ovsa a dalších potřebných věcí, řekl bych. Vím, že ti dochází krmení. Jak pro lidi, tak i pro koně."
„Proč mají v této roční době plné stodoly?" Berelain se zamračeně předklonila a mluvila téměř panovačně.
Nengar zamračeně položil ruku na meč, jejž měl u sedla. S prorokem pána Draka takhle nikdo nemluvil. A nikdo o něm taky nepochyboval. Nikdo, kdo chtěl zůstat naživu. Zavrzala kůže, jak si kopiníci

poposedali v sedlech, ale Nengar si jich nevšímal. Perrina mlátil do nosu smrad Masemova šílenství. Masema si prohlížel Berelain. Zdánlivě si nevšímal Nengara a kopiníků, ani možnosti, že by se muži mohli začít navzájem zabíjet.
„Otázka chamtivosti," prohlásil nakonec. „Obchodníci s obilím ze So Habor si zřejmě mysleli, že hodně vydělají, když si zboží ponechají, dokud zima nevyžene ceny nahoru. Jenže ho obvykle prodávali na západ, do Ghealdanu a Amadicie, a po událostech tam a v Ebú Daru se báli, že všechno, co tam pošlou, bude zabaveno. Jejich chamtivost jim ponechala plné stodoly a prázdné měšce." Do hlasu se mu vloudilo uspokojení. Chamtivost nenáviděl. Ale on nenáviděl všechny lidské slabosti, ať velké, či malé. „Myslím, že teď se se svým obilím rozloučí za nízkou cenu."
Perrin vycítil past a nepotřeboval na to vlčí čich. Masema musel nakrmit své muže a koně, a jakkoli důkladně probírali krajinu, nemohli být v lepším stavu než Perrinovi. Proč neposlal několik tisíc svých stoupenců do toho městečka a nevzal si, co tam měli? Den zpátky. To by ho odvedlo dál od Faile a možná dalo Shaidům čas zase zvětšit náskok. Byl tohle důvod té zvláštní nabídky? Nebo další zdržení, aby mohl Masema zůstat na západě, blíž u svých seanchanských přátel?
„Třeba budeme mít čas to městečko navštívit, až bude má žena volná." Znovu zachytil slabé zvuky, jak lesem postupují lidé na koních, dřív než ostatní. Tentokrát to přicházelo od západu, od tábora. Gallenneho posel musel cválat celou cestu.
„Tvá žena," řekl Masema bezvýrazně a podíval se na Berelain, až se Perrinovi zpěnila krev v žilách. Dokonce i Berelain zrudla, i když tvář zachovala hladkou. „Opravdu věříš, že dnes ti o ní donesou zprávu?"
„Ano." Perrin mluvil stejně bezvýrazně jako Masema, a tvrději. Svíral hrušku sedla nad Berelaininým košíkem, aby nehmátl po sekeře. „Osvobodit ji je ze všeho nejdůležitější. Ji a ostatní. Až to uděláme, můžeme si naplnit břicha k prasknutí, ale tohle uděláme nejdřív."
Blížící se koně už uslyšeli všichni. Na západě se objevila dlouhá řada kopiníků a za ní projížděla mezi stíny další. Rudé fáborky a kyrysy Mayenerů se prolínaly se zelenými fáborky a leštěnými kyrysy z Ghealdanu. Řady byly hodně dlouhé, táhly se až pod Masemovy čekající muže. Mezi stromy také přebíhali pěšáci s dlouhými dvouříčskými luky. Perrin doufal, že tábor nezůstal úplně bez ochrany. Ukrást ten seanchanský papír možná donutilo Masemu vyložit karty, a nakonec to byl veterán z bojů kolem Morny a proti Aielům. Mohl myslet dál než jenom na to, že najde Berelain. Bylo to jako další kovářský hlavolam. Posunete jeden kousek, aby se pohnul další jen natolik, že se uvolní třetí. Tábor s oslabenou obranou bylo snadné dobít a v těchto lesích na počtech záleželo stejně tolik jako na tom, kdo měl lidi, kteří dokážou usměrňovat. Chtěl Masema uchovat to tajemství natolik, aby to celé teď a tady zpečetil? Perrin si uvědomil, že položil ruku na sekeru, ale nechal ji tam.
Mezi Masemovými stoupenci přešlapovali koně, jak jim jezdci tahali za otěže, křičeli po sobě a mávali zbraněmi, Masema sám však jen beze změny výrazu sledoval blížící se kopiníky a lučištníky, o nic méně zakyslý, ani o nic víc. Jako by to byli ptáci poskakující po větvích. Jeho pach se beze změny šíleně svíjel.
„Co se děje ve službě Světlu, musí se udělat," řekl, když nově příchozí zastavili asi dvě stě kroků od nich. To nebylo pro dvouříčské luky nijak daleko a Masema je viděl v akci, ale nedával na sobě znát, že by ty široké hlavice mohly být namířené na jeho srdce. „Všechno ostatní je jen šmejd a brak. Pamatuj na to, urozený pane Perrine Zlatooký. Všechno ostatní je šmejd a brak."
Bez dalšího slova prudce otočil koně a s Nengarem a Bartuem v závěsu se vydal ke svým mužům. Všichni tři hnali koně, aniž by se starali, že by si třeba mohli zlomit nohu nebo vaz. Čekající oddíl se zařadil za ně a celý dav se hrnul k jihu. Někteří muži vzadu se zastavili, aby vytáhli bezvládné tělo zpod zraněného koně a zbavili zvíře utrpení rychlým máchnutím dýky. Pak je začali bourat. Tolik masa nesmělo přijít nazmar. Jezdce nechali tam, kam ho pustili.
„On věří každému slovu, které řekne," vydechla Annoura, „ale kam ho jeho víra vede?"
Perrina napadlo zeptat se jí rovnou, kam si myslí, že Masemu vede jeho víra, kam ona chce, aby ho dovedla, ale ona náhle opět nasadila ten neproniknutelný aessedaiovský klid. Špička ostrého nosu jí zrudla chladem. Upřeně na něj zírala. Stejně snadno by mohl holýma rukama vypáčit temnými psy poznačený kámen ze země, jako dostat odpověď z Aes Sedai, když nasadí tenhle výraz. Bude muset nechat vyptávání na Berelain.

Muž, jenž přivedl kopiníky, najednou pobídl koně do kroku. Byl menší, v postříbřeném kyrysu a přílbě s mřížovým hledím a třemi krátkými bílými chocholy. Gerard Arganda byl tvrdý voják, jenž se nahoru propracoval úplně odzdola, proti všem okolnostem, a stal se prvním kapitánem Alliandřiny osobní gardy. Perrina, který přivedl jeho královnu na jih, aniž k tomu měl nějaký dobrý důvod, a potom dopustil, aby ji unesli, neměl rád, ale Perrin čekal, že se zastaví a projeví úctu Berelain, možná se i poradí s Gallennem. Arganda si Gallenneho hodně vážil a často spolu pokuřovali fajfku. Tentokrát jeho pstružák projel kolem Perrina a ostatních a jezdec ho pobízel k větší rychlosti. Když Perrin uviděl, kam jede, pochopil. Od východu se blížil osamělý jezdec na myšákovi a vedle něho se na sněžnicích šoural Aiel.

KAPITOLA OSMÁ

Vír barev

Petřin si neuvědomil, že se pohnul, dokud nebyl nakloněný nad Tanečníkův krk a nehnal se za Argandou. Sníh nebyl o nic méně hluboký, země o nic rovnější a světlo o nic lepší, ale Tanečník se řítil stíny, nechtěje nechat pstružáka v čele, a Perrin ho pobízel k ještě rychlejšímu běhu. Přijížděl Elyas, vousy roztažené na prsou, široká krempa klobouku vrhala stíny na jeho tvář a z ramenou mu viselo krzno. Osobou vedle něho byla Děva s tmavou šufou ovinutou kolem hlavy a v bílém plášti, aby nebyla vidět na sněhu, přehozeném přes šedý, hnědý a zelený kabátec a spodky. Elyas a Děva bez ostatních znamenali, že Faile byla nalezena. Muselo to tak být.

Arganda štval koně, aniž by se staral, že by si mohl zlomit nohu, přeskakoval vyčnívající skaliska a projížděl závěje, ale Tanečník ho těsně před Elyasem předhonil. Arganda se drsně zeptal: „Viděl jsi královnu, Machero? Je naživu? Mluv, chlape!" Děva, Elienda se sluncem osmahlými tvářemi, zvedla ruku k Perrinovi. Mohl to být pozdrav či soucit, ona však pokračovala v cestě. Elyas podá hlášení Perrinovi a ona své moudrým.

„Našli jste ji?" Perrin měl v hrdle náhle sucho jako na poušti. Na tohle čekal dlouho. Arganda prskal za hledím, věda, že se Perrin neptá na Alliandre.

„Našli jsme Shaidy, které sledujeme," začal Elyas opatrně s rukama složenýma na sedlové hrušce. Dokonce i na Elyasovi, slavném Dlouhém tesákovi, který žil a běhal s vlky, byla vidět únava z dlouhé cesty a nedostatku spánku. Tváře měl propadlé vyčerpáním, což ještě podtrhovala zlatá záře jeho očí. Hustý vous i vlasy, jež mu visely k pasu a jež měl na šíji svázané řemínkem, měl prošedivělé, a poprvé za dobu, co ho Perrin znal, vypadal starý. „Utábořili se kolem slušně velkého města, které dobyli, na hřebeni asi čtyřicet mil odsud. Nemají žádné pořádné hlídky a ty, co jsou dál, spíš dávají pozor na to, aby jim neutekli zajatci, než na cokoliv jiného, takže jsme se dostali dost blízko, abychom se mohli pořádně kouknout. Je jich ale mnohem víc, než jsme mysleli. Nejmíň devět, možná deset klanů, říkaly Děvy. Včetně gai'šainů - aspoň lidí v bílém - by v tom táboře mohlo být tolik lidí jako v celém Mayene nebo Ebú Daru. Nevím, kolik oštěpů, ale deset tisíc je podle toho, co jsem viděl, ještě nízký odhad."

Perrinovi se stahoval žaludek. V ústech měl tak sucho, že by nedokázal promluvit, ani kdyby se Faile nějakým zázrakem objevila přímo před ním. Deset tisíc algai'd'siswai, k tomu ještě tkalci a stříbrotepci a starci, trávící dny vzpomínáním ve stínu, kteří se mohli chopit oštěpu, kdyby na ně někdo zaútočil. On neměl ani dva tisíce kopiníků, kteří by prohráli, i kdyby stáli proti stejnému počtu Aielů. Necelé tři stovky Dvouříčských, jež dokázaly napáchat škody na dálku, ale deset tisíc protivníků by nezastavily. Tolik Shaidů by roztrhalo Masemovu chátru na kusy, jako když kočka vletí do hnízda myší. I když měl asha'many, moudré a Aes Sedai... Edarra a ostatní moudré mu toho o moudrých moc neprozradily, ale věděl, že deset klanů mohlo mít i padeást žen schopných usměrňování, možná víc. Možná méně - žádné dané počty nebyly - ale ne dost málo, aby to znamenalo nějaký rozdíl.

S velkou námahou potlačil zoufalství a mačkal ho, až to byla jenom kroutící se vlákna, která mohla přikrmit jeho hněv. Kladivo v sobě nemělo prostor pro zoufalství. Deset klanů nebo celý kmen Shaidů, pořád měli Faile a on musel přijít na to, jak ji odtamtud dostat.

„Co záleží na tom, kolik jich je?" chtěl vědět Aram. „Když do Dvouříčí vtrhli trolloci, byly jich tisíce, desítky tisíc, ale my jsme je stejně pobili. Shaidové nemůžou být horší než trolloci."

Perrin zamrkal, jak ho překvapilo, že stojí za ním, nemluvě o Berelain, Gallennem a Aes Sedai. Jak spěchal za Elyasem, přestal vnímat všechno ostatní. Mezi stromy byli vidět muži, které Arganda přivedl pro střet s Masemou. Stále udržovali řady, ale Berelainina osobní stráž utvořila volný kruh kolem Elyase a stála tváří ven z kruhu. Moudré stály mimo tento kruh a s vážnými výrazy naslouchaly Eliendě. Ta mluvila potichu a občas kroutila hlavou. Její názor na stav věcí nebyl o nic veselejší než Elyasův. Ve spěchu musel Perrin ztratit košík, nebo ho zahodit, protože teď ho měla u sedla pověšený Berelain. Tvářila se... mohl to být soucit? Světlo ho spal, byl příliš utahaný, aby mu to vůbec myslelo. Jenže teď, víc než kdy jindy, potřeboval, aby mu to myslelo. Jeho příští chyba by mohla být poslední, pro Faile.

„Podle toho, co jsem slyšel, cikáne," ozval se Elyas tiše, „když přišli trolloci, podařilo se vám je ve Dvouříčí překvapit. Máš nějaký rafinovaný plán, jak překvapit Shaidy?" Aram se na něj mrzutě zamračil. Elyas ho znal dřív, než se chopil meče, a Aram nebyl rád, když mu ty časy někdo připomínal, i přes šaty jasných barev, které stále nosil.

„Deset klanů nebo padesát," zavrčel Arganda, „musí existovat nějaký způsob, jak královnu osvobodit. A taky ostatní, samozřejmě. A taky ostatní." Zlobně se mračil, ale byl cítit zoufalstvím, liška připravená ukousnout si tlapu, aby unikla z pasti. „Přijmou...? Přijmou to výkupné?" Rozhlížel se kolem sebe, až uviděl, jak od okřídlené gardy přichází Marline. Dařilo se jí jít rychle i ve sněhu a ani trochu neklopýtala. Ostatní moudré už nebyly nikde v dohledu a Elienda taky ne. „Přijmou ti Shaidové výkupné... moudrá?" Uctivé oslovení znělo, jako by ho to napadlo až dodatečně. Už si sice nemyslel, že Aielové mezi nimi mají něco společného s únosem, ale Aielům stejně nedůvěřoval.
„To nemůžu říct." Marline si jeho tónu nevšímala. S rukama zkříženýma na prsou tam stála a zírala na Perrina, ne na Argandu. Byl to jeden z těch pohledů, kdy žena muže zvažuje a přeměřuje si ho, dokud mu nedokáže ušít oblek nebo mu sdělit, kdy si naposledy pral spodky. Kdysi, když měl ještě na takové věci čas, by ho to vyvedlo z míry. Když znovu promluvila, v jejím tónu nebylo nic rádcovského, jen sdělovala fakta. Možná to tak dokonce i myslela. „Vaše mokřinské placení výkupného je proti našim zvyklostem. Gai'šaina je možné dát jako dar nebo vyměnit za jiného gai'šaina, ale nejsou to zvířata k prodeji. Zdá se však, že Shaidové už se ji'e'toh neřídí. Berou mokřiňany jako gai'šainy a berou všechno, ne jen pětinu. Mohli by určit cenu."
„Moje klenoty ti jsou k dispozici, Perrine," přisadila si Berelain klidně s vážným výrazem. „V případě nutnosti mohou Grady nebo Neald donést další z Mayene. Zlato také."
Gallenne si odkašlal. „Altařané jsou na loupežníky zvyklí, má paní, ať už to jsou sousední šlechtici nebo zbojníci," začal pomalu a plácl se otěžemi do dlaně. I když Berelain odporoval nerad, očividně to hodlal udělat. „Takhle daleko od Ebú Daru neplatí žádné zákony, jen to, co řekne místní pán nebo paní. Šlechta i kmáni jsou zvyklí vyplatit každého, koho neporazí v boji, a rychle ten rozdíl poznají. Není normální, že se nikdo z nich nepokusil vykoupit si bezpečí, ale po cestě, kudy šli tihle Shaidové, jsme viděli jen trosky a neslyšeli nic jiného, než že uloupí všechno, co se dá odnést. Nabídku na výkupné by mohli přijmout, ale dá se jim věřit, že za to něco dají zpátky? Už když vyslovíme nabídku, mohli bychom se tím vzdát jediné skutečné výhody, totiž že o nás ještě nevědí." Annoura lehce zavrtěla hlavou, jen nepatrně, ale Gallenne ten pohyb zachytil i jedním okem a zamračil se. „Ty nesouhlasíš, Annouro Sedai?" zeptal se zdvořile. A s náznakem překvapení. Šedá se občas chovala téměř ostýchavě, zvlášť před sestrou, ale nikdy neváhala promluvit, když nesouhlasila s radou danou Berelain.
Tentokrát však Annoura zaváhala a zakryla to tím, že si přitáhla plášť k tělu a pečlivě upravovala záhyby. Bylo to od ní neohrabané. Aes Sedai si uměly nevšímat horka a zimy, když chtěly, nedotýkalo se jich to, i když všichni ostatní kolem byli zlití potem nebo jim cvakaly zuby. Aes Sedai, jež věnovala pozornost na teplotu, získávala čas, aby mohla přemýšlet, obvykle o tom, jak zakrýt to, nač myslí. Nepatrně se zamračila na Marline, konečně se rozhodla a přestala se mračit.
„Vyjednávání je vždycky lepší než bojování," pronesla s chladným tarabonským přízvukem, „a při vyjednávání je důvěra vždycky otázkou bezpečnosti, že? Musíme pečlivě zvážit, jaká opatření podniknout. Je tu také otázka, kdo k nim půjde. Moudré už možná nejsou posvátné, protože se zúčastnily bitvy u Dumajských studní. Sestra nebo skupina sester by si mohla vést lépe, ale i pak je třeba veliké opatrnosti. Já jsem ochotná -"
„Žádný výkupný," prohlásil Perrin, a když na něj všichni zazírali, většinou konsternovaně, Annoura s nečitelným výrazem, tak to zopakoval ještě tvrději. „Žádný výkupný." Nezaplatí těmhle Shaidům za to, že ublížili Faile. Určitě se bála, a oni za to budou platit, ne brát peníze. Kromě toho měl Gallenne pravdu. Nic, co Perrin viděl, v Altaře i v Amadicii nebo předtím v Cairhienu, nenaznačovalo, že se Shaidům dá věřit, že dodrží uzavřenou dohodu. To by klidně mohl věřit krysám v sýpce a housenkám v zelí. „Elyasi, chci vidět jejich tábor." Když byl malý kluk, poznal jednoho slepce, Nata Torfinna, s vráskami tváří a řídkými bílými vlasy, jenž dokázal rozložit každý kovářský hlavolam jen po hmatu. Celá léta se Perrin pokoušel jeho výkon zopakovat, ale nikdy se mu to nepodařilo. Musel vidět, jak do sebe kousky zapadají, než se v nich vyznal. „Arame, najdi Gradyho a řekni mu, ať za mnou co nejrychleji přijde na plac pro cestování." Tak začali říkat místu, kam dorazili po každém skoku a odkud vyráželi na další. Pro asha'many bylo snazší setkat průchod na místě, jehož se již dotklo tkanivo toho předchozího.
Aram cílevědomě kývl, otočil bělouše a vyrazil k táboru, ale Perrin už viděl námitky, otázky a požadavky, hromadící se ve tvářích okolo něj. Marline ho stále studovala, jako by si náhle nebyla jistá

tím, co je zač, a Gallenne se mračil na otěže ve své dlani, nepochybně viděl, jak se věci obracejí k horšímu, ať udělá cokoliv, ale Berelain vypadala rozrušeně, v očích jí byly vidět námitky, a Annoura tiskla rty do tenké čárky. Aes Sedai nesnášely, když je někdo přerušoval, a ať už byla na Aes Sedai ostýchavá nebo ne, vypadala, že je připravená svou nelibost si vybít. Arganda, stále rudější, otevřel pusu s očividným záměrem začít řvát. Arganda řval často od chvíle, kdy mu unesli královnu. Nemělo smysl tu čekat a poslouchat je.

Perrin pobodl koně a projel kruhem gardistů, míře k rozpolceným stromům. Ne cvalem, ale ani se neloudal - rychlým klusem projížděl mezi vysokými stromy, ruce zaťaté do otěží, a již vyhlížel Gradyho. Elyas ho beze slova následoval. Perrin si byl jistý, že v sobě nemá místo ani na špetku strachu, ale z Elyasova ticha mu dobře nebylo. Ten totiž nikdy nenarazil na překážku, aniž by viděl cestu, jak ji obejít. Ale nějaká cesta tu být musela. Když dorazili ke kamenné desce, Perrin nechal Tanečníka chodit sem a tam kolem pokácených stromů i mezi stojícími, střídavě ve světle a stínu, neschopen ho zastavit. Musel být v pohybu. Musela existovat nějaká cesta. Myšlenky mu běhaly jako krysy v kleci.

Elyas sesedl, dřepl si a zamračil se na proseknutý kámen, aniž by věnoval pozornost svému koni, který tahal za otěže a snažil se vycouvat. Vedle kamene byl silný kmen borovice, dobře deset sáhů dlouhý, zapřený jedním koncem o rozervané zbytky pařezu dost vysoko, aby pod ním Elyas mohl projít, aniž by se musel shrbit. Jasné sluneční paprsky, pronikající lesem tu a onde, jako by prohlubovaly stín kolem stopami označeného kamene, ale to Elyasovi činilo stejně malé potíže jako Perrinovi. Z pachu hořící síry, jenž stále ještě visel ve vzduchu, krčil nos. „Měl jsem dojem, že jsem ten smrad zachytil cestou sem. Asi by ses o tom zmínil, kdybys neměl v hlavě jiné věci. Velká smečka. Větší, než jsem kdy viděl nebo o tom slyšel."

„To tvrdila i Masuri," prohodil Perrin nepřítomně. Co Gradyho zdrželo? Kolik lidí je v Ebú Daru? Tak velký byl shaidský tábor. „Říkala, že narazila na stopy sedmi smeček a tuhle ještě nikdy nepotkala."

„Hm, sedmi," zamumlal Elyas překvapeně. „Dokonce i Aes Sedai musela urazit kus cesty, aby dokázala tohle. Většina příběhů o temných psech pochází od lidí vylekaných tmou." Zamračil se na stopy křižující hladký kámen, potřásl hlavou a do hlasu se mu vloudil smutek, když řekl: „Kdysi to byli vlci. Anebo aspoň duše vlků, co je chytil a pokřivil Stín. To bylo jádro, ze kterýho byli vytvoření temní psi, Stínubratři. Myslím, že proto musejí být u Poslední bitvy i vlci. Nebo možná temný psy vytvořili, protože tam budou vlci, aby proti nim bojovali. Vedle vzoru občas vypadá sovarrská krajka jako kus šňůrky. Každopádně to bylo dávno, během trollockých válek, alespoň pokud se mi podařilo zjistit, a za války Stínu předtím. Vlci mají dlouhou paměť. Na to, co ví jeden vlk, se nikdy doopravdy nezapomene, dokud zůstanou ostatní vlci naživu. Ale hovoru o temných psech se vyhýbají a temným psům jakbysmet. Při pokusu zabít jednoho Stínubratra by mohla zemřít i stovka vlků. Horší, kdyby neuspěli, temný pes by mohl pohltit duše těch, kteří ještě nejsou úplně mrtví, a tak za rok by se objevila nová smečka Stínubratrů, co by se ani nepamatovali na to, že kdysi byli vlky. Teda já doufám, že by si to nepamatovali."

Perrin přitáhl otěže, i když toužil po pohybu. Stínubratři. Vlčí jméno pro temné psy nabylo větších chmur. „Sežrali by i lidskou duši, Elyasi? Řekněme duši člověka, který dokáže mluvit s vlky?" Elyas pokrčil rameny. Jen hrstka lidí dokázala to, co oni dva. Odpověď na tyto otázky by mohli zjistit až ve chvíli smrti. Důležitější v této chvíli bylo, že jestli kdysi byli vlky, museli být dost inteligentní, aby ohlásili, co najdou. Masuri to ostatně naznačila. Hloupé by bylo věřit v opak. Jak dlouho potrvá, než to udělají? Kolik času má, aby osvobodil Faile?

Křupání kopyt ve sněhu ohlásilo jezdce, a on honem sdělil Elyasovi, že temní psi oběhli tábor, takže donesou zprávy o něm tomu, komu se mají hlásit.

„S tím bych si moc hlavu nelámal, synku," odpověděl starší muž a ostražitě vyhlížel přicházející jezdce. Poodešel od kamene a začal se protahovat, jak měl svaly ztuhlé dlouhým pobytem v sedle. Elyas byl příliš opatrný, aby se nechal chytit, jak studuje něco, co bylo pro ostatní zahaleno stínem. „To vypadá, že lovili něco důležitějšího než tebe. A půjdou po té kořisti, dokud ji nenajdou, i kdyby to trvalo celý rok. Neboj se. Tvou ženu dostaneme zpátky dřív, než ti temní psi ohlásí, že jsi tady. Neříkám, že to bude snadný, ale dokážeme to." Odhodlání měl v hlase i v pachu, ale skoro žádnou naději.

Perrin bojoval se zoufalstvím, odmítal se mu poddat, a zas nechal Tanečníka chodit, když se mezi stromy

objevila Berelain s osobní stráží a za Annourou jela na koni Marline. Jakmile Aes Sedai zastavila koně, moudrá se soumračnýma očima sklouzla na zem a setřásla si sukně přes tmavé punčochy. Jiná žena by se možná červenala, že ukazuje nohy, ne však Marline. Ta si jen urovnala šaty. Zato Annoura se tvářila rozčileně, zakysle a podrážděně, díky čemuž její nos připomínal zobák ještě víc. Mlčela, ale vypadala, že je připravená kousat. Musela si být jistá, že její nabídku na vyjednávání se Shaidy přijmou, zvlášť když ji podpořila Berelain a Marline se tvářila přinejhorším neutrálně. Šedé byly vyjednavačky, zprostředkovatelky, rozhodovatelky a uzavíratelky dohod. To mohl být její motiv. Co jiného by to mohlo být? Tento problém musel odsunout na později, ale nesměl na něj zapomenout. Musel brát v úvahu vše, co by se mohlo zamotat do osvobození Faile, ale problém, který musel rozlousknout hned, ležel čtyřicet mil na severovýchod.

Okřídlená garda vytvořila ochranný kruh mezi stromy kolem místa na cestování a Berelain se připojila k Perrinovi a snažila se ho zatáhnout do hovoru, vnutit mu zbytek bažanta. Byla cítit nejistotou, pochybovala o jeho rozhodnutí. Možná doufala, že se jí ho podaří přesvědčit, aby se pokusil dojednat výkupné. On nechal Tanečníka chodit a odmítal poslouchat. Pokusit se o to by znamenalo vsadit všechno na jeden vrh kostek. A když byla v sázce Faile, nemohl si dovolit hazard. Metodicky, jako kdyby pracoval v kovárně, tak to bylo správné. Světlo, ale že byl unavený. Soustředil se na svůj hněv a vstřebával jeho žár, aby měl energii.

Krátce po Berelain dorazili Gallenne a Arganda s dvojstupem ghealdanských kopiníků v leštěných kyrysech a kónických přilbách a rozestavili se mezi Mayenery. Berelain se do pachu vloudilo podráždění, když odjela za Gallennem. Ti dva seděli na koních těsně u sebe a jednooký muž skláněl hlavu a poslouchal, co mu Berelain povídá. Mluvila potichu, avšak Perrin věděl, o čem se baví, alespoň částečně. Občas se po něm ohlédli, jak tak vodil Tanečníka pořád sem a tam. Arganda zastavil svého pstružáka na jednom místě a hleděl mezi stromy k táboru, nehybný jako socha, ale vyzařující netrpělivost, jako z ohně vyzařuje teplo. Byl ztělesněním vojáka, samý chochol, s mečem a stříbřenou zbrojí, tvář jako z kamene, ale páchl již téměř panikou. Jakmile bude Faile zpátky, všechno bude zase v pořádku. Všechno bude v pořádku. Sem a tam, tam a sem.

Konečně se objevil Aram se zívajícím Jurem Gradym na tmavém hnědákovi, dost tmavém, aby vedle lysiny na nose vypadala jeho srst černá. Dannil a tucet Dvouříčských, pro tentokrát bez oštěpů a halaparten, zato s dlouhými luky, jeli za nimi, ale ne moc blízko. Grady, podsaditý chlapík s ošlehaným obličejem, jemuž se již začínaly dělat vrásky, i když byl ještě poměrně mladý, vypadal jako ospalý sedlák i přes to, že měl u pasu meč s dlouhým jílcem a na sobě černý kabát se stříbrným mečíkem na vysokém límci, ale statek nechal daleko za sebou, a Dannil a ostatní se mu vždycky vyhýbali širokým obloukem. Perrinovi taky, drželi se zpátky a koukali do země, občas dokonce vrhali rozpačité pohledy na něj a na Berelain. Na tom nezáleželo. Všechno bude v pořádku.

Aram se pokusil dovést Gradyho k Perrinovi, ale asha'man věděl, proč ho sem zavolali. S povzdechem sesedl vedle Elyase, jenž dřepěl v kaluži světla a do sněhu kreslil mapu a mluvil o vzdálenostech a směru a popisoval dopodrobna místo, kam se chtěl dostat, na mýtinu na svahu otočenému k jihu, s hřebenem, kde byly na třech místech prolákliny. Vzdálenost a směr stačily, pokud byly přesné, ale čím lepší obrázek si asha'man o místě udělal, tím blíže se dokázal dostat.

„Tady nesmíš udělat chybu, chlapče." Elyasovi plály oči soustředěním. Ať už si ostatní o asha'manovi mysleli cokoliv, jeho to nikdy nezastrašilo. „V tý krajině je plno hřebenů a hlavní tábor je jen asi míli od tohohle. Budou tam hlídky, malý oddíly, tábořící každou noc na jiným místě, tak dvě míle okolo. Jestli nás posadíš o kus dál, tak nás určitě uvidí."

Grady jeho pohled bez mrkání opětoval. Pak kývl, prohrábl si vlasy a zhluboka se nadechl. Vypadal stejně unavený jako Elyas. Stejně vyčerpaný, jako se Perrin cítil. Vytvářet průchody a držet je otevřené, aby jimi mohly projít tisíce lidí a koní, byla dřina.

„Už sis dost odpočinul?" zeptal se ho Perrin. Unavení lidé dělají chyby a chyba s jedinou silou mohla být osudová. „Nemám poslat pro Nealda?"

Grady na něho zíral krhavýma očima a po chvíli zavrtěl hlavou. „Fager není odpočatější než já. Možná míň. Já jsem silnější než on, o kousek. Lepší, když to udělám já." Otočil se k severovýchodu a bez varování se vedle stopami poznačeného kamene objevila svislá stříbromodrá čára. Annoura s hlasitým

zasupěním uhnula s koněm, když se světelná čára rozšířila do průchodu, do díry ve vzduchu, za kterou byla vidět sluncem zalitá mýtina na prudkém svahu mezi stromy mnohem menšími, než rostly tady. Již rozštípnutá borovice se otřásla, jak ztratila poslední kousek opory, zasténala a dopadla se sněhem tlumeným praštěním, z něhož koně frkali a tancovali. Annoura se na asha'mana mračila, tvář jí temněla, ale Grady jen zamrkal a zeptal se: „Je to to správný místo?" Elyas si upravil klobouk, než kývl.
Na víc Perrin nečekal. Sehnul se a projel s Tanečníkem do sněhu, který koni sahal nad spěnky. Mýtina byla malá, ale díky bílým oblakům na obloze vypadala po lese za ním jako obrovská prostora. Světlo bylo ve srovnání s lesem téměř oslepující, i když slunce bylo ještě za zalesněným hřebenem nad nimi. Shaidský tábor ležel právě za tím hřebenem. Perrin se toužebně zadíval tím směrem. Měl co dělat, aby zůstal na místě, místo aby vyrazil ozlomkrk k místu, kde byla Faile. Otočil Tanečníka čelem k průchodu. Přicházela Marline.
Ta si ho upřeně prohlížela a oči odtrhla jen na tak dlouho, aby došlápla bez zakopnutí do sněhu. Ustoupila stranou, aby mohli projít Aram a Dvouříčtí. Ti už byli na cestování zvyklí, i když na asha'many už méně, a jen ti nejvyšší trochu sklonili hlavu. Perrinovi došlo, že průchod je větší než ten první, který pro něj kdy Grady udělal. Tenkrát musel sesednout. Ale uvažoval o tom jen tak mimochodem, nebylo to důležitější než bzučení mouchy. Aram dojel k Perrinovi, napjatý, páchnoucí netrpělivostí a dychtivostí jet dál, a když Dannil a ostatní prošli a klidně si chystali šípy a obhlíželi okolní les, objevil se Gallenne, zachmuřeně sledující stromy, a za ním půl tuctu Mayenerů, kteří sklopili kopí a projížděli průchodem za ním.
Pak byl otevřený průchod dlouhou dobu prázdný, ale když už se Perrin rozhodl, že se vrátí a zjistí, co zdržuje Elyase, vousáč se objevil s Argandou a šesti nespokojeně se tvářícími Ghealdaňany za patami. Lesklé přílby a kyrysy byly pryč a všichni se mračili, jako by tam museli nechat spodky.
Perrin si pro sebe kývl. Pochopitelně. Shaidský tábor byl na druhé straně hřebene a stejně tak slunce. Ta lesklá zbroj by byla jako zrcadlo. Mělo ho to napadnout. Nechával se vést strachem k netrpělivosti, zamlžoval mu myšlení. Potřeboval mít jasnou hlavu, teď víc než kdy jindy. Podrobnosti, které mu uniknou teď, by ho mohly zabít a nechat Faile v shaidských rukou. Jak se o ni mohl nebát? Musel to zvládnout, ale jak?
K jeho překvapení projela bránou před Gradym, jenž vedl svého tmavého hnědáka, Annoura. Stejně jako vždycky, když ji viděl projíždět průchodem, ležela své klisně na krku, jak jen jí to vysoká sedlová hruška dovolila, a mračila se na otvor, vytvořený s pomocí mužské polovice jediné síly. Jakmile projela, pobídla koně co nejvýš do svahu, aniž by ještě vjela mezi stromy. Grady nechal průchod zavřít. Perrinovi po něm zůstal chvíli rudý otisk na sítnici. Annoura sebou trhla a odvrátila zrak, mračíc se na Marline a na Perrina. Kdyby nebyla Aes Sedai, byl by Perrin řekl, že soptí vztekem. Berelain jí musela přikázat, aby jela, ale ona za to nedávala vinu jí.
„Odsud jdeme pěšky," oznámil Elyas tichým hlasem, který nepřehlušil občasné dupnutí koně. Říkal, že Shaidové jsou neopatrní a nemají žádné hlídky, nebo skoro žádné, ale mluvil, jako by byli dvacet kroků od nich. „Muž na koni je moc vidět. Shaidové nejsou slepí, jen slepí na Aiely, což znamená, že vidí dvakrát líp než kdokoliv z vás, takže se nestavte nikde na obzoru, až se dostaneme nahoru. A snažte se nenadělat moc hluku, pokud to půjde. Nejsou ani hluší. Nakonec najdou naše stopy - v tom sněhu se s tím nedá moc dělat - ale nemusíme jim dávat vědět, že tu jsme, dokud nebudeme pryč."
Arganda, už tak mrzutý, že musel sundat zbroj a chocholy, se začal hádat kvůli tomu, že Elyas dává rozkazy. Nebyl úplný hlupák, takže mluvil potichu, ale vojákoval už od patnácti a velel vojákům v bojích s bělokabátníky, Altařany a Amadičany, jak moc rád zdůrazňoval, a bojoval i v aielské válce a přežil Krvavý sníh u Tar Valonu. Aiely znal a nepotřeboval neoholeného zálesáka, aby mu vykládal, jak si má natahovat boty. Perrin to nechal plavat, protože si sice stěžoval, ale mezitím už přikazoval dvěma mužům, že mají držet koně. Opravdu nebyl hlupák, jen se bál o svou královnu. Gallenne nechal všechny muže v lese a mumlal, že kopiníci jsou bez koní k ničemu a nejspíš by si srazili vaz, kdyby je nutil jít někam pěšky. Taky nebyl hloupý, ale nejdřív vždycky viděl černou stranu. Elyas se ujal vedení a Perrin se zdržel jenom tak dlouho, aby si ze sedlových brašen vyndal mosazný dalekohled, který si strčil do kapsy kabátu.
Rostly tu hlavně borovice a jedle a další, v zimě bez listí. Svah nebyl o nic prudší než v Pískopcích u nich

doma, i když kamenitější, což Dannilovi a ostatním Dvouříčským nedělalo problémy. Sunuli se do kopce se šípy nasazenými a dávali dobrý pozor a nenadělali o moc víc hluku než pára, která jim stoupala od úst. Aram se v lese taky vyznal, jen vytáhl meč a držel se u Perrina. Jednou si začal prosekávat cestu spletí zhnědlých lián, než ho Perrin zarazil, ale hluku nenadělal víc než Perrin, pouze mu pod nohama tiše křupal sníh. Nikoho nepřekvapilo, že Marline se pohybuje, jako by vyrostla v lese a ne v Aielské pustině, kde byly stromy vzácné a sníh nevídaný, i když se zdálo, že všechny její náhrdelníky a náramky by měly chřestit. Annoura šplhala skoro stejně tiše, jenom jí trochu odletoval sníh od sukní, ale obratně se vyhýbala trní suchých hlohů a trnek. Aes Sedai obvykle objevily způsob, jak člověka překvapit. Taky se jí dařilo sledovat ostražitě Gradyho, i když asha'man se zřejmě soustředil na to, kam šlape. Občas si ztěžka povzdechl a na chvíli se zastavil a zamračil se na hřeben před nimi, ale neopožďoval se. Gallenne a Arganda nebyli zrovna nejmladší a nebyli zvyklí chodit pěšky, když mohli jet, takže začínali funět a občas se přitahovali za stromy, ale pozorovali se navzájem skoro stejně tolik, jako sledovali půdu, a žádný nehodlal dopustit, aby ho ten druhý předběhl. Čtyři ghealdanští kopiníci, na druhou stranu, klouzali a padali, zakopávali o kořeny pod sněhem, pochvy se jim chytaly do lián a vztekle nadávali, když upadli nebo se popíchali o trní. Perrin začal zvažovat, že je pošle zpátky ke koním. Nebo by je musel praštit po hlavě a nechat na místě, kde je cestou zpátky vyzvednou.

Náhle z podrostu před Elyasem vystoupili dva Aielové, obličeje jim až k očím zakrývaly tmavé závoje a z ramen jim visely bílé pláště. V rukou drželi oštěpy a puklíře. Podle výšky to byly Děvy oštěpu, což ovšem neznamenalo, že jsou méně nebezpečné než ostatní algai'd'siswai, a vmžiku bylo nataženo devět dlouhých luků a na srdce jim mířily šípy.

„Takto bys mohla dojít k úrazu, Tuandho," zamručel Elyas. „Měla bys mít rozum, Sulin." Perrin Dvouříčským pokynul, ať skloní luky, a Aramovi, ať skloní meč. Zachytil jejich pach zároveň s Elyasem, dřív, než vystoupily z úkrytu.

Děvy si vyměnily překvapené pohledy, ale poté si sňaly závoje a spustily si je na prsa. „Vidíš hodně, Elyasi Machero," pravila Sulin. Šlachovitá, s ošlehaným obličejem a jizvou na tváři, měla pronikavé modré oči, ostré jako nebozezy, ale teď se tvářila překvapeně. Tuandha byla mladší a vyšší a mohla být docela hezká, než přišla o pravé oko a vysloužila si tlustou jizvu od čela až po bradu. Jizva jí zvedala koutek rtů v poloúsměvu, ale to byl jediný úsměv, jaký kdy předvedla.

„Máte jiný kabáty," podotkl Perrin. Tuandha se zamračila na ten svůj, šedý, zelený a hnědý, a pak na Sulinin, úplně stejný. „Pláště taky." Elyas byl unavený, když si to nechal uklouznout. „Ještě se nepohnuli, že ne?"

„Ne, Perrine Aybaro," řekla Sulin. „Shaidové vypadají, že chtějí zůstat nějakou dobu na jednom místě. Včera v noci přinutili lidi z města odejít na sever, ty, které nechali odejít." Nepatrně zavrtěla hlavou, stále rozrušená tím, že Shaidové nutí stát se gai'šainy i lidi neřídící se ji'e'toh. „Tví přátelé Jondyn Barran, Get Ayliah a Hu Marwin se vydali za nimi, jestli od nich něco nezjistí. Naše sestry oštěpu a Gaul znovu obcházejí tábor. My čekaly tady na Elyase Macheru, až se vrátí s tebou." Málokdy mluvila procítěně, ani teď ne, ale byl z ní cítit smutek. „Pojďte, ukážu vám to."

Obě Děvy se otočily a Perrin spěchal za nimi a na všechny ostatní zapomněl. O kus dál na hřebeni se přikrčily a pak lezly dál po čtyřech. Perrin se zařídil podle nich a poslední sáhy lezl po břiše. Pak vyhlédl mezi stromy na druhou stranu hřebene. Tady les končil, dál už bylo jen křoví a sem tam nějaký zákrsek. Byl dost vysoko, aby viděl na několik leguí daleko. Krajina tu byla zvlněná, holé kopce se táhly až k místu, kde opět začínal tmavý pás lesa. Viděl všechno, co vidět chtěl, a mnohem méně, než potřeboval. Pokoušel se představit si shaidský tábor podle Elyasova popisu, ale skutečnost byla daleko horší. Tisíc kroků pod ním byla masa nízkých aielských stanů i všech možných dalších stanů, vozů, kár, lidí a koní. Táhla se na míli všemi směry od šedých kamenných hradeb města v polovině cesty k protějšímu svahu. Věděl, že stejně to musí vypadat na druhé straně hradeb. Nebylo to jedno z velkých měst, ne jako Caemlyn nebo Tar Valon, část hradeb, na niž viděl, mohla mít nejvýš čtyři sta kroků na délku a jinde byly hradby zřejmě ještě užší, ale hradby byly vysoké a měly věže a na severním konci bylo něco, co vypadalo jako citadela. A přesto ho shaidský tábor celé spolkl. Faile byla někde v tom moři lidí.

Vytáhl dalekohled z kapsy kabátu a v poslední chvíli si vzpomněl, že ho má jednou rukou zastínit. Slunce bylo zlatou koulí přímo před ním, v polovině cesty k nadhlavníku, a zbloudilý odraz od čoček mohl

všechno zničit. V dalekohledu uviděl skupiny lidí, jasně rozeznával obličeje. Dlouhovlasé ženy s tmavými loktušemi přes ramena, obalené desítkami dlouhých náhrdelníků, ženy s méně náhrdelníky dojící kozy, ženy v cadin'sorech a občas s oštěpy a puklíři, ženy vyhlížející z hlubokých kapuci těžkých bílých šatů, přebíhající po sněhu rozdupanému v břečku. Byli tam i muži a děti, ale ty jen zběžně přebíhal pohledem. Tisíce a tisíce žen, jen když počítal ty v bílém.

„Příliš mnoho," zašeptala Marline a on odložil dalekohled a zamračil se na ni. K Děvám se připojili také ostatní a všichni leželi v řadě na hřebeni. Dvouřičtí muži dávali pozor, aby se jim tětivy nedostaly do styku se sněhem, aniž by zvedli luk nad hřeben. Arganda a Gallenne obhlíželi tábor svými dalekohledy a Grady svah pod sebou pozoroval s podepřenou bradou, stejně soustředěný jako oba vojáci. Možná že nějakým způsobem používal jedinou sílu. Marline a Annoura také zíraly na tábor, Aes Sedai si olizovala rty a moudrá se mračila. Perrina by nenapadlo, že by Marline chtěla promluvit nahlas.

„Jestli si myslíš, že odejdu jen proto, že je Shaidů víc, než jsem čekal," začal ohnivě, ale ona ho přerušila a klidně opětovala jeho zamračený pohled.

„Příliš mnoho moudrých, Perrine Aybaro. Kamkoliv se podívám, vidím, jak nějaká žena usměrňuje. Jen chvilku tady, chvilku tam - moudré neusměrňují pořád - ale jsou všude, kam se podívám. Příliš mnoho moudrých na deset klanů."

Zhluboka se nadechl. „Kolik jich tam podle tebe je?"

„Já myslím, že tam jsou všechny shaidské moudré," odpověděla Marline, klidná, jako kdyby se bavila o ceně za ječmen. „Všechny, které dokážou usměrňovat."

Všechny? To nedávalo smysl! Jak tady mohly být všechny, když Shaidové byli zřejmě roztroušení po celé zemi? Alespoň slyšel příběhy o tom, jak Shaidové prováděli nájezdy po celém Ghealdanu a Amadicii, příběhy o přepadeních i tady v Altaře dávno předtím, než unesli Faile, a povídačky o výpadech ještě dál. Proč by byly všechny pohromadě? Jestli se tu Shaidové chtěli shromáždit, celý kmen... Ne, musel brát v potaz to, co věděl určitě. Už to bylo dost zlé. „Kolik?" zeptal se znovu rozumným tónem.

„Nevrč na mě, Perrine Aybaro. Nevím přesně, kolik shaidských moudrých zůstalo naživu. I moudré umírají na nemoci, hadí uštknutí, při nehodě. Některé zemřely u Dumajských studní. Našli jsme tam těla a ta, která mohli, odnesli k pohřbení. Ani Shaidové neopustili všechny zvyky. Jestli jsou tam dole všechny, které přežily, a učednice, jež dokážou usměrňovat, tak bych řekla asi čtyři stovky. Možná víc, ale méně než pět set. Než Shaidové překročili Dračí stěnu, měli necelých pět set usměrňujících moudrých a možná padesát učednic." Většina sedláků by se kvůli ječmeni určitě vzrušila víc.

Annoura, stále hledící do shaidského tábora, přiškrceně vzlykla. „Pět set? Světlo! Polovina Věže z jednoho kmene? Ach, Světlo!"

„Mohli bychom tam proklouznout potmě," zamumlal Dannil, „tak jako jsi ty u nás proklouzl do toho bělokabátnickýho tábora." Elyas zabručel, což mohlo znamenat cokoliv, ale neznělo to moc nadějně. Sulin si opovržlivě frkla. „My bychom se do toho tábora nedostaly, ne s nadějí, že se zase dostaneme ven. Vás by svázali jako kozla na rožeň, než byste se dostali kolem prvních stanů."

Perrin pomalu kývl. Napadlo ho proplížit se pod rouškou tmy do tábora a nějak odtamtud Faile dostat. A taky ostatní, samozřejmě. Ona by bez nich stejně neodešla. Ale nevěřil, že to bude fungovat, ne, když se jednalo o Aiely, a velikost tábora udusila poslední jiskřičky naděje. Mezi tolika lidmi mohl chodit celé dny, aniž by ji našel.

Náhle si uvědomil, že už nemusí potlačovat zoufalství. Hněv zůstal, ale byl studený jako ocel v zimě, a nezachytil ani kapičku beznaděje, ve které se předtím utápěl. V tom táboře bylo deset tisíc algai'd'siswai a pět set žen, které dokázaly usměrňovat - Gallenne to bral za správný konec, připrav se na nejhorší a potom už tě může všechno překvapit jenom příjemně - pět set žen, které by neváhaly použít jedinou sílu jako zbraň. Faile byla ukrytá jako sněhová vločka na zasněžené louce, ale když se toho nahrnulo tolik, zoufalství prostě nemělo smysl. Člověk se buď ohnul, nebo ho to zasypalo. Kromě toho už ten hlavolam viděl. Nat Torfinn vždycky říkával, že každý hlavolam lze rozložit, jakmile člověk přišel na to, kde zatlačit a kde zatáhnout.

Na severu a na jihu byla půda vyčištěná dál od města než na hřebeni, kde ležel. Po krajině byly roztroušené statky, kde z žádného komína nestoupal kouř, a ploty označující pole pod sněhem, ale víc než hrstka lidí, pokoušející se přiblížit z libovolného směru, by klidně mohla mít pochodně, korouhve a

trubky. Zhruba k jihu mezi statky vedla jedna silnice a druhá na sever. Jemu to nejspíš nebude k ničemu, ale člověk nikdy neví. Jondyn by mohl z města přinést nějaké informace, i když k čemu by to bylo dobré, když bylo město uprostřed shaidského houfu, to netušil. Gaul a Děvy, obcházející tábor, mu povědí, co leží za dalším hřebenem. Sedlo na něm vypadalo, že tamtudy vede další silnice někam k východu. Asi míli na sever od sedla stálo několik větrných mlýnů, jejichž dlouhé bílé lopatky se pomalu otáčely, a na dalším hřebeni za tím prvním zřejmě byly další mlýny. Po svahu od mlýnů až k městské hradbě vedla řada oblouků, jako dlouhý, úzký most.

„Ví někdo, co to je?" zeptal se a ukázal na oblouky. Prohlídka dalekohledem mu neprozradila nic, než že jsou ze stejného šedého kamene jako hradby. Na most to bylo příliš úzké a nemělo to zídky po stranách a navíc se nezdálo, že by na tom místě bylo třeba stavět most.

„To přivádí vodu," hlásila Sulin. „Táhne se to na pět mil k jezeru. Nevím, proč nepostavili město blíž, ale většina půdy kolem jezera vypadá na to, že když odejde zima, je tam jen samé bahno." Už ji neznámá slova jako bahno nezarážela, jenom trocha bázně utkvěla na „jezeru". Vadila jí představa tolika vody na jednom místě. „Chceš zastavit dodávku vody? To by je určitě vylákalo ven." Boji o vodu rozuměla. Většina bojů v Pustině začínala kvůli vodě. „Ale myslím, že ne -"

Perrinovi v hlavě vybuchly barvy, odstíny tak jasné, že přestal vidět i slyšet. Tedy všechno kromě barev samotných. Byla to mohutná vlna, jako by se pokaždé, když je vyhnal z hlavy, barvy shromažďovaly v nějaké nádrži, jejíž hráz prorazila ta tichá povodeň, nehlučné víry, které se ho snažily stáhnout do sebe. A uprostřed toho se srazil obraz, Rand a Nyneiva, sedící na zemi naproti sobě, obraz tak jasný, jako by je měl přímo před sebou. Neměl na Randa čas, ne teď. Ne teď! Snažil se barvami prodrat, jako se topící se člověk hrabe k hladině, donutil - je - zmizet!

Zrak i sluch, okolní svět, ho přímo praštily.

„...je šílenství," říkal zrovna Grady ustaraně. „Nikdo nezvládne tolik saidínu, abych ho cítil na takovou dálku! Nikdo!"

„Nikdo nezvládne ani tolik saidaru," zamumlala Marline. „Ale někdo to dělá."

„Zaprodanci?" Annouře se třásl hlas. „Zaprodanci, používající nějaký sa'angrial, o kterém jsme nic netušily. Nebo... nebo Temný sám."

Všichni tři se dívali k severozápadu, a i když Marline vypadala klidněji než Annoura a Grady, byla cítit stejně ustrašeně a ustaraně. Kromě Elyase všichni pozorovali trojici s výrazem lidí očekávajících vyhlášení začátku nového Rozbití světa. Elyas se tvářil smířeně. Vlk by štěkal na sesuv půdy unášející ho ke smrti, ale vlk věděl, že smrt přijde, dříve nebo později, a že se s ní nedá bojovat.

„To je Rand," podotkl Perrin hluše. Otřásl se, jak se barvy vrátily, ale hned je zahnal. „Jeho věc. On to vyřídí, ať je to cokoliv." Všichni na něho zírali, dokonce i Elyas. „Potřebuju jazyky, Sulin. Museli vyslat lovecký oddíly. Elyas říkal, že o kus dál mají hlídky, malý skupinky. Dokážeš mi sehnat zajatce?"

„Pozorně mě poslouchej," začala Annoura a slova se z ní jenom hrnula. Zvedla se ve sněhu natolik, aby dosáhla přes Marline na Perrina, a popadla ho za plášť. „Něco se děje, možná je to nádherné, možná strašné, ale v každém případě je to závažné, důležitější než cokoliv ve známých dějinách! Musíme zjistit, co to je! Grady nás tam dostane, dost blízko, abychom to viděli. Já bych nás tam dostala, kdybych znala ta tkaniva. Musíme to vědět!"

Perrin se jí podíval do očí a setřásl její ruku. Ona zůstala civět s otevřenou pusou. Aes Sedai nikdy nezmlkly tak snadno, ona to ale udělala. „Řekl jsem ti, co to je. Naše práce nás čeká přímo tady. Sulin?" Sulin se otočila od něj k Aes Sedai a pak k Marline. Nakonec pokrčila rameny. „I když je budeš vyslýchat, moc nezjistíš. Přijmou bolest a vysmějí se ti. A hanba bude pomalá - jestli je tyto Shaidy ještě možné zahanbit."

„Cokoli zjistím, bude víc než to, co vím teď," opáčil. Jeho práce byla tady. Musel rozložit hlavolam, osvobodit Faile a zničit Shaidy. Na tom jediném na celém světě záleželo.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Pasti

„A ona si znovu stěžovala, že ostatní moudré jsou ustrašené," dokončila Faile svým nejpokornějším hlasem, posunula si vysoký koš, jejž držela na rameni, a přešlápla v rozdupaném sněhu. Koš nebyl těžký, i když byl plný špinavého prádla, a sukno jejích bílých šatů bylo tlusté a teplé a pod nimi měla ještě dvě spodničky, jenže tenké kožené holínky, téměř dokonale vybělené, ji před studenou břečkou příliš nechránily. „Mám nakázáno hlásit, co přesně moudrá Sevanna řekla," dodala rychle. Someryn byla jedna z „ostatních" moudrých a při slově ustrašené prohnula koutky úst dolů.

Se sklopenýma očima Faile víc z jejího obličeje neviděla. Gai'šainové se museli chovat pokorně, zvlášť gai'šainové neaielského původu, a i když vzhlédla přes řasy, aby viděla, jak se Someryn tváří, druhá žena byla vyšší než většina mužů, dokonce i aielských, žlutovlasá obryně, která ji vysoko převyšovala. Viděla tedy hlavně Somerynino přehnaně velké poprsí a opálenou rýhu mezi prsy, odhalenou blůzou rozvázanou do půlky hrudi a zakrytou hlavně sbírkou dlouhých náhrdelníků, samý ohnivý opál, smaragd, rubín a drahý opál, tři šňůry velkých perel a složité zlaté řetězy. Většina moudrých zřejmě neměla Sevannu, jež „mluvila za náčelníka", dokud nebude zvolen nový náčelník kmene Shaidů, k čemuž nejspíš v nejbližší době nedojde, v lásce a snažily se podrývat její autoritu, kdykoliv se nehádaly mezi sebou nebo netvořily kliky, ale mnoho sdílelo její lásku k mokřinským šperkům a některé začaly dokonce nosit i prsteny jako ona. Someryn měla na pravé ruce velký mléčný opál, házející rudé záblesky, kdykoliv si upravovala loktuši, a na levé dlouhý safír zasazený mezi rubíny. Ale nezačala nosit hedvábí. Halenu měla z prostého bílého algode z Pustiny a sukni a loktuši ze silné vlny a tmavé stejně jako přeložený šátek, který jí přidržoval po pás dlouhé žluté vlasy. Zima jí zřejmě nedělala sebemenší potíže.

Stály spolu těsně za tím, co Faile považovala za hranici mezi táborem Shaidů a gai'šainů - vězňů - i když to doopravdy nebyly dva tábory. Mezi Shaidy přespávalo jenom několik gai'šainů, zbytek byl držen uprostřed tábora, pokud nevykonával určenou práci, dobytek obehnaný před lákadlem svobody plotem ze Shaidů. Většina lidí, kteří je míjeli, měli bílé gai'šainské šaty, i když jen málokterý tak drahé jako ona. Když museli Shaidové obléknout tolik lidí, sebrali všechny bílé látky, jaké jim přišly pod ruku. Někteří gai'šainové byli zabalení do drsného lnu, osušek nebo šatů ze stanového plátna, a mnozí byli celí od bláta nebo sazí. Jenom občas se objevil gai'šain dost vysoký a se světlýma aielskýma očima. Velká většina byli zarudlí Amadičané, olivoví Altařané a bledí Cairhieňané, občas nějaký ten poutník nebo kupec z Illianu či Tarabonu nebo odjinud, kteří se ocitli v nejhorší době na nejhorším místě. Cairhieňany drželi nejdéle a byli nejodevzdanější svému osudu, kromě hrstky Aielů v bílém, ale všichni klopili oči a plnili úkoly, jak rychle to v blátě a sněhu šlo. Od gai'šainů se očekávalo, že budou předvádět pokoru, poslušnost a dychtivost předvádět obojí. Cokoliv menšího mělo bolestivé následky.

Faile by byla velice ráda spěchala po své práci, a studené nohy s tím měly společného jen málo a dychtivost vyprat Sevanně prádlo ještě méně. Příliš mnoho očí ji vidělo, jak tu stojí se Someryn, a i když jí bílá kapuce zakrývala tvář, široký síťový opasek z lesklých zlatých článků a těsný obojek ze stejného materiálu ji označovaly za Sevanninu služku. Tak jim nikdo neříkal - v aielských očích být sluhou bylo

ponižující - ale tím byli, alespoň mokřiňané, jen nedostávali plat a měli méně práv a svobody než jakýkoliv sluha, o němž kdy Faile slyšela. Dřív nebo později Sevanna zjistí, že moudré zastavují její gai'šainy a vyslýchají je. Sevanna měla přes stovku sluhů a stále přidávala další a Faile si byla jistá, že jeden každý z nich opakuje moudrým každé slovo, které Sevanna vysloví.
Byla to krutě účinná past. Sevanna byla hrubá paní takovým spíš nedbalým způsobem, nikdy neštěkala, málokdy se otevřeně vztekala, ale za sebemenší přestupek, sebenepatrnější uklouznutí v chování následoval okamžitý výprask proutkem nebo řemenem a k dalším trestům bylo každou noc vybráno pět gai'šainů, kteří ji ten den potěšili nejméně. Občas byli celou noc kromě výprasku spoutaní a s roubíkem, jen aby povzbudila ostatní. Faile nechtěla ani pomyslet na to, co by ta ženská nařídila za špehování. Na druhou stranu daly moudré jasně najevo, že každého, kdo neřekne všechno, co uslyší, každého, kdo se pokusí nechat si něco pro sebe nebo vyjednávat, čeká nejistá budoucnost, možná konec v mělkém hrobě. Ublížit gai'šainovi za vymezené hranice disciplíny bylo porušením ji'e'toh, síti cti a závazků, vládnoucí životům Aielů, ale mokřinští gai'šainové zřejmě nepodléhaly spoustě pravidel.
Dřív nebo později jedna nebo druhá strana té pasti sklapne. Čelisti té pasti zůstaly otevřené tak dlouho jenom proto, že Shaidové zřejmě považovali své mokřinské gai'šainy za něco jako tažné nebo nákladní koně, i když byla pravda, že se zvířaty zacházeli lépe. Občas se nějaký gai'šain pokusil uprchnout, ale kromě toho jim prostě jen dávali jídlo a střechu nad hlavou, dřeli je a trestali, pokud zaváhali. Moudré už nečekaly, že neposlechnou, Sevanna už nečekala, že ji budou špehovat, jako by nečekala, že kůň bude zpívat. Dřív nebo později však... A to nebyla jediná past, v níž Faile uvízla.
„Moudrá, nic víc ke sdělení nemám," zamumlala, když Someryn mlčela. Pokud nebyl člověk na hlavu padlý, tak od moudré neodešel, dokud ho nepropustila. „Moudrá, Sevanna před námi mluví bez zábran, ale říká málo."
Obryně dál mlčela a Faile se po chvíli opovážila zvednout oči poněkud víc. Someryn upřeně hleděla na něco nad Faileinou hlavou a pusu měla ohromením otevřenou. Faile se zamračila, přesunula si koš a ohlédla se, ale nic, co by ospravedlňovalo Somerynin výraz, neuviděla, jen tábor, nízké tmavé aielské stany promíšené se špičatými a všemi možnými dalšími druhy stanů, většinou špinavě bílé nebo světle hnědé barvy, občas i zelené, modré, červené a dokonce i pruhované. Shaidové sebrali po útoku všechno, co mělo nějakou cenu, všechno, co by mohlo být užitečné, a za sebou nenechali nic, co by připomínalo stan.
I tak se stěží dostávalo na všechny. Bylo tady deset klanů, odhadovala to na víc než sedmdesát tisíc Shaidů a skoro stejně tolik gai'šainů, a všude, kam se podívala, viděla jenom obyčejnou činnost, tmavě odění Aielové si chodili po svém mezi pobíhajícími bíle oděnými zajatci. Kovář pracoval na kovadlině před otevřeným stanem, nástroje položené na vydělané hovězí kůži, děti sháněly stáda mečících koz, obchodnice předváděla své zboží v otevřeném špičatém stanu ze žlutého plátna a měla všechno od zlatých svícnů a stříbrných mís po hrnce a rendlíky, všechno uloupené. Hubený muž s koněm na vodicí otěži rozmlouval se šedovlasou moudrou jménem Masalin, nepochybně žádaje o léčbu na nějaký neduh svého zvířete, podle toho, jak koni pořád ukazoval na břicho. Nic, nač by měla Someryn civět.
Právě když se chtěla zase otočit, všimla si tmavovlasé Aielanky, hledící na opačnou stranu. Vlasy měla černé jako havraní křídlo, což byla mezi Aiely převeliká vzácnost. I zezadu Faile poznala Alarys, další moudrou. V táboře jich bylo přes čtyři sta, ale ona se je naučila rychle poznat od podívání. Zmýlit si moudrou s tkadlenou či hrnčířkou byl rychlý způsob, jak si vysloužit výprask.
Nemuselo nic znamenat, že Alarys stojí jako přikovaná a čumí stejným směrem jako Someryn nebo že jí loktuše sklouzla na zem, akorát že za ní poznala Faile další moudrou, také hledící k severozápadu, mlátící lidi, kteří se dostali před ni. To musela být Jesain, žena, jež by byla malá, i kdyby nebyla Aielanka, s hřívou vlasů rudých jako oheň a stejnou povahou. Masalin mluvila s mužem s koněm a ukazovala na zvíře. Ona nedokázala usměrňovat, ale všechny moudré, které to dokázaly, zíraly stejným směrem. To mohla způsobit jen jediná věc. Viděly, že na hřebem nad táborem někdo usměrňuje. Kdyby tam usměrňovala moudrá, určitě by se takhle netvářily. Mohla to být Aes Sedai? Nebo víc než jedna? Lepší nedoufat. Na to bylo příliš brzy.
Po ráně do hlavy se zapotácela a málem upustila koš.
„Co tu stojíš jako pařez?" vyjela na ni Someryn. „Jdi si po své práci. Běž, než tě...!"

Faile šla, jednou rukou si přidržovala koš a druhou si zvedla sukně a šla co nejrychleji, aby neuklouzla a neupadla do bláta. Someryn nikoho netloukla a nikdy nezvedala hlas. Udělala-li obojí, bylo lepší jít jí okamžitě z cesty. Pokorně a poslušně.
Pýcha nařizovala zachovávat chladný vzdor, tiše se odmítat poddat, ale rozum říkal, že to je způsob, jak se ocitnout pod dvojnásobným dozorem. Shaidové možná brali mokřinské gai'šainy jako domácí zvířata, ale nebyli úplně slepí. Museli si myslet, že své zajetí přijala jako nevyhnutelnou skutečnost, pokud se jí měl podařit útěk, a na to musela myslet především. Čím dřív, tím líp. Rozhodně dřív, než se do toho zaplete Perrin. Nikdy nepochybovala, že jde za ní, že ji nějak najde - ten chlap by prošel i zdí, pokud by si to vzal do hlavy! - ale ona musela uniknout, než k tomu dojde. Byla dcerou vojáka. Znala počty Shaidů a věděla, kolik mužů může postavit Perrin, a věděla, jak se k němu dostat dřív, než dojde ke střetu. Byla tu pouze ta maličkost, že se nejdřív musela dostat ze spárů Shaidů.
Na co to moudré koukaly - na Aes Sedai, nebo na moudré od Perrina? Světlo, doufala, že to ne, ještě ne! Důležitější ale byly jiné věci, z nichž prádlo nebylo poslední. Nesla koš k troskám města Malden a proplétala se mezi gai'šainy. Ti, kteří odcházeli z města, nesli dvě těžká vědra na koncích tyče, položené na ramenou, kdežto do města se nosila vědra prázdná. Lidé v táboře měli velikou spotřebu vody a takhle se k nim dostávala - vědro za vědrem. Mezi gai'šainy bylo snadné poznat původní obyvatele Maldenu. Takhle daleko na severu Altary měli světlejší, ne olivovou pleť, a někteří dokonce modré oči, ale všichni omámeně klopýtali. Shaidové v noci přelezli hradby a překonali obranu dřív, než většina obyvatel zjistila, že je v nebezpečí, a stále zřejmě nemohli uvěřit, co se stalo s jejich životy.
Faile však pátrala po jedné určité tváři, po někom, o kom doufala, že dnes nebude nosit vodu. Hledala ji od chvíle, kdy se tu Shaidové před čtyřmi dny utábořili. Před bránou, jež byla otevřená dokořán, ji našla, bíle oděnou ženu vyšší než sama, s plochým košem na chleba u boku a kapuci shrnutou tak, že byl vidět kousek tmavorudých vlasů. Chiad se tvářila, že studuje železem obitou bránu, která Malden neochránila, ale otočila se, jakmile k ní Faile došla. Stály tam vedle sebe, aniž by se na sebe podívaly, a předstíraly, že si přendávají koše. Nebyl důvod, proč by spolu dva gai'šainové nemohli promluvit, ale nikdo by si neměl vzpomenout, že je chytili spolu. Bain a Chiad nesledovali tak přísně jako gai'šainy sloužící Sevanně, ale to by se mohlo změnit, kdyby se někdo rozpomněl. Skoro všichni v dohledu byli gai'šainové a kromě toho ze západní strany Dračí stěny, ale příliš mnoho se naučilo získávat si přízeň donášením. Většina lidí dělala, co musela, aby přežila, a někteří se vždycky snažili vystýlat vlastní hnízdečko, bez ohledu na okolnosti.
„Dostaly se pryč první noc, co jsme sem dorazili," zamumlala Chiad. „S Bain jsme je dovedly k lesu a cestou zpátky zamaskovaly jejich stopy. Pokud vím, tak si zřejmě ještě nikdo neuvědomil, že jsou pryč. Když tu je tolik gai'šainů, byl div, že si Shaidové vůbec všimnou, že je někdo pryč."
Faile si vydechla úlevou. Před třemi dny. Shaidové si všímali uprchlíků. Jen málokomu se podařilo vydržet na svobodě celý den, ale s každým dnem, kdy je nechytili, jejich naděje na úspěch narůstala, a bylo celkem jisté, že Shaidové zítra nebo pozítří odtáhnou. Na tak dlouho se nezastavili, co chytili Faile. Tušila, že se možná pokusí vrátit zpátky k Dračí stěně a do Pustiny.
Nebylo snadné přemluvit Lacile a Arrelu, aby odešly bez ní. Přesvědčilo je až to, že mohou Perrinovi donést zprávu o tom, kde se Faile nachází, spolu s varováním, kolik Shaidů tu je, a tvrzením, že Faile už si zařídila útěk, a kdyby se do toho zapletl, mohl by ji ohrozit. Byla si jistá, že tomu obě věří - opravdu si útěk zařídila, jistým způsobem, měla vlastně několik plánů a jeden z nich musel vyjít - ale dosud zpola věřila, že se obě rozhodnou, že přísaha od nich vyžaduje zůstat s ní. Vodní přísahy byly v mnoha ohledech vážnější než přísahy věrnosti, ale ponechávaly pozoruhodně mnoho prostoru pro pitomost ve jménu cti. Vlastně nevěděla, jestli se jim podaří Perrina najít, ale byly na každý pád volné a ona už se musela postarat jen o další dvě ženy. Pochopitelně nepřítomnost tří Sevanniných služebnic by pozornosti neunikla, všimli by si toho během několika málo hodin a poslali za nimi nejlepší stopaře. Faile se v lese uměla pohybovat, ale věděla, že na aielské stopaře prostě nemá. Pro „obyčejné" gai'šainy, kteří utekli a byli chyceni, to bylo velmi nepříjemné. Pro Sevanniny gai'šainy by mohlo být lepší raději při pokusu o útěk zemřít. Přinejlepším už by nedostali příležitost k druhému pokusu.
„My ostatní bychom měly větší šanci, kdybyste šly s Bain s námi," podotkla tiše. Kolem nich dál proudili lidé nosící vodu a nikdo se jejich směrem nedíval, ale za poslední dva týdny začala být nesmírně opatrná. Světlo, připadalo jí to spíš jako dva roky! „Jaký rozdíl je v tom, že jste pomohly Lacile a Arrele dojít k

lesu a že byste pomohly nám dostat se dál?" To z ní mluvilo zoufalství. Znala ten rozdíl - Bain a Chiad byly její přítelkyně a učily ji, jak to mezi Aiely chodí, o ji'e'toh a dokonce i něco málo ze znakové řeči Děv - a tak ji nepřekvapilo, když Chiad nepatrně pootočila hlavu a upřela na ni šedé oči, v nichž nebyla ani stopa po gai'šainské pokoře. Ani v jejím hlase, i když mluvila potichu.
„Pomůžu ti, jak daleko to půjde, poněvadž není správné, aby tě Shaidové drželi. Ty se neřídíš ji'e'toh. Já ano. Kdybych odvrhla svou čest a závazky jen proto, že to udělali Shaidové, tak bych jim dovolila rozhodovat o tom, jak se mám chovat. Budu nosit bílou rok a den a oni mě pak buď propustí, nebo odejdu, ale neodvrhnu to, čím jsem." Bez dalšího slova se vmísila do davu gai'šainů.
Faile zvedla ruku, aby ji zastavila, ale zase ji nechala klesnout. Už se na to ptala předtím a dostalo se jí jemnější odpovědi, a když se zeptala znovu, přítelkyni tím urazila. Bude se muset omluvit. Ne aby si udržela Chiadinu pomoc - ta žena by jí ji neodmítla - ale proto, že měla vlastní čest, i když se neřídila ji'e'toh. Přátele nelze urazit a pak to prostě přejít, ani čekat, že to udělají oni. Omluvy však musely počkat. Neodvažovaly se mluvit příliš dlouho, aby si toho někdo nevšiml.
Malden bývalo vzkvétající město, vyráběli tu vlnu a spoustu výborného vína, ale teď byly za hradbami jen trosky. Domy s doškovými střechami zde byly jak kamenné, tak dřevěné, a během rabování vznikl požár. Jižní část města byla jen hromadou zčernalých trámů ozdobených rampouchy. Ulice všude byly plné popela zadupaného do sněhu a celé město bylo cítit ohořelým dřevem. Voda byla jedna z věcí, jež Maldenu očividně nikdy nechyběly, ale jako všichni Aielové, i Shaidové si jí velmi cenili a o boji s požáry nevěděli nic. V Aielské pustině bylo jen málo hořlavých věcí. Až by skončili s rabováním, mohli klidně nechat shořet celé město, a takhle váhali kvůli plýtvání vodou, než oštěpy nahnali gai'šainy do řady s vědry a nechali muže z Maldenu přivézt svoje hasičské vozy. Faile by myslela, že Shaidové ty muže alespoň odmění tím, že jim dovolí odejít s lidmi, jež nevybrali jako gai'šainy, ale muži, kteří pracovali u pump, byli mladí a silní, právě takoví, jaké Shaidové chtěli mít mezi svými gai'šainy. Shaidové ohledně gai'šainů zachovávali jistá pravidla - těhotné ženy a děti pod deset let nechávali jít, taky mládence pod šestnáct a kováře, kteří byli zmatení i vděční zároveň - ale vděčnost mezi ně nepatřila.
Na ulicích se válel nábytek - převrácené jídelní stoly, zdobené truhly a křesla, občas i zmačkaný závěs nebo rozbité nádobí. Všude byly kusy šatů, kabáty, spodky, šaty, většinou rozřezané na cáry. Shaidové posbírali všechno ze zlata a stříbra a s drahokamy, cokoliv užitečného či jedlého, ale nábytek museli vytahat v záchvatu loupení a pak ten, kdo ho vytáhl, usoudil, že je málo zlacený nebo vyřezávaný, a dál se s ním nenamáhal. Aielové navíc stejně židle a křesla nepoužívali, jen pro náčelníky, a na vozech nebylo místo pro těžké stoly. Několik Shaidů se stále potulovalo městem a prohlíželo domy, hospody a krámy a hledali, co jim snad ještě uniklo, ale většinou tu byli k vidění jen gai'šainové tahající vědra. Aiely na městech zajímalo jenom to, co se v nich dalo ukrást. Minula ji dvojice Děv poháněících patkami oštěpů směrem k bráně nahého, vykuleného muže s rukama spoutanýma za zády. Nepochybně si myslel, že se schová ve sklepě nebo na půdě, dokud Shaidové neodejdou. Když se před ni postavil obrovský algai'd'siswai v cadin'soru, vyhnula se mu, jak jen to šlo. Gai'šainové vždycky uhýbali Shaidům.
„Jsi moc hezká," pravil a znovu se jí postavil do cesty. Byl to ten největší chlap, jakého kdy viděla, a taky mohutný. Nebyl tlustý -ještě nikdy neviděla tlustého Aiela - ale hodně rozložitý. Říhl si, cítila z něj víno. Opilé Aiely viděla, protože našli všechno víno z Maldenu. Ale nebála se. Gai'šainové mohli být potrestáni za spoustu přestupků, často za přestupky, které skoro nechápali, ale bílé roucho jim také poskytovalo jistou ochranu, a ona navíc měla další.
„Jsem gai'šain moudré Sevanny," vyhrkla, jak nejpodlézavěji dokázala. K jejímu znechucení se jí to dařilo velmi dobře. „Sevanna nebude ráda, když se místo práce budu vybavovat." Znovu se ho pokusila obejít a zasupěla, když ji popadl za ruku.
„Sevanna má stovky gai'šainů. Jednu na hodinku nebude postrádat."
Koš spadl na ulici, když ji zvedl do vzduchu, jako by byla polštář. Než si uvědomila, co se děje, měl ji strčenou pod paží a ruku jí tiskl k boku. Otevřela ústa, aby mohla zakřičet, ale on si volnou rukou přitiskl její obličej na prsa. Do nosu ji udeřil pach propocené vlny. Viděla jen šedohnědou vlnu. Kde jsou ty dvě Děvy? Děvy oštěpu by mu tohle nedovolily. Každý Aiel, který by to uviděl, by se do toho vložil! Od žádného gai'šaina však pomoc nečekala. Jeden či dva by mohli běžet pro pomoc, ale první lekcí, kterou každý gai'šain dostal, bylo, že i pohrůžka násilím stačila, aby skončil pověšený za kotníky a ztlučený, až

vyl. Alespoň první lekcí pro mokřiňany, Aielové to samo sebou věděli: gai'šain nesměl z žádného důvodu hrozit násilím. Z žádného. Což jí ovšem nebránilo, aby toho chlapa nekopala, jak nejsilněji dokázala. Stejně dobře mohla kopat do zdi, tohle mělo stejný výsledek. Muž se pohyboval, někam ji nesl. Kousla ho co nejsilněji a za svou námahu skončila s pusou plnou vlny, zuby jí klouzaly po svalech a neměly jediné místo kde se zarazit. Byl jako z kamene. Zaječela, ale znělo to tlumeně i jí samotné.
Náhle se ta obluda, co ji nesla, zastavila.
„Tuhle jsem udělal gai'šainem já, Nadriku," ozval se hluboký mužský hlas.
Faile zaslechla dunivý smích. Nepřestávala kopat, ale ať se kroutila sebevíc a snažila se křičet, její věznitel si to zřejmě ani neuvědomoval. „Teď patří Sevanně, Bezbratrý," opáčil opovržlivě hromotluk - Nadrik?. „Sevanna si bere, co chce, a já si beru, co chci. Takové jsou nové způsoby."
„Sevanna si ji vzala," odpověděl druhý muž klidně, „ale já ji Sevanně nedal. Nenabídl jsem, že jí ji vyměním. Opustíš snad svou čest proto, že Sevanna opustila svou?"
Nastalo dlouhé ticho, přerušované jen tlumenými zvuky Faile. Nepřestávala se vzpírat, nemohla přestat, i když měla pocit, že je dítě v plenách.
„Není dost hezká, aby stála za boj," pronesl Nadrik nakonec. Nemluvil ustrašeně, dokonce ani ne se zájmem.
Pustil ji a jí se uvolnily zuby z jeho kabátu tak náhle, až se polekala, že jí jeden dva vypadly, ale vzápětí ji do zad udeřila země, až si vyrazil dech a spolu s ním i rozum. Než popadla dech natolik, aby mohla vstát, hromotluk už odcházel uličkou. Byla to ulička, úzký průchod mezi dvěma kamennými budovami. Tady by ho nikdo neviděl. Chvějíc se - netřásla se, jen chvěla! - vyplivla pachuť neprané vlny a Nadrikova potu a zamračila se za ním. Kdyby měla na dosah nůž, který si schovala, byla by ho bodla. Tak ona není dost hezká, aby stála za boj, co? Jedna její část věděla, že je to směšné, ale chytala se všeho, co krmilo její vztek, už jen proto, že ji to rozehřívalo. To jí pomohlo přestat se třást. Byla by ho bodala a bodala, až by neuzvedla ruku.
Vyškrábala se na nohy, ač se jí podlamovala kolena, a jazykem si zkontrolovala zuby. Vypadaly zdravé, nic nebylo zlomené ani nescházelo. Obličej měla poškrábaný od drsné vlny Nadrikova kabátu a rty pohmožděné, ale jinak zraněná nebyla. To si dokola připomínala. Je nezraněná a může z té uličky odejít. Alespoň tak volná jako gai'šain. Pokud tu bylo víc takových jako Nadrik, kteří už v bílém šatu neviděli ochranu, tak se pořádek mezi Shaidy začínal rozpadat. Tábor bude nebezpečnější místo, ale nepořádek by mohl poskytnout víc příležitostí k útěku. Tak se na to bude muset dívat. Zjistila něco, co by jí mohlo pomoci. Kdyby se jen přestala chvět.
Konečně se váhavě podívala na svého zachránce. Poznala jeho hlas. Stál kus od ní, klidně ji pozoroval a netvářil se nijak soucitně. Pomyslela si, že by začala ječet, kdyby se jí dotkl. Další nesmysl, přece ji zachránil, ale tak to prostě bylo. Rolan byl nejvýš o dlaň menší než Nadrik a skoro stejně rozložitý a ona měla důvod chtít ho bodnout taky. Nebyl Shaido, ale jeden z Bezbratrých, z Mera'din, mužů, kteří opustili své kmeny, protože nechtěli jít za Randem al'Thorem, a on byl opravdu ten, kdo „z ní udělal gai'šaina". Pravda, noc nato ji zachránil před umrznutím, když ji zabalil do svého kabátu, jenže ten by nepotřebovala, kdyby z ní předtím neodřízl i poslední nitku. První, co se gai'šainům stalo, bylo, že z nich stáhli šaty, ale to nebyl důvod, proč mu cokoliv odpouštět.
„Děkuju," řekla kysele.
„Nežádám o vděk," opáčil klidně. „Nedívej se na mě, jako bys mě chtěla kousnout jen proto, žes nedokázala kousnout Nadrika."
Podařilo se jí na něj neprskat - jen tak tak. V této chvíli by se na pokoru nevzmohla, ani kdyby chtěla - než se otočila a vyšla zpátky na ulici. Při chůzi se jí trochu podlamovaly nohy, takže spíš poskakovala. Gai'šainové, kteří ji míjeli, se na ni skoro nepodívali. Jen málo zajatců chtělo podíl na potížích jiných. Měli dost vlastních starostí.
Když došla ke koši s prádlem, povzdechla si. Ležel na boku a bílé hedvábné haleny i tmavé hedvábné sukně, rozdělené pro jízdu v sedle, se vysypaly do špíny na chodníku. Alespoň po nich zřejmě nikdo nedupal. Každému, kdo celé dopoledne tahal vodu a mohl se těšit na totéž i po zbytek dne, by bylo odpuštěno, kdyby neobešel koš, když všude kolem ležely kusy šatů odřezaných z Maldeňanů, z nichž nadělali gai'šainy. Aspoň by se jim pokusila odpustit. Narovnala koš a začala sbírat šatstvo, jen se z něj

pokoušela vytřepat popel, pokud to šlo, a snažila se nezašpinit ostatní. Na rozdíl od Someryn měla Sevanna hedvábí ráda. Nic jiného nenosila. Byla na své hedvábí hrdá jako na své klenoty a k obojímu měla stejně majetnický vztah. Kdyby se jí některý kus oděvu nevrátil dokonale čistý, neměla by radost. Když do koše uložila poslední halenu, natáhl se přes ni Rolan a koš zvedl. Málem na něj vyjela - svá břemena si může nosit sama, děkuju pěkně! - ale hned ta slova spolkla. Mozek byl jedinou skutečnou zbraní, kterou měla, a musela ho taky používat, místo aby se nechávala ovládat vztekem. Rolan tu nebyl náhodou. To by bylo příliš neuvěřitelné. Od svého zajetí ho vídala často, mnohem častěji, než aby to byla náhoda. Takže ji sledoval. Co to řekl Nadrikovi? Že ji Sevanně nedal, ani ji s ní nevyměnil. Přestože ji chytil on, si Faile myslela, že neschvaluje dělat gai'šainy z mokřiňanů - většina Bezbratrých s tím nesouhlasila - ale očividně si na ni stále činil nárok.
Byla si jistá, že jeho se nemusí bát, že by se jí vnucoval silou. K tomu příležitost měl, když ji měl nahou a svázanou, ale tenkrát se na ni díval stejně jako na kůl v plotě. Možná že neměl rád ženy v takovém stavu. V každém případě byli Bezbratří mezi Shaidy téměř cizinci, stejně jako mokřiňané. Žádný Shaido jim plně nedůvěřoval a Bezbratří sami často vypadali jako muži, kteří se drží za nos a přijímají, co považují za menší zlo, než by se postavili tomu většímu, ale už si nejsou jistí, jestli je tohle zlo opravdu menší. Kdyby se s tím mužem dokázala spřátelit, třeba by jí nakonec pomohl. Ne utéci, to jistě ne - to by žádala příliš - ale... Nebo ne? Jediný způsob, jak to zjistit, byl zkusit to.
„Děkuju," zopakovala a tentokrát se jí zdařil úsměv. Kupodivu se usmál taky. Nepatrně, skoro vůbec ne, ale Aielové se nepředváděli. Dokud si člověk nezvykl, připadali mu jako z kamene.
Chvíli šli mlčky, bok po boku, on nesl v jedné ruce koš, ona si držela sukně. Jako by se jen tak procházeli. Pokud člověk přimhouřil oko. Někteří kolemjdoucí gai'šainově se na ně dívali s překvapením, ale vždycky hned zase sklopili oči. Nenapadalo ji, jak začít - nechtěla, aby si myslel, že s ním koketuje, nakonec mohl mít rád ženy - ale on jí to usnadnil.
„Pozoroval jsem tě," řekl. „Jsi silná a divoká a nebojíš se, myslím. Většina mokřiňanů je strachy napůl bez sebe. Řádí, dokud je nepotrestají, a pak brečí a krčí se. Myslím, že ty jsi žena s mnoho ji."
„Jsem vystrašená," přiznala. „Jenom se to snažím nedávat najevo. Brečet obvykle ničemu neprospěje."
Tomu věřila většina mužů. Slzy se pletou do cesty, když je člověk nechá, ale pár slz prolitých za noci mohly pomoci přežít další den.
„Je čas na pláč a čas na smích. Rád bych tě viděl se smát."
Zasmála se, suše. „Když nosím bílou, nemám k tomu moc důvodů, Rolane." Podívala se na něj koutkem oka. Nejde na to moc rychle? On však jen kývl.
„Přesto bych ho rád viděl. Úsměv ti sluší. Smích by ti slušel ještě víc. Nemám ženu, ale občas dovedu ženu rozesmát. Slyšel jsem, že ty máš manžela."
Faile překvapeně zakopla a musela se ho chytit, aby neupadla. Rychle ucukla a zadívala se na něj přes okraj kapuce. Zastavil se na dost dlouho, aby se stačila vzpamatovat, a rozešel se zároveň s ní. Tvářil se jen mírně zvědavě. Přes Nadrika bylo u Aielů zvykem, aby žádala žena, když muž upoutal její pozornost. Jedním ze způsobů bylo dávat jí dárky. Rozesmát ji dalším. Tolik k tomu, že nemá rád ženy. „Mám manžela, Rolane, a velice ho miluju. Velice. Nemůžu se dočkat, až se k němu vrátím."
„Co se stane, když jsi gai'šain, ti nemůže nikdo vyčítat, až bílou odložíš," podotkl klidně, „ale vy mokřiňané to asi vidíte jinak. Přesto to může být osamělé, když jsi gai'šain. Občas bychom si třeba mohli popovídat."
Ten muž ji chtěl vidět smát se a ona nevěděla, má-li se smát, či plakat. Oznamoval jí, že se nehodlá vzdát svých pokusů upoutat její zájem. Aielské ženy u mužů obdivovaly vytrvalost. Přesto, pokud by jí Chiad a Bain nemohly či nechtěly pomoci dál než k lesu, byl Rolan její nejlepší nadějí. Usoudila, že časem ho dokáže přesvědčit. Ovšemže to dokáže, jen slabí ve víře nikdy neuspějí! Byl opovrhovaný vyvrženec, přijímaný jen proto, že Shaidové potřebovali jeho oštěp. Ona mu ale dá důvod vytrvat.
„To bych ráda," připustila opatrně. Trocha koketování nakonec možná bude nutná, nemohla však přejít od toho, jak velice miluje svého manžela, k vykuleným očím a ztrátě dechu. Ne že by hodlala zajít tak daleko - není žádná Domanka! - ale mohla by se k tomu muset přiblížit. Prozatím ta malá připomínka, že mu Sevanna sebrala „právo", padla na neúrodnou půdu. „Mám teď ale nějakou práci a pochybuju, že Sevanna bude mít radost, když se místo ní budu vybavovat s tebou."

Rolan znovu kývl a Faile si povzdechla. Možná věděl, jak ženu rozesmát, jak tvrdil, ale rozhodně toho moc nenamluvil. Bude muset zapracovat na tom, jak ho vytáhnout z jeho ulity, pokud z něj hodlala dostat víc než jen vtipy, které nechápala. I s pomocí Chiad a Bain jí aielský humor nadále unikal.
Dorazili na náměstí před citadelou na severním konci města, vysoké mase šedých kamenných zdí, jež obyvatele města neochránila o nic lépe než městské hradby. Faile měla dojem, že mezi gai'šainy nosícími vodu zahlédla urozenou paní, která vládla Maldenu a všemu na dvacet mil kolem, docela pohlednou, důstojnou vdovu ve středních letech. Na náměstí se tlačili bíle odění lidé s vědry. Na východním konci náměstí to, co vypadalo jako část vnější městské hradby, šedé a osm sáhů vysoké, byla ve skutečnosti zeď obrovské cisterny, napájené z vodovodu. Ze čtyř pump, kdy u každé pracovala dvojice mužů, vytékala voda do věder a na zem jí cákalo mnohem víc, než by si muži dovolili, kdyby věděli, že tu je Rolan a vidí to. Faile napadlo, že se pokusí uniknout tunelem vodovodu, ale pak by nedokázaly zůstat v suchu, a ať by vylezly kdekoliv, byly by promočené skrz naskrz a nejspíš by umrzly dřív, než by ve sněhu urazily míli.
Ve městě se dala voda získat ještě na dvou místech, obě napájela podzemní kamenná potrubí, ale tady byl u zdi cisterny umístěn dlouhý stůl z ebenového dřeva se lvíma nohama. Kdysi se na něm pořádaly hostiny, vršek byl vykládaný slonovinou, jenže slonovinové klínky byly vypáčené a teď na něm stály několikery dřevěné necky. U stolu byla dvě vědra a na konci nad ohněm z rozlámaných židlí vřela voda v měděném kotli. Faile pochybovala, že si Sevanna posílá prádlo do města, aby své gai'šaince ušetřila práci tahat vodu ke stanům, ale ať byl důvod jakýkoliv, byla za něj vděčná. Koš s prádlem byl lehčí než vědra plná vody. Už se jich nanosila dost, aby to věděla. Na stole stály dva koše, ale pracovala tu jenom jedna žena se zlatým opaskem a obojkem, rukávy vyhrnuté a tmavé vlasy svázané pruhem bílé látky, aby jí nepadaly do necek.
Když Alliandre uviděla Faile přicházet s Rolanem, narovnala se a utřela si mokré ruce do roucha. Alliandre Maritha Kigarin, královna Ghealdanu, Světlem požehnaná, obránkyně Garenovy stěny plus desítka dalších titulů, byla elegantní, odtažitá žena, sebejistá a majestátní. Alliandre gai'šainka byla stále hezká, ale s věčně uštvaným výrazem. S mokrými skvrnami na šatech a rukama svraštěnýma z dlouhého namáčení ve vodě připomínala hezkou pradlenu. Dívala se, jak Rolan pokládá koš a usmívá se na Faile, než odešel, dívala se, jak Faile jeho úsměv opětuje, a tázavě zvedla obočí.
„To je ten, co mě chytil," sdělila jí Faile a vyskládala šaty z koše na stůl. Také tady, kde byli pouze gai'šainové, bylo lepší mluvit a zároveň pracovat. „Patří k Bezbratrým a myslím, že neschvaluje, že Shaidové dělají gai'šainy z mokřiňanů. Mohl by nám pomoct."
„Chápu," opáčila AUiandre a lehce Faile oprášila záda. Faile se zamračila a podívala se přes rameno. Chvíli jen zírala na špínu a popel, které měla na celých zádech, a pak zrudla. „Upadla jsem," vyhrkla honem. Nemohla Alliandre vykládat, co se stalo s Nadrikem. Tohle nemohla říci nikomu. „Rolan se nabídl, že mi ponese koš."
Alliandre pokrčila rameny. „Kdyby mi pomohl utéct, vdala bych se za něj. Nebo ne, jak by chtěl. Není dost hezký, ale nebyla by to žádná hrůza, a můj manžel, pokud bych nějakého měla, by to ani nemusel zjistit. Kdyby měl trochu rozumu, byl by moc rád, že mě má zpátky, a neptal by se na nic, nač by nechtěl opravdu slyšet odpověď."
Faile zaťala ruce do hedvábné blůzy a zaskřípala zuby. Alliandre byla skrze Perrina její lenice a celkem se toho držela, alespoň co se poslouchání rozkazů týkalo, ale celý vztah byl poslední dobou poněkud napjatý. Dohodly se, že se musí pokusit myslet jako služky, pokusit se být služkami, jestli mají přežít, avšak to znamenalo, že jedna druhou viděla dělat pukrlata a honem poslouchat rozkazy. Sevanniny tresty prováděli nejbližší gai'šainové, kteří byli právě po ruce, když se rozhodla, a Faile jednou dostala rozkaz vyplatit Alliandre. Horší, Alliandre dostala rozkaz jí tu laskavost dvakrát oplatit. Držet se zpátky znamenalo jen okusit stejnou medicínu na vlastní kůži, a druhá žena navíc dostala dvojnásobnou dávku od někoho, kdo se nešetřil. Muselo to znamenat rozdíl, když jste dvakrát donutily svou lenní paní vřeštět a kopat.
Náhle si uvědomila, že blůza, kterou mačká, je jednou z těch, co sebrala z bláta. Pustila ji a honem ji prohlížela. Zřejmě špínu nevetřela do látky. Pocítila úlevu a vzápětí podráždění, že se jí prve ulevilo. A ještě protivnější bylo, že ta úleva nepřešla.

„Arrela a Lacile unikly před třemi dny," pokračovala potichu. „Už by měly být daleko. Kde je Maighdin?"
Druhá žena se ustaraně zamračila. „Snaží se proniknout do Theravina stanu. Therava nás minula se skupinou moudrých a z toho, co jsem slyšela, šly na schůzku se Sevannou. Maighdin mi strčila koš a řekla, že to půjde zkusit. Myslím... myslím, že začíná být zoufalá a příliš riskuje," dodala s nádechem bezmoci. „Už tu měla být."
Faile se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Schraňovaly zásoby pro útěk - nože, jídlo, boty, mužské spodky a kabáty, jež jim aspoň trochu padly, vše měly pečlivě poschováváno na vozech. Bílé šaty poslouží jako pokrývky a pláště, aby je ukryly na sněhu - ale šance využít všechny přípravy teď nebyla o nic blíž než v den, kdy je chytili. Teprve dva týdny. Dvacet dva dny, přesně. To by nemělo stačit, aby se všechno změnilo, ale předstírání, že jsou služky, je měnilo přese všechno, co udělaly. Teprve dva týdny, a ony už na každý rozkaz skákaly bez přemýšlení a dělaly si starosti kvůli trestům a jestli potěší Sevannu. Ale nejhorší ze všeho bylo, že se u toho viděly, věděly, že jedna jejich část se tvaruje proti jejich vůli. Prozatím mohly dělat jen to, co bylo nezbytné, aby se vyhnuly podezření, dokud neuniknou, ale každý den byly jejich reakce automatičtější. Jak dlouho potrvá, než se útěk stane snem v noci po dni stráveném jako dokonalé gai'šainky - myslí, stejně jako skutky? Na to se žádná neodvážila zeptat nahlas, zatím, a Faile věděla, že se na to snaží vůbec nemyslet, ale ta otázka pořád číhala na pokraji vědomí. Jistým způsobem se bála odejít. Až to udělá, dostane odpověď?
S námahou se probrala ze své sklíčenosti. To byla druhá past, a jen síla vůle ji držela otevřenou.
„Maighdin ví, že se má mít na pozoru," prohlásila rázně. „Bude tu brzy, Alliandre."
„A když ji chytí?"
„Nechytí!" vyjela Faile ostře. Kdyby ano... Ne. Musí myslet na vítězství, ne na porážku. Slabá srdce nikdy nezvítězí.
Prát hedvábí bylo velice náročné na čas. Voda, kterou nosily od pumpy, byla ledová, ale horká voda z měděného kotle ji v neckách ohřála na vlažnou. Hedvábí se nesmělo prát v horké vodě. Ponořit ruce do necek bylo v zimě příjemné, ale pak je musela vyndat a zima byla dvakrát větší. Neměly mýdlo, ne dost jemné, takže každou košili a blůzu bylo třeba namočit jednu po drahé a pak jemně třít o sebe. Poté se kousek položil na osušku a jemně se vyválel, aby se z něj vymačkala voda, co to jen šlo. Vlhká látka se pak znovu namočila do dalších necek, v nichž byl ve vodě rozpuštěný vinný ocet - aby barvy nebledly a hedvábí získalo větší lesk - a pak znovu zabalila do osušky. Mokré osušky se vykroutily a rozložily na slunce, aby uschly, kdekoliv bylo místo, zatímco hedvábí se pověsilo na vodorovnou tyč do stínu stanu v rohu náměstí a uhladilo, aby nezůstalo zmačkané. S trochou štěstí ho nebude třeba žehlit. Obě věděly, jak je třeba starat se o hedvábí, ale žehlení vyžadovalo zkušenosti, které ani jedna neměly. To neměla žádná ze Sevanniných gai'šainek, dokonce ani Maighdin ne, i když před vstupem do služeb u Faile dělala komornou urozené dámě, jenže Sevanna nepřijímala výmluvy. Pokaždé, když Faile s Alliandre šly pověsit další kousek, kontrolovaly i ty už pověšené a uhlazovaly je, pokud to bylo třeba.
Faile přilévala horkou vodu do necek a Alliandre trpce poznamenala: „Tady jde naše Aes Sedai."
Galina byla Aes Sedai, včetně bezvěké tváře a zlatého prstenu s Velkým hadem na prstě, ale taky nosila bílý šat gai'šainů - hedvábí silné jako sukno, no tohle! - a široký, složitý opasek ze zlata a ohnivých opálů a vysoký ladící obojek, šperky hodné vladaře. Byla Aes Sedai a občas sama vyjížděla z tábora, ale vždycky se zase vrátila, a skákala, kdykoliv některá moudrá ohnula prst, zvlášť Therava, v jejímž stanu často pobývala. Jistým způsobem bylo to poslední nejpodivnější. Galina věděla, kdo Faile je, věděla, kdo je její manžel, i o jeho spojení s Randem al'Thorem, a vyhrožovala, že to prozradí Sevanně, pokud Faile a její přítelkyně neukradnou něco právě z toho stanu, ve kterém spávala. To byla třetí past. Sevanna byla al'Thorem posedlá, šíleně přesvědčená, že se za něj nějak provdá, a kdyby se dozvěděla o Perrinovi, Faile už by se od ní nedostala ani na krok. Byla by tu uvázaná jako koza, aby přilákala lva. Faile Galinu viděla, jak se plíží a krčí, ale teď se vznášela po sněhu jako královna a chátry kolem sebe si nevšímala, Aes Sedai až po konečky prstů. Nebyla tu žádná moudrá, aby se na ni uculovala. Galina byla hezká, ale zdaleka ne krásná, a Faile nechápala, co na ní Therava vidí, pokud to nebyla prostě radost rozkazovat Aes Sedai. Stále tu ale zůstávala otázka, proč tu ta ženská zůstává, když Therava zřejmě využívala každé příležitosti, aby ji ponížila.

Galina se zastavila krok od stolu a s lehkým úsměvem si je prohlížela, skoro jako by je litovala. „Ve své práci moc nepokračujete," podotkla. A nemluvila o praní.
Mluvení bylo na Faile, ale Alliandre se toho ujala, ještě trpčeji než předtím. „Maighdin dnes ráno šla pro tu tvou slonovinovou hůl, Galino. Kdy od tebe uvidíme nějakou tu slibovanou pomoc?" Pomoc při útěku byla mrkev, kterou jim Galina nabídla spolu s klackem výhružek, že Faile odhalí. Zatím viděly jen ten klacek.
„Ona šla dnes ráno do Theravina stanu?" šeptla Galina a krev jí zmizela z tváří.
Faile došlo, že slunce už je v polovině cesty k západu, a srdce se jí prudce rozbušilo. Maighdin tu měla být už dávno.
Aes Sedai se tvářila otřeseněji než ona. „Dnes ráno?" zopakovala a ohlédla se přes rameno. Polekaně vykřikla, když se z davu gai'šainů na náměstí Maighdin náhle vynořila.
Na rozdíl od Alliandre byla zlatovlasá žena od jejich zajetí stále tvrdší. Nebyla o nic méně zoufalá, ale soustředila své zoufalství do odhodlání. Vždycky působila víc jako královna než jako komorná, i když tak působila většina komorných, ale teď kolem nich provrávorala, vrazila ruce do vědra s vodou, nabrala do dlaní a žíznivě pila, a pak si hřbetem raky otřela ústa.
„Až budeme odcházet, chci Theravu zabít," pronesla zastřeně. „Nejradši bych ji zabila rovnou." Do modrých očí se jí opět vrátil život a oheň. „Jsi v bezpečí, Galino. Myslela si, že tam chci krást. Neměla jsem čas nic hledat. Něco... Něco se stalo a ona odešla. Poté, co mě svázala. Na později." Oheň nahradil úžas. „Co je to, Galino? Cítím to taky, a mám tak malou schopnost, že se tyto Aielanky rozhodly, že nejsem nebezpečná." Maighdin dokázala usměrňovat, ne spolehlivě a ne moc - z toho mála, co Faile zjistila, by ji Bílá věž poslala pryč během pár týdnů, a tvrdila, že tam nikdy nebyla - takže jim její schopnost při útěku moc nepomůže. Faile se chtěla zeptat, o čem to mluví, ale nedostala se ke slovu.
Galina byla stále bledá, ale jinak byla ztělesněný aessedaiovský klid. Až na to, že Maighdin popadla za kapuci a vlasy a zvrátila jí hlavu dozadu. „Nestarej se o to, co to je," pronesla chladně. „S tebou to nemá nic společného. Ty se starej hlavně o to, abys mi donesla to, co chci. A s tím by sis měla dělat pořádné starosti."
Než mohla Faile začít Maighdin bránit, stála tam další žena se širokým zlatým opaskem přes bílé šaty, odtáhla Galinu pryč a hodila ji na zem. Aravine, obtloustlá a nezajímavá, měla unavené oči a odevzdaný výraz, když ji Faile viděla poprvé v den, kdy jí Amadičanka předávala zlatý opasek a řekla jí, že odteď je ve službách „urozené paní Sevanny". Od té doby však ztvrdla mnohem víc než Maighdin.
„Copak ses zbláznila, vložit ruce na Aes Sedai?" štěkla Galina a škrábala se na nohy. Ometala si bláto z hedvábných šatů a všechen vztek soustředila na obtloustlou ženu. „Nechám tě -"
„Mám říct Theravě, že jsi hrubě zacházela s jednou ze Sevanniných gai'šainek?" přerušila ji Aravine chladně. Mluvila kultivovaně. Mohla být významná obchodnice, možná dokonce šlechtična, ale nikdy nemluvila o tom, co dělala, než navlékla bílou. „Když si Therava naposledy myslela, že strkáš nos, kam nechtěla, všichni na sto kroků tě slyšeli kvičet a prosit."
Galina se třásla vzteky. Faile viděla poprvé nějakou Aes Sedai tak vytočenou. S viditelnou námahou se ovládla. Jen tak tak. Z hlasu jí kapala kyselina. „Aes Sedai dělají, co dělají, ze svých vlastních důvodů, Aravine, z důvodů, které ty nemůžeš chápat. Toho, že sis přivodila tento dluh, budeš litovat, až se rozhodnu, že ho máš splatit. Budeš toho zatraceně litovat." Naposledy si ometla šaty a odkráčela, už ne jako královna opovrhující chátrou, nýbrž jako panter vyzývající ovce, aby se mu opovážily postavit do cesty.
Aravine se za ní dívala, aniž by to na ni dělalo dojem, a nechtěla si povídat. „Sevanna tě shání, Faile," bylo vše, co řekla.
Faile se neobtěžovala ptát proč. Jen si utřela ruce, shrnula rukávy a následovala Amadičanku poté, co Alliandre a Maighdin slíbila, že se vrátí, hned jak to půjde. Sevannu ty tři zajímaly. Maighdin, jediná skutečná komorná urozené paní mezi jejími gai'šainy, ji zajímala stejně jako královna Alliandre a sama Faile, žena dost mocná, aby měla za lenici královnu, a občas si je volala jménem, aby jí pomohly se převléknout nebo vykoupat ve velké měděné vaně, kterou používala častěji než potní stan, nebo jenom proto, aby jí nalily víno. Zbytek času vykonávaly stejné práce jako ostatní sluhové, ale nikdy se nezeptala, jestli už dostaly přidělenou práci, ani je kvůli tomu nepropustila. Ať chtěla Sevanna cokoli,

Faile věděla, že stejně ještě musí doprát prádlo. Sevanna chtěla, co chtěla a kdy to chtěla, a výmluvy ji nezajímaly.
Faile nepotřebovala ukazovat cestu k Sevannině stanu, ale Aravine ji vedla davem nosičů vody, až se dostaly k prvním aielským stanům, a pak ukázala na opačnou stranu než k Sevannině stanu a řekla: „Tam nejdřív."
Faile zůstala stát. „Proč?" zeptala se podezíravě. Mezi Sevanniným služebnictvem se našli tací, kteří žárlili na pozornost, jakou věnuje Faile, Alliandre a Maighdin, i když to Faile nikdy necítila u Aravine, a někteří z ostatních by se ji mohli snažit dostat do potíží předáním nesprávných instrukcí.
„Budeš to chtít vidět dřív než Sevanna. Věř mi."
Faile otevřela pusu, aby požadovala vysvětlení, ale Aravine se prostě otočila a odešla. Faile si vyhrnula sukně a vydala se za ní.
Mezi stany stály vozy všech možných tvarů a velikostí, kola nahrazená sanicemi. Na většině bylý naházené rance, bedny a sudy a nahoře byla uvázaná kola, ale nemusela za Aravine jít daleko a už uviděla valník, z něhož byl složen náklad. Ale nebyl prázdný. Ležely na něm dvě ženy, nahé a krutě spoutané do kozelce, třesoucí se zimou, ale funící, jako by běžely. Oběma visely unaveně hlavy, ale jako by nějak vycítily, že přišla Faile, obě vzhlédly. Arrela, tmavá Tairenka, vysoká jako většina Aielanek, rozpačitě odvracela zrak. Lacile, štíhlá, bledá Cairhieňanka, zrudla.
„Přivedli je dnes ráno," poznamenala Aravine, pozorujíc Faileinu tvář. „Do soumraku je rozvážou, protože to bylo poprvé, co se pokusily utéct, ale pochybuju, že zítra budou schopné chůze."
„Proč mi to ukazuješ?" otázala se Faile. Byly tak opatrné, aby vztahy mezi sebou udržely v tajnosti.
„Odpusť, má paní, ale byla jsem tam, když vám všem oblékli bílou." Aravine se na ni chvíli dívala a potom náhle popadla Faile za ruce a obrátila je dlaněmi nahoru. Ohnula kolena, i když úplně nepoklekla, a vyhrkla: „Pod Světlem a na svou naději na znovuzrození já, Aravine Carnel, přísahám věrnost a poslušnost ve všem urozené paní Faile t'Aybara."
Jen Lacile si toho zřejmě všimla. Shaidové procházející kolem si dvou gai'šainek nevšímali. Faile se jí vytrhla. „Odkud znáš moje jméno?" Musela pochopitelně sdělit víc než jenom Faile, jenže jakmile si uvědomila, že nikdo z Shaidů nemá tušení, kdo je Davram Bashere, použila otcovo jméno. Kromě Alliandre a ostatních znala pravdu pouze Galina. Nebo si to aspoň myslela. „A kdo ti to řekl?"
„Poslouchám, má paní. Jednou jsem zaslechla Galinu, když s tebou mluvila." Do hlasu se jí vloudila úzkost. „A nikomu jsem to neřekla." Nijak ji nepřekvapilo, že Faile chce své jméno utajit, i když t'Aybara jí zřejmě nic neříkalo. Aravine Carnel možná nebylo její pravé jméno, nebo ne celé. „Na tomto místě je třeba uchovávat tajemství stejně důkladně jako v Amadoru. Věděla jsem, že to jsou tvoje ženy, ale nikomu jsem to neprozradila. Vím, že chceš uprchnout. Jsem si tím jistá od druhého dne, co jsi tady, a nic, co jsem od té doby viděla, mě nepřesvědčilo o opaku. Přijmi mou přísahu a vezmi mě s sebou. Můžu ti pomoct, a co je víc, můžeš mi věřit. Dokázala jsem to tím, že jsem zachovala tvé tajemství. Prosím." Poslední slovo pronesla přiškrceně, jako by na ně nebyla zvyklá. Takže spíš šlechtična než obchodnice.
Ale nedokázala nic kromě toho, že dokáže rychle vyčenichat cizí tajemství, to samo o sobě však byla užitečná vlastnost. Na druhou stranu Faile věděla nejméně o dvou dalších gai'šainech, kteří se pokusili utéci a ostatní je zradili. Někteří lidé se opravdu raději snažili vystlat si vlastní hnízdečko bez ohledu na okolnosti. Ale Aravine už věděla dost, aby mohla všechno zničit. Faile si znovu vzpomněla na ukrytý nůž. Mrtvá už nezradí nikoho. Ale nůž byl půl míle daleko a ji nenapadlo, kam schovat tělo. Kromě toho ta ženská mohla získat Sevanninu přízeň už jen tím, kdyby řekla, že Faile plánuje útěk.
Vzala Aravininy ruce do svých a promluvila stejně rychle. „Pod Světlem přijímám tvou přísahu a budu bránit a chránit tebe i tvou rodinu v bitevní vřavě i v zimní vánici i ve všem, co přinese čas. Znáš ještě někoho, komu se dá věřit? Ne lidi, o kterých si myslíš, že se jim dá věřit, ale lidi, o kterých to víš jistě."
„V tomhle ne, má paní," odvětila Aravine zachmuřeně, ale přímo zářila úlevou. Nebyla si jistá, jestli ji Faile přijme. Právě proto, že se jí ulevilo, a ne něco jiného, Faile skoro přesvědčilo, že jí může věřit. Skoro, ale ne úplně. „Polovina by zradila vlastní matku v naději, že si tím vykoupí svobodu, a druhá polovina se příliš bojí to zkusit nebo je příliš omámená, aby se jim dalo věřit, že nezpanikaří. Nějací tu ale být musí a mám jednoho dva vyhlédnuté, ale chci být velmi opatrná. Jedna chyba je víc, než mi bude

dovoleno."
„Velmi opatrná," souhlasila Faile. „Opravdu tě pro mě poslala Sevanna? Jestli ne -"
Zřejmě ano, takže si Faile pospíšila do Sevannina stanu - rychleji, než se jí líbilo. Rozčilovalo ji běhat, aby se vyhnula tomu, že Sevannu rozzlobí - ale když vstoupila a pokorně se zastavila, nikdo jí nevěnoval pozornost.
Sevannin stan nebyl nízký, aielský, ale obrovská masa rudého plátna, která potřebovala dvě silné tyče, a ozařovala jej desítka kandelábrů se zrcadly. Dvě zlacená ohřívadla vydávala trochu tepla a proužky kouře stoupaly ke kouřovému otvoru ve střeše, ale moc tepla tady nebylo. Na zem, z níž byl odmetený sníh, byly položeny drahé koberce tvořící podlahu, červené, zelené a modré, se vzorem tairenského bludiště, květinami a zvířaty. Ležely tu poházené hedvábné podušky se střapci a v rohu stálo křeslo, masivní, složitě vyřezávané a silně pozlacené. Faile nikdy neviděla, že by v něm někdo seděl, ale věděla, že jeho přítomnost má evokovat přítomnost kmenového náčelníka. Nevadilo jí stát tady se sklopenýma očima. U stěny stáli další tři gai'šainové se zlatými opasky a obojky, z toho jeden vousatý mužský, pro případ, že by bylo třeba jejich služeb. Byla tu i Sevanna a taky Therava.
Sevanna byla vysoká, o něco vyšší než Faile, se světle zelenýma očima a vlasy jako upředenými ze zlata. Mohla být krasavice, nebýt lakotnosti kolem tlustých rtů. Jen máloco na ní vypadalo aielsky, kromě očí, vlasů a osmahlých lící. Blůzu měla z bílého hedvábí, sukně rozdělené pro jízdu na koni a rovněž hedvábné, i když tmavošedé, a šátek kolem hlavy karmínový a zlatý. Taky hedvábný. Zpod sukní jí vykukovaly špičky rudých holínek. Na každém prstě měla prsten a vedle jejích náhrdelníků a náramků s perlami, démanty, rubíny velkými jako holubí vejce, safíry, smaragdy a ohnivými opály vypadalo všechno, co nosila Someryn, uboze. Jediný její klenot nevyrobili Aielové. Therava, na druhou stranu, byla Aielanka každým coulem, v tmavé vlně a bílém algode, ruce holé a náhrdelníky a náramky ze zlata a slonoviny. Ani jediný prsten či drahokam. Byla vyšší než většina mužů, tmavě rudé vlasy měla prokvetlé, modré oči jako orel, až to vypadalo, že musí Sevannu spořádat jako zchromlé jehně. Faile by kdysi desetkrát raději rozzlobila Sevannu než Theravu, ale teď tu stály proti sobě nad stolkem vykládaným slonovinou a tyrkysem a obě se zlobně mračily.
„Co se dneska stalo, znamená nebezpečí," říkala Therava jako někdo, koho už unavuje, jak se musí pořád opakovat. A taky vypadala připravená vytáhnout od pasu nůž. Při řeči hladila jílec, a Faile usoudila, že ne příliš nepřítomně. „Musíme se od toho dostat co nejdál, ať je to cokoliv, a to co nejdřív. Na východě jsou hory. Jakmile se tam dostaneme, budeme v bezpečí, dokud opět neshromáždíme všechny klany. Klany, které se vůbec neměly rozdělovat, kdyby sis nebyla tak jistá sama sebou, Sevanno."
„Ty mluvíš o bezpečí?" zasmála se Sevanna. „Copak jsi zestárla a přišla o zuby, že potřebuješ krmit chlebem a mlíkem? Podívej. Ty tvoje hory, jak daleko jsou? Kolik dní či týdnů se musíme plazit tím prokletým sněhem?" Ukázala na stolek mezi nimi, na němž ležela rozložená mapa zatížená dvěma zlatými miskami a těžkým zlatým svícnem se třema nohama. Většina Aielů mapami opovrhovala, ale Sevanna je převzala spolu s mokřinskými zvyky. „Ať se stalo cokoliv, bylo to daleko, Theravo. To jsi potvrdila, stejně jako všechny ostatní moudré. Tohle město je plné jídla, dost na to, aby nás nakrmilo na celé týdny, pokud tu zůstaneme. Kdo se nám postaví, jestli tu zůstaneme? A pokud ano... Slyšela jsi běžce, posly. Za dva tři týdny, nejvýš čtyři, se ke mně připojí deset dalších klanů. Možná víc! Tenhle sníh do té doby roztaje, pokud se těm mokřiňanům dá věřit. Budeme putovat rychle, místo abychom museli všechno tahat na saních." Faile napadlo, jestli se někdo z města zmínil o blátě.
„Dalších deset klanů se připojí k tobě," zopakovala Therava hluše, jen s důrazem na posledním slově, a sevřela rukojeť nože. „Mluvíš za kmenového náčelníka, Sevanno, a tak jsem byla vybrána, abych ti radila jako kmenovému náčelníkovi, který musí poslouchat rady pro dobro našeho kmene. Já ti radím vytáhnout na východ a pokračovat na východ. Ostatní klany se k nám můžou připojit v horách stejně snadno jako tady, a pokud budeme muset na cestě trochu hladovět, kdo mezi námi to už někdy nezažil?"
Sevanna si prstem přejela po náhrdelnících a velký smaragd na pravé ruce plál ve světle kandelábrů zeleným ohněm. Stiskla rty a vypadala kvůli tomu ještě chamtivější. Možná zažila strádání, ale přes nedostatek tepla ve stanu už strádat nechtěla. „Mluvím za náčelníka a říkám, že zůstaneme tady." V hlase jí zněla výzva, ale nedala Theravě příležitost na ni reagovat. „Aha, vidím, že už přišla Faile. Moje hodná,

poslušná gai'šainka." Zvedla předmět zabalený v látce a tu sundala. „Poznáváš to, Faile Bashere?"
Držela v ruce nůž s jedním břitem, dlaň a půl dlouhý, prostý nástroj, jaký nosily tisíce sedláků. Až na to, že Faile poznala vzorek z nýtů na dřevěné rukojeti a zub na ostří. Byl to nůž, který s takovou péčí ukradla a ukryla. Neříkala nic. Nebylo co. Gai'šainové měli zakázáno vlastnit zbraně, i nůž, pokud zrovna nekrájeli maso a zeleninu k jídlu. Když ale Sevanna pokračovala, trhla sebou.
„Ještě že mi to Galina přinesla dřív, než jsi to mohla použít. K jakémukoliv účelu. Kdybys někoho bodla, zlobila bych se na tebe."
Galina? No ovšem. Aes Sedai jim nedovolí uprchnout, dokud neudělají, co po nich chtěla.
„Je šokovaná, Theravo." Sevanna se smála pobaveně. „Galina ví, co se od gai'šaina žádá, Faile Bashere. Co s ní mám udělat, Theravo? To je rada, kterou mi můžeš dát. Několik mokřiňanů zabili za to, že schovávali zbraně, ale ji bych ztratila nerada."
Therava prstem zvedla Faile bradu a zadívala se jí do očí. Faile její pohled bez mrknutí opětovala, ale kolena se jí třásla. Ani se nenamáhala sama sebe přesvědčovat, že to je zimou. Věděla, že není zbabělá, ale když se na ni Therava podívala, Faile se viděla jako zajíc v orlích spárech, naživu a čekající, až zobák udeří. Therava jí nakázala špehovat Sevannu, a i když ostatní moudré uměly být opatrné, Faile nepochybovala, že by jí Therava bez váhání podřízla krk, kdyby ji zklamala. Nemělo smysl předstírat, že ji ta žena neděsí. Jenom ten strach musela ovládnout. Pokud to dokáže.
„Myslím, že plánovala uprchnout, Sevanno. Ale myslím, že se dokáže naučit udělat to, co se jí řekne."

* * *

Mezi stany na nejbližším otevřeném prostranství od Sevannina stanu, asi sto kroků daleko, byl umístěn hrubý dřevěný stůl. Nejdřív si Faile myslela, že nejhorší bude hanba z nahoty, to a ledový chlad. Slunce už pomalu zapadalo, ochlazovalo se a do rána bude ještě hůř. Musela tady zůstat do rána. Shaidové se rychle učili, co zahanbuje mokřiňany, a hanbu používali jako trest. Myslela si, že umře červenáním, kdykoliv se na ni někdo podíval, ale Shaidové, kteří procházeli kolem, se ani nezastavili. Nahota sama o sobě mezi Aiely nebyla důvodem k hanbě. Objevila se před ní Aravine, ale zastavila se, jen aby šeptla: „Zachovej odvahu," a byla pryč. Faile pochopila. Ať už ta žena byla či nebyla věrná, neodváží se jí nijak pomoci.
Po chvíli už si s hanbou přestala dělat starosti. Zápěstí měla svázaná za zády a kotníky přitažené k loktům. Už chápala, proč Lacile a Arrela supěly. Dýchat v této pozici bylo namáhavé. Byla stále větší zima, až se neovladatelně třásla, ale to jí brzy připadalo podružné. Do nohou, ramenou a boků dostávala křeče, ve svalech ji pálilo a stahovaly se jí stále víc. Soustředila se na to, aby nekřičela. To se stalo středem její existence. Nebude křičet. Ale, Světlo, strašně to bolelo!
„Sevanna rozkázala, že tu máš zůstat do rána, Faile Bashere, ale neřekla, že nemůžeš mít společnost."
Musela zamrkat, než uviděla jasně. Pot ji štípal do očí. Jak se mohla potit, když už musela být zmrzlá na kost? Stál před ní Rolan a kupodivu přinesl dvě nízká bronzová ohřívadla plná řeřavých uhlíků, s nohami obalenými kousky látky, aby si nepopálil ruce, když je nesl. Když viděl, jak na ně zírá, pokrčil rameny.
„Kdysi by mi studená noc starosti nedělala, ale co jsem překročil Dračí stěnu, začínám měknout."
Skoro zalapala po dechu, když ohřívadla strčil pod stůl. Škvírami mezi prkny pronikalo teplo. Svaly sice měla křečovitě stažené, ale to požehnané teplo. A zalapala po dechu, když jí položil paži přes prsa a druhou přes ohnutá kolena. Náhle si uvědomila, že tlak z loktů zmizel. On ji... stiskl. Jednou rukou začal pracovat na jejím stehně a ona málem zaječela, když prsty zajel do stažených svalů, ale cítila, jak uzly ve svalech povolují. Stále to bolelo, masírování bolelo, ale bolest ve svalu se měnila. Nezmenšovala se, ale věděla, že pokud bude s masírováním pokračovat, přejde.
„Nebude ti vadit, když se trochu pobavím, zatímco se budu pokoušet přijít na způsob, jak tě rozesmát, že ne?" zeptal se.
Náhle si uvědomila, že se směje, a ne hystericky. No, hystericky to bylo jen částečně. Byla svázaná jako husa na pekáči a před zimou ji podruhé zachránil muž, o němž usoudila, že by ho nakonec nebodla. Sevanna ji mohla odteď pozorovat jako jestřáb a Therava se ji mohla pokusit zabít jako odstrašující příklad, ale ona věděla, že uteče. Jedny dveře se nikdy nezavřou, aby se druhé neotevřely. Uteče. Smála

se až k pláči.

KAPITOLA DESÁTÁ

Signální oheň

Vykulená komorná byla víc zvyklá hníst chlebové těsto než zapínat řady knoflíčků, nakonec se jí však podařilo obléknout Elain do tmavozelených jezdeckých šatů, udělala pukrle a těžce dýchajíc ustoupila, i když jestli supěla kvůli námaze ze soustředění nebo jenom proto, že se ocitla v přítomnosti dědičky, se dalo těžko poznat. Mohl s tím mít něco společného i prsten s Velkým hadem na Elainině levé ruce.
Dvacet mil vzdušnou čarou bylo od zámku rodu Matherin k řece Erinin a jejímu obchodu, ale cesta Chishenskými horami byla mnohem delší, a nejenom v mílích, a lidé tady byli víc uvyklí zlodějům dobytka z Murandy než návštěvníkům, zvláště návštěvníkům, kteří by byli dědičkou a Aes Sedai v jedné osobě. Ta čest zřejmě byla na některé sluhy přespříliš. Elsie byla neuvěřitelně pečlivá, když skládala Elaininu noční košili z modrého hedvábí a balila ji do velké kožené cestovní truhly, jedné ze dvou v oblékárně apartmá, tak pečlivá, až to šla Elain málem udělat sama. Zprvu spala špatně, pořád se budila, pak zaspala a teď se nemohla dočkat, až se vydá na cestu zpátky do Caemlynu.
Dnes to bylo popáté, co strávila noc mimo Caemlyn, od chvíle, kdy zjistila, že je město v ohrožení, a při každé cestě navštívila za den tři čtyři zámky, jednou dokonce pět, všechno majetek lidí svázaných s rodem Trakandů krví či přísahou, a každá návštěva si vyžádala čas. Nedostatek času ji tížil, ale bylo nutné uchovávat správný obraz. Na cesty ze zámku do zámku si musela vzít jezdecké šaty, jinak by dorazila pomačkaná a vypadala jako uprchlík, ale předtím se musela převléknout, ať to bylo na noc nebo jen na pár hodin. Polovinu času jí zabíralo převlékání z jezdeckých šatů do noční košile a zpátky, ale jezdecké šaty vypovídaly o spěchu a nutnosti, možná dokonce o zoufalství, kdežto korunka dědičky a vyšívaná noční košile s krajkami, vybalená z cestovní truhly a oblékaná po umytí, představovala sebedůvěru a sílu. Byla by si s sebou kvůli dojmu vzala vlastní komornou, kdyby s ní Essande dokázala v zimě udržet krok, i když tušila, že pomalost bělovlasé báby má původ spíš v tom, jak se rozčileně kousala do jazyka. Ale ani Essande by nemohla být tak pomalá jako tahle vytřeštěná Elsie.
Konečně jí Elsie s pukrletem podala kožišinou podšitý karmínový plášť a ona si ho spěšně přehodila přes ramena. V kamenném krbu hořel oheň, v místnosti však žádné teplo nebylo, a jí se poslední dobou nějak nedařilo zimu ignorovat. Holka se klaněla, když se ptala, jestli má sehnat muže, aby odnesli truhlice, zlíbí-li se Jejímu Veličenstvu. Když to udělala poprvé, Elain jí laskavě vysvětlila, že ještě není královna, ale Elsie zřejmě k smrti děsila představa, že by ji měla oslovovat prostě jen má paní nebo dokonce princezno, i když to poslední bylo považováno za hodně staromódní. Ať už to bylo správné nebo ne, Elain obvykle potěšilo, že někdo uznává její právo na trůn, jenomže dnes ráno byla příliš unavená a

pouze dychtila vydat se na cestu. Potlačila zívnutí a stroze Elsie nařídila, ať sežene muže a pohne s tím, a otočila se ke dveřím. Holka jí je běžela otevřít, což trvalo déle, než kdyby si je otevřela sama, udělala pukrle, než dveře otevřela, a pak další. Elaininy rozdělené hedvábné sukně zuřivě šustily, když vyrazila z místnosti, natahujíc si červené jezdecké rukavičky. Usoudila, že kdyby ji Elsie zdržela ještě o vteřinu, začala by ječet.

Zaječela však ta holka, a dříve, než Elain ušla tři kroky. Bylo to zděšené vytí. Plášť zavlál, jak se Elain otočila a popadla pravý zdroj, cítila, jak jí proudí bohatý saidar. Elsie stála na pruhu koberce položeného uprostřed světle hnědých dlaždic a zírala do chodby, ruce přitisknuté na ústa. Tím směrem se otevíraly dvě boční chodby, ale v dohledu nebyla živá duše.

„Co se děje, Elsie?" chtěla vědět Elain. Už měla připraveno několik tkaniv, od prosté sítě vzduchu po ohnivou kouli, která by zničila polovinu stěn před ní, a v současné náladě by ji byla moc ráda použila a udeřila s pomocí jediné síly. Poslední dobou se jí nálada často měnívala, řečeno hodně mírně.

Holka se ohlédla přes rameno, celá se třesouc, a pokud předtím kulila oči, tak teď je přímo valila. Ruce si dál tiskla na pusu, jako by chtěla potlačit další zaječení. Byla tmavovlasá a tmavooká, vysoká, kyprá, v modrošedé livreji rodu Matherin, a nebyla to tak úplně holka - mohla být o čtyři pět let starší než Elain - jenže z toho, jak se chovala, to bylo těžké poznat.

„Co se děje, Elsie? A neříkej mi, že to nic nebylo. Vypadáš, jako kdybys viděla ducha."

Holka sebou trhla. „To viděla," vyhrkla roztřeseně. To, že nepřihodila žádný titul, ukazovalo, jak roztřesená je. „Urozená paní Nelein, jako bába urozenýho pána Aedmuna. Umřela, když jsem byla malá, ale pamatuju se, jak dokonce i urozenej pán Aedmun kolem ní chodil po špičkách, když se vztekala, a komorný skákaly, když se na ně jenom podívala, a ostatní urozený dámy, co přišly na návštěvu, taky, a urozený pánové jakbysmet. Každej se jí bál. Byla přímo tady přede mnou a mračila se tak vztekle - "

Celá rudá se odmlčela, když se Elain rozesmála.

Elain se smála spíš úlevou než na posměch. Takže ji černé adžah nevystopovaly do zámku urozeného pána Aedmuna. Nečekali tu na ni najatí vrazi s noži v rukou, žádné sestry věrné Elaidě ji nechtěly odvléci zpátky do Tar Valonu. O tomhle se jí občas zdávalo, o všem tom v jednom snu. Propustila saidar, neochotně jako vždy, s nechutí pouštěla radost a život pravého zdroje. Matherinové ji podporovali, ale Aedmunovi by se nemuselo líbit, kdyby mu zbořila půlku paláce.

„Mrtví nemůžou živým ublížit, Elsie," pravila mírně. Tím mírněji, protože se smála, nemluvě o tom, že té náně chtěla napráskat. „Už nejsou na tomto světě a nemůžou se ho dotknout, ani nás ne." Holka kývla a předvedla další pukrle, ale podle toho, jak vyvalovala oči a jak se jí třásly rty, přesvědčená nebyla. Elain ale neměla čas ji rozmazlovat. „Pošli muže pro mé truhlice, Elsie," přikázala rázně, „a s duchy si nedělej starosti." Holka s dalším pukrletem odpádila a úzkostlivě se rozhlížela pro případ, že by duch urozené paní Nelein vyskočil z deštění na zdech. Duchové! Ta holka byla vážně nána!

Matherinové byli starý rod, i když ne velký nebo silný, a hlavní schodiště, vedoucí do vstupní haly, bylo široké, s mramorovým zábradlím. Sama vstupní hala byla rozlehlá, s modrošedými dlaždicemi, a ze stropu pět sáhů vysoko visely na zlatých řetězech lustry se zrcadly. Zlacení a inleje tu scházely, ale po stranách stály složitě vyřezávané truhlice a skříně a na jedné stěně byly pověšené dva velké nástěnné koberce. Na jednom byl výjev z lovu na pantery, což byla přinejlepším riskantní činnost, a na druhém předávaly ženy rodu Matherin meč první královně Andoru, kteréžto události si Matherinové velmi cenili, i když k ní mohlo nebo nemuselo dojít.

Aviendha už byla dole, neklidně přecházela po hale, a Elain si při tom pohledu povzdychla. Nebýt náznaku, že Matherinové se nemohou odpovídajícím způsobem postarat o dvě význačné návštěvy, mohly spolu spát v pokoji, jenže Aviendha nechápala, že čím menší rod, tím větší pýcha. Nic jiného menší rody často nemívaly. Pýchu chápala, protože ta z ní přímo vyzařovala. Byla vyšší než Elain, přes světlou halenu měla přehozenou tmavou loktuši a dlouhé narudlé vlasy jí přidržoval složený šedý šátek, ale byla obrazem moudré i přes to, že byla jenom o rok starší než Elain. Moudré, které uměly usměrňovat, často vypadaly mladší, než byly, a Aviendha měla jejich důstojnost. Alespoň v této chvíli, i když se spolu často hihňávaly. Pochopitelně jejími jedinými šperky byly dlouhý stříbrný kandorský náhrdelník, jantarová brož ve tvaru želvy a široký slonovinový náramek. Moudré byly vždycky ověšené náhrdelníky a náramky, ale Aviendha moudrá ještě nebyla, pouze učednice. Elain ji nikdy nepovažovala za pouze něco, ale občas to

znamenalo problémy. Občas měla Elain dojem, že moudré považují za jakousi učednici i ji, nebo aspoň studentku. Hloupá představa, to jistě, ale občas...
Když Elain sešla do přízemí, Aviendha si upravila loktuši a zeptala se: „Spala jsi dobře?" Mluvila nevzrušeně, ale kolem zelených očí měla úzkost. „Neposlala sis pro víno, aby se ti líp usínalo, že ne? Když jsme jedly, zajistila jsem, aby bylo víno ředěné, ale viděla jsem, jak se díváš na džbán."
„Ano, máti," opáčila Elain nepříjemně nasládlým hlasem. „Ne, máti. Říkala jsem si, jak se Aedmunovi dostala do rukou tak skvělá značka, máti. Byla škoda lít do toho vodu. A před usnutím jsem pila kozí mlíko." Pokud v ní něco vyvolávalo těhotenskou nevolnost, tak to bylo kozí mlíko! Ta představa, že ho mívala ráda.
Aviendha si dala ruce v bok, takové ztělesnění rozhořčení, až se Elain rozesmála. Být těhotná přinášelo nepříjemnosti od prudkých změn nálady po změklá prsa, taky byla pořád unavená, ale to rozmazlování bylo ze všeho nejhorší. Všichni v královském paláci věděli, že je těhotná - spousta lidí to zjistila dřív než ona, díky Mininu vidění a tomu, že si Min pustila pusu na špacír - a takhle se k ní nechovali, ani když byla malá. Přesto to všechno otravování snášela s největším půvabem, na jaký se vzmohla. Obvykle. Ony se jen snažily pomáhat jí. Pouze si přála, aby každá žena, kterou znala, nevěřila, že když otěhotněla, přišla tím zároveň o mozek. Skoro každá žena, kterou znala. Ty, které samy ještě nerodily, byly nejhorší.
Pomyšlení na dítě - občas si přála, aby jí byla Min prozradila, zda je to chlapec nebo děvče, nebo aby si Aviendha nebo Birgitte vzpomněly, co přesně Min řekla. Min měla vždy pravdu, ale té noci se ty tři zpily pod obraz a Min odešla z paláce dřív, než se Elain stačila zeptat - pomyšlení na dítě, rostoucí v jejím těle, jí připomnělo Randa, stejně jako vzpomínka na něj jí připomněla dítě. Jedno následovalo druhé stejně jistě jako smetana stoupající v rendlíku. Rand jí strašně scházel, přesto jí nemohl scházet. Jedna jeho část byla stále v její hlavě, pokud pouto nezakryla, hned vedle Birgitte, jejího druhého strážce. Pouto mělo jistá omezení, takže věděla jen to, že je někde na západě, dost daleko, aby poznala víc, než že je naživu. Nic víc, i když si myslela, že by poznala, kdyby byl vážně zraněný. Nebyla si jistá, jestli chce vědět, co má v plánu. Poté co ji opustil, byl dlouho na jihu, a teď, právě dnes ráno, odcestoval na západ. Znepokojovalo ji to, cítit ho z jednoho směru a pak vzápětí z jiného a z ještě větší dálky. Mohl pronásledovat nepřátele nebo prchat před nepřáteli nebo tisíc dalších věcí. Velice doufala, že cestoval kvůli něčemu nevinnému. Stejně jí umře až příliš brzy - muži, kteří dokázali usměrňovat, na to vždycky umírali - ale ona ho chtěla udržet naživu, jak nejdéle to půjde.
„Je v pořádku," prohodila Aviendha, skoro jako by jí dokázala číst myšlenky. Od adopce za první sestry se také navzájem cítily, ale nezacházelo to dál než za strážcovské pouto, které s Min sdílely s Randem. „Jestli se nechá zabít, uříznu mu uši."
Elain zamrkala a znovu se zasmála a Aviendha se zatvářila polekaně, ale potom se zasmála taky. Nebylo to tak legrační, snad jenom pro Aiely - Aviendha měla velmi zvláštní smysl pro humor - ale Elain se nemohla přestat smát a Aviendha vypadala stejně bezmocně. Třesouce se veselím se pořád dokola objímaly. Život byl velmi zvláštní. Kdyby jí před pár lety někdo řekl, že se bude o muže dělit s jinou ženou - se dvěma jinými ženami! - byla by ho považovala za blázna. Už samotná ta představa by jí připadala neslušná. Ale Aviendhu milovala stejně upřímně jako Randa, jen jiným způsobem, a Aviendha ho milovala stejně jako ona. Popřít to znamenalo odmítnout Aviendhu, a to by se stejně dobře mohla svléknout z kůže. Aielské ženy, sestry či blízké přítelkyně, si často braly stejného muže a málokdy ho do toho nechaly mluvit. Ona se hodlala za Randa vdát, a stejně tak Aviendha i Min. Ať už ostatní říkali nebo si mysleli cokoliv, takhle to bude. Pokud bude žít dost dlouho.
Náhle se polekala, že se její smích blíží k slzám. Prosím, Světlo, ať z ní není jedna z těch žen, co v těhotenství pořád brečí. Už dost zlé bylo nevědět, jestli bude vzápětí trudnomyslná či vzteklá. Uběhlo často několik hodin, kdy se cítila úplně normálně, ale pak se cítila jako dětský míč, skákající dolů po nekonečném schodišti. Dnes ráno si připadala jako na těch schodech.
„Je v pořádku a bude v pořádku," šeptala důrazně Aviendha, jako by hodlala zajistit jeho přežití tím, že zabije každého, kdo by ho ohrožoval.
Elain sestře špičkami prstů otřela slzy z tváře. „Je v pořádku a bude v pořádku," souhlasila tiše. Ale nemohly zabít saidín, špínu na mužské polovici pravého zdroje, která ho nakonec zabije.
Lustry zablikaly, když se otevřelo jedno křídlo vysokých dveří a dovnitř pronikl závan studeného větru.

Elain nasadila vyrovnaný výraz, hodný Aes Sedai. Nemohla si dovolit, aby ji někdo viděl, jak hledá útěchu v objetí. Vladař, nebo někdo, kdo chtěl vládnout, nesměl ukázat sebemenší známku slabosti či slz, ne na veřejnosti. Už tak o ní kolovalo dost řečí, a mnoho z nich nebylo dobrých. Byla shovívavá nebo krutá, spravedlivá nebo náladová, velkorysá nebo lakomá, všechno podle toho, kdo o ní mluvil. Aspoň že se příběhy navzájem vyrovnávaly, ale každý, kdo by mohl říci, že viděl dědičku, jak se choulí v náručí své společnice, by mohl přidat příběh o strachu, a kdyby její nepřátelé uvěřili, že se bojí, začali by být jen drzejší. A silnější. Zbabělost byla ten druh klepů, které na člověku uvízly jako mastné bláto, a nikdy se jich docela nezbavil. Historie zaznamenala ženy, které prohrály Lví trůn ze zcela nejasných důvodů. Úspěšný vladař musel být schopný a moudrý, ale trůn získaly i ženy, jimž obojí scházelo, a nějak to na něm vydržely, ale jen málokdo by podpořil zbabělce, a navíc nikdo z těch, koho by chtěla mít po boku.
Muž, jenž vstoupil a otočil se, aby těžké dveře zase zavřel, měl jenom jednu nohu a rovnováhu udržoval s pomocí berle. Dokonce i když byla polstrovaná, rukáv tlustého vlněného kabátu od ní měl odřený. Fridwyn Ros byl bývalý voják a staral se o panství urozeného pána Aedmuna s pomocí tlustého úředníka, jenž na dědičku užasle mrkal a na prsten s Velkým hadem civěl s otevřenou pusou a s úlevou se hrnul zpátky ke svým účetním knihám, jakmile si uvědomil, že ona s ním nemá žádné jednání. Pantáta Ros na její prsten taky užasle hleděl, to jistě, ale na dědičku se s potěšením zazubil a litoval, že už si s ní nemůže vyjet tak přesvědčivě, že kdyby byl lhář, už by Aedmuna a úředníka obral o všechno, co jim patřilo. U něj se nebála, že bude šířit klepy.
Jeho berla ťukala o dlažbu, když vstoupil do haly, a kupodivu se mu podařila skoro dokonalá úklona, přičemž do ní zahrnul i Aviendhu. Zprvu se jí lekl, ale kupodivu rychle vycítil jejich přátelství, a i když Aielům jako takovým úplně nedůvěřoval, ji přijal. Člověk nemohl mít všecko.
„Muži už přivazují tvoje truhly na soumary, má královno, a tvůj doprovod je připravený." Byl jedním z těch, kteří ji odmítali oslovovat jinak než „má královno" nebo „Veličenstvo", ale při zmínce o jejím doprovodu se mu do hlasu vloudily pochyby. Rychle to zakryl zakašláním a honem pokračoval dál.
„Muži, které s tebou posíláme, mají všichni nejslušnější koně, co jsme našli. Jsou to hlavně mladí muži a pár zkušenějších, ale všichni poznají patku halapartny od čepele. Kéž by ti zámek mohl poskytnout víc, ale jak jsem ti vysvětlil, když se urozený pán Aedmun doslechl, že některé si činí nároky na to, co je po právu tvé, rozhodl se nečekat do jara, svolal si ozbrojence a vytáhl ke Caemlynu. Od té doby tady hodně sněžilo, ale s trochou štěstí v průsmycích už by mohl být v půlce cesty." Vypadal přesvědčivě, ale věděl, že pokud měli Aedmun a jeho ozbrojenci smůlu, mohli by v těch průsmycích zemřít.
„Matherinové byli vždy Trakandům věrní," opáčila Elain, „a já věřím, že vždycky budou. Cením si věrnosti urozeného pána Aedmuna, pantáto Rosi, i tvé."
Neurazila by Matheriny a jej slibem, že si to bude pamatovat, ani příslibem budoucích odměn, ale pantáta Ros se zeširoka usmál, čímž říkal, že už ho odměnila tak, jak si zasloužil. Matherinové budou odměněni, pokud si odměnu zaslouží, ale to jim nemohla předhazovat, jako by kupovala koně.
Pantáta Ros ji doprovodil ke dveřím a uklonil se jí. Na širokém žulovém schodišti tu v zimě čekali sluhové v těžkých kabátech s pohárem vína na rozloučenou, což ona odmítla. Dokud nebude mít čas zvyknout si na ledový vzduch, chtěla mít obě ruce pod pláštěm. Aviendha by si stejně nejspíš našla způsob, jak ji přimět, aby ho upustila. Ona si pohár vzala. Loktuši měla ovinutou kolem hlavy a ramenou, jediný ústupek mrazivému ránu. Ona zimu samo sebou ignorovala. To Elain ji naučila, jak na to. Elain se vší mocí pokoušela zahnat zimu a k jejímu úžasu ustoupila. Ne úplně - stále jí bylo chladno - ale bylo to lepší než mrznout.
Obloha byla bez mráčku, slunce jasně svítilo, ale za okolními štíty se mohla každou chvíli objevit bouřková mračna. Nejlepší bude, pokud se jim dnes podaří dorazit k cíli co nejdříve. Naneštěstí se její vysoký vraník Ohnivák choval podle svého jména, vzpínal se a frkal, jako kdyby ještě nikdy neviděl udidlo, a Aviendžina nohatá bělka s labutí šíjí se ho rozhodla napodobit, tancovala v hlubokém sněhu a odmítala jít tam, kam se ji štolba pokoušel dovést. Bylo to živější zvíře, než jaké by Elain pro svou sestru vybrala, ale Aviendha na tom trvala poté, co zjistila její jméno. Siswai znamenalo ve starém jazyce oštěp. Štolbové, ženy, sice byli schopní, ale zřejmě si mysleli, že musí zvířata uklidnit, než je předají jezdcům. Elain měla co dělat, aby na ně nevyštěkla, že Ohniváka zvládala dřív, než se tu vůbec objevil.
Její doprovod už seděl v sedlech, aby nemusel stát ve sněhu, asi dvacítka jezdců v červených kabátech s

bílým límcem a leštěnými kyrysy a přílbami královniny gardy. Pochybnosti pantáty Rose by mohl vysvětlit fakt, že jezdci měli kabáty z hedvábí, stejně jako červené spodky s bílými lampasy, a kolem krku a na manžetách světlou krajku. Rozhodně vypadali spíš obřadně než účinně. Nebo možná pochyboval, protože to byly ženy. Nebylo obvyklé, aby ženy konaly práce, kde bylo třeba zacházet se zbraněmi, jen občas se nějaká vyskytla u kupecké stráže či ve válce mezi vojáky, a Elain nikdy neslyšela o skupině vojaček, dokud jednu takovou nevytvořila. Až na Děvy, ovšem, ale to byly Aielanky a u nich to chodilo jinak. Doufala, že je lidé budou považovat z její strany za strojenost a se všemi těmi krajkami a v hedvábí za ozdobu. Muži mívali sklon podceňovat ženu se zbraní, pokud se jí neocitli tváří v tvář, a většina ostatních žen ji považovala za bezduchou hlupačku. Osobní stráž se obvykle snažila vypadat co nejzuřivěji, aby se nikdo ani nepokoušel přes ni projít, ale její nepřátelé by si prostě našli jiný způsob útoku, i kdyby celá královnina garda stála kolem ní v těsném kruhu. Jí šlo o to mít osobního strážce, kterého nebudou její nepřátelé brát v úvahu, dokud nebude příliš pozdě. Hodlala jejich uniformy ještě víc ozdobit, částečně aby ten špatný dojem umocnila a částečně proto, aby posílila pýchu těch žen na to, že jako vojáci jsou významnější, ale ona sama nepochybovala v nejmenším. Všechny, od kupeckých stráží po hledačky rohu, byly pečlivě vybrány pro své schopnosti, zkušenosti a odvahu. Byla ochotná vložit svůj život do jejich rukou. Už to udělala.

Hubená žena se dvěma zlatými uzly poručíka na rameni rudého pláště Elain zasalutovala rukou křížem přes prsa a její červený bělouš pohodil hlavou, až stříbrné rolničky v jeho hřívě tiše zacinkaly, jako by jí také salutoval. „Jsme připravené, má paní, a všude je čisto." Caseille Raskovni bývala u kupecké stráže a její arafelský přízvuk nepatřil vzdělané ženě, ale mluvila rázně a nepřipouštěla žádné hlouposti. Používala také správné oslovení a bude v tom pokračovat, dokud nebude Elain korunovaná, ale byla připravená bojovat, aby tu korunu pro Elain získala. Poslední dobou se ke královnině gardě hlásilo velmi málo lidí, ať mužů, či žen, kteří k tomu nebyli připravení. „Muži, které nám předal pantáta Ros, jsou taky připravení. Víc už nebudou." Jednonohý si odkašlal, posunul berlu a zadíval se na sníh před sebou.

Elain pochopila, co Caseille míní. Pantáta Ros vyškrábal na zámku jedenáct mužů, které mohl poslat do Caemlynu, a vybavil je halapartnami a krátkými meči a různými kusy zbroje, co jen našel -devět starověkých přileb bez hledí, sedm kyrysů se zuby. Koně neměli špatné, i když měli zimní srst, ale i když se choulili v pláštích, Elain viděla, že osm z nich se nemusí holit častěji než jednou za týden, pokud vůbec. Muži, jež pantáta Ros prve popisoval jako zkušené, byli vráskčití, kostnatí a dohromady nejspíš neměli ani jednu sadu zubů. Určitě nelhal, ani se nesnažil vyhýbat svým povinnostem. Aedmun nepochybně sebral všechny schopné muže z celé oblasti a vybavil je tím nejlepším, co měl. Všude to bylo stejné. Zřejmě velký počet zdravých a silných mužů po celém Andoru se snažil dostat k ní do Caemlynu. A nikdo z nich se do města nedostane, dokud už nebude po všem. Mohla by pátrat celý den, aniž by našla jediný oddíl. Ale i tahle ubohá skupinka držela halapartny, jako by věděla, co s nimi. Ono ale zase nebylo těžké sedět v klidu v sedle a mít halapartnu opřenou o třmen. I ona by to zvládla.

„Navštívili jsme devatenáct těchto zámků, sestro," ozvala se tiše Aviendha a popošla blíž, až se dotýkaly rameny, „a včetně těchto jsme sebrali dvě stě pět chlapců příliš mladých, aby se hodili na prolévání krve, a starců, kteří už dávno měli odložit oštěpy. Předtím jsem se neptala. Ty znáš svoje lidi a jejich způsoby. Stojí to za čas, který tomu věnuješ?"

„Ach ano, sestro." Elain mluvila stejně tiše, aby je jednonohý bývalý voják a služebnictvo neslyšeli. I nejlepší lidé se dokázali změnit v mezky, když si uvědomili, že po nich chcete určité chování. Zvlášť když si uvědomili, že pomoc, kterou tak namáhavě získali a nabídli a vy přijali, vůbec není to, oč vám v prvé řadě šlo. „Všichni v té vesnici dole u řeky už vědí, že tu jsem, a taky na polovině statků na míle kolem. Do poledne se to dozví ta druhá polovina a zítra další vesnice a statky. Zprávy v zimě cestují pomalu, zvlášť tady. Oni vědí, že jsem vznesla nárok na trůn, jenže i kdybych ho zítra získala nebo pozítří umřela, dozvěděli by se to nejdřív koncem jara, možná dokonce až v létě. Dneska však vědí, že Elain z rodu Trakandů je naživu, navštívila zámek celá v hedvábí a ověšená šperky a povolala muže pod svou korouhev. Lidé na dvacet mil odsud budou tvrdit, že mě viděli a dotkli se mé ruky. Jenom málokdo to může tvrdit, aniž by se pak nemluvilo pochvalně o tom, o kom tvrdí, že ho viděli, a když o někom mluvíš pochvalně, dokážeš sama sebe přesvědčit, že je to dobrý člověk. Na devatenácti místech kolem Andoru jsou lidé, kteří mluví o tom, že tento týden viděli dědičku, a ty řeči se každý den rozšíří jako rozpíjející se

kaňka.
Kdybych měla čas, navštívila bych každou vesnici v Andoru. Na tom, co se stane v Caemlynu, to nezmění ani ň, ale bude to znamenat obrovský rozdíl, až vyhraju." Nepřiznávala si, že by mohla vyhrát jiná. Zvlášť neuvažovala o tom, kdo by na trůn usedl, kdyby neuspěla. „Většina královen v naší historii strávila první léta své vlády tím, že shromažďovala lidi pod svou korouhev, Aviendho, a některé to nedělaly, ale čekají nás těžší časy. Možná nebudu mít ani rok, než budu potřebovat, aby za mnou stáli všichni Andořané do posledního. A nemůžu čekat, až získám trůn. Těžší časy přicházejí a já musím být připravená. Andor musí být připravený a já ho musím připravit," dokončila rázně.
Aviendha se s úsměvem dotkla její tváře. „Myslím, že se od tebe naučím hodně o tom, jak být moudrou."
K jejímu pokoření Elain rozpaky zrudla jako rak. Tváře měla jako v ohni! Projevy humoru možná byly horší než to rozmazlování. Světlo, a mohla se těšit na měsíce něčeho takového! Nikoliv poprvé pocítila trošku dopal na Randa. Tohle jí udělal on - no dobrá, pomáhala mu, vlastně ho do toho navezla, ale to nebylo podstatné - tohle byla jeho vina a on si odešel s poťouchlým úsměvem na tváři. Pochybovala, že to byl skutečně poťouchlý úsměv, ale až příliš snadno si to uměla představit. Ať si on každou chvíli přebíhá od smíchu k pláči a uvidíme, jak se mu to bude líbit! Vůbec mi to nemyslí jasně, pomyslela si podrážděně. To byla taky jeho vina.
Štolbové konečně usoudili, že Ohnivák a Siswai jsou už dostatečně klidné, aby na ně mohly nasednou dámy, a Aviendha se vyškrábala do sedla z nasedacího kamene mnohem půvabněji než kdysi a upravila si nabírané, nerozdělené sukně, aby jí zakrývaly co největší kus nohou v tmavých punčochách. Stále věřila, že její nohy jsou lepší než kůň, ale naučila se celkem obstojně jezdit. I když se i nadále tvářila překvapeně, když kůň udělal, co po něm chtěla. Ohnivák se snažil tancovat, když se mu Elain vyšplhala na záda, ale ona mu obratně přitáhla otěže, trochu prudčeji, než by to udělala obvykle. Její proměnlivá nálada ji přivedla k náhlému strachu o Randa, a když nedokázala zajistit jeho bezpečí, tak měla po ruce jednoho samce, u něhož mohla zajistit, že udělá přesně to, co dělat měl.
Šest gardistek pomalu vyjelo napřed po cestě od zámku a zbytek následoval ji a Aviendhu ve vyrovnaném dvojstupu. Poslední gardistky vedly nákladní zvířata. Za nimi se trousili místní muži s vlastním soumarem, kosmatým koněm ověšeným kotlíky, ranci a dokonce i několika živými slepicemi. Když projížděli vesničkou a přes kamenný můstek přes kroutící se zamrzlý potok, ozval se i sem tam nějaký ten jásot, hlasité výkřiky „Elain a lilie!" a „Trakandové! Trakandové!" a „Matherin je věrný!". Ale uviděla i ženu plačící na prsou svému manželovi, i on měl slzy na tvářích, a další žena stála zády k jezdcům, hlavu sklopenou, a odmítala se na ně podívat. Elain doufala, že jim jejich syny pošle domů v pořádku zpátky. U Caemlynu by se nemělo bojovat, pokud neudělala příliš velkou botu, ale bojovat se bude, a jakmile bude Růžová koruna její, čekaly ji bitvy. Na jihu byli Seanchané a na severu čekali myrddraalové a trolloci, čekající jen na příchod Tarmon Gai'donu. V příštích dnech budou synové Andoru krvácet. Světlo ji spal, nebude brečet!
Za mostem silnice začala stoupat do prudké stráně mezi borovicemi, jedlemi a kalinami, ale na horskou louku, kterou hledali, to bylo jen míli. Ve sněhu, třpytícím se v dopoledním slunci, byly ještě stopy kopyt, vedoucí od místa, kde průchod zanechal hlubokou rýhu. Mohlo to být blíž k zámku, ale vždy tu hrozilo nebezpečí, že někdo bude stát na místě, kde se průchod otevře.
Jakmile vjeli na louku, obklopila Aviendhu záře saidaru. Ona udělala průchod sem z jejich poslední zastávky včera, zámku sto mil na sever odsud, takže setká průchod do Caemlynu, ale pohled na Aviendhu zářící jedinou silou v Elain vyvolal zádumčivost. Ta, která dělala průchod z Caemlynu, vždycky dělala i ty ostatní, dokud se nevrátili, protože se naučila nazpaměť půdu, jíž se její průchod dotkl, ale při každé z pěti cest Aviendha žádala, aby mohla udělat první průchod. Mohla prostě jenom chtít cvičit, jak tvrdila, ačkoliv v tom Elain neměla o moc víc praxe než ona, ale napadala ji další možnost. Aviendha jí možná chtěla bránit v usměrňování, aspoň ve větším množství. Protože byla těhotná. Tkanivo, které z nich dvou udělalo sestry stejné matky, by se nesmělo použít v případě, že by jedna z nich byla těhotná, protože nenarozené dítě by pak patřilo k poutu a nemuselo by být dost silné, aby to přežilo, ale některá z Aes Sedai v paláci by se určitě zmínila, kdyby se v těhotenství měla vyhýbat usměrňování. Ale jen málo Aes Sedai kdy porodilo dítě. Možná to nevěděly. Uvědomovala si, že je spousta věcí, jež Aes Sedai

neznají, jakkoliv před zbytkem světa předstíraly opak - ona sama tohoto předpokladu občas využívala -ale zdálo se jí divné, že by nevěděly něco, co je pro většinu žen tak důležité. Bylo to, jako kdyby pták věděl, jak sezobnout každé semínko kromě ječmene, což údajně znal, protože jestli nevěděl, jak zobat ječmen, co dalšího ještě nevěděl? Moudré ale děti rodily a neříkaly nic o -

Náhle se jí starosti kvůli dítěti, usměrňování a co Aes Sedai vědí či nevědí vykouřily z hlavy. Cítila, jak někdo usměrňuje saidar. Ne Aviendha, ne někdo v horách okolo, ne tak blízko. Tohle bylo v dálce, jako signální oheň planoucí v noci na vrcholku hory. Velmi vzdálené hory. Neuměla si představit, kolik jediné síly bylo třeba, aby ucítila usměrňování na takovou dálku. Tohle musela ucítit každá žena na světě, která dokáže usměrňovat. Musela být schopná ukázat přímo na to místo. A ten oheň hořel na západě. Na poutu s Randem se nic nezměnilo, nedokázala říci, kde přesně je, jen přibližně na několik set mil, ale věděla to.

„Je v nebezpečí," vyhrkla. „Musíme za ním, Aviendho."

Aviendha se otřepala a přestala zírat k západu. Záře kolem ní ale nezhasla a Elain cítila, že natahuje z pravého zdroje, jak nejvíc to jde. Jenže když se k ní otočila, vycítila, jak množství saidaru v té druhé ženě slábne. „Nesmíme, Elain."

Elain se šokované otočila v sedle a zůstala na ni chvíli zírat. „Ty ho chceš opustit? Nechat ho tam?"

Nikdo nedokázal zvládnout tolik saidaru, ani ten nejsilnější kruh, ne bez podpory. Údajně existoval jistý sa'angrial, větší než jakýkoliv jiný, a pokud to, co slyšela, byla pravda, nedokázala ho použít žádná žena a přežít to, ne bez ter'angrialu vyrobeného právě k tomuto účelu, a pokud věděla, o tom nikdo ani neslyšel. Žádná sestra by se o to určitě ani nepokoušela, kdyby takový našla. Tolik jediné síly dokázalo jediným úderem srovnat horské pohoří do roviny! Tohle by nezkoušela žádná sestra, snad kromě černé adžah. Nebo hůř, Zaprodankyně. Možná nebyla sama. Co jiného to mohlo být? A Aviendha to prostě chtěla ignorovat, když musela vědět, že je Rand tam?

Gardistky, které netušily, o co jde, stále trpělivě čekaly na svých koních a sledovaly les kolem louky. Po přijetí v zámku si nedělaly moc velké starosti, i když Caseille pozorovala Elain a Aviendhu, a za mřížovým hledím bylo vidět, že se mračí. Věděla, že se s otevíráním průchodu opozdily. Muži ze zámku se shlukli kolem svého soumara, ohmatávali rance a očividně se hádali, jestli tam je nebo není něco zabalené. Aviendha pobídla bělku blíž k Elaininu vraníkovi a tiše promluvila.

„Nic nevíme, Elain. Nevíme, jestli tancuje s oštěpy nebo cokoliv jiného. Jestli tancuje s oštěpy a my tam vrazíme, nezaútočí na nás dřív, než zjistí, kdo jsme? Nerozptýlíme ho, protože nás nebude čekat, a neumožníme tak jeho nepřátelům vyhrát? Jestli zemře, najdeme toho, kdo vzal jeho život, a zabijeme ho, ale když tam půjdeme teď, půjdeme naslepo a mohly bychom si přivodit pohromu."

„Mohly bychom být opatrné," namítla Elain mrzutě. Rozzuřilo ji, že se cítí mrzutě a navíc mrzutost předvádí, ale dokázala jenom podléhat svým náladám a nedovolit, aby ji úplně ovládly. „Nemusíme cestovat přímo na to místo." Sevřela svůj měšec, nahmátla slonovinovou sošku sedící ženy uvnitř a významně se podívala na sestřinu jantarovou brož. „Světlo, Aviendho, máme angrial a žádná z nás není úplně bezbranná." Ach, Světlo, teď to teprve znělo podrážděně. Velmi dobře věděla, že ony dvě, a navíc s angrialem, by byly jako můry v plameni proti tomu, co cítily, ale i tak mohla můra ve správný okamžik znamenat rozdíl. „A neříkej mi, že ohrozím dítě. Min říkala, že se narodí silné a zdravé. Sama jsi mi to říkala. To znamená, že budu žít dost dlouho, aby se má dcera narodila." Doufala, že to bude dcera.

Tuto chvíli si Ohnivák vybral a ohnal se po bělce a Siswai mu to oplatila a Elain měla chvíli co dělat, aby koně ovládla, zachránila Aviendhu před shozením a řekla Caseille, že žádnou pomoc nepotřebují, a pak se už necítila mrzutě. Chtěla Ohniváka praštit mezi uši.

Kromě toho, že nutila koně poslouchat otěže, se Aviendha chovala, jako by se nic nestalo. Mračila se, trochu nejistě, ale ta nejistota neměla co dělat s koněm.

„Říkala jsem ti o kruzích v Rhuideanu," začala pomalu a Elain netrpělivě kývla. Každá žena, která se chtěla stát moudrou, musela projít ter'angrialem, než začala s výcvikem. Bylo to něco jako ter'angrial používaný ke zkoušení mladších novicek při povýšení na přijaté v Bílé věži, až na to, že v tomhle žena uviděla celý svůj život. Všechny možné životy, každé rozhodnutí, které by udělala jinak, nekonečný vějíř životů založených na jiných volbách. „To všechno si nikdo nedokáže zapamatovat, Elain, jen kousky a útržky. Věděla jsem, že se zamiluju do Randa al'Thora..." stále měla občas problémy používat před

ostatními jen první jméno, „a že najdu sestry-ženy. Přinejlepším ti zůstanou nejasné obrazy. Občas náznak varování. Myslím, že kdybychom za ním šly teď, stalo by se něco velmi zlého. Jedna z nás by možná zemřela, možná obě, i přes to, co říkala Min." To, že Minino jméno vyslovila bez zadrhnutí, ukazovalo, jak ustaraná je. Neznala Min moc dobře a obvykle o ní mluvila formálně, jako o Min Farshawové. „Možná zemře on. Možná něco jiného. Nevím to jistě - možná přežijeme všichni a budeme s ním sedět u ohně a opékat pecaru, až ho najdeme - ale mám v hlavě varování."

Elain rozzlobeně otevřela pusu, a potom ji zase zavřela, hněv z ní opadl, jako když voda odteče dírou, a svěsila ramena. To, co Aviendha viděla, možná byla pravda a možná ne, ale faktem bylo, že její námitky byly od začátku oprávněné. Bylo by to velké riziko, podstoupené v nevědomosti, a mohlo by to přivodit obrovskou katastrofu. Ten signální oheň byl stále jasnější. A on tam byl, přímo tam, kde ten oheň hořel. Pouto jí to neřeklo, ani z této vzdálenosti, ale ona to věděla. A věděla, že ho nechá, aby se o sebe sám postaral, zatímco ona se bude starat o Andor.

„O tom, jak být moudrou, tě nemůžu naučit nic, Aviendho," pronesla tiše. „Už teď jsi mnohem moudřejší než já. Nemluvě o tom, že jsi i odvážnější a chladnokrevnější. Vrátíme se do Caemlynu."

Aviendha pod veškerou tou chválou trochu zrudla - občas dokázala být velmi citlivá - ale nemarnila čas, hned otevřela průchod, za nímž se objevil dvůr u stájí královského paláce, a vítr vál sníh z louky na umetenou dlažbu, jako by skoro tři sta mil nic neznamenalo. Elain náhle pocítila silněji Birgitte, jež byla někde v paláci. Bolela ji hlava a žaludek, což bylo poslední dobou celkem časté, ale k Elainině náladě se to hodilo až moc.

Musím ho nechat, ať se o sebe postará sám, říkala si, když projížděla průchodem. Světlo, jak často si to v duchu říkala? Na tom nezáleželo. Rand byl láskou jejího srdce a radostí jejího života, ale Andor byl její povinností.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Řeči o dluzích

Průchod byl umístěn tak, že Elain jako by vyjela ze zdi do ulice do místa, pro bezpečnost vyznačeného pískem vysypanými sudy, rozmístěnými na dlažbě. Kupodivu necítila, že by kdekoliv v paláci někdo usměrňoval, i když tu bylo přes sto padesát žen usměrňování schopných. Některé budou pochopitelně na hradbách, příliš daleko, aby vycítila cokoliv menšího než propojený kruh, a pár jich bude úplně mimo město, ale někdo v paláci skoro vždycky používal saidar, ať už se dotyčná pokoušela přinutit jednu ze zajatých sul'dam přiznat, že opravdu vidí tkaniva z jediné síly, nebo jenom vyhlazovala pomačkaný šátek, aniž by ohřívala žehličku. Dnes ráno však ne. Nadutost hledaček větru se často rovnala té, již předváděly Aes Sedai, ale i tu muselo udusit, co cítily. Elain napadlo, že kdyby vylezla k oknu nahoře, určitě by uviděla tkaniva toho signálního ohně, jak už byly stovky leguí daleko. Cítila se jako mravenec, který si právě uvědomil hory, mravenec srovnávající Páteř světa ke kopcům, jež vždycky choval v úctě. Ale tváří v tvář tomuhle se musely cítit malé i hledačky větru.

Královniny stáje, ve východní části paláce a ze severu a z jihu ohraničené dvouposchoďovými budovami stájí z čistě bílého kamene, byly tradičně vyhrazeny pro královniny osobní koně a kočáry, a ona se zdráhala používat je, než bude Lví trůn oficiálně její. Kroky vedoucí k trůnu byly stejně složité jako při dvorském tanci, a i když tanec občas připomínal hospodskou rvačku, člověk pořád musel našlapovat s půvabem a přesností, aby získal svůj cíl. Dělat si nároky na výhody dřív, než byly potvrzeny, stálo některé ženy příležitost vládnout. Nakonec usoudila, že to není přestupek, kvůli němuž by vypadala příliš nafoukaně. Kromě toho byly Královniny stáje malé a neměly žádné jiné využití. Bylo tu méně lidí, kteří by museli dávat pozor na otevírající se průchody. Vlastně když vstoupila, celý dvůr byl prázdný, jen ve dveřích do stájí stál štolba v červeném kabátě. Ten se ale otočil a křikl dovnitř a vzápětí se vyhrnuly desítky podkoních, když vyváděla Ohniváka z vyznačeného kruhu. Nakonec se mohla vrátit v doprovodu mocných pánů a paní, nebo v to možná jen doufali.

Caseille provedla gardistky průchodem a většině přikázala sesednout a postarat se o zvířata. Ona sama a půltucet dalších zůstaly v sedlech a vše sledovaly nad hlavami pěších. Ani tady by Elain nenechala bez dohledu. Zvlášť tady, kde čelila většímu nebezpečí než v každém zámku, který navštívila. Muži od Matherinů se motali kolem, pletli se do cesty štolbům a gardistkám a civěli na bílé kamenné balkony a sloupořadí kolem dvora a věže a zlaté kupole viditelné za nimi. Chlad zde byl menší než v horách - odmítala ho cítit, jak to jen v současné době šlo, ale stále si ho uvědomovala - ale lidem i koním se při dechu stále tvořily obláčky páry. Také tu, po čistém horském vzduchu, byl silně cítit koňský hnůj. Uvítala by horkou lázeň před zapáleným ohněm v krbu. Potom se bude muset vrátit k tomu, jak si zabezpečit trůn, ale teď potřebovala právě dlouhou koupel.

K Ohnivákovi se rozběhli dva štolbové. Žena ho uchopila za uzdu a předvedla Elain pukrle, ale víc se starala o to, aby vysoký kůň nedělal potíže, když Elain sesedala, než o klanění, a muž se uklonil a zůstal ohnutý, s rukama sepjatýma, aby měla Elain při sesedání kam šlápnout. Ani jeden se nepodíval na zasněženou horskou louku, tam, kde by normálně viděli jen kamennou zeď. Stájníci už byli na průchody zvyklí. Slyšela, že v hospodách dostávají pití, když se chlubí, kolikrát už viděli použít jedinou sílu, a věci, jež údajně viděli, že dělá. Elain si uměla představit, jak asi ty příběhy znějí, když se dostanou k Arymille. Docela se bavila představou, jak si Arymilla kouše nehty.

Když sesedla, objevil se kolem ní hlouček gardistek, v karmínových kloboucích s bílými chocholy na široké krempě a s krajkou lemovanými krajkovými šerpami s vyšitým stříbrným lvem šikmo přes kyrysy.

Teprve tehdy Caseille odvedla zbytek Elainina doprovodu do stájí. Náhrada byla stejně ostražitá, s rukama u jílců meče, kromě Deni, široké, klidně vypadající ženy s dlouhou, mosazí obitou palicí. Celkem jich bylo devět - jenom devět, pomyslela si Elain trpce. V samotném královském paláci potřebuju jenom devět osobních strážců! - ale všechny byly zkušené. Ženy, které vykonávaly „řemeslo meče", jak to Caseille nazývala, musely být dobré, nebo je dřív nebo později zabil někdo z jejich kolegů, jehož jedinou výhodou byla síla. Deni s mečem vůbec zacházet neuměla, ale pár mužů, kteří vyzkoušeli její palici, toho trpce litovalo. Přes své rozměry byla velice rychlá a neměla sebemenší ponětí, co to je férový boj, vlastně v tom ani neměla cvik.
Rasoria, rozložitý podporučík, která tady velela, vypadala, že se jí ulevilo, když štolbové odvedli Ohniváka pryč. Kdyby bylo po jejích osobních strážcích, nikdo kromě nich by k Elain nesměl ani na krok. No, možná že nebyly tak hrozné, ale podezíravě se koukaly skoro na každého kromě Birgitte a Aviendhy. Rasoria, přes modré oči a žluté, nakrátko ostříhané vlasy Tairenka, v tom patřila k nejhorším, dokonce trvala na tom, že budou sledovat kuchaře připravující Elainino jídlo a všechno ochutnají, než jí to přinesou. Elain neprotestovala, i když to přeháněly. Jedna zkušenost s vínem, do něhož byla přidána droga, jí docela stačila, i když věděla, že se dožije narození svého dítěte. Ale rty netiskla kvůli nedůvěře gardistek či tomu, co k ní vedlo. Šlo o Birgitte, proplétající se davem, ale ne k ní.
Aviendha se z průchodu pochopitelně vynořila poslední, když se ujistila, že jsou všichni na druhé straně, a než tkanivo propustila, Elain zamířila k ní, a vykročila tak náhle, že její doprovod musel skočit, aby kolem ní udržel kruh. Ale jakkoli rychle se pohnula, Birgitte, s tlustým zlatým copem až do pasu, tam byla první, pomohla Aviendze na zem a předala její kobylu štolbovi, který byl stejně nohatý jako Siswai. Aviendha měla vždycky větší potíže při sesedání než při nasedání, ale Birgitte nešlo jenom o pomoc. Elain a její doprovod dorazily právě včas, aby slyšela, jak ta ženská spěšně říká Aviendze tichým hlasem: „Pila kozí mlíko? A spala dost? Cejtí..." Nakonec se odmlčela a zhluboka se nadechla, než se obrátila k Elain, navenek klidná, i když ji tu uviděla. Pouto fungovalo oboustranně.
Birgitte nebyla velká, i když v botách s vysokými podpatky Elain převyšovala, byla v nich vysoká jako Aviendha, avšak její přítomnost obvykle zdůrazňovala uniforma hlavního kapitána královniny gardy, krátký červený kabát s vysokým bílým límcem, nošený přes pytlovité modré kalhoty nacpané do lesklých černých holínek, se čtyřmi zlatými uzly na levém rameni a čtyřmi zlatými proužky na bílých manžetách. Nakonec to byla Birgitte Stříbrný luk, hrdinka z pověstí. Stále se snažila dožít těm pověstem. Tvrdila, že příběhy jsou silně nafouknuté, pokud ne rovnou úplně vymyšlené. Ale pořád to byla tatáž žena, která to všechno udělala a vytvořila jádro pověstí a víc. Teď, přes klidný zevnějšek, se z pouta nesly neklid a starosti o Elain spolu s bolestí hlavy a žaludku. Velmi dobře věděla, jak Elain nesnáší, když se na ni vyptávají za jejími zády. To nebyl celý důvod, proč byla Elain tak nabroušená, ale pouto Birgitte jasně říkalo, jak rozčilená je.
Aviendha si klidně odvinula loktuši z hlavy, přehodila si ji přes ramena a tvářila se jako žena, která neprovedla nic špatného a už vůbec se nezapletla s někým, kdo něco špatně udělal. Bylo by se jí to docela podařilo, nebýt toho, že vykulila oči, jak se pokoušela vypadat nevinně. Birgitte na ni měla v mnoha směrech špatný vliv.
„Pila jsem kozí mlíko," pronesla Elain vyrovnaně a až příliš jasně si uvědomovala, že gardistky obklopují všechny tři. Dívaly se ven, prohlížely dvůr, balkony a střechy, ale zcela určitě je poslouchaly. „Spala jsem dost. Chceš se mě zeptat ještě na něco?" Aviendha nepatrně zrudla.
„Myslím, že prozatím mám už všechny odpovědi," opáčila Birgitte bez ruměnce, v nějž Elain doufala. Ta ženská věděla, že je unavená, věděla, že o tom spánku lže.
Pouto bylo občas rozhodně protivné. Ona včera vypila jen pohár silně zředěného vína, ale začínala mít Birgittinu kocovinu i její bolavý žaludek. Žádná z Aes Sedai, s níž o poutu mluvila, o ničem takovém nemluvila, ale ona s Birgitte prožívaly až příliš často totéž, fyzicky i emocionálně. To poslední znamenalo skutečný problém, když byla její nálada jako na houpačce. Občas se jí to podařilo setřást, bojovat s tím, ale dnes věděla, že bude muset trpět, dokud se Birgitte nevyléčí. Usoudila, že ty stejné pocity mají, protože jsou obě ženy. Předtím nikdo nikdy neslyšel o spojení se ženou. A jen málokdo o tom slyšel i teď, pravda, a některé Aes Sedai dokonce věřily, že to není možné. Strážce byl samec stejně jistě jako býk. To věděla každá, a jen málokterá se zastavila a zamyslela se nad tím, že to, co „ví každá", by si

zasloužilo bližší zkoumání.
Být přichycena při lži, když se snažila řídit Egwaininým nařízením žít, jako kdyby již složila tři přísahy, Elain zahnalo do obrany a kvůli tomu byla neomalená. „Je Dyelin zpátky?"
„Ne," odsekla Birgitte stejně neomaleně a Elain si povzdechla. Dyelin odešla z města předtím, než se objevilo Arymillino vojsko, a vzala s sebou Reanne Corlyovou, aby jí dělala průchody a urychlila cestování, a na jejím návratu dost záviselo. Na tom, jaké zprávy přinese. Na tom, co kromě zpráv přinese.
Zvolit, kdo bude královnou Andoru, bylo docela prosté, když došlo na základy. V říši bylo přes čtyři sta rodů, ale jenom devatenáct bylo tak silných, aby za nimi ostatní šly. Obvykle všech devatenáct rodů stálo za dědičkou, nebo alespoň většina z nich, pokud nebyla očividně neschopná. Rod Mantear ztratil trůn ve prospěch Trakandů, když Mordrellen zemřela jen proto, že dědička Tigrain zmizela, a Mantearové začali plodit jen syny. A protože Morgasa z rodu Trakandů získala podporu třinácti rodů. K nástupnictví stačilo deset z devatenácti, podle zákona a práva. Dokonce i uchazečky, které si stále myslely, že by trůn měly získat ony, se obvykle připojily ke zbytku nebo se aspoň odmlčely a vzdaly se svých nároků, jakmile měla jiná žena za sebou deset rodů.
Když byly vyhlášeny tři soupeřky, byly věci dost špatné, ale nyní se Naean a Elenie sjednotily za Arymillou Marne, ze všech lidí, která z těch tří měla nejmenší naději na úspěch, a to znamenalo, že měla dva rody - dva dost velké, aby se s nimi muselo počítat; Matherinové a ostatních osmnáct, které navštívila, byli příliš bezvýznamní - svoje vlastní Trakandy a Dyelininy Taraviny, proti šesti. Dyelin ovšem trvala na tom, že Carandové, Coelanové a Rensharové podpoří Elain, a také Norwelynové, Pendarové a Traemane, ale první tři rody chtěly na trůně Dyelin a druhé tři zřejmě upadly do zimního spánku. Dyelin ale byla neochvějně věrná a neúnavně pracovala v Elainin prospěch. Neustále trvala na tom, že některé z rodů, jež se k ničemu nevyjadřovaly, bude možné přesvědčit, aby se postavily za Elain. Elain za nimi pochopitelně nemohla jít sama, Dyelin však ano. A teď začínala být situace zoufalá. Šest rodů podporovalo Arymillu a jenom hlupák by si myslel, že neposlala agenty k ostatním. Nebo že ji někteří vyslechnou jen proto, že měla těch šest rodů.
Přes skutečnost, že Caseille a její gardistky odešly z nádvoří, Elain a ostatní se museli tlačit davem. Muži od Matherinů konečně slezli z koní, ale pořád se tady motali, pouštěli halapartny a zase je zvedali, jen aby je znovu upustili, a přímo na dvoře se snažili vyložit svého soumara. Jeden chlapec honil slepici, která se nějak osvobodila a teď pobíhala koním mezi nohama, a jeden svraštělý stařík hlasitě povzbuzoval, i když bylo otázkou, jestli kluka nebo ptáka. Praporečník jen s věnečkem bílých vlasů, ve vybledlém červeném kabátě, přes břicho řádně napnutém, se snažil znovu nastolit pořádek s pomocí jen o málo mladšího gardisty. Oba se nejspíš vrátili z výměnku, stejně jako spousta jiných, ale další chlapec chtěl odvést svého kosmatého koně do paláce a Birgitte mu musela rozkázat, kam má jít, než mohla Elain vstoupit. Chlapec, sotva ochmýřený, nemohlo mu být víc než čtrnáct, na Birgitte kulil oči stejně jako na palác. Ve své uniformě byla rozhodně výraznější než dědička v jezdeckých šatech, a on už dědičku viděl. Rasoria ho postrčila směrem ke starému praporečníkovi a kroutila hlavou.
„Proklatě, nevím, co s nima budem dělat," bručela Birgitte, když komorná v červenobílé livreji v malé vstupní hale odebrala Elain plášť a rukavice. Malé z hlediska paláce. Mezi úzkými kanelovanými bílými sloupy poblikávaly zlacené kandelábry a byla o polovinu větší než hlavní vstupní hala Matherinského zámku, i když tady byl nižší strop. Další komorná se stříbrným lvem na levé části prsou, holka jen o málo starší než kluk, jenž se snažil dovnitř zavést koně, jí nabídla stříbrný podnos s vysokými poháry svařeného vína, než ji zamračení od Aviendhy a Birgitte zahnalo. „Ti proklatí kluci usnou, když je postavíme na stráž," pokračovala Birgitte a mračila se za ustupující komornou. „Starci zůstanou vzhůru, ale polovička si ani nevzpomene, co mají proklatě dělat, kdyby se někdo pokusil vylízt po tý zatracený hradbě, a druhá polovička nezažene ani šest ovčáků se psem." Aviendha zvedla obočí na Elain a kývla.
„Nejsou tu, aby bojovali," připomněla jim Elain, když se vydali chodbou s modrými dlaždicemi, kandelábry se zrcadly a vykládanými truhlicemi. Elain šla uprostřed, Birgitte a Aviendha na krajích a gardistky o pár kroků před nimi a za nimi. Světlo, říkala si, já bych si to víno nevzala! V hlavě jí bušilo stejně jako Birgitte. Sáhla si na spánek a říkala si, jestli nemá svému strážci nařídit okamžité léčení. Birgitte ale měla jiné představy. Prohlédla si Rasorii a ostatní ženy před nimi, pak se ohlédla přes rameno

a kývla těm za nimi, aby šly kousek dál. To bylo zvláštní. Jednu každou gardistku vybírala osobně a důvěřovala jim. Přesto mluvila rychle a téměř šeptem a nakláněla se blíž k Elain. „Těsně předtím, než ses vrátila, se něco stalo. Žádala jsem Sumeko, aby mě vyléčila, než se vrátíš, a ona najednou omdlela. Prostě se jí vyvrátily oči v hlavě a šla k zemi. A není jediná. Žádná nepřizná proklatou věc, ne mně, ale viděla jsem ostatní z rodinky, jak málem vyskočily z kůže, a hledačky větru taky. Žádná z nich nedokázala plivnout, ani kdyby musela. Vrátila ses dřív, než jsem našla nějakou sestru, ale asi bych u nich taky vyšla naprázdno. Tobě to ale řeknou."

Aby v paláci všechno fungovalo, pracovalo tady lidí jako v malé vesnici, a už se začali objevovat sloužící, muži a ženy v livrejích běhali po chodbách a tiskli se ke stěnám nebo se vrhali do bočních chodeb, aby měla Elainina eskorta místo, takže Birgitte vysvětlila to málo, co věděla, potichu a co nejstručněji. U některých řečí jí nevadilo, když se dostaly až na ulici, a zvlášť ne k Arymille, ale příběhy o Randovi mohly být stejně špatné jako příběhy o Zaprodancích, když je pár vypravěčů překroutilo. Vlastně i horší. Nikdo neuvěří, že se ji na trůn jako svou loutku pokoušejí dosadit Zaprodanci. „Na každý pád," dokončila, „to s námi tady nemá nic společného."

Myslela si, že mluví přesvědčivě, velmi chladně a odtažitě, ale Aviendha jí stiskla ruku, což bylo u Aielů jako objetí na uklidněnou, když u toho byli lidé, a od Birgitte se poutem nesl soucit. Bylo to horší než soucit, byl to sdílený pocit ženy, která už sama utrpěla ztrátu. Gaidal Cain byl pro Birgitte ztracen stejně nenávratně, jako kdyby byl mrtvý, a navrch k tomu se její vzpomínky na minulé životy vytrácely. Z doby před založením Bílé věže si skoro nic nepamatovala jasně, a poté ne všechno. Některé noci nemohla usnout, dokud nevypila tolik pálenky, kolik udržela, ze strachu, že přijde i o vzpomínky na Gaidala, na to, jak ho znala a milovala. Pálenka nebyla nejlepším řešením a Elain by jí byla moc ráda nabídla lepší, ale věděla, že její vzpomínky na Randa se neztratí, dokud sama nezemře, a neuměla si představit hrůzu z vědomí, že by o ty vzpomínky mohla přijít. Přesto doufala, že Birgittinu kocovinu někdo brzy vyléčí, dřív, než jí hlava praskne jako přezrálý meloun. Její schopnost léčení na to nestačila a Aviendha v tom nebyla o nic lepší.

Přes pocity, které z Birgitte cítila, udržovala druhá žena hladkou tvář. „Zaprodanci," zamumlala suše. A tiše. To nebylo jméno, jímž by se měla ohánět. „No, pokud to nemá nic společnýho s náma, tak jsme zatraceně v pořádku." Zabručení, jež mohlo být smíchem, ji usvědčovalo ze lži. Ale ačkoliv tvrdila, že ještě nikdy nebyla voják, měla vojácký názor na svět. Člověk měl obvykle spíš horší vyhlídky, ale práci bylo třeba vykonat. „Ráda bych věděla, nač myslí," dodala a ukázala na čtyři Aes Sedai, které se právě vynořily z boční chodby.

Vandene, Merilille, Sareitha a Careane měly při chůzi hlavy dohromady, nebo spíš se tři ostatní shlukly kolem Vandene, nakláněly se k ní, mluvily na ni a naléhavě gestikulovaly, až se jim třásně na šátcích třásly. Vandene plula pomalu, jako by byla sama, a nevěnovala jim pozornost. Vždycky bývala štíhlá, ale tmavozelené šaty s vyšitými květinkami na rukávech a ramenou na ní visely jako na věšáku a bílé vlasy stažené na šíji potřebovaly učesat. Tvářila se bezútěšně, ale to nemuselo mít nic společného s tím, co jí sestry říkaly. Od vraždy své sestry byla taková. Elain by se byla vsadila, že ty šaty patřívaly Adeleas. Od její vraždy Vandene nosila její šaty častěji než své vlastní. Ne že by to mělo něco společného s tím, jak jí padnou. Obě měly stejnou postavu, ale od sestřiny smrti Vandene ztratila chuť k jídlu. Vlastně i chuť k většině ostatních věcí.

Sareitha, hnědá, s tmavým hranatým obličejem, dosud nedotčeným bezvěkostí, uviděla Elain první a položila Vandene ruku na loket, jako kdyby ji chtěla odtáhnout z chodby. Vandene jí ruku smetla a plula dál, jen po Elain koukla a zmizela v chodbě, odkud Elain přišla. Dvě ženy v bílém šatu mladších novicek, které následovaly ostatní v uctivé vzdálenosti, předvedly rychlé pukrle zbývajícím sestrám a odběhly za Vandene. Merilille, maličká žena v šedém, u níž cairhienská bledost vypadala jako slonovina, zírala, jako by chtěla jít za nimi. Careane si jenom upravila šátek se zelenými třásněmi na ramenou, širších, než měla většina mužů, a vyměnila si tichá slova se Sareithou. Pak se otočily k Elain a udělaly pukrle skoro stejně hluboké, jako předtím novicky udělaly před nimi. Merilille si všimla gardistek a zamrkala, pak si všimla Elain a nadskočila. Její pukrle bylo stejně hluboké jako u novicek.

Merilille nosila šátek přes sto let, Careane víc než padesát a dokonce i Sareitha ho nosila déle než Elain z rodu Trakandů, ale postavení mezi Aes Sedai se řídilo silou v jediné síle a žádná z těch tří nestála mezi

sestrami výš než někde uprostřed. V očích Aes Sedai větší síla dodávala když už ne větší moudrost, tak alespoň váhu názoru dotyčné. A s dostatečně velkým rozdílem se z těch názorů stávaly rozkazy. Občas měla Elain pocit, že cesta rodinky je lepší.
„Nevím, co to je," řekla dřív, než ostatní Aes Sedai stačily otevřít pusu, „ale my s tím nemůžeme nic dělat, takže si klidně můžeme přestat dělat starosti. Máme toho dost přímo před sebou, bez toho, abychom vyváděly kvůli věcem, které nemůžeme ovlivnit."
Rasoria pootočila hlavu, mračila se a očividně uvažovala o tom, co jí uniklo, ale Elainina slova vyhnala Sareitze úzkost z očí. Sice stále pohybovala rukama, jako by si chtěla uhladit hnědé sukně, byla však ochotná řídit se příkladem sestry stojící tak vysoko jako Elain. Občas bylo výhodné stát tak vysoko, že jste mohly jedinou větou utišit námitky. Careane se už vzpamatovala, jako by se nikdy nevyplašila. Hodilo se to k ní, i když vypadala spíš jako vozka než Aes Sedai, i když na sobě měla berylově prostřihávané hedvábí a hladkou, bezvěkou měděnou tvář. Ale zelené byly obvykle tvrdší než hnědé. Merilille rozhodně nevypadala vyrovnaně. Vykulené oči a pootevřené rty jí dodávaly polekaný výraz. To u ní ale bylo obvyklé.
Elain kráčela dál chodbou doufajíc, že si půjdou po své práci, ale Merilille se připojila k Birgitte. Šedá by měla být mezi těmi třemi v čele, ale vyvinul se u ní sklon čekat, až jí někdo řekne, co má dělat, a když Sareitha zdvořile požádala Birgitte, aby jí udělala místo, beze slova uhnula. Sestry se k Elaininu strážci chovaly neochvějně zdvořile, když jednala jako hlavní kapitán. Jenom Birgitte-strážce se snažily ignorovat. Aviendze se od Careane žádné takové zdvořilosti nedostalo, Aes Sedai se prostě prodrala mezi ně. Každá žena necvičená v Bílé věži byla podle definice divoženka a Careane divoženkami opovrhovala. Aviendha našpulila rty, i když nůž od pasu nevytáhla, dokonce ani nenaznačila, že by mohla, za což jí byla Elain vděčná. Její první sestra uměla být... unáhlená. Ale když se nad tím zamyslela, v této chvíli by jí trochu ukvapenosti odpustila. Zvyk zakazoval hrubost k jiné Aes Sedai, za každých okolností, ale Aviendha mohla vrčet hrozby a mávat nožem, co hrdlo ráčí. To by mohlo stačit, aby ty tři vypadly, i když by to bylo trochu napjaté. Careane si zřejmě nevšimla, jak si ji Aviendha chladně prohlíží.
„Řekla jsem Merilille a Sareitze, že s tím stejně nic nenaděláme," řekla chladně. „Ale neměly bychom se připravit uprchnout, kdyby se to přiblížilo? Uprchnout před tímhle není hanba. I kdybychom se propojily, měly bychom stejnou šanci jako můry v lesním požáru. Vandene se nenamáhala poslouchat."
„Opravdu bychom se měly nějak připravit," zamumlala Sareitha nepřítomně, jako by si v hlavě dělala seznam. „Když si neuděláš plány, tak si určitě přeješ, abys je měla. V knihovně tady je plno svazků, které se tu nesmějí nechat. Myslím, že několik jich nenajdeš ani ve věžové knihovně."
„Ano." Merilille supěla, celá bez sebe strachy. „Ano, měly bychom se připravit k odchodu. Možná... Možná bychom neměly čekat. Odejít z nezbytí by určitě neporušilo naši dohodu. Jsem si tím jistá." Jenom Birgitte se na ni podívala, ona sebou však trhla.
„Jestli vyrazíme hned," řekla Careane, jako by Merilille ani neotevřela ústa, „budeme s sebou muset vzít i rodinku. Dovolíme jim se rozprchnout a jen Světlo ví, co udělají nebo kdy je zase pochytáme, zvlášť teď, když se některé naučily usměrňovat." V hlase se jí neozývala žádná trpkost, i když ze sester v paláci dokázala cestovat jen Elain. Pro Careane zřejmě znamenalo velký rozdíl, že ženy z rodinky začínaly v Bílé věži, i když většinu z nich vyhodily a pár jich uteklo. Ona sama poznala ne méně než čtyři, včetně jedné uprchlice. Alespoň to nebyly divoženky.
Sareitha ale stiskla rty. Jí vadilo, že několik žen z rodinky dokáže setkat průchod, a na rodinku měla všeobecně jiné názory. Obvykle své námitky omezovala na občasné zamračení nebo úšklebek, protože Elain svůj názor dala jasně najevo, ale dnešní napětí jí zřejmě uvolnilo jazyk. „Musíme je vzít s sebou," pronesla kousavě, „jinak by začaly všechny tvrdit, že jsou Aes Sedai, jakmile by se nám ztratily z dohledu. Ženská, která tvrdí, že ji z Věže vyhodily před třemi sty lety, může tvrdit cokoliv! Je třeba na ně řádně dohlížet, jestli chcete znát můj názor, místo aby si chodily, kam se jim zlíbí, a zvlášť ty, které můžou cestovat. Zatím možná chodí, kam jim řekneš, a vracejí se, Elain, ale jak dlouho potrvá, než se některá nevrátí? Dej na má slova, jakmile jedna z nich unikne, další ji budou následovat, a budeme mít na krku hrozný zmatek, kterého se hned tak nezbavíme."
„Není důvod, abychom někam chodily," prohlásila Elain rázně jak kvůli sestrám, tak kvůli gardistkám.

Ten vzdálený oheň stále plál na místě, kde ho původně vycítila, a pokud se pohnul, tak těžko směrem ke Caemlynu, natož aby se dostal až sem, ale povídačky, že se Aes Sedai chystají uprchnout, by mohla stačit, aby vypukla všeobecná panika, davy hrnoucí se k branám dřív, než se sem dostane to, co dokáže vyděsit Aes Sedai. Vojsko rabující město by nezabilo tolik lidí. A tyhle tři blekotaly, jako kdyby je mohly slyšet jenom koberce na zdech! Merilille měla jistou omluvu, ale ne ostatní. „Zůstaneme tady, jak rozkázala amyrlin, dokud nám amyrlin nevydá jiný rozkaz. K rodince se budete dál chovat se vší zdvořilostí, dokud nebude přijata zpátky do Věže, a to je rozkaz amyrlin, jak dobře víte. A budete dál učit hledačky větru a pokračovat v činnosti, jako se sluší na Aes Sedai. Máme utišovat strach lidí, ne šířit bezduché klevety a paniku."
No, možná byla trochu víc než rázná. Sareitha sklopila oči jako napomenutá novicka. Merilille sebou znovu škubla při zmínce o hledačkách větra, ale to se dalo čekat. Ostatní učily, ale Merilille držel Mořský národ zkrátka jako jednu ze svých učednic. Spávala v jejich komnatách a obvykle nebyla vidět bez dvou tří hledaček, kdy se jim pokorně šourala za patami. Odmítaly od ní přijímat cokoliv jiného než pokoru.
„Ovšem, Elain," vyhrkla Careane chvatně. „Ovšem. Nikdo z nás by nenavrhl neuposlechnout amyrlin."
Zaváhala, upravila si šátek se zelenými třásněmi a zdánlivě se věnovala jenom jemu. Jen na Merilille vrhla soucitný pohled. „Ale když už mluvíme o Mořském národu, mohla bys říct Vandene, aby se ujala svého dílu učení?" Když Elain neřekla nic, vloudilo se jí do hlasu ostří, takže nebýt Aes Sedai, byla by mluvila trucovitě. „Tvrdí, že má moc práce s těmi uprchlicemi, ale najde si dost času, aby mě v noci nutila mluvit, dokud u toho neusínám. Ty dvě jsou tak zastrašené, že by neječely, ani kdyby jim šaty chytily plamenem. Nepotřebují její pozornost. Mohla by odučit svůj díl u těch zatracených divoženek. Vandene by se taky měla začít chovat jako Aes Sedai!"
Postavení nepostavení, napomenutí nenapomenutí, podívala se na Elain zlým pohledem a chvíli trvalo, než se uklidnila. Elain byla jedna ze dvou, které uzavřely dohodu vedoucí k tomu, že Aes Sedai musely učit hledačky větru, ale jí samotné se zatím podařilo vyhnout se většině učení tvrzením, že má jiné, naléhavější povinnosti. Kromě toho Mořský národ považoval suchozemské učitelky za prodejné síly, i Aes Sedai, a to prodejné síly s nižším postavením než kuchtička. Kuchtička se mohla pokusit při práci podvádět.
Pořád si myslela, že Nyneiva odešla jen proto, aby už nemusela učit. Nikdo rozhodně nečekal, že skončí ve stejném stavu jako Merilille, ale i pár hodin stačilo.
„Ale ne, Careane," ozvala se Sareitha, stále se vyhýbajíc pohledu na Elain. A Merilille. Podle jejího názoru se šedá do téhle kaše dostala sama, a tak si zaslouží, co z toho vzešlo, ale nesnažila se jí vtírat sůl do ran. „Vandene je rozrušená kvůli sestře a Kirstian a Zarya ji pomáhají zabavit." Ať už si o rodince jinak myslela cokoliv, přijala, že Zarya je uprchlice, což musela, poněvadž Zarya byla jednou z těch, které Careane poznala, a jestli musela Kirstian lhát, tak ji její vlastní lež donutila všechno plně splatit. S uprchlicemi se nezacházelo laskavě. „Taky s ní trávím čas a ona skoro nikdy nemluví o ničem jiném než o Adeleas. Je to, jako by ke svým chtěla přidat i mé vzpomínky. Myslím, že by měla dostat čas, který potřebuje, a díky těm dvěma nemusí být příliš často sama." Loupla okem po Elain a nadechla se. „Ale učit hledačky větru je rozhodně... výzvou. Možná by jí sem tam hodinka pomohla ven z deprese, i kdyby jen tím, že se rozčílí. Nesouhlasíš, Elain? Jen hodinka dvě, občas."
„Vandene dostane tolik času, aby mohla truchlit po své sestře, kolik potřebuje nebo bude chtít," prohlásila Elain vyrovnaně. „A už se o tom nebudeme bavit."
Careane si ztěžka povzdechla a znovu si upravila šátek. Sareitha si povzdechla slabě a začala si kroutit prstenem s Velkým hadem na ukazováku levé raky. Možná vycítily její náladu nebo se možná netěšily na další výuku hledaček větra. Merililin neustále překvapený výraz se nezměnil, ale ona Mořský národ vyučovala dnem i nocí, pokud se Elain nepodařilo ji od nich dostat, a hledačky větra byly stále méně ochotné ji pustit, jakkoliv se Elain snažila.
Alespoň se jí dařilo nebýt na ty tři strohá. Dalo to práci, zvlášť když tady byla Aviendha. Elain nevěděla, co by si počala, kdyby sestra ztratila. Vandene nejenže truchlila po sestře, ale také hledala jejího vraha, a nedalo se pochybovat o tom, že vrahem je buď Merilille Ceandevin, Careane Fransi nebo Sareitha Tomanes. Jedna z nich, nebo víc, což bylo ještě horší. Obvinění se zvlášť u Merilille v jejím současném stavu dalo těžké uvěřit, ale nebylo to snadné u žádné sestry. Jak poukázala Birgitte, jedním z nejhorších temných druhů, jaké kdy potkala, byl za trollockých válek jako beránek mírný jinoch, který nadskakoval

při hlasitějším zvuku. A otrávil zásobu vody celého jednoho města. Aviendha navrhla, že všechny tři předvedou k výslechu, což vyděsilo Birgitte, ale Aviendha k Aes Sedai cítila rozhodně mnohem menší bázeň než kdysi. Bylo třeba zachovávat příslušné zdvořilosti, dokud nebude dost důkazů k odsouzení. Pak už žádné zdvořilosti nebudou.

„Ach," vyhrkla Sareitha a náhle se rozzářila. „Tady je kapitán Mellar. Když jsi byla pryč, zase se zachoval hrdinsky, Elain."

Aviendha sevřela rukojeť nože a Birgitte ztuhla. Careane se tvářila velice chladně a dokonce i Merilille se podařila odsuzující povýšenost. Žádná ze sester se netajila tím, že Doilana Mellara nemá ráda.

S úzkým obličejem nebyl žádný krasavec, nebyl ani hezký, ale pohyboval se s hbitým půvabem šermíře, hovořícím o tělesné síle. Jako kapitán Elaininy osobní stráže měl tři zlaté uzly a nosil je na obou náramenících jasně vyleštěného kyrysu. Nevědomý pozorovatel by si mohl myslet, že má vyšší hodnost než Birgitte. Záplava sněhobílé krajky u krku a na zápěstích byla dvakrát tlustší a dvakrát tak dlouhá, než nosily gardistky, ale znovu vynechal šerpu, možná proto, že by zakrývala jednu řadu zlatých uzlů. Tvrdil, že v životě nechce nic jiného než velet její osobní stráži, ale často mluvil o bitvách, v nichž bojoval jako žoldnéř. Zřejmě nikdy nebyl na straně poražených a vítězství mívalo často původ v jeho neopěvovaných schopnostech na bojišti. Ometl bílý chochol na klobouku o zem, jak se hluboce klaněl, a zároveň obratně zvládal meč, a pak předvedl o něco menší úklonu Birgitte, s rukou křížem přes prsa.

Elain si připravila úsměv. „Sareitha říkala, že ses opět zachoval jako hrdina, kapitáne Mellare? Jakpak to?"

„Jen jsem konal svou povinnost vůči své královně." Přes sebepodceňující tón se usmíval mnohem hřejivěji, než by měl. Polovina paláce ho považovala za otce Elainina dítěte. To, že ty řeči nikdy nepopřel, ukazovalo, že si myslí, že má jisté vyhlídky. Úsměv mu ale nikdy nedostoupil k tmavým očím. Ty zůstávaly chladné jako smrt. „Má povinnost je mi potěšením, má královno."

„Kapitán Mellar včera vedl další výpad bez rozkazu," vysvětlovala opatrně Birgitte. „Tentokrát se boj dostal až téměř do Farmaddinský brány, kterou rozkázal nechat otevřenou, dokud se nevrátí." Elain začínal tvrdnout výraz.

„Ale ne," namítala Sareitha. „Takhle to vůbec nebylo. Stovka ozbrojenců urozeného pána Luana se pokusila v noci dostat k městu, ale provedli to příliš pozdě a zastihl je východ slunce. Stejně tak třikrát tolik mužů urozeného pána Nasina. Kdyby kapitán Mellar nebyl nechal otevřít bránu a nevedl záchranný oddíl, byli by je rozsekali na kusy v dohledu hradeb. Tak se mu podařilo zachránit osmdesát mužů pro naši věc." Mellar se s úsměvem hřál v chvále Aes Sedai, jako by prve neslyšel Birgittinu kritiku. Ovšem zřejmě si neuvědomoval ani nesouhlasné výrazy Careane a Merilille. Vždy se mu dařilo ignorovat nesouhlas.

„Jak jsi věděl, že to jsou muži urozeného pána Luana, kapitáne?" zeptala se tiše Elain. Birgitte se na rtech objevil slabý úsměv, jež měl Mellara varovat, ale on byl z těch, kteří zřejmě nevěřili, že je strážce. A i kdyby tomu věřil, jen málokdo kromě strážců a Aes Sedai vědělo, co to pouto obnáší. Pokud něco, tak se zatvářil ještě samoliběji.

„Neřídím se korouhvemi, má královno. Korouhev může nést kdokoliv. Dalekohledem jsem poznal Jurada Accana. Accan je Luanův muž až po konečky prstů. Jakmile jsem zjistil tohle..." Zamítavě mávl rukou, až krajka zavlála. „Zbytek už bylo jenom malé cvičení."

„A přinesl ten Jurad Accan zprávu od urozeného pána Luana? Cokoliv podepsaného a z pečetí, potvrzující, že rod Norwelyn podporuje Trakandy?"

„Nic psaného, má královno, ale jak jsem říkal -"

„Urozený pán Luan se za mě nepostavil, kapitáne."

Mellarův úsměv poněkud pohasl. Nebyl zvyklý na to, aby ho někdo přerušoval. „Ale, má královno, urozená paní Dyelin říkala, že Luan už jako by byl ve tvém táboře. Že se objevil Accan, dokazuje -" „Nic to nedokazuje, kapitáne," pronesla Elain chladně. „Urozený pán Luan možná nakonec skončí v mém táboře, kapitáne, ale dokud to nevyhlásí, musím teď kvůli tobě hlídat osmdesát mužů." Osmdesát ze sta. Kolik jich ztratila ona? A on kvůli tomu riskoval Caemlyn, Světlo ho spal! „Jelikož ti tvé povinnosti velitele mé tělesné stráže dávají čas vést výpady, můžeš si najít čas na jejich hlídání. Neuvolním na to nikoho z hradeb. Ať pan Accan a jeho druhové začnou cvičit muže, které jsem přivedla ze zámků. To je

zabaví na většinu dne, ale nechám na tobě, abys zařídil, že po zbytek času nebudou na hradbách. A očekávám od nich, že se budou držet od hradeb a od potíží, kapitáne. Můžeš se do toho dát."
Mellar na ni ohromeně zíral. Ještě nikdy ho ničím nepověřila a jemu se to nelíbilo, zvlášť před tolika svědky. Teď už žádné přehřáté úsměvy nepředváděl. Ústa se mu kroutila a z očí mu sálala mrzutost. Nemohl ale dělat nic, jen trhaně předvést další úklonu, chraptivě zamumlat: „Jak má královna přikazuje," a odejít s takovou důstojností, na jakou se vzmohl. Než udělal tři kroky, už si to rázoval, jako kdyby chtěl zadupat každého, kdo by se mu připletl do cesty. Bude muset říci Rasorii, aby se o to postarala. Mohl by si chtít vylít zlost na těch, kteří to slyšeli. Merilille a Careane téměř stejně kývly. Ony by Mellara setřely, a pokud možno, vypudily z paláce už dávno.
„I když udělal chybu," ozvala se opatrně Sareitha, „a já nejsem přesvědčená, že ji udělal, kapitán Mellar ti zachránil život a riskoval přitom vlastní, Elain, zachránil ho tobě i urozené paní Dyelin. Opravdu bylo nutné uvést ho před námi všemi do rozpaků?"
„Nemysli si, že někdy zapomínám splácet dluhy, Sareitho." Elain cítila, jak jí Aviendha tiskne jednu a Birgitte druhou ruku. Ona jim je na oplátku taky stiskla. Když je člověk obklopen nepřáteli, je dobré mít nablízku sestru a přítelkyni. „Teď si půjdu dát horkou lázeň, a pokud mi některá z vás nechce umýt záda..."
Propuštění poznaly a odešly s větší důstojností než kapitán Mellar. Careane a Sareitha již probíraly, jestli dnes hledačky větru budou či nebudou chtít lekci, a Merilille se snažila dívat na všechny strany zaráz v naději, že se vyhne všem hledačkám větru. O čem se ale budou bavit později? Jestli se Elain pohádala s otcem svého dítěte? Jestli úspěšně skryly to, že zavraždily Adeleas?
Já své dluhy vždycky splácím, pomyslela si Elain, dívajíc se za nimi. A pomáhám svým přátelům platit ty jejich.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Dohoda

Koupel nebylo těžké najít, i když Elain musela čekat na chodbě a mračit se na dveře do svých komnat, kde plamínky v kandelábrech se zrcadly rozhýbával průvan, než Rasoria a dvě gardistky místnosti prohledají. Jakmile se ujistily, že tam nečíhá žádný najatý vrah a v chodbě a vstupním pokoji byly rozestaveny stráže, Elain vstoupila. V ložnici na ni čekala bělovlasá Essande s Naris a Sephanií, dvěma oblékačkami, jež zaučovala. Essande byla hubená, na levé straně prsou měla vyšitou Elaininu zlatou lilii a pomalý způsob chůze zdůrazňoval její ohromnou důstojnost, i když to částečně bylo důsledkem jejího věku a bolavých kloubů, jež odmítala vzít na vědomí. Naris a Sephanie byly sestry, svěží tvářičky, statná těla a plachý pohled, hrdé na svou livrej a šťastné, že byly vybrány pro tuto práci a nemusejí čistit chodby, ale Essande se bály skoro stejně jako Elain. Dostupné byly i zkušenější komorné, které v paláci pracovaly celá léta, ale naneštěstí dívky, jež sem přišly hledat jakoukoliv práci, byly bezpečnější.
Mezi vrstvami osušek, které byly naskládány na růžových dlaždicích, kde byly srolované koberce, stály dvě měděné vany, důkaz, že zpráva o Elainině příchodu se sem dostala před ní. Sloužící se rychle učili, co se děje, tak rychle, že by jim to špehové Věže mohli závidět. V krbu hořel oheň a okna byla utěsněná, takže v místnosti bylo teplo. Essande počkala, než Elain vstoupí, a už hnala Sephanii pro muže s horkou vodou. Ta sem bude přinesena ve vědrech s dvojitými stěnami a víkem, aby voda cestou z kuchyně nevychladla, i když by se mohli zdržet, než je gardistky prohledají, aby se ujistily, že ve vodě nejsou schované žádné nože.
Aviendha se na druhou vanu dívala skoro stejně pochybovačně, jako se Essande dívala na Birgitte. Aielanka stále měla problémy vstoupit do vody a komorná stále nepřijala, že během lázně bude přítomen někdo, kdo tu nemá co dělat, ale nemarnila čas a už strkala Elain a Aviendhu do převlékámy, kde také hořel v širokém mramorovém krbu oheň. Byla to velká úleva, mít k ruce Essande, aby jí pomohla z jezdeckých šatů, a vědět, že ji čeká víc než jenom chvatné opláchnutí předvádění klidu, zatímco si bude dělat starosti s tím, jak se co nejrychleji dostat k dalšímu cíli. Sice musela stále předstírat další věci, Světlo jí pomáhej, a měla další starosti, ale byla doma, a to se hodně počítalo. Skoro dokázala zapomenout na ten oheň planoucí na západě. Skoro. No, ne doopravdy, ale podařilo se jí přestat si s tím dělat hlavu. Než byly svlečené - Aviendha pořád plácala Naris, sundávala si šperky sama a dělala, co mohla, jak předstírala, že se její oděv nějak sundal sám - než byly zabalené ve vyšívaných hedvábných županech, s vlasy ovinutými bílým ručníkem - Aviendha se třikrát pokusila ovinout si ručník kolem hlavy, a teprve když jí potřetí spadl na krk, dovolila Naris, aby to udělala, a mumlala si, že měkne tak, že bude brzy potřebovat někoho, aby jí zavázal boty, až se Elain rozesmála, a Aviendha se k ní připojila a zvrátila hlavu dozadu, takže Naris musela začít znovu od začátku - než to všechno bylo hotovo a ony se vrátily do ložnice, vany byly plné a vzduchem se nesla vůně růžového oleje, jenž byl přidán do vody. Muži, kteří přinesli vodu, byli pochopitelně pryč a Sephanie čekala s rukávy vyhrnutými nad lokty pro případ, že by chtěly vydrbat záda. Birgitte se s lokty na kolenou usadila na tyrkysem vykládanou truhlu u paty postele.
Elain dovolila Essande, aby jí pomohla se světle zeleným županem s vlaštovkami, a okamžitě si sedla do vany a ponořila se do horké, skoro vřelé vody až po krk. Sice jí tak z vody trčela kolena, ale skoro celé tělo měla v teple. Povzdechla si a cítila, jak z ní opadává únava a na její místo se vkrádá malátnost. Horká voda mohla být největším darem civilizace.
Aviendha zírala na druhou vanu a trhla sebou, když se jí Naris pokusila sundat župan, levandulový a s kytičkami na širokých rukávech. Zašklebila se, konečně jí to dovolila a opatrně vstoupila do vody, hned Sephanii vyrvala mýdlo a začala se důkladně drhnout. Důkladně, ale velmi opatrně, aby moc nenašplíchala na zem. Aielové používali vodu k mytí, stejně jako v potních stanech, zvlášť pro splachování šamponu, který vyráběli z tlustých listů rostoucích v Pustině, ale špinavá voda se schraňovala a zalévalo se s ní obilí. Elain jí ukázala dvě velké cisterny pod Caemlynem, napájené podzemními řekami

a dost velké, že se protější strana ztrácela v lese tlustých sloupů a stínů, ale Aviendha měla vyprahlou Pustinu zalezlou pod kůží.
Birgitte si nevšímala Essandiných významných pohledů - ona málokdy řekla víc než dvě slova, jež nebyla nezbytná, a myslela si, že v lázni by se mluvit nemělo vůbec - a žvanila celou dobu, co se koupaly, i když si dávala dobrý pozor, co před Naris a Sephanii poví. Nebylo pravděpodobné, že by ty dvě byly v žoldu jiného rodu, ale komorné klevetily skoro stejně vesele jako muži - což už byla skoro tradice. Některé klepy ale stálo za to pěstovat. Birgitte mluvila hlavně o dvou obrovských kupeckých karavanách, které včera dorazily z Tearu, s vozy naloženými obilím a soleným hovězím, a další z Illianu s olejem, solí a uzenými rybami. Vždycky se hodilo připomenout lidem, že do města stále přicházejí potraviny. Jenom málo kupců se odvážilo vydat v zimě v Andoru na cestu a žádný nevozil něco tak laciného jako jídlo, ale průchody znamenaly, že Arymilla mohla zastavit všechny kupce, které chtěla, a její síly stejně budou hladovět, než Caemlyn pocítí první příznaky hladu. Hledačky větru, které vytvářely většinu těch průchodů, hlásily, že vznešený pán Darlin - činící si nárok na titul správce Tearu pro Draka Znovuzrozeného, ze všech věcí! - je v Tearském Kameni obléhán šlechtici, kteří chtěli Draka Znovuzrozeného úplně vyštvat z Tearu, ale že není pravděpodobné, že by se pokoušeli zarazit výdělečný obchod s obilím, zvlášť když věřili, že rodinka, doprovázející hledačky větru, jsou Aes Sedai. Ne že by se někdo skutečně pokoušel ten klam prosadit, jenže ženy z rodinky, jež splnily zkoušky na přijaté, než je vyhodily z Věže, dostaly prsteny s Velkým hadem, a pokud si z toho někdo učinil nesprávné závěry, tak mu v prvé řadě nikdo skutečně nelhal.
Elain usoudila, že pokud se tady bude válet příliš dlouho, teplo z vody vyprchá, a tak si od Sephanie vzala po růžích vonící mýdlo a dovolila Naris, aby jí jemným kartáčem s dlouhým držadlem začala drhnout záda. Kdyby dorazily nějaké zprávy o Gawynovi nebo Galadovi, Birgitte by se o tom byla rovnou zmínila. Dychtila po nich stejně jako Elain a nedokázala by si to nechat pro sebe. Birgitte své povinnosti hlavního kapitána prováděla dobře a Elain ji hodlala v téhleté hodnosti nechat, pokud se ji o tom podaří přesvědčit, ale kdyby tu byl Gawyn, obě by si mohly trochu vydechnout. Většina vojáků ve městě byli žoldnéři a bylo jich tak akorát dost, aby dokázali ohlídat brány a předváděli se na hradbách Nového Města, ale stále to bylo víc než třicet kumpanií, každá z nich s vlastním nevyhnutelně pyšným kapitánem posedlým svou osobou a připraveným hašteřit se kvůli každé hlouposti s ostatními kapitány. Gawyn se celý život cvičil ve velení vojsku: Hašteřivce by zvládl a ona by mohla v klidu pracovat na zabezpečení svého trůnu.
Kromě toho ho prostě chtěla dostat pryč z Bílé věže. Modlila se, aby se tam alespoň jeden z jejích poslů dostal a aby se už Gawyn plavil po řece sem. Egwain obléhala Tar Valon už déle než týden, a byl by to vskutku krutý žert osudu, kdyby se Gawyn ocitl mezi přísahami bránit Věž a láskou k Egwain. Horší bylo, že tu přísahu už jednou porušil, nebo ji alespoň ohnul, pro lásku ke své sestře a možná i pro lásku k Egwain. Kdyby Elaida byť jenom tušila, že Gawyn pomohl Siuan uprchnout, veškeré zásluhy za to, že pomohl nahradit Siuan na amyrlinině stolci, by se vypařily jako rosa, a pokud by byl v té chvíli ještě stále v Elaidině dosahu, skončil by v kobce a měl by ohromné štěstí, kdyby se nedostal k popravčímu. Elain nelitovala jeho rozhodnutí pomoci Elaidě. Nemohl tehdy vědět dost, aby se rozhodl jinak. Hodně sester bylo také zmateno tím, co se stalo. A hodně jich zřejmě ještě zmateno bylo. Jak mohla po Gawynovi žádat, aby viděl, co Aes Sedai unikalo?
A Galad... Vyrostla a nedokázala ho mít ráda, byla si jistá, že ji nesnáší a ze všeho nejvíc nesnáší Gawyna. Než se Gawyn narodil, Galad si musel myslet, že se jednou stane prvním knížetem mečů. Vzpomínala si na něj jako na chlapce, na mladého muže, který se již chová jako otec nebo strýc, spíš než bratr, jak dává Gawynovi první lekce v šermu. Vzpomínala si, jak se bála, že Gawynovi cvičným mečem rozbije hlavu. Ale on mu nikdy neudělal víc než pár modřin, jako každý jiný mládenec cvičící s mečem. Věděl, co je správné, tenhle Galad, a byl ochoten dělat, co bylo správné, bez ohledu na to, kdo a kolik za to zaplatil, včetně jej. Světlo, začal válku, aby pomohl jí a Nyneivě uprchnout ze Samary, a bylo pravděpodobné, že to riziko znal od samého začátku! Galadovi se líbila Nyneiva, nebo aspoň po jistou dobu - bylo těžké si představit, že chová tyto city, když se dal k bělokabátníkům a jen Světlo vědělo, kde je a co dělá - ale pravdou bylo, že tu válku začal, aby zachránil svou sestru. Nemohla schvalovat, že se stal dítětem Světla, a nemohla ho mít ráda, ale doufala, že je v pořádku. Doufala také, že najde cestu

zpátky domů, do Caemlynu. Zprávu o něm by uvítala skoro stejně jako zprávu o Gawynovi. Sice ji to překvapilo, ale byla to pravda.
„Když jsi byla pryč, dorazily další dvě sestry. Jsou u Stříbrný labutě." Od Birgitte to znělo, jako by se v hostinci zastavily jen proto, že všechny postele v paláci už byly obsazené. „Zelená se dvěma strážci a šedá s jedním. Přišly zvlášť. A žlutá a hnědá odjely stejnej den, takže jich je dohromady pořád deset. Žlutá jela na jih k Far Maddingu. Hnědá na východ."
Sephanie, trpělivě čekající u Aviendžiny vany, aniž by měla co na práci, si nad Elaininou hlavou vyměnila pohled se sestrou a zazubila se. Jako mnoho lidí ve městě měla za daný fakt, že Aes Sedai u Stříbrné labutě znamenají, že Bílá věž podporuje Elain a rod Trakandů. Essande je obě sledovala jako jestřáb a kývla. Ona to věděla taky. Každý zametač a hadrník vybírající popelnice věděl, že se Věž rozdělila a Aes Sedai bojují mezi sebou, ale přesto mělo to jméno stále svou váhu a obraz síly, který ani na chvíli nevybledl. Všichni věděli, že Bílá věž vždycky podporovala právoplatné královny Andoru. Vlastně většina sester se těšila na vládnoucí královnu, která bude zároveň Aes Sedai, první za tisíc let a první od Rozbití světa, která se k Aes Sedai otevřeně hlásila, ale Elain by vůbec nepřekvapilo, kdyby zjistila, že v Arymillině táboře je nějaká sestra, udržovaná hezky v ústraní. Bílá věž nikdy nesázela všechno na jednoho koně, pokud nebyl závod podplacený.
„To už stačí," řekla a podrážděně uhnula před kartáčem. Dívka byla dobře vycvičená, takže kartáč odložila na stoličku, vzala velkou illiánskou houbu a začala ji mydlit. Elain by moc ráda věděla, co ty sestry znamenají. Byly jako zrnko písku ve střevíci, tak maličké, až si člověk uměl jen těžko představit, že vyvolává potíže, ale čím déle tam zůstávalo, tím větší vypadalo. Ze sester u Stříbrné labutě se stával velký kámen už jen tím, že tam byly.
Ještě než dorazila do Caemlynu, sestry bydlely v několika hostincích, vždycky jich několik odjelo a další je nahradily. Obléhání na tom nic nezměnilo. Vojáci kolem Caemlynu by se nepokoušeli bránit sestře v cestě, stejně jako ti v Tearu ne. Ve městě chvíli byly i červené a vyptávaly se na muže mířící do Černé věže, ale čím víc toho zjistily, tím víc dávaly najevo své znepokojení, a poslední párek odjel z města den poté, co se před hradbami objevila Arymilla. Každá Aes Sedai, která vstoupila do města, byla opatrně sledována, a žádná z červených se ke Stříbrné labuti ani nepřiblížila, takže nebylo příliš pravděpodobné, že sem sestry poslala Elaida, aby ji unesly. Z nějakého důvodu si představovala malé skupinky Aes Sedai, roztroušené od Morny po Bouřlivé moře, a neustálý proud sester mezi nimi, sbírající informace a roznášející informace. Zvláštní představa. Sestry ke sledování světa používaly špehy a málokdy se o to, co zjistily, podělily, pokud to neznamenalo hrozbu pro samotnou Věž. Ty u Labutě nejspíš patřily k těm, které čekaly, až se všechno vyřeší, až na amyrlinině stolci skončí buď Egwain, či Elaida, než vyhlásí svou věrnost. To byla chyba - Aes Sedai by měla stát za tím, co si myslí, bez toho, aby si dělala starosti, jestli skončí na straně vítězů! - ale tyhle ji znervózňovaly z jiného důvodu.
Nedávno jeden z jejích pozorovatelů u Labutě vyslechl znepokojující jméno, rychle zamumlané a rychle utišené, jakoby ze strachu z cizích uší. Cadsuane. To nebylo běžné jméno. A Cadsuane Melaidhrin se zapletla s Randem, když byl v Cairhienu. Vandene si o té ženské moc nemyslela, tvrdila, že je tvrdohlavá jako mula, ale Careane málem omdlela, když to jméno uslyšela. Příběhy obklopující Cadsuane se zřejmě rozrostly do pověstí. Pokoušet se jednat s Drakem Znovuzrozeným sama rozhodně patřilo k tomu, co by Cadsuane Melaidhrin mohla podniknout. Ne že by si Elain dělala starosti kvůli Randovi a nějaké Aes Sedai, až na to, že by ji mohl rozčílit, až by se přestala ovládat - ten muž byl občas sám příliš neústupný, aby viděl, kde leží jeho dobro! - ale proč by se o ní zmiňovala sestra v Caemlynu? A proč ji ta druhá hned zarazila?
Přes horkou lázeň se otřásla při pomyšlení na všechny ty sítě, které Bílá věž během staletí spředla, tak jemné, že už je neviděl nikdo kromě sestry, jež je připravila, a tak propletené, že je nedokázal rozplést nikdo jiný než právě ta sestra. Věž spřádala sítě, adžah spřádaly sítě, dokonce i jednotlivé sestry spřádaly sítě. Občas ty plány splývaly, jako by je vedla jediná ruka. Jindy tahaly každý za jiný provaz. Tak to na světě chodilo tři tisíce let. Teď se Věž úhledně rozdělila zhruba na třetiny, jedna třetina pro Egwain, druhá pro Elaidu a třetí stála stranou. Kdyby ty poslední byly ve styku, vyměňovaly si informace - spřádaly plány? - následky...
Náhlý hluk, tlumený dveřmi, ji probral. Naris a Sephanie vykvíkly, vletěly si do náručí a civěly na dveře.

„Co zatraceně proklatě...?" Birgitte s prskáním vyskočila z truhly, vyrazila z místnosti a práskla za sebou dveřmi. Hlasy zesílily.
Neznělo to, jako kdyby gardistky bojovaly, jen se z plných plic hádaly, a z pouta se nesl jen hněv a rozčilení spolu s tím zatraceným bolením hlavy, ale Elain vylezla z vany a natáhla ruce, aby jí Essande mohla obléknout župan. Bělovlasá žena byla úplně klidná, Elain asi taky, takže obě komorné se uklidnily natolik, aby se začervenaly, když se na ně Essande podívala, ale Aviendha vyskočila z vany, až voda cákala všude kolem, a celá mokrá vrazila do převlékárny. Elain čekala, že se vrátí s nožem, ale ona se vrátila obklopená záři saidaru s jantarovou želvou v ruce. Druhou rukou podávala Elain angrial, který měla v měšci, slonovinovou sošku nahaté ženy. Kromě ručníku na hlavě na sobě měla Aviendha jenom vodu a mydlinky a rozzlobeně zaháněla Sephanii, která se jí snažila navléknout župan. Nůž nenůž, Aviendha stále dokázala uvažovat, jestli bude bojovat s čepelí nebo jinak.
„Vrať to do převlékárny," prohlásila Elain a podala angrial Essande. „Aviendho, myslím, že tohleto opravdu nebudeme potřebovat -"
Dveře se pootevřely a do nich strčila hlavu zamračená Birgitte. Naris a Sephanie nadskočily, nebyly tak klidné, jak vypadaly.
„Chce tě vidět Zaida," zavrčela Birgitte na Elain. „Řekla jsem jí, že bude muset počkat, ale -" Náhle vyjekla, vpotácela se do místnosti, rovnováhu nabrala až po dvou krocích a prudce se otočila k ženě, která do ní strčila.
Paní vln klanu Catelar nevypadala, že by do někoho strkala. Konce složitě zauzlené rudé šerpy se jí kývaly někde u kolen a vstoupila klidně, následovaná dvěma hledačkami větru. Jedna z nich zavřela dveře rozzlobené Rasorii těsně před nosem. Všechny tři se při chůzi pohupovaly jako Birgitte na vysokých podpatcích. Zaida byla malá, kudrnaté vlasy měla prošedivělé, ale její tmavý obličej patřil k těm, které jsou s věkem stále krásnější, a její krásu ještě podtrhoval zlatý řetěz ověšený medailonky, spojující jednu z tlustých zlatých náušnic s kroužkem v nose. Důležitější bylo, že působila velitelsky. Ne nadutě, ale věděla, že ji všichni poslechnou. Hledačky větru si prohlížely Aviendhu, stále obklopenou září jediné síly, a Chanelle její hranatý obličej ztuhl, ale kromě toho, že Shielyn zamumlala, že ta „aielská holka" je připravená tkát, obě mlčely a čekaly. Osm náušnic v Shielyniných uších ji označovalo za hledačku větru klanové paní vln a Chanelle měla na čestném řetěze skoro tolik zlatých medailonků jako sama Zaida. Obě byly autoritativní a z toho, jak se držely a pohybovaly, to bylo jasné, ale nikdo nemusel vědět nic o Atha'an Miere, jakmile je uviděl, aby poznal, že hlavní je tu Zaida din Parede.
„Musely tě shodit ty boty, hlavní kapitáne," zamumlala s úsměvem na plných rtech a potetovanou rukou si pohrávala se zlatou krabičkou na voňavky, která jí visela na prsou. „Neohrabané věci, tyhle boty." Ony byly všechny, jako obvykle, bosé. Atha'an Miere měli chodidla tvrdá jako podrážky, a studené dlaždice jim nevadily. Zvláštní, kromě brokátových blůz a kalhot jasných barev měly všechny širokou bílou štólu, která jim visela pod pás a skoro zakrývala spousty náhrdelníků.
„Právě jsem se koupala," poznamenala Elain napjatým hlasem. Jako by to neviděly, když měla ručník na hlavě a na sobě mokrý župan. Essande se skoro třásla rozčilením, což znamenalo, že musela být vzteky bez sebe. Elain málem taky. „Jakmile odejdete, dokoupu se. Promluvím si s vámi, až dokončím koupání. Zlíbí-li se Světlu." Tak! Jestli se jí hodlají cpát do pokojů, tak ať si přeberou tohle!
„Milost Světla i na tebe, Elain Sedai," odpověděla Zaida úlisně. Zvedla obočí na Aviendhu, i když to nebylo kvůli záři saidaru, protože Zaida usměrňovat neuměla, ani kvůli její nahotě, protože Mořský národ si s tímhle nedělal hlavu, a nejméně ze všeho u suchozemců. „Mne jsi nikdy nepozvala, abych se s tebou vykoupala, i když by to bylo zdvořilé, ale o tom nebudeme mluvit. Zjistila jsem, že Nesta din Reas Dva měsíce je mrtvá, zabili ji Seanchané. Želíme její ztráty." Všechny tři se dotkly bílých štól a pak si přiložily prsty na rty, ale Zaida zřejmě neměla trpělivost na formality stejně jako Elain. Aniž by zvedla hlas nebo zrychlila, prostě pokračovala dál, což bylo málem šokující a odpovídalo to chování Mořského národa.
„Prvních dvanáct Atha'an Miere se musí sejít k volbě další paní lodí. Z toho, co se děje na západě, je jasné, že to nelze odkládat." Shielyn stiskla rty a Chanelle si k nosu zvedla krabičku, jako by chtěla přerazit nějaký pach. Kořenitá vůně byla dost ostrá, aby přerazila vůni růžového oleje v místnosti. Ale ať už Zaidě to, co vycítily, popsaly jakkoliv, ta se dál tvářila klidně a zcela sebejistě. Oči upírala na Elain.
„Musíme být připravení na to, co přijde, a na to potřebujeme paní lodí. Jménem Bílé věže jsi slíbila

dvacet učitelek. Nemůžu si vzít Vandene v jejím žalu ani tebe, ale vezmu s sebou ty tři ostatní. Zbytek nám Bílá věž dluží a já očekávám rychlé splacení. Poslala jsem pro sestry u Stříbrné labutě, abych zjistila, jestli některá z nich splatí dluh Věže, ale nemůžu čekat na jejich odpověď. Zlíbí-li se Světlu, vykoupu se dnes večer s ostatními paními vln v přístavu v Illianu."
Elain musela tvrdě bojovat, aby udržela hladkou tvář. Ta ženská si jen tak ohlásí, že hodlá sebrat všechny Aes Sedai, potloukající se po Caemlynu, a odvede je? A znělo to, jako by tu nehodlala nechat ani žádnou hledačku větru. Z toho Elain pokleslo srdce. Dokud se nevrátí Reanne, bylo tu sedm žen z rodinky dost silných, aby setkaly průchod, ale dvě z nich ho nedokázaly udělat dost velký, aby projel vůz se spřežením. Bez hledaček větru by byly plány na zásobování Caemlynu z Tearu a Illianu přinejlepším problematické. U Stříbrné labutě! Světlo, ať už tam Zaida poslala kohokoliv, určitě jim odhalí každé slovo z dohody, kterou uzavřela! Egwain jí nepoděkuje za to, že tu hrůzu vypustila na veřejnost. Nemyslela si, že by jí během tak krátké doby spadlo do klína tolik problémů.
„Lituji tvé ztráty a ztráty Atha'an Miere," začala a horempádem přemýšlela. „Nesta din Reas byla velká žena." Byla to mocná žena s velmi silnou osobností. Elain se cítila šťastná, že po setkání s ní odešla s něčím víc než spodničkou. Když už si vzpomněla na spodničky, neměla čas na oblékání. Zaida by nemusela počkat. Utáhla si pásek županu. „Musíme si promluvit. Essande, nech pro naše hosty přinést víno a pro mě čaj. Slabý čaj," povzdechla si, jak poutem hned přiletělo varování. „Do menšího obývacího pokoje. Připojíš se ke mně, paní vln?"
K jejímu překvapení Zaida jen kývla, jako by to čekala. Kvůli tomu začala Elain uvažovat o Zaidině straně dohody. Dohody, vlastně byly dvě, a to by mohl být klíč.
Nikdo nečekal, že se malý obývací pokoj bude v nejbližší době používat, a tak tady bylo zima, i když Sephanie letěla zapálit oheň pod dubovými poleny v širokém bílém krbu. Plamínky vyskočily a poleno chytilo. Ženy se usadily v jen málo vyřezávaných křeslech s nízkými opěradly, rozestavenými do půlkruhu před krbem. No, Elain a ženy Mořského národa se usadily. Elain si přetáhla župan přes kolena a přála si, aby Zaida přišla až za hodinku, aby se mohla pořádně obléknout, a hledačky větru chladně vyčkaly, až si paní vln vybere křeslo, a potom se posadily vedle ní. Birgitte se zastavila před psacím stolem, ruce v bok, nohy rozkročené, tvář jako bouřkový mrak. Z pouta se nesla jasná touha zakroutit Atha'an Miere krkem. Aviendha se poněkud nedbale opřela o servírovací stolek, a i když jí Essande přinesla župan a významně ho držela před ní, jen si ho natáhla a zase se opřela, ruce zkřížené na prsou. Propustila saidar, ale želvu dál držela v ruce, a Elain tušila, že je připravená jedinou sílu okamžitě znovu popadnout. Ani Aviendžin studený pohled, ani Birgittino mračení na Mořský národ ale neměly sebemenší účinek. Byly, kdo byly, a věděly, kdo jsou.
„Atha'an Miere bylo přislíbeno dvacet učitelek," pravila Elain s lehkým důrazem. Zaida říkala, že ten slib dostala ona, že ona si vybere jeho splacení, jenomže tu dohodu uzavírala Nesta din Reas. Zaida si pochopitelně mohla myslet, že se stane novou paní lodí. „Vhodné učitelky, které vybere amyrlin. Vím, že se Atha'an Miere pyšní tím, že dohody plní do posledního písmene, a Věž svou část dohody plní také. Ale věděla jsi, že když sestry tady souhlasily, že vás budou učit, je to dočasné. A dohoda odlišná od té uzavřené s paní lodí. Přiznala jsi to, když jsi souhlasila, že hledačky větru budou setkávat průchody, aby sem bylo možné dopravit zásoby z Illianu a Tearu. Určitě by ses nezapletla do záležitostí suchozemců z jiného důvodu, než je splacení dohody. Ale jestli odejdeš, tvá pomoc tím končí a tím také naše povinnost učit. Obávám se, že u Stříbrné labutě také žádné učitelky nezískáš. Atha'an Miere budou muset počkat, dokud amyrlin nepošle příslušné učitelky. Podle dohody uzavřené s paní lodí." Škoda že nemohla požadovat, aby se držely dál od hostince, ale na to už nejspíš bylo příliš pozdě, a každý důvod, který ji napadl, jí připadal malicherný. Námitka, postrádající jádro, by Zaidu jen povzbudila. Atha'an Miere byli zuřiví vyjednavači. Zásadoví, ale zuřiví. Musela postupovat velmi pomalu a velmi opatrně.
„Má sestra tě drží za ucho, Zaido din Parede," řehtala se Aviendha a plácala se do stehna. „Vlastně pověšenou za kotníky." To byl u Mořského národa trest, který jí připadal z nějakého důvodu neuvěřitelně zábavný.
Elain potlačila podráždění. Aviendha moc ráda tahala Atha'an Miere za nos - začala s tím během útěku z Ebú Daru, a nikdy toho nenechala - ale teď na to nebyl vhodný čas.
Chanelle ztuhla a zlobně se zamračila. Ona se nejednou stala Aviendžiným terčem, včetně té

politováníhodné epizody s oosquai, velmi silným aielským alkoholem. Skutečně ji obklopila záře saidaru! Zaida to neviděla, ale věděla o oosquai a o tom, že Chanelle museli odnést do postele, přičemž celou dobu zvracela, a tak zvedla varovně ruku. Záře pohasla a Chanelle potemněla tvář. Mohla se červenat, nebo se vztekala.
„Všechno, co říkáš, může být pravda," pokračovala Zaida a nebyla daleko od urážky, zvlášť když to říkala Aes Sedai. „V každém případě Merilille nebyla součástí té dohody. Souhlasila, že bude učitelkou, dávno před příchodem do Caemlynu, a půjde se mnou, aby pokračovala v učení."
Elain se dlouze nadechla. Kvůli tomuhle se se Zaidou ani nemohla začít hádat. Velká část vlivu Bílé věže spočívala v tom, že Věž držela slovo stejně jako Mořský národ. Že se vědělo, že drží slovo. Lidé ovšem říkali, že je nutné pozorně poslouchat, aby se člověk ujistil, že Aes Sedai slíbila, co si myslel, že slibuje, a často to byla pravda, ale jakmile slib vyslovila, byl dobrý jako přísaha pod Světlem. Hledačky větru zřejmě nehodlaly pustit Merilille ze spárů. Vždyť ji skoro nepouštěly z dohledu. „Možná mi ji budeš muset vrátit, pokud ji budu potřebovat." Jestli Vandene a její dvě pomocnice prokážou, že je černá adžah. „Jestli se to stane, zařídím náhradu." A netušila, kdo by to mohl být.
„Musí odsloužit zbytek roku. Nejméně rok, podle dohody." Zaida mávla rukou, jako by se přiznávala. „Ale pokud je ti jasné, že její náhradnice musí dorazit dřív, než ona odejde, dobře. Nepustím ji, dokud na jejím místě nebudu mít jinou."
„To by asi šlo," opáčila Elain klidně. To zatraceně bude muset, protože jinou možnost neměla!
Zaida se nepatrně usmála a nechala působit ticho. Chanelle pohnula nohama, ale spíš z netrpělivosti, než že by chtěla stát, a paní vln se nevrtěla. Očividně chtěla něco víc, hodlala uzavřít další dohodu, a očividně chtěla, aby Elain promluvila první. Elain se rozhodla, že počká. Oheň se konečně rozhořel a do komína létaly jiskry. Místností se šířilo teplo, ale její vlhký župan chytal chlad z okolí a přenášel jí ho na kůži. Nevšímat si chladu bylo v pořádku, jenže jak si měla nevšímat, že jí je zima a je celá mokrá? Klidně se Zaidě dívala do očí a také se usmívala. Vrátila se Essande se stříbrným čajníkem ve tvaru lva a tenkými zelenými hrnečky z porcelánu Mořského národa, poháry z tepaného stříbra a vysokou karafou na víno, ze které vycházela vůně koření. Všichni kromě Elain si vzali víno, Elain jinou volbu neměla. Zadívala se do čaje a povzdechla si. Jasně viděla dno hrnku. Kdyby čaj udělali ještě slabší, mohli by jí rovnou servírovat vodu!
Aviendha po chvíli přešla místnost, postavila pohár na stolek a nalila si čaj. Kývla na Elain a soucitně se usmála, naznačujíc, že před vínem dává přednost slabému čaji. Elain se proti své vůli také usmála. První sestry se dělily o zlé stejně jako o dobré. Birgitte se zazubila přes stříbrný pohár a hodila do sebe půlku obsahu. Z pouta se neslo její pobavení nad nevrlostí od Elain. A taky bolest hlavy, která se vůbec nezmenšila. Elain si přetřela spánky. Měla trvat na tom, ať ji Merilille vyléčí, jakmile ji uviděla. Když došlo na léčení, hodně žen z rodinky Merilille předčilo, ale v paláci to byla jediná sestra, která to aspoň trochu uměla.
„Na ty průchody potřebuješ hodně žen," ozvala se náhle Zaida. Už se neusmívala. Nelíbilo se jí, že mluví první.
Elain trochu upila té hrozné náhražky za čaj a neřekla ani jediné slovo.
„Světlu by se mohlo líbit, kdybych tady nechala jednu dvě hledačky větru," pokračovala Zaida. „Po určenou dobu."
Elain svraštila obočí, jako by to zvažovala. Potřebovala ty zatracené ženské a víc než jednu dvě. „Co bys žádala na oplátku?" zeptala se konečně.
„Jednu čtvereční míli pozemků u řeky Erinin. Dobré půdy, nezapomeň. Žádnou bažinu. Navždy to bude půda Atha'an Miere. Pod našimi zákony, ne andorskými," dodala, jako by ji ta maličkost právě napadla.
Elain se zakuckala. Atha'an Miere nenáviděli, když měli opustit moře, nenáviděli, když ho neměli na dohled. A Zaida žádá půdu tisíc mil daleko od nejbližší slané vody? A navrch chtěla, aby jí byla postoupena absolutně. Cairhieňané a Murandťané, dokonce i Altařané, krváceli, aby si z Andoru kousek ukousli, a Andořané krváceli, aby je udrželi z dosahu. Přesto jedna čtvereční míle byl jen malý kousek a malá cena za to, že Caemlyn nebude trpět hladem. Ne že by to Zaidě prozradila. A kdyby začal Mořský národ obchodovat přímo v Andoru, andorské zboží by se dostalo všude tam, kam Mořský národ plul, což bylo všude. Tohle Zaida už určitě věděla, ale nemělo smysl jí říkat, že to Elain napadlo. Pouto strážce

nabádalo k opatrnosti, ale občas přišel čas na drzé čelo, jak by Birgitte měla vědět, lépe než ostatní. „Čas se občas dostane do špatné dírky." Nebyla to lež, jenom výmluva. „Za čtvereční míli Andoru si zasloužím víc než dvě hledačky větru. Atha'an Miere za pomoc při použití Větrné mísy dostali dvacet učitelek a víc, a až odejdou, dostanete za ně náhradu. Ty s sebou máš jedenadvacet hledaček větru. Za míli Andoru bych měla dostat všech jedenadvacet, a dalších jedenadvacet místo nich, až odejdou, po tak dlouhou dobu, kdy budou Aes Sedai učit Mořský národ." Lepší bude, když si ta žena neuvědomí, že to je její způsob, jak to rovnou odmítnout. „Pochopitelně na všechno zboží, procházející do Andoru, by se vztahovaly normální celní poplatky."

Zaida zvedla stříbrný pohár, a když ho dala dolů, nepatrně se usmívala. Ale Elain měla dojem, že úlevou, ne vítězoslavně. „Na zboží procházející do Andoru, ale ne na zboží procházející z řeky na náš pozemek. Mohla bych tu nechat tři hledačky větru. Řekněme na půl roku. A nesměly by být nasazeny v boji. Nedovolím, aby kvůli tobě umírali mí lidé, a nehodlám rozzlobit ostatní Andořany, protože by Mořský národ někoho z nich zabil."

„Bude se od nich žádat jenom tkaní průchodů," řekla Elain, „ale musejí je udělat, kdykoliv požádám." Světlo! Jako kdyby hodlala používat jedinou sílu jako zbraň! Mořský národ to dělal bez přemýšlení, ale ona se skutečně snažila chovat tak, jak Elain požadovala, jako by už složila tři přísahy. Kromě toho, kdyby se saidarem rozstřílela ty tábory za hradbami, nepostavil by se za ni jediný andorský rod. „Musejí tu zůstat, dokud nebudu mít zabezpečenou korunu, ať už to bude půl roku nebo déle." Koruna by jí měla patřit mnohem dřív, ale jak říkávala její stará chůva Lini, člověk má počítat švestky v košíku, ne ty na stromě. Jakmile ale bude koruna její, nebude potřebovat, aby jí hledačky větru pomáhaly zásobovat město, a ještě ráda jim uvidí záda. „Ale tři není zdaleka dost. Budeš chtít Shielyn, protože je to tvoje hledačka větru. Já si nechám zbytek."

Medailonky na Zaidině čestném řetěze se zhouply, jak zavrtěla hlavou. „Talaan a Metarra jsou stále učednice. Musejí se vrátit kvůli výcviku. Ostatní mají taky povinnosti. Čtyři lze postrádat, dokud koruna nebude tvá."

Odsud to už byla jenom věc smlouvání. Elain nečekala, že si ponechá učednice, a hledačky větru klanových paní vln taky nemohly zůstat, což čekala. Většina paní vln používala své hledačky větru a mistry meče jako blízké poradce, a odloučily by se od nich asi stejně snadno jako ona od Birgitte. Zaida se snažila vyjmout také ostatní, jako třeba hledačky větru sloužící na velkých plavidlech, jenomže tím by výjimka platila na příliš velký počet, a Elain odmítla, a odmítla slevit ze svých požadavků, dokud Zaida nesleví ze svých. Což ta žena udělala pomalu a velice neochotně. Ale ne tak pomalu, jak Elain čekala. Paní vln tuhle dohodu očividně potřebovala tolik, jako ona potřebovala ženy, které budou setkávat průchody.

„Pod Světlem, je dohodnuto," mohla konečně říci, políbila si konečky pravé ruky a přitiskla je Zaidě na rty. Aviendha se zubila, očividně to na ni udělalo dojem. Birgitte udržovala hladkou tvář, ale pouto hlásilo, že nemůže uvěřit, že z toho Elain vyšla tak hladce.

„Je dohodnuto, pod Světlem," zamumlala Zaida. Její prsty na Elaininých rtech byly mozolnaté, i když už mnoho let nemusela tahat lana. Tvářila se docela spokojeně na ženu, jež se vzdala devíti ze čtrnácti hledaček větru, o něž se jednalo. Elain napadlo, kolik z těch devíti bude žen, jimž Seanchané v Ebú Daru zničili plavidla. Ztráta lodi byla mezi Atha'an Miere vážná věc, ať byl důvod jakýkoliv, a možná i důvod chtít se ještě chvíli držet mimo domov. Na tom ale nezáleželo.

Chanelle se tvářila ponuře, potetované ruce zatínala do kolen, jenomže ne tak ponuře, jak by se dalo čekat na ženu Mořského národa, která bude muset ještě chvíli zůstat na souši. Měla velet hledačkám větru, jež tu zůstanou, a nelíbilo se jí, že Zaida přistoupila na to, že nad ní mají být Elain a Birgitte. Mořský národ už se nebude nosit po paláci, jako by mu patřil, a činit požadavky nalevo napravo. Jenže Elain tušila, že Zaida na tuto schůzku přišla s vědomím, že zde bude muset několik svých žen nechat, a Chanelle přišla s vědomím, že jim bude velet. Na tom také nezáleželo, ani na tom, jaké výhody si Zaida myslela, že získala, aby jí to pomohlo stát se paní lodí. A že si to myslela, bylo jasné jako sklo. Záleželo jenom na tom, že Caemlyn nebude hladovět. Na tom a na... na tom, že ten zatracený oheň na západě ještě plane. Ne, ona se stane královnou a nemohla se chovat jako zamilovaná holka. Caemlyn a Andor byly to jediné, na čem jí mohlo záležet.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Hlavy rodů

Zaida a hledačky větru odešly, půvabné a navenek klidné, ale téměř stejně málo obřadně, jako vstoupily, jen s přáním, aby na Elain svítilo Světlo a byla v bezpečí. Na Atha'an Miere to bylo jako vyběhnout beze slova. Elain usoudila, že pokud se Zaida opravdu chce stát příští paní lodí, má soupeřku, jíž hodlá vypálit rybník. Pro Andor mohlo být dobře, že Zaida usiluje o trůn Atha'an Miere, nebo jak to Mořský národ nazýval. Dohoda nedohoda, bude si už nadosmrti pamatovat, že jí Andor pomohl, a to by mělo být dobře. I když pokud neuspěje, její soupeřka bude zase vědět, koho Andor podpořil. Přesto to bylo samé kdyby a možná. Tady a teď bylo něco úplně jiného.

„Nečekám, že někdo bude hrubý na vyslance," začala tiše, jakmile se za nimi zavřely dveře, „ale v budoucnu očekávám, že budu mít ve svých komnatách soukromí. Ani vyslanci sem prostě nesmějí jen tak vrazit. Je to jasné?"

Rasoria kývla, tvář ztuhlou, ale podle barvy na tvářích se cítila pokořeně, že sem nechala Mořský národ jen tak vrazit, stejně jako Birgitte, a pouto se... kroutilo... až Elain cítila, jak i jí rozpaky rudnou tváře.

„Neudělaly jste nic špatně, ne tak úplně, ale ať už se to nikdy nestane." Světlo, teď mluvila jako hňup!

„Už o tom nebudeme mluvit," dodala škrobeně. Ach, Světlo spal Birgitte i to pouto! Musely by se Zaidou zápasit, aby ji zastavily, ale přidat hluboké pokoření k bolení hlavy druhé ženy, bylo jako vršit urážku na zranění! A Aviendha neměla právo se zubit tak... tak vlezle. Elain nevěděla, kdy nebo jak její sestra zjistila, že se na Birgitte občas odrážejí pocity té druhé, ale celé jí to připadalo ohromně zábavné. Občas mívala pěkně protivný smysl pro humor.

„Myslím, že se vy dvě jednou roztečete," prohlásila, škytajíc smíchy. „Ale tys už ten žert provedla, Birgitte Trahelion." Birgitte se na ni zamračila, náhlý strach potlačil rozpaky, a zatvářila se tak nevinně, až hrozilo, že jí vypadnou oči z důlků.

Lepší se neptat, usoudila Elain. Když člověk začne klást otázky, říkávala Lini, tak musí vyslechnout odpovědi, ať chce, nebo ne. A ona to nechtěla slyšet, když Rasoria zírala na dlažbu a ostatní gardistky v místnosti zapomněly předstírat, že neposlouchají. Nikdy si neuvědomila, jak vzácné je soukromí, dokud ho úplně neztratila. Nebo skoro úplně. „Hodlám teď dokončit koupel," pronesla klidně. Krev a popel, jaký žert jí to Birgitte provedla? Nemohlo to být nic vážného, když dosud nevěděla, o co šlo.

Naneštěstí voda v lázni vychladla, tedy byla vlažná. Rozhodně se jí nechtělo do ní sedat. Ještě chvilka ve vodě by byla skvělá, ale neměla čas čekat, až vany vědro po vědru vyprázdní a přinesou další horkou vodu. Celý palác už musel vědět, že je zpátky, a první panská a první úředník budou chtít podat hlášení, zvlášť když byla den pryč. Povinnost byla před potěšením, pokud měla vládnout zemi. A dvojnásob to

platilo pro někoho, kdo se teprve pokoušel získat trůn.
Aviendha si sundala ručník z hlavy a roztřásla si vlasy. Zřejmě se jí ulevilo, že nebude muset znovu lézt do vody. Vydala se k převlékárně, a než došla ke dveřím, shodila župan. Než se tam dostaly Elain a komorné, už byla skoro oblečená. Jen s několika protesty nechala Naris tu práci dodělat, i když už jí zbývala jenom těžká vlněná sukně. Vzápětí komornou zase odehnala a tkanice po kolena vysokých holínek si zavázala sama.
Elain to neměla tak snadné. Pokud se neobjevilo něco naléhavého, cítila se Essande znevážena, když s ní neprobrala výběr šatů. U blízkých služebníků bylo třeba neustále zachovávat jemnou rovnováhu. S výjimkou osobního sluhy věděli víc o jejích tajemstvích, než si myslela, že vědí, a viděli ji v tom nejhorším stavu, mrzutou, unavenou, jak pláče do polštáře, vzteká se a trucuje. Úcta musela platit na obě strany, jinak byla situace nezvládnutelná. A tak si Aviendha sedla na lavici a nechala si od Naris učesat vlasy, než se Elain rozhodla pro prosté šedé šaty z jemné vlny, se zelenou výšivkou na vysokém límci a rukávech a podšité černou liškou. Ne že by se nemohla rozhodnout, jenže Essande jí pořád předhazovala hedvábí podšité perlami, safíry nebo ohnivými opály, každé šaty zdobenější než ty předchozí. I když trůn ještě Elain nepatřil, Essande chtěla, aby se každý den oblékala jako královna k audienci.
To mělo smysl v dobách, kdy každý den přicházely delegace kupců se svými peticemi nebo s projevy úcty, zvláště cizinci, kteří doufali, že potíže v Andoru neovlivní jejich obchod. Staré rčení, že ten, kdo drží Caemlyn, drží Andor, nebylo nikdy tak docela pravdivé, a v očích kupců naděje, že skutečně získá trůn, zmizely, když k branám dorazilo Arymillino vojsko. Rody stojící na každé straně si dokázali spočítat stejně snadno jako peníze. Dokonce i andorští kupci se teď královskému paláci vyhýbali a drželi se pokud možno ve Vnitřním Městě, aby si nikdo nemyslel, že přišli do paláce, a bankéři přicházeli zahalení a v anonymních kočárech. Nikdo jí nepřál nic zlého, to věděla, a zcela jistě ji nikdo nechtěl rozzlobit, ale taky teď nechtěli rozzlobit Arymillu. Nicméně bankéři chodili dál a zatím neslyšela, že by někteří kupci předkládali petice Arymille. To by byla první známka, že je její věc ztracená.
Dostat se do šatů trvalo téměř dvakrát déle, než mělo, poněvadž Essande dovolila, aby Elain pomáhala Sephanie. Holka celou dobu supěla, jak zatím nebyla zvyklá oblékat někoho cizího, a bála se, aby pod Essandiným dohledem neudělala nějakou chybu. Mnohem víc, než aby neudělala nějakou chybu před svou paní, usoudila Elain. Kvůli úzkosti byla ještě neohrabanější, z toho byla ještě nervóznější a kvůli tomu se ještě víc bála, že udělá chybu, takže výsledkem bylo, že byla pomalejší, než kdy byla ta křehká stařena. Konečně Elain seděla naproti Aviendze a nechala si od Essande učesat vlasy. Podle Essandina názoru dovolit holce přetáhnout Elain spodničku přes hlavu nebo jí zapnout knoflíčky byla jedna věc, jenže riskovat, že jí některá zcuchá vlasy, bylo něco zcela jiného.
Ale než ji pořádně učesala, objevila se ve dveřích Birgitte. Essande frkla a Elain si uměla živě představit, jak se šklebí. Essande připustila, aby byla Birgitte přítomná při koupání, i když neochotně, ale převlékárna byla posvátná.
Po Birgitte nesouhlas komorné jen sklouzl. Obvykle se nesnažila na Essande tlačit víc, než Elain vyžadovala. „Vrátila se Dyelin, Elain. Přivedla společnost. Hlavy rodů Mantearů, Haevinů, Gilyardů a Northanů." Z pouta mezi nimi se z nějakého důvodu nesl zmatek a podráždění.
I když ji kvůli Birgitte bolela hlava, Elain by byla skákala radostí. Kdyby neměla Essande hřeben v jejích vlasech, možná že by to byla udělala. Čtyři! Nečekala, že Dyelin bude mít takový úspěch. Doufala v to, modlila se, ale nečekala to, rozhodně ne jenom za jeden krátký týden. Pravdou bylo, že si byla jistá, že se Dyelin vrátí s prázdnýma rukama. Se čtyřmi rody na tom byla stejně jako Arymilla. Žralo ji pomyšlení, že je „na tom stejně" jako ta hloupá ženská, ale taková byla pravda. Mantearové, Haevinové, Gilyardové a Northanové. Proč ne Candraedové? To byl pátý rod, za kterým chtěla Dyelin zajít. Ne. Má další čtyři rody a nebude se rozčilovat kvůli tomu, že jí jeden schází.
„Zabav je ve formálním pokoji, než tam dojdu, Birgitte." Malý obývací pokoj stačil pro Zaidu - doufala, že si paní vln nevšimla té urážky - ale čtyři hlavy rodů vyžadovaly více. „A požádej první panskou, ať jim zařídí komnaty." Komnaty. Světlo! Bude třeba vyhodit Atha'an Miere z jejich, aby udělali místo. Dokud neodejdou, na většině postelí, kde nespali dva lidé, spali tři. „Essande, myslím, že to zelené hedvábí se safíry. A safíry taky do vlasů. Velké safíry."
Birgitte odešla, stále zmatená a rozčilená. Proč? Určitě si nemyslela, že měla nechat Dyelin vychladnout

kvůli Zaidě? Světlo, teď byla zmatená kvůli tomu, že se Birgitte cítila zmatená. Pokud to tak bude pokračovat, skončí obě v mrákotách! Když se dveře zavřely, Essande došla k nejbližší skříni a usmívala se přímo vítězoslavně.
Elain se podívala na Aviendhu, která zahnala Naris s hřebenem a skládala si šedý šátek, aby si mohla převázat vlasy, a usmála se. Potřebovala něco, aby se jí přestala točit hlava. „Možná by sis měla vzít hedvábí a drahokamy, Aviendho, jenom teď," pronesla mírně škádlivým tónem. „Dyelin to pochopitelně nebude vadit, jenže ostatní nejsou na Aiely zvyklí. Mohli by si myslet, že chci pobavit podruhyni."
Myslela to jako vtip - kvůli šatům si ze sebe tropily žerty pořád, a Dyelin se na Aviendhu dívala křivě, ať měla na sobě cokoliv - ale její sestra se zamračila na skříně, pak kývla a odložila šátek na podušku se střapci. „Hlavně aby to na ty hlavy rodů udělalo správný dojem. Nemysli si, že to budu dělat pořád. Je to laskavost pro tebe."
Na někoho, kdo jen dělá laskavost, se v šatech, které jí Essande vyndala, přebírala s dost velkým zájmem, než se rozhodla pro tmavomodré, sametové, zeleně prostřihávané, a stříbrnou síťku na vlasy. Byly to její šaty, ušité jen pro ni, ale od příchodu do Caemlynu se jim vyhýbala, jako by se v nich hemžili jedovatí pavouci. Uhladila si rukáv a zaváhala, jako by se ještě nerozhodla, a potom nechala Naris, aby jí pozapínala perleťové knoflíčky. Když jí Elain nabídla smaragdy, jež by se k ní báječně hodily, odmítla a nechala si stříbrný náhrdelník a těžký slonovinový náramek, ale na poslední chvíli si na rameno připjala jantarovou želvu.
„Nikdy nevíš, kdy se ti bude hodit," prohodila. „Lepší být v bezpečí než litovat," souhlasila Elain. „Ty barvy ti ohromně sluší." Byla to pravda, ale Aviendha se začervenala. Pochvaly týkající se toho, jak skvěle střílí z luku nebo jak rychle běhá, brala, jako by jí patřily, ale těžko se srovnávala s tím, že je krásná. To k ní sice také patřilo, ale až donedávna to přecházela.
Essande nesouhlasně vrtěla hlavou, protože netušila, že brož je angrial. Jantar se k modrému sametu moc nehodil. Nebo to možná bylo kvůli Aviendžinu noži, který si zastrčila za zelený sametový pásek. Bělovlasá žena se ujistila, že Elain má malou dýku se safíry na pochvě a jílci pověšenou na zlatém opasku. Všechno muselo být přesné, aby se to setkalo s Essandiným schválením.
Rasoria sebou prudce trhla, když Aviendha vstoupila do předpokoje v hedvábí a s vysokým límcem. Gardistky ji dosud neviděly v ničem jiném než v aielském. Aviendha se mračila, jako kdyby se byly zasmály, a popadla svůj nůž, ale její pozornost naštěstí odvrátil plátnem zakrytý tác na servírovacím stolku u zdi. Zatímco se oblékaly, donesli Elain oběd. Aviendha sundala modře pruhované plátno a snažila se Elain přimět k jídlu, usmívala se a poukazovala, jak sladké budou dušené sušené švestky, a vykřikovala nad kousky vepřového v jíše. Vypadaly spíš jako průhledné plátky. Rasoria si odkašlala a připomněla, že oheň ve větším obývacím pokoji hezky hoří. Moc ráda urozené paní Elain podnos odnese. Všichni se snažili zajistit, aby Elain správně jedla, i když v názoru na to, co je „správné", se dost lišili, ale tohle bylo směšné. Ten tác tu stál už nějakou dobu. Jícha se srazila do hmoty, která by se v misce udržela, kdyby ji obrátila vzhůru nohama!
Čekaly na ni hlavy čtyř rodů a už čekaly dost dlouho. Taky to řekla, ale navrhla, že je dvě nechá najíst, pokud mají hlad. Vlastně naznačila, že by mohla trvat na tom, aby se najedly. To stačilo, aby Aviendha přehodila plátno přes podnos a otřásla se, a Rasoria také dál nemarnila čas.
Ledovou chodbou do formálního pokoje to byla jen krátká cesta, a jediné, co se tu, kromě nich, hýbalo, byly jasně barevné zimní nástěnné koberce, vlnící se v průvanu, ale gardistky kolem Elain a Aviendhy vytvořily kruh a dávaly pozor, jako by čekaly trolloky. Elain dalo práci přesvědčit Rasorii, že pokoj není třeba prohlížet, než tam vstoupí. Gardistky jí sloužily a poslouchaly, ale také měly za úkol ji udržet naživu, a kvůli této povinnosti uměly být stejně tvrdohlavé jako Birgitte ohledně toho, jestli je zrovna strážcem, hlavním kapitánem nebo starší sestrou. Po tom incidentu se Zaidou by Rasoria nejspíš chtěla, aby urození pánové a paní, čekající uvnitř, odevzdali zbraně! Hrozba jíchou k tomu taky mohla trochu přispět. Ale po krátkém dohadování Elain a Aviendha vedle sebe propluly širokými dveřmi a bez doprovodu. Ale Elain její uspokojení nevydrželo dlouho.
Formální pokoj byl velký, aby se sem docela pohodlně vešlo několik desítek lidí, s tmavým deštěním a vrstvami koberců a s křesly s vysokými opěradly, postavenými do půlkruhu před vysokým krbem z bílého mramoru s červenými žilkami. Zde se přijímali důležití hodnostáři s většími poctami než při audienci

před trůnem, protože to tu bylo soukromější. Polena v krbu hořela, ale oheň ještě nestačil celou místnost vyhřát, i když to určitě nebyl důvod, proč měla Elain pocit, že dostala ránu do břicha. Už pochopila, proč je Birgitte tak zmatená.
Když vstoupily, Dyelin se otočila od ohně, nad nímž si hřála ruce. Byla to žena s výraznou tváří, s jemnými vráskami v koutcích očí a pár šedinami ve zlatých vlasech. Ona se nezdržovala převlékáním a stále na sobě měla tmavošedé jezdecké šaty, se skvrnami na lemu. Místo pukrlete jen ohnula krk a nepatrně pokrčila kolena, ale nemínila to jako nezdvořilost. Dyelin věděla, kdo je, stejně jistě jako Zaida - jejím jediným šperkem byl malý zlatý špendlík ve tvaru taravinské sovy a dubu na rameni, jasné vyhlášení, že hlava rodu Taravin víc nepotřebuje - a přesto téměř zemřela, aby dokázala svou věrnost Elain. „Má paní Elain," začala formálně, „je mi ctí představit ti urozeného pána Perivala, hlavu rodu Mantear."
Hezoučký zlatovlasý chlapec v prostém modrém kabátě odskočil od krasohledu na zlaceném podstavci, vyšším, než byl sám. V ruce držel stříbrný pohár. Elain doufala, že v něm není víno, nebo aspoň víno hodně ředěné. Na servírovacím stolku se nacházelo několik podnosů se džbány a poháry. A zdobený čajník, o němž věděla, že je v něm skoro voda. „Je mi potěšením, má paní Elain," zapípal kluk celý rudý a podařila se mu celkem slušná, byť trochu neohrabaná poklona s rukou na meči u pasu. Ta zbraň na něj byla trochu moc dlouhá. „Rod Mantear stojí za rodem Trakandů." Omámeně opětovala jeho zdvořilost a automaticky roztáhla sukně.
„Urozená paní Catalyn, hlava rodu Haevin," pokračovala Dyelin.
„Elain," zamumlala tmavooká mladá žena po jejím boku, dotkla se tmavozelených rozdělených suknic a nepatrně se snížila, což mohlo být pukrle, nebo jen napodobovala Dyelin. Nebo se možná chtěla vyhnout tomu, aby se bradou nepíchla o velkou smaltovanou brož na vysokém límci svých šatů, s modrým medvědem Haevinů. Vlasy měla zachycené do stříbrné síťky, na níž se také skvěl modrý medvěd, a měla i velký pečetní prsten. Snad byla trochu moc pyšná na svůj rod. Přes svou chladnou povýšenost byla ženou jen ze zdvořilosti, na tvářích ještě měla dětský tuk. „Haevinové stojí za Trakandy, očividně, protože jinak bych tu nebyla."
Dyelin nepatrně stiskla rty a vrhla po děvčeti tvrdý pohled, který Catalyn ignorovala. „Urozený pán Branlet, hlava rodu Gilyard."
Další kluk, tenhle s neposlušnými černými kudrnami, v zeleném kabátě se zlatou výšivkou na rukávech, který spěšně odložil pohár s vínem, jako by nebyl rád, že ho s ním někdo vidí. Modré oči měl příliš velké a málem si při pokloně zakopl o meč. „Je mým potěšením říci, že rod Gilyard stojí za Trakandy, urozená paní Elain." V polovině věty mu hlas přeskočil z fistule do basu a on se začervenal ještě víc než Perival.
„A urozený pán Conail, hlava rodu Northan."
Conail Northan se zazubil přes okraj stříbrného poháru. Byl vysoký a hubený, v šedém kabátě s poněkud krátkými rukávy, takže mu vyčnívala kostnatá zápěstí, měl podmanivý úsměv, veselé hnědé oči a orlí nos. „Tahali jsme slámky kvůli pořádku při představování a já si vytáhl tu nejkratší. Northanové stojí za Trakandy. Nemůžeme dovolit, aby trůn získala husa jako Arymilla." On svůj meč zvládal a alespoň on byl dospělý, i když pokud mu bylo moc přes šestnáct, snědla by Elain jeho holínky i se stříbrnými špornami.
Jejich mládí pochopitelně nebylo překvapením, jenže čekala, že Conail bude mít po boku nějakého šedivého dědka, aby mu radil, a ostatním budou přes rameno koukat poručníci. V místnosti kromě Birgitte ale nikdo nebyl. Ta stála před oknem, ruce zkřížené na prsou, a v jasném poledním slunci, proudícím do místnosti čistým sklem, vypadala jako silueta nelibosti.
„Trakandové vás všechny vítají a já vás všechny vítám," pravila Elain a potlačila úlek. „Na vaši podporu nezapomenu a Trakandové nezapomenou." Něco z jejího zděšení ale muselo proniknout navenek, protože Catalyn stiskla rty a zablýsklo se jí v očích.
„Já už poručníka nepotřebuji, jak jistě víš, Elain," procedila škrobeně. „Můj strýc, urozený pán Arendor, o svátku světel řekl, že jsem tak připravená, jak jenom můžu být, a můžu se zbavit otěží už teď, stejně jako za rok. Pravda, myslím, že chtěl mít víc volného času, aby mohl jezdit na lov, dokud to ještě zvládne. Vždy miloval štvanice a už je dost starý." Znovu přešla Dyelinino zamračení. Arendor Haevin a Dyelin byli zhruba stejně staří.

„Já taky nemám poručníka," ozval se Branlet nejistě a hlas měl skoro stejně vysoký jako Catalyn.
Dyelin se na něho soucitně podívala a shrnula mu vlasy z čela. Okamžitě mu zase spadly dopředu. „Mayv si byla vyjet sama, jak to ráda dělala, a její kůň šlápl do psouní nory," vysvětlovala tiše. „Než ji našli, bylo už příliš pozdě. Došlo k nějakým... debatám... ohledně toho, kdo má zaujmout její místo."
„Hádali se kvůli tomu tři měsíce," zamumlal Branlet. Chvilku vypadal mladší než Perival, chlapec snažící se stát si na svém, s nímž nikdo nemůže strkat. „Nemám to nikomu říkat, ale tobě to povím. Královnou máš být ty."
Dyelin položila Perivalovi ruku na rameno a on se hned narovnal, i když byl menší než ona. „S urozeným pánem Perivalem tu měl být urozený pán Willin, ale léta ho tíží. Věk nás nakonec dohoní všechny." Vrhla další pohled na Catalyn, ale holka si prohlížela Birgitte a špulila rty. „Mám ti od Willina vyřídit, že tě pozdravuje a taky ti posílá muže, jehož považuje za svého syna."
„Strýc Willin mi řekl, že mám hájit čest Mantearů a Andoru," pravil Perival soustředěně, jak jen dítě může být. „A já se o to budu snažit, Elain. Budu se velice snažit."
„Jsem si jistá, že se ti to podaří," ujistila ho Elain a podařilo se jí do hlasu dostat trochu milý tón. Nejradši by je všechny vyhodila a položila několik důrazných otázek Dyelin, ale teď to ještě udělat nemohla. Bez ohledu na věk byli všichni hlavami velmi mocných rodů a ona jim musela nabídnout občerstvení a alespoň nějaký hovor, než se půjdou převléknout po cestě.
„Ona je opravdu hlavní kapitán královniny gardy?" zeptala se Catalyn, když Birgitte podala Elain šálek z tenkého modrého porcelánu s trochu zabarvenou horkou vodou. Holka mluvila, jako by tam Birgitte nebyla. Birgitte zvedla obočí, než odešla, ale Catalyn zřejmě měla velkou praxi v tom, jak si nevšímat toho, co nechtěla vidět. Z poháru vína v její baculaté ruce vycházela ostrá nasládlá vůně koření. V Elainině bídné náhražce čaje nebyla ani kapka medu.
„Ano, a taky můj strážce," řekla. Zdvořile. Tak připravená, jak jen kdy bude! Ta holka to nejspíš považovala za poklonu. Zasloužila by si výprask za hrubost, ale nemohla zpráskat hlavu rodu. Ne, když potřebovala její podporu.
Catalyn zalétla pohledem na Elaininy ruce, ale prsten s Velkým hadem její chladný výraz nezměnil. „Ony ti to daly? Neslyšela jsem, že bys byla povýšená na Aes Sedai. Myslela jsem, že tě Bílá věž poslala domů. Po smrti tvé matky. Nebo možná kvůli těm potížím ve Věži, o kterých jsme se doslechli. Jen si to představ, Aes Sedai se hašteří jako selky na trhu. Ale jak může být generál nebo strážce, když ani nemá meč? V každém případě má teta Evelle říká, že žena by měla nechat meč mužům. Vlastní koně si nekováš, když máš kováře, ani si nemeleš obilí, když máš mlynáře." Nepochybně citát od urozené paní Evelle.
Elain se ovládla, nevšímajíc si jenom chabě zastřených urážek. „Vojsko je generálovým mečem, Catalyn. Gareth Bryne říkal, že generál, který používá další čepel, si plete práci." To jméno na ni také neudělalo dojem. Dokonce i děti horníků v horách Oparů znaly jméno Gareth Bryne!
Vedle Elain se objevila Aviendha, jako kdyby ji nadchla příležitost promluvit si s tou holkou. „Meče nejsou k ničemu," prohodila sladce. Sladce! Aviendha! Elain si dosud nikdy neuvědomila, že se její sestra umí tak skvěle přetvařovat. Taky měla pohár svařeného vína. Bylo by příliš očekávat, že bude jen z lásky k sestře dál pít hořký čaj. „Měla by ses naučit zacházet s oštěpem. Taky s nožem a lukem. Birgitte Trahelion by se ti na dvě stě kroků trefila z luku mezi oči. Možná na tři sta."
„S oštěpem?" vydechla Catalyn chabě. A pak, trochu nevěřícně: „Oči?"
„Ještě ses neseznámila s mou sestrou," řekla Elain. „Aviendho, urozená paní Catalyn Haevin. Catalyn, Aviendha z Devíti údolí Taardadů." Možná to měla udělat obráceně, ale Aviendha byla její sestra a dokonce i hlava rodu se musela spokojit s tím, že ji představují sestře dědičky. „Aviendha je Aielanka. Studuje na moudrou."
Ta hloupá holka s trhnutím otevřela pusu a brada jí padala pořád víc, až vypadala jako ryba. Velmi uspokojivé. Aviendha se na Elain usmála a v zelených očích jí to pochvalně jiskřilo. Elain si podržela neutrální výraz, ale ráda by se taky zazubila.
Zvládnout ostatní bylo mnohem snazší, mnohem méně rozčilující. Perival a Branlet byli v Caemlynu skoro poprvé, natož v královském paláci, a stěží řekli dvě slova, pokud je z nich někdo nevypáčil. Conail si myslel, že to, že je Aviendha Aielanka, musí být vtip, a skoro skončil s jejím nožem v břiše, jak se

nevázaně řehtal, ale naštěstí si myslel, že to je vtip taky. Aviendha se tvářila tak chladně, že kdyby měla své obvyklé šaty, vypadala by jako moudrá. V sametu vypadala ještě víc jako urozená paní u dvora, i když pořád sahala po noži. A Branlet pořád pokukoval po Birgitte. Elain chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji pozoruje, jak chodí ve vysokých podpatcích - ty široké kalhoty byly kolem boků docela úzké - ale jen si povzdechla. Naštěstí si toho nevšimla Birgitte, a pouto by bylo Elain prozradilo, kdyby se to pokoušela skrývat. Birgitte se líbilo, když se na ni muži dívali. Dospělí muži. Elainině věci by moc neprospělo, kdyby její strážce naplácal Branletovi na zadek.
Hlavně chtěli vědět, jestli je Aes Sedai Reanne Corlyová. Nikdo z nich ještě neviděl sestru, ale mysleli si, že ona jí být musí, protože umí usměrňovat, a jedním krokem přenesla je a jejich ozbrojence přes sto mil. Byla to vhodná příležitost vyzkoušet si vyhýbavost, aniž by doslova lhala, podloženou prstenem s Velkým hadem. Lež by od začátku pošpinila její vztahy s touto čtveřicí, jenže těžko mohla doufat, že se klepy o tom, jak jí Aes Sedai pomáhají, dostanou k Arymille, zatímco bude vesele vykládat pravdu. Pochopitelně všichni čtyři jí honem vykládali, kolik ozbrojenců přivedli, dohromady přes tři tisíce, a skoro polovina z nich byli kušištníci a halapartníci, kteří byli zvlášť užiteční na hradbách. To byl dost velký počet, aby ho měly čtyři rody po ruce, když k nim přišla Dyelin, ale žádný rod nechtěl, aby v těchto časech zůstala jeho hlava bez ochrany. Když byl v sázce trůn, docházelo i na únosy. Conail to řekl se smíchem. Jemu zřejmě přišlo všechno k smíchu. Branlet kýval a prohraboval si vlasy. Elain napadlo, kolik z jeho mnoha tet, strýců, bratranců a sestřenic ví, že odešel, a co udělají, až to zjistí.
„Kdyby byla Dyelin ochotná počkat pár dní," ozvala se Catalyn, „mohla jsem přivést víc než dvanáct set mužů." To bylo potřetí ve třech větách, kdy se jí podařilo poukázat, že přivedla zdaleka největší oddíl.
„Poslala jsem zprávu všem rodům zavázaným Haevinům."
„A já každému rodu zavázanému Normanům," dodal Conail. Pochopitelně s úsměvem. „Northanové nemohou povolat tolik mečů jako Haevinové či Trakandové - nebo Mantearové," dodal s úklonou Perivalovi, „ale každý, kdo vyjede, když orel zavolá, pojede na Caemlyn."
„V zimě moc rychle nepojedou," poukázal Perival klidně. Což bylo překvapivé, protože ho nikdo neoslovil. „Myslím, že ať uděláme cokoliv, budeme to muset zvládnout s tím, co máme teď."
Conail se zasmál, plácl mládence po rameni a rázně mu sdělil, aby přestal být tak pesimistický, protože každý muž se srdcem na pravém místě je na cestě do Caemlynu, aby podpořil urozenou paní Elain, ale Elain se dívala spíš na Perivala. Na okamžik se jí podíval do očí, než stydlivě sklopil zrak. Chlapec, ale věděl, do čeho se dostal, lépe než Conail nebo Catalyn, která jim znovu sdělila, kolik ozbrojenců přivedla a kolik Haevinů může povolat, jako kdyby všichni přítomní kromě Aviendhy nevěděli přesně, kolik mužů má každý rod k dispozici, jak ve cvičených vojácích, tak v sedlácích, kteří se ve válce případně chopili halapartny nebo píky, tak i ve vesničanech, jež bylo možné v případě potřeby povolat do zbraně. Nebo skoro přesně. Urozený pán Willin odvedl s mladým Perivalem dobrou práci. Teď ona musela dohlédnout na to, aby nepřišla vniveč.
Konečně přišel čas vyměnit si polibky. Branlet byl rudý až ke kořínkům vlasů a Perival upejpavě mrkal a Conail přísahal, že si už nikdy neumyje tvář. Catalyn Elain překvapivě zdráhavě ďobla do tváře, jako by jí právě došlo, že Elain přiznala, že Elain stojí nad ní, ale po chvíli si kývla a chladná pýcha jí opět obalila jako plášť. Jakmile byli všichni čtyři předáni komorným a sluhům, kteří je doprovodí do jejich komnat, o nichž Elain doufala, že je první panská již stačila připravit, Dyelin si dolila víno a s unaveným vzdechem se usadila do křesla.
„Nejlepší práce, jakou jsem kdy odvedla, že to říkám já. Candraeda jsem rovnou dostala z cesty. Nikdy by mě nenapadlo, že se Danine dokáže rozhodnout, a trvalo to jen hodinu, aby se ukázalo, že mám pravdu, i když jsem tam musela zůstat tři, abych ji neurazila. Ta ženská musí zůstávat v posteli do poledne, než se rozhodne, kterou stranou má slézt! Ostatní byli ochotní vidět, co je rozumné, stačila jen trocha přesvědčování. Nikdo s trochou zdravého rozumu nehodlá riskovat, že na trůn usedne Arymilla."
Chvíli se mračila do vína a pak na Elain upřela pohled. Nikdy neváhala říci, co si myslí, ať už si myslela, že Elain bude souhlasit nebo ne, a očividně v tom hodlala pokračovat i nadále. „Mohla to být chyba, vydávat tuhle rodinku za Aes Sedai, i když jsme to neřekly rovnou. To napětí je na ně možná příliš a všechny nás to ohrožuje. Dnes ráno, z důvodu, na který jsem nepřišla, panímáma Corlyová zírala a civěla, jako když nějaká holka přijde poprvé do města. Myslím, že se jí skoro nepodařilo splést průchod

a dostat nás sem. To by bylo skvělé, všichni tam byli seřazení a připravení projet tou tajemnou dírou ve vzduchu a ona by se neobjevila. Nemluvě o tom, že bych pak uvízla v Catalynině společnosti na Světlo ví jak dlouho. Ohavné děcko! Má dobré jádro, kdyby si ji někdo na pár let vzal do ruky, ale dostala do vínku dvojnásobnou dávku toho jedovatého haevinského jazyka."
Elain zaskřípala zuby. Věděla, jak kousaví Haevinové umějí být. Celá famílie se tím pyšnila! Catalyn rozhodně. A Elain už byla unavená vysvětlovat, co dnes mohlo vyděsit každou ženu, která dokázala usměrňovat. Už byla unavená, jak se jí pořád připomínalo to, co se snažila ignorovat. Ten zatracený oheň na západě stále plál, což bylo naprosto nemožné jak pro jeho velikost, tak pro délku trvání. Celé hodiny se ani nezměnil! Každý, kdo usměrňoval tak dlouho bez odpočinku, už musel padnout únavou. A Rand zatracený al'Thor byl přímo tam, v srdci toho všeho. Byla si tím jistá. Žil, ale z toho mu jenom chtěla nafackovat, že ji nutí to snášet. No, on tu na fackování nebyl, ale -
Birgitte praštila stříbrným pohárem na stůl tak tvrdě, že víno nastříkalo všude. Nějaká pradlena se určitě dost zapotí, aby dostala tu skvrnu z jejího rukávu. Komorná bude dřít celé hodiny, aby stůl znovu vyleštila. „Děti!" štěkla. „Lidi budou umírat kvůli tomu, jak se rozhodnou, a jsou to proklatý děti, a Conail je ze všech nejhorší! Slyšelas ho, Dyelin. On chce vyzvat Arymillinýho šampiona jako zatracenej Artuš Jestřábí křídlo! Jestřábí křídlo nikdy nebojoval s žádným proklatým šampionem, a už když byl mladší než urozenej pán Northan, věděl, že jenom idioti dají suchý z nosu za nějakej souboj, ale Conail si myslí, že Elain získá její proklatej trůn svým proklatým mečem!"
„Birgitte Trahelion má pravdu," přisadila si Aviendha, ruce zaťaté do sukní. „Conail Norman je hlupák! Ale jak může někdo tyhle děti následovat do tance oštěpů? Jak po nich někdo může chtít, aby velely?"
Dyelin si je obě prohlédla a jako první odpověděla Aviendze. Aviendžiny šaty ji očividně mátly, ale ji mátlo už to, že se Aviendha s Elain navzájem adoptovaly za sestry, a hlavně to, že Elain má aielskou přítelkyni. Že se Elain rozhodla zvát tuto přítelkyni na jejich porady, docela snášela. I když ne bez toho, aby to dala najevo. „Já se stala hlavou rodu Taravin v patnácti, když můj otec padl v jedné šarvátce v altarských bažinách. Dva moji mladší bratři zemřeli, když zaháněli murandské zloděje dobytka, v tomtéž roce. Naslouchala jsem rádcům, ale já jsem říkala taravinským jezdcům, kde udeřit, a Altařany a Muranďany jsme naučili hledat si něco k ukradení jinde. Doba volí, kdy musejí děti dospět, Aviendho, ne my, a v těchto časech hlava rodu, která je ještě dítě, už nemůže být dítětem.
A k tobě, urozená paní Birgitte," pokračovala suše. „Tvůj jazyk je, jako obvykle... ostrý." Neptala se, odkud toho Birgitte tolik ví o Artuši Jestřábí křídlo, věci, které neznali ani historikové, ale pochvalně si ji prohlížela. „Branlet a Perival se budou řídit mou radou a myslím, že i Catalyn, jakkoliv lituji času, který budu muset s tou holkou strávit. Co se Conaila týče, není to první muž, který si myslí, že je neporazitelný a nesmrtelný. Jestli ho nedokážeš udržet na uzdě jako hlavní kapitán, tak ti radím, zkus se před ním projít. Podle toho, jak si prohlížel ty tvoje spodky, za tebou půjde kamkoliv."
Elain... setřásla... čirý vztek. Nebyl to její vztek, a ona se spíš zlobila na Dyelin a na Birgitte, že vylila víno. Byl to Birgittin vztek. Ona nechtěla vrazit Randovi pár facek. No, chtěla, ale na tom nezáleželo. Světlo, Conail se díval i na Birgitte? „Jsou to hlavy svých rodů, Aviendho. Nikdo z jejich rodů by mi nepoděkoval, kdybych se k nim chovala jinak. Zdaleka ne. Muži, kteří za ně jezdí, budou bojovat, aby je udrželi naživu, ale pojedou za Perivala, Branleta, Conaila a Catalyn, ne za mě. Protože oni jsou hlavy rodů." Aviendha se zamračila a zkřížila ruce, jako by hledala loktuší, ale potom kývla. Náhle a neochotně - mezi Aiely nikdo nezískal tak významné postavení bez dlouholetých zkušeností a schválení moudrých - ale kývla.
„Birgitte, budeš s nimi muset jednat jako hlavní kapitán s hlavou rodu. Bílé vlasy neznamenají, že je člověk moudrý, a rozhodně by kvůli tomu nebylo snazší s nimi jednat. Pořád by měli vlastní názory, a podložené léty zkušeností, a nejspíš by si byli desetkrát jistější, že vědí, co je třeba udělat, lépe než ty. Nebo já." Dalo jí práci nemluvit ostře, a Birgitte to nepochybně poznala. Alespoň vztek proudící přes pouto zeslábl. Byl jen ovládaný, nezmizel - Birgitte těšilo, když se na ni muži dívali, tedy když to chtěla, ale rozhodně neměla ráda, když někdo říkal, že se snaží upoutat jejich pozornost - ale i tak znala nebezpečí pro obě, kdyby dala svým pocitům volný průchod.
Dyelin se napila vína a prohlížela si Birgitte. Jen hrstka lidí znala pravdu, kterou Birgitte chtěla udržet v tajnosti, a Dyelin mezi nimi nebyla, ale Birgitte byla dost neopatrná, tu a tam jí něco uklouzlo, takže si

starší žena byla jistá, že za jejíma modrýma očima se skrývá nějaké tajemství. Jen Světlo vědělo, co by si myslela, kdyby tuhle hádanku rozluštila. A tak byly ty dvě jako olej a voda. Dokázaly se hádat kvůli tomu, co je nahoře a co dole, a rozhodně se hádaly kvůli kde čemu. Tentokrát si Dyelin očividně myslela, že vyhrála na celé čáře.
„Ať je to, jak chce, Dyelin," pokračovala Elain, „byla bych raději, kdybys s nimi přivedla jejich rádce. Co se stalo, stalo se, ale hlavně mi dělá starosti Branlet. Jestliže mě Gilyardové obviní, že jsem ho unesla, mohlo by to být horší než dřív."
Dyelin jen mávla rukou. „Ty Gilyardy moc dobře neznáš, viď? S tím, jak se hádají mezi sebou, si možná ani nevšimnou, že je kluk pryč, až do léta, a jestli ano, nikdo nepopře, co udělal. Nikdo z nich nepřizná, že se dohadovali, kdo má být jeho poručníkem, takže na něho zapomněli dávat pozor. A za druhé, nikdo z nich nepřizná, že jsem se s nimi předem neporadila. V každém případě by se Gilyardové raději postavili za Zaidu než za Marne, a Arawny a Sarandy nemají o moc raději."
„Doufám, že máš pravdu, Dyelin, protože tě určuji, abys jednala s každým rozzlobeným Gilyardem, který se tu objeví. A zatímco budeš radit ostatním třem, můžeš dohlídnout na Conaila, aby neudělal nějakou vyloženou pitomost."
Přes všechny řeči sebou Dyelin při prvním příkazu trhla. Z toho druhého si povzdechla.
Birgitte se zasmála nahlas. „Když budeš mít potíže, půjčím ti spodky a holínky a můžeš se před ním projít."
„Některé ženy," zamumlala Dyelin do vína, „dokážou chytit rybu a stačí jim jen nahodit, urozená paní Birgitte. Jiné ženy musejí tahat návnadu po celém rybníce." To rozesmálo Aviendhu, ale Birgitte se zase navztekala.
Do místnosti zavál studený vzduch, když se náhle otevřely dveře a vstoupila Rasoria a postavila se do pozoru. „Přišla první panská a první úředník, má paní Elain," ohlásila. Ke konci jí hlas zakolísal, když zachytila náladu v místnosti.
Tu by zachytila i slepá koza, když se Dyelin tvářila jako kočka u krajáče se smetanou a Birgitte se mračila na ni i na Aviendhu, a Aviendha si vybrala právě tuhle chvíli, aby si připomněla, že Birgitte je Birgitte Stříbrný luk, což v tomto případě znamenalo, že civěla na podlahu, celá nesvá, jako kdyby se vysmála moudré. Elain si občas přála, aby její přítelkyně všechny vycházely s Aviendhou stejně dobře jako ona, jenomže občas se jim podařilo do sebe narazit, a ona usoudila, že víc od skutečných lidí prostě žádat nemůže. Dokonalost patřila jenom do knih a mnoha kejklířských příběhů.
„Pošli je dál," nakázala Rasorii. „A neruš nás, pokud nedojde k útoku na město. Pokud to nebude důležité," opravila se. V příbězích žena, jež vydala takový rozkaz, vždycky skončila špatně. Občas se mohl člověk poučit i z příběhů, když chtěl.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenává každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, rozbíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

Arad Doman: Stát na pobřeží Arythského oceánu, v současné době zmítaný občanskou válkou a válkami proti těm, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému. Hlavním městem je Bandar Eban. V Arad Domanu volí vladaře (krále nebo královnu) rada hlav kupeckých cechů (kupecká rada), složená téměř výhradně z žen. Vladař musí být urozeného rodu, ne kupec, a je volen doživotně. Legálně má absolutní moc, může však být sesazen tříčtvrtinovou většinou rady. Současným vladařem je král Alsalam Saeed Almadar, urozený pán z Almadaru, hlava rodu Almadar. Místo jeho současného pobytu je zahaleno tajemstvím.
asha'mani: 1. Ve starém jazyce: „obránci" nebo „ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina t'Bashereho Aybary a Faile ni Bashere t'Aybara.
Banda Rudé ruky: viz Shen an Calhar
corenne: Ve starém jazyce „návrat". Jméno, které Seanchané dali flotile tisíce lodí a stovkám tisíc vojáků, řemeslníků a ostatních, plujících na těch lodích, kteří přijdou za Předběžníky, aby si vyžádali země ukradené potomkům Artuše Jestřábí křídlo. Viz též Předběžníci.
cuendillar: Údajně nezničitelná substance vytvořená ve věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho

rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Ačkoliv se jeho výroba považovala za navždy ztracenou, vynořily se povídačky o tom, že se objevily nové předměty z něj vyrobené. Známý též jako srdečník.
da'covale: 1. Ve starém jazyce: „ten, kdo je vlastněn" nebo „osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často používný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, protože otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: Ve starém jazyce: „mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho druhu exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitelka sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
děti Světla: Společenství držící se přísné asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s nimi přátelí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci, hlavní velitelství měli původně v Amadoru v Amadicii, ale když Seanchané město dobyli, museli odejít. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlaté sluneční paprsky. Viz též tazatelé.
divoká štvanice: Mnoho lidí věří, že Temný (v Tearu, Illianu, Murandy, Altaře a Ghealdanu často nazývaný Děs) vyjíždí do noci s „černými psy", či temnými psy, na lov duší. To je divoká štvanice. Lidé věří, že stačí spatřit divokou štvanici, aby to způsobilo okamžitou smrt buď pro člověka, který ji zahlédl, nebo pro někoho, kdo mu je drahý. Za zvlášť nebezpečné se považuje potkat divokou štvanici na křižovatce těsně před východem či západem slunce. Viz též temní psi.
Dračí legie: Velký vojenský pěší útvar, spojenci Draka Znovuzrozeného. Cvičí ji Davram Bashere podle pravidel, která vymyslel s Matem Cauthonem, pravidel, jež se výrazně liší od obvyklého výcviku pěšáků. I když se mnoho mužů přihlásilo dobrovolně, velký počet legionářů seberou verbíři z Černé věže, když zprvu shromáždí všechny muže v oblasti, kteří chtějí následovat Draka Znovuzrozeného, a teprve poté, co je provedou průchodem poblíž Caemlynu, z nich vyberou ty, kteří se mohou naučit usměrňovat. Zbytek, mnohem větší počet, pošlou do Bashereho výcvikových táborů.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců stejně jako nepřítel Randa al'Thora, jehož z duše nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Gregorin: Plným jménem Gregorin Panar de Lushenos. Člen rady devíti v Illianu, v současné době správce Illianu pro Draka Znovuzrozeného.
Hailene: Ve starém jazyce „Předběžníci" nebo „Ti, kteří přišli předtím". Název pro velký seanchanský expediční sbor vyslaný přes Arythský oceán na výzvědy do zemí, kde kdysi vládl Artuš Jestřábí křídlo. Nyní pod velením vznešené paní Suroth, kdy se rozrostl o rekruty z porobených území, Hailene zašlo mnohem dál, než byl jeho původní cíl, vlastně přešlo v návrat. Viz návrat.
hlavní kapitán: 1. Vojenská hodnost velitele královniny gardy v Andoru. V současné době má tuto hodnost urozená paní Birgitte Trahelion. 2. Titul hlavy zeleného adžah, ačkoliv je známý pouze zeleným. V současné době má tuhle hodnost Adelorna Bastine ve Věži a Myrelle Berengari mezi vzbouřenými Aes Sedai pod velením Egwain z al'Vereů.
hledači: Formálněji hledači pravdy. Je to policejní a špionážní organizace seanchanského císařského trůnu. Ačkoliv je většina hledačů da'covale, tedy majetkem císařské rodiny, mají rozsáhlé pravomoci. Dokonce i urození mohou být zatčeni, pokud nezodpovědí hledačům jejich otázky nebo s nimi plně nespolupracují, kdy míru spolupráce určují sami hledači, podléhající pouze císařovně. Hledači, kteří jsou da'covale, mají na rameni znamení krkavce a věže. Na rozdíl od smrtonošů se hledači tímto znamením málokdy chlubí, částečně proto, že pak nezbytně prozradí, kdo jsou.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: „sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere t'Aybara. Potají fungují jako její osobní zvědové a špehové. Od chvíle, kdy upadla do shaidského zajetí, pokračují v této činnosti pod vedením

Sebbana Balwera.
Ishara: První královna Andoru (asi 994-1020 SR). Po smrti Artuše Jestřábí křídlo Ishara přesvědčila svého manžela, jednoho z nejlepších Artušových generálů, aby vzdal obléhání Tar Valonu a doprovodil ji do Caemlynu s tolika vojáky, kolik jich sežene. Ostatní se pokoušeli zabrat celou Artušovu říši a neuspěli, ale Ishara se zmocnila malé části a uspěla. Dnes skoro každý urozený rod v Andoru udává svůj původ od Ishary a právo na Lví trůn závisí na počtu jejích přímých potomků i na počtu linií, které se od ní odvozují.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Kaensada: Oblast v Seanchanu, obydlená méně civilizovanými horskými kmeny. Tyhle kmeny hodně bojují mezi sebou, stejně jako individuální rodiny uvnitř kmenů. Každý kmen má vlastní zvyky a tabu, která většinou nedávají smysl nikomu mimo kmen. Většina domorodců se civilizovanějším obyvatelům Seanchanu vyhýbá.
kalendář: Týden má 10 dní, měsíc 28 dní, rok 13 měsíců. Několik svátků nepatří do žádného měsíce. Sem patří Letnice (nejdelší den v roce), svátek Díkůvzdání (jednou za čtyři roky o jarní rovnodennosti) a svátek Spásy všech duší, také zvaný Všedušní den (jednou za deset let o podzimní rovnodennosti). Měsíce mají jména - taisham, jumara, saban, aine, adar, saven, amadaine, tammaz, maighdal, choren, shaldine, nesán a danu - avšak ta se používají téměř výhradně v úředních dokumentech. Většina lidí si docela vystačí s ročními dobami.
Katar: Město v Arad Domanu, vyhlášené svými doly a kovárnami. Katar je dost bohatý, aby bylo občas nutné jeho pánům připomenout, že stále patří do Arad Domanu.
kopinický kapitán: Ve většině zemí šlechtičny obvykle samy nevodí své ozbrojence do bitev a najímají si na to profesionálního vojáka, téměř vždy prostého rodu, jenž je zodpovědný za výcvik i velení ozbrojencům. Podle toho, o kterou zemi se jedná, se takový muž nazývá kopinický kapitán, mečový kapitán, vrchní podkoní či vrchní kopiník. Vykládá se o blízkých vztazích, které mezi urozenou paní a sluhou často vznikají, snad nevyhnutelně. Občas jsou dokonce pravdivé.
královnina garda: Elitní vojenský útvar v Andoru. V době míru je garda zodpovědná za udržování královnina zákona a míru. K uniformě královniny gardy patří červený kabát, leštěná kroužková a plátová zbroj, jasně rudý plášť a kónická přilba s mřížovým hledím. Vysocí důstojníci nosí uzly hodnosti na ramenou a mohou mít i zlaté ostruhy se lví hlavou. Nedávným příspěvkem ke královnině gardě je osobní stráž dědičky, tvořená výhradně ženami. Jedinou výjimkou je její kapitán Doilin Melar.
marath'damane: Ve starém jazyce „ty, které je nutné uvázat" a také „ta, kterou je nutné uvázat". Seanchané tento výraz používají pro každou ženu, která je schopná usměrňovat a není uvázaná jako damane.
mečový kapitán: Viz kopinický kapitán.
měna: Po mnoha staletích obchodování se ve všech zemích užívají standardizované výrazy pro peníze: koruny (největší mince), marky a groše. Koruny a marky se razí ve zlatě nebo stříbře, groše jsou stříbrné či měděné, těm se někdy říká měďáky. V různých zemích ale mohou mít mince různou velikost a váhu. Dokonce i v jednom státě se mince ražené různými vládci mohou lišit váhou a velikostí. Kvůli obchodu se dají peníze mnoha států najít téměř kdekoliv. Z toho důvodu všichni bankéři, lichváři a kupci používají váhy, aby určili hodnotu té které mince. Z tohoto důvodu převažují i značné množství mincí. Jediným papírovým oběživem jsou „průvodní listiny", které vydávají bankéři, jež zaručují, že při předložení listiny obdrží dotyčný určitou sumu peněz. Kvůli velkým vzdálenostem mezi městy je cestování časově náročné a ztěžuje transakce na velké vzdálenosti, takže průvodní listina může být přejata za plnou cenu ve městě poblíž sídla banky, která ji vydala, ale ve vzdálenějším městě už za cenu nižší. Pokud se někdo vydává na delší cestu, má s sebou obvykle jednu či víc průvodních listin, aby je v případě potřeby směnil za peníze. Průvodní listiny obvykle přijímají jen bankéři či kupci a nelze jimi platit v obchodech.
Mera'din: Ve starém jazyce „bezbratří". Jméno přijali, jako společenstvo, ti Aielové, kteří opustili kmen i klan a odešli k Shaidům, protože nedokážou přijmout Randa al'Thora, mokřiňana, jako Car'a'carna nebo proto, že odmítli přijmout odhalení týkající se dějin a původu Aielů. Opuštění kmene a klanu je mezi

Aiely téměř neslýchané, proto je shaidská válečná společenstva odmítla přijmout, a oni si tudíž vytvořili vlastní společenstvo Bezbratrých.
Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce roků) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většinu z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená skupina si říkala Mlčící dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a vycvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též rodinka.
molodci: První molodci byli mladí muži studující pod strážci v Bílé věži. Bojovali proti svým učitelům, kteří se pokusili osvobodit Siuan Sanche poté, co byla sesazena z amyrlinina stolce. Vede je Gawyn Trakand a zůstávají věrní Bílé věži. Bojují proti bělokabátníkům vedeným Eamonem Valdou. Doprovázeli Elaidino poselstvo k Draku Znovuzrozenému v Cairhienu a zažili boje s Aiely a asha'many u Dumajských studní. Po návratu do Tar Valonu zjistili, že nesmějí vstoupit do města.
Molodci nosí zelené pláště s Gawynovým stříbrným kancem. Ti, kteří bojovali proti učitelům v Bílé věži, mají na límci malou stříbrnou věžičku. Všude přijímají rekruty, ale neberou veterány a starší muže. Jediným požadavkem je, že rekrut musí zachovávat věrnost výhradně molodcům. Starší členové učí nové rekruty strážcovským technikám, protože odmítají poslouchat příkazy strážců, a několik z nich odmítlo nabídku na spojení s Aes Sedai. V mnoha směrech se zdá, že nejsou ve spojení ani s Věží a Aes Sedai. Toto je částečně důsledek jejich podezření, že do Cairhienu byli vysláni se záměrem, aby výpravu nepřežili.
morat-: Ve starém jazyce „cvičitel". Seanchané tenhle výraz používají pro ty, kteří cvičí exotická zvířata, jako morat'raken, tedy ten,kdo cviči či jezdí na raken, jimž se také neformálně říká létavci. Viz též der'morat-.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejich klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větru klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to vi jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tady žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
návrat: Viz corenne.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, již do bitvy nosí na zádech létající tvorové známí jako to'raken. Všichni muži a ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Nebeské pěsti jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu,

byť často z nižších rodů nebo vedlejších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a provozovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Ale stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s černozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručici jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři čemozlatě pruhované.
okřídlená garda: Osobní stráž první z Mayene a elitní vojenský útvar Mayene. Příslušníci okřídlené gardy nosí červeně natřené kyrysy a červené barbuty a na kopích červené fáborky. Důstojníci mají na přílbách křídla a hodnost určují tenké chocholy.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
paní Stínů: Seanchanský výraz pro smrt.
pařez: Veřejné setkání ogierů. Setkání se může pořádat v jedné državě nebo mezi državami a smí na něm promluvit každý dospělý ogier nebo si může vybrat zástupce, aby promluvil za něj. Pařez se často pořádá na největším pařezu stromu v državě a může trvat několik let. Když se vynoří problém či otázka týkající se všech ogierů, uspořádá se velký pařez a na něm se sejdou ogierové ze všech držav. V pořádání velkého pařezu se mohou střídat různé državy.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě „prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území. Připojil se k Perrinovi Aybarovi, kterého pro něj poslal Rand, a z neznámých důvodů s ním zůstává, i když se tak zdržuje jeho cesta za Drakem Znovuzrozeným.
Předběžníci: Viz Hailene.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samého začátku, jenže ve válce neměly čas je vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členek, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.

Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
Rudé paže: Vojáci Bandy Rudé ruky, vybraní k dočasné policejní službě, aby zajistili, že ostatní vojáci Bandy nebudou dělat potíže či škody v osadách. Jméno získali podle toho, že ve službě nosí široké červené pásky na pažích, téměř zcela zakrývající rukávy. Obvykle jsou vybíráni z nejzkušenějších a nejspolehlivějších mužů. Protože veškeré případné škody musí zaplatit muži sloužící jako Rudé paže, dávají si záležet, aby byl všude klid a pořádek. Hodně bývalých Rudých paží bylo vybráno, aby doprovázely Mata Cauthona do Ebú Daru. Viz též Banda Rudé ruky.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu při nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědné to, že se název přiřadil jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí první kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručici nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
Seandar: Císařské hlavní město Seanchanu, ležící na severovýchodě seanchanského kontinentu. Je to také největší město říše.
sei'mosiev: Ve starém jazyce „sklopené oči". Když se o někom mezi Seanchany řekne, že „se stal sei'mosiev", znamená to, že člověk „ztratil tvář". Viz též sei'taer.
sei'taer: Ve starém jazyce „přímé oči" nebo „rovné oči". Mezi Seanchany se tento termín vztahuje na čest či zachování tváře, na schopnost dívat se druhému do očí. Je možné „být" či „mít" sei'taer, což znamená, že člověk má čest či tvář, a také „získat" či „ztratit" sei'taer. Viz též sei'mosiev.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce „Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec padli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění za dnů Artuše Jestřábí Křídlo a bezprostředně předcházejících století.
Sisnera, Darlin: Vznešený pán Tearu, původně se vzbouřil proti Draku Znovuzrozenému, ale nyní slouží jako správce Tearu pro Draka Znovuzrozeného.
sjednocení: Když vojska vyslaná Artušem Jestřábí křídlo pod velením jeho syna Luthaira přistála v Seanchanu, objevila různorodé a pestré státy, často válčící proti sobě, jimž často vládly Aes Sedai. Bez Bílé věže Aes Sedai usilovaly o svou osobní moc s použitím jediné síly. Vytvářely malé skupinky a neustále proti sobě kuly pikle. Z velké části právě toto neustálé intrikování kvůli osobním výhodám a následné války mezi mnoha státy umožnily vojskům z východu začít dobývání celého kontinentu a jejich potomkům dobývání dokončit. Toto dobývání, během něhož se z potomků původních vojsk stali Seanchané, stejní jako ti, které si porobili, trvalo déle než devět set let a nazývá se sjednocení.
smrtonosná garda, smrtonoši: Elitní vojenský útvar Seanchanské říše, zahrnující lidi a ogiery. Všichni lidští příslušníci smrtonosné gardy jsou da'covale, zrození jako majetek a v mládí vybraní pro službu císařovně, jejímž jsou osobním majetkem. Jsou fanaticky věrní a nesmírně hrdí a často předvádějí krkavce vytetované na ramenou, značku císařovnuných da'covale. Ogierští příslušníci se nazývají zahradníci a nejsou da'covale. Zahradníci jsou přesto stejně neochvějně věrní jako lidští smrtonoši a jsou ještě obávanější. Ať lidé či ogierové, smrtonoši jsou připravení zemřít za císařovnu a její rodinu, ale věří, že jejich život je majetkem císařovny, aby s ním nakládala dle přání. Přilbice a zbroj mají nalakované na

tmavozeleno a krvavě rudo, štíty načerno a na oštěpech a mečích nosí černé střapce. Viz též da'covale.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by zněl „výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají „obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovnými. Viz též urození; da'covale.
srdce: Základní organizační jednotka černého adžah. Vlastně je to buňka. Srdce tvoří tři sestry, které se znají navzájem, každá pak zná jednu další černou sestru.
šicí kroužek: Vůdkyně rodinky. Jelikož žádná členka rodinky nikdy nevěděla, jak Aes Sedai vytvářejí svou hierarchii - tyto informace získá přijatá novicka teprve poté, co projde zkouškou na šátek - nepřikládají velkou váhu síle v jediné síle, ale věku. Starší žena vždycky stojí nad mladší. Šicí kroužek (jméno zvolené, stejně jako rodinka, kvůli své nenápadnosti) se tudíž skládá ze třinácti nejstarších žen z rodinky sídlících v Ebú Daru a nejstarší z nich získává titul nejstarší. Podle pravidel musejí všechny odstoupit, když nadejde čas, aby se přestěhovaly, ale dokud sídlí v Ebú Daru, mají nad rodinkou svrchované pravomoci, jaké by jim každá amyrlin mohla jen závidět. Viz též rodinka.
Taborwin, Breana: Narozená ve šlechtické rodině v Cairhienu, ale o majetek i postavení přišla a teď je služebná, vážně zamilovaná do muže, nad nímž by dříve ohrnovala nos.
Taborwin, Dobraine: Urozený pán z Cairhienu. V současné době je správcem Cairhienu pro Draka Znovuzrozeného.
Tarabon: Stát na pobřeží Arythského oceánu. Kdysi významný stát obchodníků, zdroj mezi jiným tkaných koberců, barev a rachejtlí, sídlo cechu ohňostrůjců. Nyní na Tarabon dopadly těžké časy. Rozvrácený anarchií a občanskou válkou, navíc válkami proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, byl zralý k utržení, když dorazili Seanchané. Nyní jej cele ovládají Seanchané. Kapitula cechu ohňostrůjců byla zničena a z většiny ohňostrůjců naděláni da'covale. Většina Taraboňanů vypadá vděčná, že Seanchané znovu nastolili pořádek, a protože jim Seanchané dovolují pokračovat v tom, co dělali předtím, jen s nepatrným vměšováním, netouží vyvolávat další války tím, že by se pokoušeli Seanchany vyhnat. Někteří urození páni a paní ale zůstávají mimo seanchanskou sféru vlivu a doufají, že znovu získají svou zemi.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřisáhli se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, v současnosti Rhadam Asunawa, který sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
temní psi: Zplozenci Stínu pocházející z vlčího plemene, zkaženého Temným. V základě připomínají velké psy, ale jsou černější než noc, velcí jako koník a váží několik set liber. Obvykle běhávají ve smečkách po deseti až dvanácti, ačkoliv byly viděny i stopy větší smečky. Na hlíně nenechávají stopy, avšak v kameni zanechávají otisky a často je doprovází pach hořící síry. Obvykle se nevydávají do deště, když však jednou vyrazí, déšť je už nezastaví. Jakmile se vydají po stopě, je třeba se jim postavit a porazit je, jinak oběť nevyhnutelně zemře. Jedinou výjimkou je, když se oběť dostane na druhou stranu řeky, protože temní psi proudící vodu nepřekročí. Alespoň se to tvrdí. Jejich krev a sliny jsou jed, a pokud se dostanou na kůži, oběť zemře pomalu a ve velkých bolestech. Viz též divoká štvanice.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Existují různé stupně urozenosti. Vysoce urození si holí boky hlavy a lakují si nehty - čím vyšší postavení, tím víc nehtů mají nalakovaných - ale nižší urození smějí mít nalakovaný pouze nehty na malíku. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen, což je častou odměnou za neobyčejné činy či službu císařství.
vrchní kopiník: Viz kopinický kapitán.
vrchní podkoní: Viz kopinický kapitán.
vrchní tkadlena: Titul hlavy žlutého adžah. V současné době patří Suaně Dragand v Bílé věži. Suana Sedai je jednou z pouze dvou hlav adžah, zasedajících v současné době ve věžové sněmovně.
vrchní úřednice: Titul hlavy šedého adžah. V současné době patří Seranche Colvine ve Věži, ženě známé

svým puntičkářským chováním.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli také jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, který si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jelikož však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.